

หน้าปก
[Cover]

**เฉลย
ปัญหา
ธรรม
บางข้อ**

พระอับดุลบาฮา

เฉลยปัญหาธรรมบางข้อโดยพระอับดุลบาศา

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

เฉลยปัญหา ธรรมบางข้อ

[Some Answered Questions]

โดย

พระอับดุลบาศา
[‘Abdu’l-Bahá]

แปลอย่างไม่เป็นทางการโดยน.พ.ธวัชชัย วิสุทธิมรรค (ตุลาคม 2563)
Provisional Translation by Dr.Tawatchai Wisoodthimark (October 2020)

เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาหลีประเทศไทย

[Thai Bahá’í Official Website]

International Bahá’í Website
in English and other languages

English versions from Bahá’í World Centre

ศาสนาบาไฮ
[Bahá’í Faith]

• • •

สารบัญ

[Table of Contents]

หน้าปก [Cover]	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
สารบัญ [Table of Contents].....	3
บทนำ [Foreward]	7
คำนำการพิมพ์ครั้งที่หนึ่งของผู้เรียบเรียง [Author's Preface to the First Edition].....	11
ภาคที่หนึ่ง อิทธิพลของศาสนทูตทั้งหลายในวิวัฒนาการของมนุษยชาติ [Part 1: On the Influence of the Prophets in the Evolution of Humanity].....	13
1. ธรรมชาติถูกควบคุมโดยกฎสากล [Nature Is Governed by a Universal Law]	13
2. ข้อพิสูจน์และการยกเหตุผลเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้า [Proofs and Arguments for the Existence of God]	14
3. ความจำเป็นต้องมีผู้อบรม [The Need for an Educator]	16
4. พระอับราฮัม [Abraham].....	20
5. พระโมเสส [Moses]	22
6. พระคริสต์ [Christ]	23
7. พระโมฮัมหมัด [Muhammad]	24
8. พระบ๊อบ [The Báb]	30
9. พระบาฮาอูลลาห์ [Bahá'u'lláh]	31
10. ข้อพิสูจน์ด้วยเหตุผลและการยกเรื่องราวประจักษ์จากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ [Rational Proofs and Traditional Arguments from the Sacred Scriptures]	38
11. คำอธิบายบทที่สิบเอ็ดของการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์) [Commentary on the Eleventh Chapter of the Revelation of John]	45
12. คำอธิบายบทที่สิบเอ็ดของไอซายา [Commentary on the Eleventh Chapter of Isaiah] ..	58
13. คำอธิบายบทที่สิบสองของการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์) [Commentary on the Twelfth Chapter of the Revelation of John].....	61
14. วัฏจักรทางวัตถุและจิตวิญญาณ [Material and Spiritual Cycles].....	66
15. ความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง [True Felicity].....	70
ภาคที่สอง บางหัวข้อเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ [Part 2: Some Christian Subjects]	73
16. ความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและอธิบายออกมาในรูปที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส [Intelligible Realities and Their Expression through Sensible Forms]	73
17. กำเนิดของพระคริสต์ [The Birth of Christ]	76

18.	ความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ [The Greatness of Christ].....	77
19.	บัพติศมาที่แท้จริง [True Baptism]	79
20.	บัพติศมาและกฎที่เปลี่ยนแปลงของพระผู้เป็นเจ้า [Baptism and the Changing Law of God] 81	
21.	ขนมปังและเหล้าองุ่น [The Bread and the Wine].....	84
22.	ปาฏิหาริย์ของพระคริสต์ [The Miracles of Christ].....	86
23.	การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ [The Resurrection of Christ].....	88
24.	การลงมาสู่อัครสาวกทั้งหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์ [The Descent of the Holy Spirit upon the Apostles]	90
25.	พระวิญญาณบริสุทธิ์ [The Holy Spirit]	91
26.	การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และวันแห่งการพิพากษา [The Second Coming of Christ and the Day of Judgement].....	93
27.	ตรีเอกา [The Trinity]	94
28.	การดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ [The Pre-existence of Christ]	97
29.	บาปและการไถ่บาป [Sin and Atonement]	98
30.	อดัมและอีฟ [Adam and Eve]	101
31.	การหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์ [Blasphemy against the Holy Spirit]	105
32.	“หลายคนถูกเรียกแต่น้อยคนถูกเลือก” [“Many Are Called, but Few Are Chosen”].....	107
33.	การกลับมาของศาสนทูต [The Return of the Prophets].....	109
34.	ปีเตอร์และระบบการปกครองของพระสันตะปาปา [Peter and the Papacy].....	111
35.	เจตจำนงที่อิสระและชะตาลิขิตล่วงหน้า [Free Will and Predestination]	113
ภาคที่สาม พลังความสามารถและสภาวะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย [Part 3: On the Powers and Conditions of the Manifestations of God].....		
36.	พลังแห่งชีวิตห้าชนิด [The Five Kinds of Spirit]	115
37.	ความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้ากับพระผู้สำแดงองค์ของพระองค์ [The Connection between God and His Manifestations].....	117
38.	สามสถานะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย [The Three Stations of the Divine Manifestations].....	122
39.	สถานะความเป็นมนุษย์และสถานะความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลาย [The Human and the Divine Stations of the Manifestations]	124
40.	ความรู้ของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย [The Knowledge of the Divine Manifestations].....	127
41.	วัฏจักรสากล [Universal Cycles]	129

42. พลังความสามารถและความสมบูรณ์ของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า [The Power and Perfections of the Divine Manifestations]	130
43. ศาสนทูตสองประเภท [The Two Kinds of Prophets].....	132
44. คำติเตียนที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากล่าวต่อศาสนทูตทั้งหลาย [The Rebukes Addressed by God to the Prophets]	134
45. ความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด [The Most Great Infallibility].....	137
ภาคที่สี่ จุดกำเนิด พลังความสามารถและสภาวะของมนุษย์ [Part 4: On the Origin, Powers, and Conditions of Man].....	141
46. วิวัฒนาการและธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ [Evolution and the True Nature of Man] 141	
47. จุดกำเนิดของจักรวาลและวิวัฒนาการของมนุษย์ [The Origin of the Universe and the Evolution of Man]	143
48. ความแตกต่างระหว่างมนุษย์และสัตว์ [The Difference between Man and Animal]	147
49. วิวัฒนาการและการดำรงอยู่ของมนุษย์ [Evolution and the Existence of Man].....	151
50. ข้อพิสูจน์ทางจิตวิญญาณของจุดกำเนิดดั้งเดิมของมนุษย์ [Spiritual Proofs of the Originality of Man].....	154
51. การปรากฏของจิตและปัญญาของมนุษย์ [The Appearance of the Spirit and the Mind in Man].....	156
52. การมาปรากฏของวิญญาณในร่างกาย [The Appearance of the Spirit in the Body]..	157
53. ความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากับสรรพโลก [The Connection between God and His Creation].....	159
54. การก่อกำเนิดวิญญาณของมนุษย์จากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า [The Procreation of the Human Spirit from God]	161
55. จิต วิญญาณและปัญญา [Spirit, Soul, and Mind].....	163
56. พลังภายนอกและพลังภายในของมนุษย์ [The Outward and the Inward Powers of Man] 165	
57. สาเหตุของความแตกต่างในลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์ [The Differences in Human Character]	166
58. ขอบเขตและข้อจำกัดของความเข้าใจของมนุษย์ [The Extent and Limitation of Human Comprehension]	169
59. ความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า [Man's Comprehension of God]	171
60. ความเป็นอมตะของวิญญาณ (1) [The Immortality of the Spirit (1)]	174
61. ความเป็นอมตะของวิญญาณ (2) [The Immortality of the Spirit (2)]	176
62. ความสมบูรณ์ที่ไม่มีขีดจำกัดของการดำรงอยู่และความก้าวหน้าของวิญญาณในภพหน้า [The Infinite Perfections of Existence and the Progress of the Soul in the Next World]..	178

63.	ความก้าวหน้าของทุกสิ่งภายในระดับชั้นของตนเอง [The Progress of All Things within Their Own Degree].....	181
64.	สถานะของมนุษย์และความก้าวหน้าของมนุษย์หลังความตาย [The Station of Man and His Progress after Death]	182
65.	ความศรัทธาและผลงาน [Faith and Works]	184
66.	การคงอยู่ของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลหลังจากความตายของร่างกาย [The Subsistence of the Rational Soul after the Death of the Body]	185
67.	ชีวิตนิรันดร์และการเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า [Eternal Life and Entrance into the Kingdom of God].....	186
68.	ชะตาสองชนิด [Two Kinds of Fate].....	189
69.	อิทธิพลของดวงดาวและความเกี่ยวโยงกันของทุกสิ่ง [The Influence of the Stars and the Interconnectedness of All Things].....	189
70.	เจตจำนงที่อิสระและขีดจำกัด [Free Will and its Limits].....	191
71.	การเปิดเผยทางจิตวิญญาณ [Spiritual Disclosures].....	194
72.	การรักษาโดยไม่ใช้ยา [Healing without Medicine].....	196
73.	การรักษาโดยวิธีทางกาย [Healing by Material Means]	198
ภาคที่ห้า เรื่องต่างๆ นาๆ [Part 5: Miscellaneous Subjects]		200
74.	ความดีและความชั่วร้าย [On Good and Evil]	200
75.	ความทรมานสองชนิด [Two Kinds of Torment]	201
76.	ความยุติธรรมและความปรานีของพระเจ้า [The Justice and Mercy of God].....	202
77.	การลงโทษอาชญากร [The Punishment of Criminals]	203
78.	การประท้วงหยุดงาน [Strikes].....	207
79.	ความเป็นจริงของสรรพภาวะ [The Reality of the World of Being]	210
80.	การดำรงอยู่ก่อนและการก่อกำเนิด [Pre-existence and Origination]	211
81.	การกลับชาติมาเกิด [Reincarnation]	213
82.	เอกภาพของการดำรงอยู่ [The Unity of Existence]	219
83.	เกณฑ์สี่อย่างของความเข้าใจ [The Four Criteria of Comprehension].....	224
84.	การทำดีและเงื่อนไขที่จำเป็นทางจิตวิญญาณ [Good Deeds and Their Spiritual Prerequisites]	226

บทนำ [Foreward]

การแพร่กระจายของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ไปยังโลกตะวันตกในทศวรรษปิดท้ายของคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า ในไม่ช้าได้ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวควบคู่กันไปทางตะวันออก : ภายในไม่กี่ปีสั้นๆ ผู้แสวงบุญชาวตะวันตกกลุ่มแรกๆ ได้มาถึงเมืองคุกอ์คกา ที่ซึ่งชีวิตทางโลกและภารกิจของพระผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮได้สิ้นสุดลง และพระอับดุลบาฮาผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปณิธานของพระองค์ยังคงอาศัยอยู่ต่อไป, หนึ่งในบุคคลเด่นดังที่สุดในหมู่ผู้แสวงบุญช่วงต้นคือลอรา คลิฟฟอร์ด บาร์เนลลูกสาวในครอบครัวของนักวิชาการและศิลปินที่เลื่องชื่อในสังคมจากวอชิงตัน ดีซี, เธอได้รับการแนะนำให้รู้จักศาสนาใหม่ (บาไฮ) โดยเมย์ บอลเลส แมกซ์เวลล์ในปารีสราว พ.ศ. 2443 (ค.ศ. 1900) และไม่นานหลังจากนั้นได้ไปเยือนอัคคาครั้งแรก และตามติดกันมาอีกหลายครั้ง

ปีเหล่านี้อันตรรายและน่าระทึกที่สุดในภารกิจของพระอับดุลบาฮา ซึ่งเป็นเวลาที่พระองค์ถูกกักบริเวณอยู่ภายในกำแพงเมืองคุกโดยทางการออตโตมาน ภายใต้การจับตาดูอย่างต่อเนื่อง และเผชิญกับการคุกคามอยู่ตลอดเวลาที่จะถูกเนรเทศอีกหรือถูกประหารชีวิต, ภายใต้สภาพแวดล้อมดังกล่าวของการถูกจำกัดและถูกระวาง เป็นเรื่องอันตรรายที่จะต้อนรับผู้มาเยือนประเภทใดๆ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงถ้าจะเป็นเจ้าภาพรับแขกชาวตะวันตกผู้เลื่องชื่อทั้งหลาย, กระนั้นพระอับดุลบาฮาก็มุ่งมั่นที่จะบ่มเพาะเมล็ดแห่งความศรัทธาที่งอกออกมาไม่นานมานี้ ดังนั้นในใจกลางของช่วงเวลาที่มีดมนี่ระหว่างปี พ.ศ. 2447-2449 (ค.ศ. 1904-1906) นางสาวบาร์เนลสามารถยัดเวลาไปเยือนหลายครั้ง บางครั้งเป็นสัปดาห์ๆ หรือเป็นเดือนๆ ซึ่งในระหว่างนี้เธอได้เอกลิทธิในการอยู่กับพระองค์ในหลายโอกาส และตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ อย่างกว้างขวาง, การสนทนาหลายครั้งเกิดขึ้นที่โต๊ะอาหารกลางวัน มีการจัดแจงให้หนึ่งในลูกเขยของพระอับดุลบาฮาหรือหนึ่งในเลขานุการสามคนของพระองค์ในเวลานั้น คอยจดเนื้อหาคำตอบของพระองค์เป็นภาษาเปอร์เซีย, จากบันทึกที่รวบรวมไว้นี้มีการคัดเลือกมาส่วนหนึ่ง, จากนั้นพระอับดุลบาฮาแก้ไขบันทึกเหล่านี้สองครั้งด้วยมือของพระองค์เอง บางครั้งทรงปรับปรุงเนื้อหาสำคัญไปพร้อมกัน ทบทวนการใช้คำขั้นสุดท้ายอย่างรอบคอบ

เมื่อการคัดเลือกและกระบวนการปรับปรุงเสร็จสิ้นสมบูรณ์ การพิมพ์ "เจลายปัญหาธรรมบางข้อ" ครั้งแรกมีสามฉบับต่างกันออกจำหน่ายโดยสำนักพิมพ์ใหญ่ๆ ในปี พ.ศ. 2451 (ค.ศ. 1908): เนื้อหาเปอร์เซียต้นฉบับโดย E.J.Brill ในฮอลแลนด์, เนื้อหาแปลเป็นภาษาอังกฤษของนางสาวบาร์เนลโดย Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. ในลอนดอน, และเนื้อหาแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสโดยฮิปโปไลต์ ไตฟัส (ซึ่งนางสาวบาร์เนลสมรสกับเขาในเวลาต่อมา) โดย Emest Leroux ในปารีส

การอ่านสารบัญอย่างรวบรัดจะถ่ายทอดมุมมองโดยสังเขปของเนื้อเรื่องที่ครอบคลุมไว้กว้างขวาง ภาคที่ 1 ประกอบด้วยการสนทนาที่เป็นอาร์มภบทชุดหนึ่งเกี่ยวกับอิทธิพลที่พระผู้ก่อตั้งบางศาสนาของโลกโน้มน้ำหนักตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ อีกทั้งหลายบทที่อธิบายให้ความกระจ่างบางคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิล ภาคที่ 2 เสนอการตีความองค์ประกอบที่เป็นสาระสำคัญของความเชื่อเฉพาะของศาสนาคริสต์อย่างไม่เคยมีมาก่อน เช่น บัพติสมา ตรีเอกา พิธีศีลมหาสนิทและการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ ภาคที่ 3 เป็นเรื่องของพลังความสามารถและสภาวะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย สถานะที่ไม่เหมือนใครในโลกของพวกเขา แหล่งกำเนิดความรู้และอิทธิพลของพวกเขา และการมาปรากฏของพวกเขากลับเป็นวัฏจักรบนเวทีของประวัติศาสตร์ ภาคที่ 4 ว่าด้วยจุดกำเนิด พลังความสามารถและสภาวะของมนุษย์ ซึ่งรวมถึงนัยของวิวัฒนาการของมนุษย์บนโลก ความเป็นอมตะของวิญญาณ ธรรมชาติของปัญญา และความเกี่ยวโยงระหว่างวิญญาณและร่างกาย ภาคที่ 5 จบลงด้วยหัวข้อเรื่องต่างๆ นาๆ ตั้งแต่เรื่องในทางปฏิบัติ เช่น แรงงานสัมพันธ์และการลงโทษอาชญากร ไปจนถึงหัวข้อเรื่องที่เข้าใจยากกว่า เช่น การกลับชาติมาเกิดและความเชื่อของชาวซูฟีเกี่ยวกับเอกภาพของการดำรงอยู่

แม้ว่าหัวข้อที่อภิปรายใน “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” จะมีขอบเขตกว้างขวาง หนังสือนี้ก็ไม่ได้มุ่งหมายจะเป็นอรรถาธิบายที่ถ้วนทั่วเกี่ยวกับระบบความคิดที่ครบถ้วนสมบูรณ์ในตัวเอง ดังที่ยืนยันโดยชื่อหนังสือ, ดังนั้นคำสอนมูลฐานจำนวนหนึ่งของศาสนาบาไฮไม่ได้ถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นในระหว่างเดือนและปีทั้งหลายของการสนทนาเหล่านี้ บางครั้งหัวข้อเดียวกันได้รับการอภิปรายจากมุมมองต่างกันในการสนทนาคนละครั้ง ยังผลให้แนวความคิดที่จำเป็นสำหรับการเข้าใจเรื่องหนึ่งอย่างบริบูรณ์อาจกระจายอยู่ในคนละบท หรือเนื้อหาของบทหลังอาจเป็นพื้นฐานสำหรับการเข้าใจบทก่อน, สุดท้ายนี้ควรเป็นที่สังเกตว่า ถึงแม้ว่าพระอับดุลบาฮาได้ทบทวนและแก้ไขเนื้อหา พระองค์ก็ไม่ได้พยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบพื้นฐานของคำตอบหรือจัดเรียงใหม่และรวมเนื้อหาเข้าด้วยกัน, ดังนั้นการที่จะทำให้ภาพการอรรถาธิบายของพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งคมชัดยิ่งขึ้น ผู้อ่านที่ช่างสังเกตควรพิจารณาบทใดก็ตามภายในบริบทของหนังสือนี้ทั้งเล่ม และพิจารณาหนังสือนี้ภายในบริบทที่กว้างกว่าขององค์รวมทั้งหมดของคำสอนบาไฮ

ตัวอย่างที่น่าสังเกตของประเด็นนี้คือเรื่องวิวัฒนาการของสายพันธุ์ ซึ่งหยิบยกขึ้นมาอภิปรายอย่างชัดเจนในภาคที่ 4 และต้องเป็นที่เข้าใจในแง่ของหลายๆ คำสอนบาไฮ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักธรรมแห่งความสอดคล้องกันระหว่างวิทยาศาสตร์และศาสนา, ความเชื่อทางศาสนาไม่ควรขัดกับวิทยาศาสตร์และเหตุผล, การอ่านบางวรรคที่พบในบทที่ 46-51 อาจนำศาสนิกชนบางคนไปสู่ข้อสรุปส่วนตัวที่ขัดกับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ กระนั้นสภาพุติธรรมสากลได้อธิบายว่า บาไฮศาสนิกชนพยายามทำให้ความเข้าใจของตนเกี่ยวกับถ้อยแถลงของพระอับดุลบาฮาเข้ากันได้กับมุมมองทางวิทยาศาสตร์ที่ยอมรับกัน และดังนั้นไม่จำเป็นต้องสรุปว่า วรรคเหล่านี้พรรณนา

แนวความคิดที่วิทยาศาสตร์ปฏิเสธ ตัวอย่างเช่น วิวัฒนาการที่ออกจะ “คู่ขนาน” ที่เสนอคนละเส้นทางของวิวัฒนาการทางชีววิทยาสำหรับสายพันธุ์มนุษย์ ที่ขนานไปกับอาณาจักรสัตว์ตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตบนโลก

การทบทวนถ้อยแถลงของพระอับดุลบาฮาอย่างรอบคอบในหนังสือนี้และในแหล่งอื่นๆ บอกเป็นนัยว่าความสนใจของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่กลไกของวิวัฒนาการ แต่อยู่ที่นัยทางปรัชญา สังคมและจิตวิญญาณของทฤษฎีใหม่, ตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า “สายพันธุ์” ของพระองค์ปลุกแนวความคิดของต้นแบบอนันต์หรือถาวร ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่คำนี้ถูกนิยามในชีววิทยาร่วมสมัย, พระองค์นำเสนอความเป็นจริงที่เหนือกว่าอาณาจักรวัตถุมาพิจารณา, ขณะที่ในที่อื่นพระอับดุลบาฮายอมรับคุณลักษณะทางกายที่มนุษย์มีร่วมกันกับสัตว์และได้มาจากอาณาจักรสัตว์^[1] ในการสนทนาเหล่านี้ พระองค์ทรงเน้นย้ำอีกความสามารถหนึ่ง ซึ่งเป็นความสามารถของจิตสำนึกที่สามารถใช้เหตุผล ซึ่งแยกมนุษย์จากสัตว์และไม่พบในอาณาจักรสัตว์หรือในธรรมชาติเอง, ความสามารถที่ไม่มีที่เหมือนนี้ซึ่งเป็นการแสดงออกของจิตของมนุษย์ ไม่ใช่ผลผลิตของกระบวนการวิวัฒนาการ แต่เป็นศักยภาพที่แฝงอยู่ในสรรพโลก ดังที่พระอับดุลบาฮาอธิบาย “...เนื่องด้วยมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมานับหมื่นนับแสนปีก่อนจากธาตุเดียวกันเหล่านี้บนโลก ด้วยขนาดและปริมาณเดียวกัน ด้วยลักษณะเดียวกันของการประกอบตัวและการผสมผสานกัน และปฏิสัมพันธ์เดียวกันกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ดังนั้นมนุษย์ต่อนั้นเหมือนกันอย่างแท้จริงกับที่ดำรงอยู่เวลานี้” พระองค์กล่าวต่อไปว่า “หากหนึ่งพันล้านปีจากนี้ไปหากธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลายของมนุษย์ถูกนำมาไว้ด้วยกัน ในปริมาณที่มีสัดส่วนเดียวกัน ผสมผสานกันในลักษณะเดียวกัน มีปฏิสัมพันธ์เดียวกันกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ มนุษย์เดียวกันอย่างแท้จริงจะถือกำเนิดขึ้นมา”^[2] ดังนั้นสาระของการถกเหตุผลของพระองค์ไม่ได้มุ่งไปที่การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ แต่มุ่งไปที่คำยืนยันของนักวัตถุนิยมที่ก่อขึ้นมาจากการค้นพบเหล่านั้น, สำหรับบาไฮศาสนิกชน วิทยาศาสตร์ของวิวัฒนาการเป็นที่ยอมรับ แต่ข้อสรุปที่ว่ามนุษยชาติเป็นเพียงกิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญจากอาณาจักรสัตว์ กับนัยทางสังคมทั้งหมดที่มาด้วยกัน ไม่เป็นที่ยอมรับ

ในช่วงเวลาหลายปีนับตั้งแต่การตีพิมพ์ฉบับดั้งเดิมของ “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” เป็นที่ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ว่าการแปลยอมได้ประโยชน์จากการปรับปรุงอย่างรอบคอบและถ่วงท้าว, ดังที่นางสาวบาร์เนเองกล่าวไว้ เธอเป็นนักเรียนภาษาเปอร์เซีย และไม่ว่าจะสามารถเพียงไรก็ไม่สามารถมีความเชี่ยวชาญในความสลับซับซ้อนทั้งหมดของภาษา และแน่ที่เดียวเธอไม่สามารถได้ประโยชน์จากการให้ความสว่างอย่าง

[1] ดูตัวอย่างเช่น *Selections from the Writings of Abdu'l-Baha*, 30.2; *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by Abdu'l-Baha during His Visit to the United States and Canada in 1912*, trans. Howard MacNutt (Wilmette, Ill: Baha'i Publishing Trust, 2012), p.427; *Paris Talk: Addresses Given by Abdu'l-Baha in 1911*, 2.1 and 28.6

[2] Chap. 46, par. 7.

ปราดเปรื่อง ที่สาตมายังพระธรรมศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาบาไฮภายหลังจากต่อมาโดยการแปลงอย่างเชื่อถือได้ของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ, ยิ่งไปกว่านั้นมีการแก้ไขที่จำเป็นเพียงไม่กี่ทีในฉบับแปลภาษาอังกฤษในช่วงระหว่างการพิมพ์ใหม่หลายครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ของหนังสือยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงจากเนื้อหาของกรพิมพ์ครั้งแรก

เช่นนั้นครบรอบหนึ่งร้อยปีของการเดินทางของพระอับดุลบาฮาไปยังโลกตะวันตก เสนอโอกาสที่เหมาะสมทั้งในการให้เกียรติผลงานตีพิมพ์ที่ไม่มีเสื่อมสูญของลอร์ด คลิฟฟอร์ด บาร์เน่ ในฐานะผู้เร่งให้เกิดโดยเบื้องต้นและผู้แปลหนังสือเล่มนี้คนแรก และในการเสนอฉบับแปลปรับปรุงของ “คำอธิบายที่ประเมินค่ามิได้” [1] เหล่านี้ วัตถุประสงค์หลักของการแปลใหม่นี้คือเพื่อจะเสนอสาระสำคัญและโวหารดั้งเดิมให้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการจับความที่ล้าลึกของคำอธิบายของพระอับดุลบาฮา ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ให้ใกล้เคียงกว่าเดิมกับโวหารที่เป็นทั้งการสนทนาและมีความสูงส่ง และแปลพจน์ทางปรัชญาที่ใช้ในเนื้อหาทั้งหมดให้สอดคล้องกันมากขึ้น, ถึงแม้ว่าไม่ถูกผูกมัดด้วยฉบับแปลดั้งเดิม กระนั้นการแปลฉบับนี้ก็พยายามคงไว้ซึ่งวาทะที่ สละสลวยและการจัดเรียงวลีที่เหมาะสมจะมากมายน

นับตั้งแต่ออกจำหน่าย “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” เป็นที่เก็บอันเชื่อถือได้ของธรรม ทรรศนะที่ลึกซึ้งของพระอับดุลบาฮา และเป็นส่วนประกอบที่ขาดไม่ได้ของทุก ห้องสมุดบาไฮ, ท่านโชกิ เอฟเฟนดิให้ข้อสังเกตว่า หนังสือเล่มนี้บรรยายความ เชื่อพื้นฐานของศาสนาบาไฮด้วยภาษาที่เรียบง่ายและชัดเจน และถือว่าเนื้อหาของ หนังสือนี้จำเป็นสำหรับการทำความเข้าใจนัยสำคัญและนัยทั้งหลายของการเปิดเผย พระธรรมบาไฮ ท่านเขียนว่า ใน “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” เรา “จะพบการชี้ทาง ไปสู่การไขปัญหาที่น่าฉงนทั้งหมดที่บั่นป่วนปัญญาของมนุษย์ในการแสวงหาความรู้ ที่แท้จริง, การอ่านหนังสือนี้ด้วยความเอาใจใส่และความอดทนมากเท่าไร สิ่ง ที่เปิดเผยออกมาจากหนังสือนี้ก็ยิ่งมาก และความเข้าใจสัจธรรมและนัยสำคัญที่ ซ่อนเร้นอยู่ในหนังสือนี้ก็ยิ่งบริบูรณ์” [2] เป็นที่หวังว่าการแปลฉบับใหม่จะช่วยให้คน รุ่นอนาคตเข้าถึงเหมือนที่ไม่รู้จักหมดสิ้นแห่ง “ความรู้เกี่ยวกับปัญหาพื้นฐานทางจิต วิญญาณ จริยธรรมและสังคม” [3]

• • •

[1] Shoghi Effendi, *God Passes By* (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 2012 printing), p. 410.

[2] From a letter dated 13 March 1923 written by Shoghi Effendi to the Bahá'ís of Australasia.

[3] From a letter dated 14 November 1940 written on behalf of Shoghi Effendi to an individual believer.

คำนำการพิมพ์ครั้งที่หนึ่งของผู้เรียบเรียง [Author's Preface to the First Edition]

“เราได้ให้เวลาชั่วคราวที่อ่อนเพลียของเราแก่เจ้า” คือถ้อยคำของพระอับดุลบาฮา ขณะที่พระองค์ลุกขึ้นจากโต๊ะหลังจากที่ทรงตอบหนึ่งในปัญหาของข้าพเจ้า, ดังที่วันนี้เป็นไปและก็ตามต่อไป ระหว่างชั่วโมงของการทำงาน ความอ่อนล้าของพระองค์จะพบการผ่อนคลายในกิจกรรมที่กลับคืนมาใหม่, บางครั้งบางครั้งพระองค์สามารถพูดอย่างละเอียด แต่บ่อยครั้งถึงแม้ว่าเรื่องที่พูดจำเป็นต้องใช้เวลามากกว่า พระองค์จะถูกเรียกไปหลังจากไม่กี่ชั่วคราว, เช่นกันเป็นวันๆ และแม้แต่เป็นสัปดาห์ๆ ผ่านไป ซึ่งในช่วงเวลานี้พระองค์ไม่มีโอกาสที่จะสั่งสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าอดทนได้ดี เพราะข้าพเจ้ามีบทเรียนที่ยิ่งใหญ่กว่าอยู่ต่อหน้าเสมอ คือบทเรียนเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของพระองค์

ระหว่างการไปเยือนอัคคาหลายครั้งของข้าพเจ้า คำตอบเหล่านี้จะถูกเขียนเป็นภาษาเปอร์เซียขณะที่พระอับดุลบาฮาพูด โดยไม่ได้มุ่งหมายจะตีพิมพ์ เพียงแต่ว่าข้าพเจ้าจะได้มีไว้เพื่อศึกษาดูในอนาคต, ที่แรกคำตอบเหล่านี้ต้องถูกปรับเข้ากับ การแปลด้วยคำพูดของลาม และภายหลังเมื่อข้าพเจ้ามีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับ ภาษาเปอร์เซีย ก็ปรับเข้ากับคำศัพท์ที่จำกัดของข้าพเจ้า, นี้ให้คำอธิบายการใช้คำอุปสรรคและวลีซ้ำๆ เพราะไม่มีใครมีความเชี่ยวชาญในการใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ที่กว้างขวางกว่าพระอับดุลบาฮา, ในบทเรียนเหล่านี้พระองค์เป็นครูที่ปรับตัวเองให้ เข้ากับนักเรียนของตน และไม่ใช้นักวาทศิลป์หรือกวี

หนังสือเล่มนี้นำเสนอเฉพาะบางแง่ของศาสนาบาไฮซึ่งมีข่าวสารเป็นสากล และมี คำตอบที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความต้องการเป็นพิเศษของผู้ถามแต่ละคน

ในกรณีของข้าพเจ้า คำสอนถูกทำให้เรียบง่ายตรงกับความรู้ขั้นต้นของข้าพเจ้า และดังนั้นหาได้บริบูรณ์และถ้วนทั่วดังที่สารบัญบอกเป็นนัย สารบัญถูกเติมเข้ามา เพียงเพื่อจะบ่งชี้เรื่องที่อภิปราย, แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าสิ่งมีค่ามากสำหรับข้าพเจ้าอาจ เป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น เนื่องด้วยมวลมนุษยย์แม้ว่าจะแตกต่างกัน ก็มีใจตรงกันในการค้นหาความเป็นจริง และดังนั้นข้าพเจ้าได้ขออนุญาตพระอับดุลบาฮาที่จะตีพิมพ์ การสนทนาเหล่านี้

เดิมทีการสนทนาเหล่านี้ไม่ได้เรียงเป็นลำดับพิเศษใดๆ แต่บัดนี้ถูกจัดเป็นหมวดหมู่ อย่างคร่าวๆ เพื่อความสะดวกของผู้อ่าน, เนื้อหาภาษาเปอร์เซียถูกตามติดอย่าง ใกล้ชิด ซึ่งบางครั้งถึงกับเสียหายต่อภาษาอังกฤษ, มีการปรับเปลี่ยนไม่กี่แห่งในการ แปลเพียงเพราะว่าการแปลตามตัวอักษรดูเหมือนว่าซับซ้อนเกินไปและเคลือบคลุม, คำที่สอดแทรกเข้ามาซึ่งจำเป็นสำหรับการทำความเข้าใจความหมายชัดเจนขึ้น ไม่ได้ถูกรบ ไว้ในลักษณะใดๆ เพื่อจะหลีกเลี่ยงการขัดจังหวะความคิดบ่อยเกินไปด้วย

เครื่องหมายทางเทคนิคหรือเครื่องหมายอธิบาย, เช่นกันชื่อภาษาเปอร์เซียและภาษาอาหรับมากมายถูกเขียนในรูปแบบที่ง่ายที่สุด โดยไม่ได้ยึดถือระบบที่เป็นวิทยาศาสตร์อย่างเคร่งครัด ซึ่งจะเป็นที่สับสนสำหรับผู้อ่านทั่วไป

ลอล่า คลิฟฟอร์ด บาร์เนย์

• • •

ภาคที่หนึ่ง
อิทธิพลของศาสนทูตทั้งหลายในวิวัฒนาการของมนุษยชาติ
[Part 1: On the Influence of the Prophets in the Evolution of Humanity]

1. ธรรมชาติถูกควบคุมโดยกฎสากล
[Nature Is Governed by a Universal Law]

1

ธรรมชาติคือสภาพหรือสภาวะความเป็นจริง ซึ่งดูภายนอกแล้วคือบ่อเกิดของชีวิตและความตาย หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ บ่อเกิดของการประกอบตัวกันและการแยกตัวออกของทุกสิ่ง

2

ธรรมชาติขึ้นอยู่กับกฎที่สมบูรณ์ กฎที่ละเมิดไม่ได้ ระเบียบที่สมบูรณ์ และการออกแบบที่ล้ำเลิศ ซึ่งจะไม่มีการผิดพลาดไปจากนี้ นี่เป็นความจริงถึงขนาดว่าหากเจ้าพิศดูด้วยดวงตาที่มองเห็นและเห็นแจ้ง เจ้าจะสังเกตเห็นว่าทุกสิ่ง ตั้งแต่อะตอมขนาดเล็กที่สุดที่มองไม่เห็นไปจนถึงดวงดาวขนาดใหญ่ที่สุดในสรรพโลกเช่นดวงอาทิตย์ หรือดวงดาวอื่นขนาดใหญ่และดาวที่เรืองแสงทั้งหลาย ถูกจัดระบบไว้อย่างสมบูรณ์ที่สุด ไม่ว่าจะเกี่ยวกับระเบียบ การประกอบตัวกัน รูปทรงภายนอกหรือการเคลื่อนไหวของสิ่งเหล่านั้น, และทั้งหมดขึ้นอยู่กับกฎสากลเดียวกัน ซึ่งจะไม่มีการผิดพลาดไปจากนี้

3

อย่างไรก็ตามเมื่อเจ้าพิจารณาธรรมชาติเอง เจ้าจะเห็นว่าธรรมชาติไม่มีความตระหนักรู้หรือเจตนา ตัวอย่างเช่น ธรรมชาติของไฟคือการเผา ไฟเผาโดยปราศจากจิตสำนึกหรือเจตนา ธรรมชาติของน้ำคือการไหล น้ำไหลโดยปราศจากจิตสำนึกหรือเจตนา ธรรมชาติของดวงอาทิตย์คือการส่องแสง ดวงอาทิตย์ส่องแสงโดยปราศจากจิตสำนึกหรือเจตนา ธรรมชาติของไอระเหยคือการลอยขึ้น ไอระเหยลอยขึ้นไปโดยปราศจากจิตสำนึกหรือเจตนา ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติของสรรพสิ่งถูกผลักดัน และไม่มีสิ่งใดเคลื่อนไหวด้วยเจตนาของตนเองนอกจากสัตว์ และที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือมนุษย์

4

มนุษย์สามารถต้านทานและต่อต้านธรรมชาติ เนื่องด้วยมนุษย์ค้นพบธรรมชาติของสิ่งทั้งหลาย และเนื่องจากการค้นพบนี้มนุษย์มีความเชี่ยวชาญเหนือธรรมชาติเอง, ที่จริงแล้วงานฝีมือทั้งหมดที่มนุษย์ประดิษฐ์มาจากการค้นพบนี้ ตัวอย่างเช่น มนุษย์ประดิษฐ์โทรเลขซึ่งเชื่อมโยงโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่ามนุษย์ปกครองธรรมชาติ

5

ที่นี้การจักระบบ ระเบียบและกฎทั้งหลายดังกล่าวนั้นที่เจ้าสังเกตเห็นในโลกที่ดำรงอยู่ จะถือว่ามีเหตุมาจากพลังอำนาจของธรรมชาติได้หรือ แม้ว่าธรรมชาติเองไม่มีจิตสำนึกหรือปัญญา? ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าธรรมชาตินี้ซึ่งไม่มีจิตสำนึกหรือปัญญา อยู่ในเงื้อมมือของพระผู้เป็นนายผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ ผู้เป็นพระผู้ปกครองโลกของธรรมชาติ ผู้ทรงบันดาลให้ธรรมชาติสำแดงสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา

6

บางคนกล่าวว่าการดำรงอยู่ของมนุษย์คือหนึ่งในสิ่งทั้งหลายที่มาปรากฏในสรรพภาวะ เนื่องจากเงื่อนไขจำเป็นของธรรมชาติ, หากนี่เป็นความจริง มนุษย์ย่อมเป็นกิ่ง และธรรมชาติย่อมเป็นราก แต่เป็นไปได้หรือที่เจตนา จิตสำนึกและความสมบูรณ์บางอย่างมีอยู่ในกิ่ง แต่ไม่มีในราก?

7

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนธรรมชาติในสาระของตัวเองอยู่ในเงื้อมมือแห่งอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ทรงความนิรันดรและมหิทธานุภาพนี้เองที่ให้ธรรมชาติอยู่ภายใต้กฎอุดมคติและหลักการจัดระบบ และทรงปกครองธรรมชาติ

2. ข้อพิสูจน์และการยกเหตุผลเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า [Proofs and Arguments for the Existence of God]

8

หนึ่งในข้อพิสูจน์และการยกเหตุผลเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าคือข้อเท็จจริงที่ว่า มนุษย์ไม่ได้สร้างตนเองขึ้นมา แต่ที่จริงนั้นผู้สร้างและผู้ออกแบบมนุษย์คือผู้อื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ และเป็นที่แน่นอนและโต้แย้งไม่ได้ว่า ผู้สร้างมนุษย์ไม่เหมือนมนุษย์เอง เพราะชีวิตที่ไร้อำนาจไม่สามารถสร้างอีกชีวิตหนึ่ง และผู้สร้างที่แข็งแกร่งต้องมีความสมบูรณ์ทั้งหมดเพื่อที่จะผลิตผลงานหัตถกรรมของตน

9

เป็นไปได้หรือที่ผลงานหัตถกรรมจะสมบูรณ์และช่างฝีมือไม่สมบูรณ์? เป็นไปได้หรือที่จิตรกรรมเป็นผลงานชิ้นเอกและจิตรกรบกพร่องในงานฝีมือของตน แม้ว่าเขาจะเป็นผู้สร้างจิตรกรรมนั้น? ไม่ จิตรกรรมไม่สามารถเป็นเหมือนจิตรกร เพราะมิฉะนั้นจิตรกรรมย่อมวาดตัวเองขึ้นมา และไม่ว่าจิตรกรรมจะสมบูรณ์เพียงไร เมื่อเปรียบเทียบกับจิตรกรแล้ว จิตรกรรมนั้นบกพร่องอย่างสิ้นเชิง

10

ดังนั้นโลกที่ไม่เที่ยงแท้คือบ่อเกิดของความบกพร่อง และพระผู้เป็นเจ้าคือบ่อเกิดของความสมบูรณ์ ความบกพร่องของโลกที่ไม่เที่ยงแท้ให้การยืนยันความสมบูรณ์ของ

จิตภายใน เขาไม่จำเป็นต้องอาศัยการก่อกำเนิดผลเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของจิตวิ แต่สำหรับผู้ที่ถูกพรากจากกรุณาธิคุณของจิต จำเป็นต้องนำเสนอการยกข้อพิสูจน์ที่ไม่อาศัยจิต

3. ความจำเป็นต้องมีผู้อบรม

[The Need for an Educator]

16

เมื่อเราพิจารณาการดำรงอยู่ เราสังเกตเห็นว่าอาณาจักรแร่ธาตุ พืช สัตว์และมนุษย์ ล้วนจำเป็นต้องมีผู้อบรม

17

หากไม่มีผู้ปรับปรุงสภาพดิน พื้นดินจะกลายเป็นดงของวัชพืชที่เจริญเติบโต แต่ถ้ามีเกษตรกรมาปรับปรุงสภาพดิน พืชผลที่เก็บเกี่ยวได้จัดหาสิ่งยังชีพให้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่า พื้นดินจำเป็นต้องมีการปรับปรุงสภาพดินโดยเกษตรกร, จงพิจารณาดูต้นไม้: หากไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ต้นไม้จะไม่ออกผล และหากปราศจากผลต้นไม้ไม่มีประโยชน์, แต่ถ้ามอบไว้ใน การดูแลของคนสวน ต้นไม้ที่ไม่ออกผลจะผลดก และโดยการดูแลเอาใจใส่ ผสมข้ามสายพันธุ์และต่อกิ่ง ต้นไม้ที่มีผลไม้ขมจะออกผลที่หวาน, เหล่านี้คือการก่อกำเนิด ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนของโลกต้องการในปัจจุบัน

18

ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูสัตว์: หากได้รับการฝึก สัตว์จะเชื่อง หว่ามนุษย์หากถูกปล่อยไว้ไม่ได้รับการอบรม มนุษย์จะกลายเป็นเหมือนสัตว์ ที่จริงแล้วหากถูกละทิ้งไว้กับการปกครองของธรรมชาติ มนุษย์จะจมลงไปต่ำกว่าสัตว์, หว่าหากได้รับการอบรม มนุษย์จะกลายเป็นราวกับทูตสวรรค์, เพราะสัตว์ส่วนใหญ่ไม่กินพวกเดียวกันเอง แต่มนุษย์ในซูดานในอัฟริกากลางกินกันเองและกินกันเอง

19

บัดนี้จงสังเกตดูว่า การอบรมนี้เองที่นำโลกตะวันออกและโลกตะวันตกมาอยู่ภายใต้อำนาจควบคุมของมนุษย์ ผลงานฝีมือที่นำพิศวงทั้งหมดเหล่านี้ ส่งเสริมศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ ก่อให้เกิดการค้นพบและการกิจใหม่ๆ เหล่านี้, หากไม่ใช่เพราะผู้อบรม วิธีการสำหรับความสบาย อารยธรรมหรือคุณความดีของมนุษย์ย่อมไม่มีทางได้มา, หากถูกปล่อยไว้ตามลำพังในพวงรังที่ซึ่งเขาไม่เห็นมนุษย์ด้วยกัน ไม่ต้องสงสัยว่ามนุษย์จะกลายเป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่ง ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า จำเป็นต้องมีผู้อบรม

20

แต่การอบรมมีสามชนิด : ทางกาย ด้านความเป็นมนุษย์และทางจิตวิญญาณ การอบรมทางกายมุ่งหมายที่การเติบโตและพัฒนาการของร่างกาย และอยู่ที่การได้สิ่งที่ยังชีพ การหาวิธีสำหรับการผ่อนคลายและความสบายทางกาย การอบรมนี้เหมือนกันทั้งมนุษย์และสัตว์

21

อย่างไรก็ตามการอบรมด้านความเป็นมนุษย์อยู่ที่อารยธรรมและความก้าวหน้า กล่าวคือ การปกครองที่ชอบธรรม ระบบสังคม สวัสดิการ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม ศิลปะและวิทยาศาสตร์ การค้นพบที่สำคัญ และภารกิจที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญที่แยกมนุษย์จากสัตว์

22

ในเรื่องการอบรมทางจิตวิญญาณ นี่คือการอบรมของอาณาจักรสวรรค์ และอยู่ที่การได้มาซึ่งความสมบูรณ์ของจิตวิญญาณ ที่จริงแล้วนี่คือการอบรมที่แท้จริง เพราะโดยคุณของการอบรมนี้มนุษย์กลายเป็นศูนย์รวมของพระพรของพระเจ้า และเป็นรูปธรรมของวจนะ "ให้เราสร้างมนุษย์เป็นรูปจำลองและความคล้ายคลึงกับเรา" ^[1] นี่คือเป้าหมายสุดท้ายของโลกแห่งความเป็นมนุษย์

23

บัดนี้เราจำเป็นต้องมีผู้อบรมซึ่งสามารถเป็นผู้อบรมทางกาย ด้านความเป็นมนุษย์และทางจิตวิญญาณในเวลาเดียวกัน เพื่อว่าอนุภาพของเขาจะมีผลในทุกระดับขั้นของการดำรงอยู่ และหากใครกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับการประสาทด้วยการใช้เหตุผลและความเข้าใจที่สมบูรณ์ และไม่จำเป็นต้องมีผู้อบรมดังกล่าว" เขากำลังปฏิเสธสิ่งที่ชัดเจน ราวกับเด็กกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องได้รับการอบรม ข้าพเจ้าจะกระทำและแสวงหาความสมบูรณ์ของการดำรงอยู่ตามความคิดและสติปัญญาของตนเอง" หรือราวกับว่าคนตาบอดกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องมองเห็น เพราะมีคนตาบอดมากมายที่อยู่รอดได้"

24

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่ามนุษย์จำเป็นต้องมีผู้อบรม ผู้อบรมนี้ต้องสมบูรณ์ในทุกด้านอย่างปฏิเสธไม่ได้และเป็นเลิศเหนือมวลมนุษย์ เพราะหากเขาเป็นเหมือนคนอื่น ๆ เขาจะไม่สามารถเป็นผู้อบรมพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องด้วยเขาต้องเป็นผู้อบรมทางกาย ด้านความเป็นมนุษย์และทางจิตวิญญาณในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ เขาต้องจัดระบบและบริหารกิจการด้านวัตถุของมนุษย์และสถาปนาระบบ

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 1:26

สังคม เพื่อว่ามนุษย์จะช่วยเหลือและเกื้อหนุนกันและกันในการได้มาซึ่งวิธีการหาเลี้ยงชีพ และกิจการทั้งหลายทางกายจะได้รับการจัดระเบียบและจัดแจงในทุกแง่

25

ทำนองเดียวกันเขาต้องวางรากฐานการอบรมด้านความเป็นมนุษย์ กล่าวคือ เขาต้องอบรมจิตใจและความคิดของมนุษย์ถึงขนาดว่ามนุษย์ทั้งหลายจะสามารถก้าวหน้าอย่างมั่นคง วิทยาศาสตร์และความรู้จะขยายออก สภาวะความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ความสลับทั้งหลายของจักรวาลและคุณสมบัติทั้งหลายของทุกสิ่งดำรงอยู่ จะถูกเปิดเผย, วิชา การค้นพบและการกิจสำคัญทั้งหลายจะเพิ่มขึ้นวันแล้ววันเล่า และเรื่องทั้งหลายของสติปัญญาจะถูกสรุปด้วยเหตุผลและถ่ายทอดโดยสิ่งที่รับรู้ได้

26

เขาต้องให้การอบรมทางจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน เพื่อว่าจิตใจจะได้เข้าใจโลกของอภิปรัชญา ซึมซาบลมหายใจที่วิสุทธิของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเข้ามาสู่สัมพันธ์ภาพกับหมู่เทวัญเบื้องบน และสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์จะกลายเป็นการสำแดงพระพรของพระผู้เป็นเจ้าของเขา เพื่อว่านามและคุณลักษณะทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าของเขาจะสะท้อนอยู่ในกระจกแห่งสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ และความหมายของวาทะที่วิสุทธิ "ให้เราสร้างมนุษย์เป็นรูปจำลองและความคล้ายคลึงกับเรา" จะเป็นความจริง

27

อย่างไรก็ตามเป็นที่ชัดเจนว่า เพียงอานุภาพของมนุษย์ไม่สามารถบรรลุบทบาทหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่นี้ได้ และผลที่เกิดจากความคิดของมนุษย์โดยลำพังไม่สามารถได้มาซึ่งพระพรดังกล่าว, บุคคลเดียวซึ่งปราศจากความช่วยเหลือหรือเกื้อหนุนสามารถวางรากฐานของอาคารที่สูงส่งดังกล่าวได้อย่างไร? ดังนั้นจำเป็นต้องมีอานุภาพธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเขาที่จะทำให้เขาสามารถดำเนินพันธกิจนี้, จงดูซิ! วิญญาณที่วิสุทธิดวงหนึ่งพื้นชีวิตของโลกแห่งความเป็นมนุษย์ เปลี่ยนโฉมพิภพพัฒนาจิตใจ กระตุ้นวิญญาณ เปิดฉากชีวิตใหม่ สถาปนารากฐานใหม่ จัดโลกให้เป็นระเบียบ รวบรวมชาติและศาสนาทั้งหลายไว้ภายใต้เงาของธงเดียวกัน ปลดปล่อยมนุษย์จากสภาวะที่ต่ำช้าและบกพร่อง เคี้ยวเชืงและให้กำลังใจมนุษย์ให้พัฒนาความสมบูรณ์แต่กำเนิดและความสมบูรณ์ที่ได้มา แน่แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดที่ไร้อานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเขาสามารถทำสิ่งที่เก่งกล้านี้ได้สำเร็จ เราต้องตรวจสอบเรื่องนี้อย่างเป็นธรรม เนื่องด้วยที่จริงแล้วนี่คือโอกาสสำหรับความเป็นธรรม

28

ความมุ่งหมายหนึ่งซึ่งรัฐบาลและชนชาติทั้งหมดของโลก แม้ด้วยอานุภาพและกองทัพทั้งหมดของพวกเขา ไม่สามารถส่งเสริมและเผยแพร่ แต่วิญญาณที่บริสุทธิ์

ดวงหนึ่งเผยแพรโดยปราศจากความช่วยเหลือหรือเกื้อหนุน! สิ่งนี้ทำสำเร็จได้โดยปฏิบัติการของอำนาจของมนุษย์เท่านั้นหรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของเป็นเจ้าเป็นพยาน! ตัวอย่างเช่นพระคริสต์โดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือ ได้ชูธงแห่งสันติและสัมพันธไมตรี ซึ่งเป็นความสำเร็จที่เก่งกล้าที่กองกำลังร่วมกันของรัฐบาลที่ทรงอำนาจทั้งหมดของโลกไม่สามารถทำได้ จงพิจารณาดูว่ารัฐบาลและชนชาติมากมายหลากหลายเพียงไร เช่น อิตาลี ฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซีย อังกฤษ และที่คล้ายกัน ถูกรวบรวมเข้าด้วยกันภายใต้หลังคาเดียวกัน! ประเด็นคือ การเสด็จมาของพระคริสต์นำมาซึ่งไมตรีจิตในหมู่ชนชาติที่แตกต่างกันเหล่านี้, ที่จริงแล้วบางชนชาติในหมู่ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ได้สามัคคีกันอย่างแนบแน่นถึงขนาดที่สละชีวิตและทรัพย์สินสมบัติให้กันและกัน, ดังกล่าวคือความจริงไปจนกระทั่งถึงสมัยของคอนสแตนติน ซึ่งโดยเขาความมุ่งหมายของพระคริสต์ได้รับการเชิดชู, อย่างไรก็ตาม หลังจากระยะเวลาหนึ่งและสืบเนื่องมาจากแรงจูงใจที่แตกต่างกัน การแบ่งแยกปะทุขึ้นอีกครั้งในหมู่พวกเขา, ความหมายของเราคือพระคริสต์ประสานสามัคคีชาติเหล่านี้ แต่หลังจากเวลาที่ยาวนานรัฐบาลทั้งหลายทำให้ความไม่ลงรอยกันฟื้นขึ้นมา

29

ประเด็นสำคัญของเราคือ พระคริสต์ได้ทำสำเร็จสิ่งที่กษัตริย์ทั้งหมดของโลกไม่สามารถทำได้ พระองค์ประสานสามัคคีชาติทั้งหลายที่ต่างกัน และเปลี่ยนธรรมเนียมโบราณ, จงพิจารณาดูความขัดแย้งอย่างใหญ่หลวงเพียงไรดำรงอยู่ระหว่างชาวโรมัน ชาวกรีก ชาวซีเรีย ชาวอียิปต์ ชาวฟินิเซียและชาวอิสราเอล อีกทั้งชนชาติอื่นๆ ของยุโรป พระคริสต์ยุติความขัดแย้งเหล่านี้และทรงกลายเป็นเหตุแห่งความกลมเกลียวในหมู่ชนชาติเหล่านี้, ถึงแม้ว่าหลังจากเวลาที่ยาวนานรัฐบาลทั้งหลายได้ทำให้เอกภาพนี้แตกออก พระคริสต์ก็ทำงานสำเร็จแล้วอย่างแท้จริง

30

ความหมายของเราคือ พระผู้อบรมสากลต้องเป็นผู้อบรมทางกาย ด้านความเป็นมนุษย์และทางจิตวิญญาณในเวลาเดียวกัน และโดยการเห็นอยู่เหนือโลกของธรรมชาติพระองค์ต้องมีอีกอำนาจหนึ่ง เพื่อว่าพระองค์จะดำรงสถานะของครูสวรรค์, หากพระองค์ไม่ใช่อำนาจสวรรค์ดังกล่าว พระองค์ย่อมไม่สามารถอบรมเพราะพระองค์เองย่อมไม่สมบูรณ์, เช่นนั้นพระองค์จะเพาะความสมบูรณ์ได้อย่างไร? หากพระองค์โง่เขลา พระองค์จะทำให้คนอื่นฉลาดได้อย่างไร? หากพระองค์ไม่ยุติธรรม พระองค์จะทำให้คนอื่นยุติธรรมได้อย่างไร? หากพระองค์ไฝทางโลก พระองค์จะทำให้ผู้อื่นไฝทางธรรมได้อย่างไร?

31

บัดนี้เราต้องพิจารณาอย่างเป็นธรรมว่า พระผู้สำแดงองค์เหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้าของที่มาปรากฏ มีคุณลักษณะทั้งหมดเหล่านี้หรือไม่, หากพวกเขาไม่มีคุณลักษณะและความสมบูรณ์เหล่านี้ เช่นนั้นพวกเขาไม่ใช่ผู้อบรมที่แท้จริง

32

ดังนั้นโดยการยกเหตุผลนี้เอง ที่เราต้องพิสูจน์ความเป็นศาสนทูตของพระโมเสส พระคริสต์และพระผู้สำแดงองค์อื่นๆ ของพระผู้เป็นเจ้าของปัญหาที่มีเหตุผล, และข้อ พิสูจน์และการยกเหตุผลทั้งหลายที่เราจัดให้ที่นี่ อิงอยู่กับการยกด้วยเหตุผล ไม่ใช่ ยกด้วยคำสอนปรัมปรา

33

ดังนั้นเป็นที่พิสูจน์โดยการยกเหตุผลแล้วว่า สรรพโลกจำเป็นที่สุดที่จะต้องมีผู้อบรม และการอบรมนั้นต้องสำเร็จโดยอานุภาพสวรรค์ ไม่มีข้อสงสัยว่าอานุภาพสวรรค์นี้ คือการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ และโลกต้องได้รับการอบรมโดยอานุภาพนี้ซึ่งอยู่เหนือพลังอานุภาพของมนุษย์

4. พระอับราฮัม

[Abraham]

34

หนึ่งในหมู่ผู้ที่ครอบครองและได้รับการช่วยเหลือโดยอานุภาพสวรรค์นี้คือพระอับราฮัม ข้อพิสูจน์คือดังนี้ : พระอับราฮัมเกิดในเมโซโปเตเมียจากครอบครัวที่ไม่รู้เกี่ยวกับความเป็นหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าของ พระองค์ต่อต้านประชาชนและรัฐบาลของพระองค์เอง และแม้แต่ญาติพี่น้องของพระองค์เอง พระองค์ปฏิเสธเทพเจ้าทั้งหมดของพวกเขา โดยลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือพระองค์ต้านทานชาติหนึ่งที่มีอำนาจมาก การต่อต้านและต้านทานดังกล่าวไม่ใช่ธรรมดาหรือเป็นเรื่องเล็กน้อย นี่เป็นราวกับว่าในยุคนี้ใครคนหนึ่งปฏิเสธพระคริสต์ในหมู่ชาติคริสเตียนที่ยึดมั่นคัมภีร์ไบเบิล หรือราวกับว่าใครคนหนึ่ง พระผู้เป็นเจ้าของทรงห้าม! หมิ่นพระคริสต์ในราชสำนักของพระสันตะปาปา ต่อต้านสาวกทั้งหมดของพระองค์ และกระทำเช่นนี้ด้วยอารมณ์แรงที่สุด

35

ประชาชนเหล่านี้ไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว แต่เชื่อในเทพเจ้าหลายองค์ ซึ่งพวกเขาถือว่ามีปาฏิหาริย์ และดังนั้นพวกเขาลุกขึ้นต่อต้านพระอับราฮัม, ไม่มีใครสนับสนุนพระองค์เว้นแต่ลือตหลานชายของพระองค์ และอีกหนึ่งหรือสองคนที่ไม่ใช่คนสำคัญ สุดท้ายแล้วความรุนแรงของการต่อต้านของศัตรูกดดันพระองค์ผู้ทรงถูกประทุษร้ายถึงที่สุด ให้ละทิ้งดินแดนบ้านเกิด ความจริงแล้วพระองค์ถูกขับไล่เพื่อไม่ให้เหลืออะไร และไม่ให้มีร่องรอยของพระองค์เหลืออยู่ จากนั้นพระอับราฮัมมายังภูมิภาคเหล่านี้ นั่นคือดินแดนศักดิ์สิทธิ์

36

ประเด็นของเราคือ ศัตรูทั้งหลายของพระองค์นึกคิดว่า การเนรเทศนี้จะนำไปสู่การทำลายและความพินาศของพระองค์, และที่จริงแล้วหากชายคนหนึ่งถูกขับไล่ออกจากดินแดนบ้านเกิด ไม่ได้รับสิทธิและถูกกดขี่รอบด้าน ต่อให้เขาเป็นกษัตริย์ ก็คงไม่เหลืออะไรเป็นแน่, แต่พระอับราฮัมยืนอย่างมั่นคงและแสดงออกซึ่งความแน่วแน่ที่ไม่ธรรมดา และพระผู้เป็นเจ้าของเขาเปลี่ยนการถูกเนรเทศของพระองค์เป็นเกียรติที่ยินยงจนกระทั่งสุดท้ายแล้วพระองค์สถาปนาความเป็นหนึ่งของผู้เป็นเจ้าของ เพราะเวลานั้นมนุษยชาติส่วนใหญ่เป็นผู้บูชาเทวรูป

37

การเนรเทศนี้กลายเป็นเหตุของความก้าวหน้าของบรรดาผู้ที่สืบเชื้อสายจากพระอับราฮัม การเนรเทศนี้ยังผลให้พวกเขาได้รับดินแดนศักดิ์สิทธิ์ การเนรเทศนี้ยังผลให้คำสอนของพระอับราฮัมแพร่กระจายออกไป การเนรเทศนี้ยังผลให้ยากอบปรากฏขึ้นมาจากเลือดเนื้อเชื้อไขของพระอับราฮัม และโจเซฟปรากฏขึ้นมาและกลายเป็นผู้ปกครองในอียิปต์ การเนรเทศนี้ยังผลให้พระโมเสสปรากฏขึ้นมาจากเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกันนั้น การเนรเทศนี้ยังผลให้ชีวิตอย่างพระคริสต์ปรากฏขึ้นมาจากเชื้อสายนั้น การเนรเทศนี้ยังผลให้มีการพบเหตุการณ์ผู้ให้กำเนิดอิสราเอล และจากเขาพระโมฮัมหมัดสืบเชื้อสายตามมา การเนรเทศนี้ยังผลให้พระบ็อบปรากฏขึ้นมาจากเชื้อสายของพระอับราฮัม การเนรเทศนี้ยังผลให้ศาสนทูตทั้งหลายของอิสราเอลปรากฏขึ้นมาจากผู้สืบสายโลหิตของพระอับราฮัม และจะเป็นไปเช่นนี้ตลอดไป, การเนรเทศนี้ยังผลให้ทวีปยุโรปและส่วนใหญ่ของทวีปเอเชียเข้ามาอยู่ภายใต้เงาของพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล จงมองดูว่าอาณาจักรใดที่ทำให้ผู้อพยพคนหนึ่งสามารถสถาปนาครอบครัวดังกล่าว ก่อตั้งชาติดังกล่าว และเผยแพร่คำสอนดังกล่าว ที่นี้ใครสามารถกล่าวอ้างได้ว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยบังเอิญแท้ๆ? เราต้องเป็นธรรม : บุรุษผู้นี้คือผู้อบรมหรือไม่?

38

เป็นความเหมาะสมที่เราจะตรึงตรองดูสักพักว่า หากการอพยพของพระอับราฮัมจากเออร์ไปยังอเลปโปในซีเรีย ก่อให้เกิดผลดังกล่าว การถูกเนรเทศของพระบาฮาอูลลาห์จากเตหะรานไปยังแบกแดด จากนั้นไปยังคอนสแตนติโนเปิล รัสเซียและดินแดนศักดิ์สิทธิ์ จะก่อให้เกิดผลอะไร

39

เช่นนั้นจงมองดูว่าพระอับราฮัมเป็นผู้อบรมที่ประสบความสำเร็จอย่างไร!

5. พระโมเสส [Moses]

40

พระโมเสสเป็นคนเลี้ยงแกะอยู่ในพวงร้างเป็นเวลานาน ดูจากภายนอกพระองค์คือบุรุษที่ถูกเลี้ยงดูในอ้อมอกของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ แล้วขึ้นชื่อในหมู่มนุษย์ว่าเป็นฆาตกร พระองค์หันมาจับไม้เท้าของคนเลี้ยงแกะ เป็นที่เกลียดชังและถูกหยามหยามอย่างรุนแรงโดยรัฐบาลและประชาชนของฟาโรห์, บุรุษดังกล่าวนี้เองที่ปลดปล่อยชนชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ให้เป็นอิสระจากตรวนแห่งความเป็นทาส ชักจูงพวกเขาให้ไปจากอียิปต์และตั้งรกรากในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

41

ชนชาตินั้นจมลงไปใบก้นบึงของความตกต่ำแล้วถูกยกขึ้นมาสู่ยอดสุดแห่งความรุ่งเรือง พวกเขาเป็นเชลยแล้วถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ พวกเขาเป็นชนชาติที่โง่เขลาที่สุดแล้วกลายมาเป็นชนชาติที่มีวิชาที่สุด, เพราะสิ่งที่พระโมเสสสถาปนา พวกเขาก้าวหน้าจนได้รับเลือกเป็นพิเศษในหมู่ชาติทั้งปวง และความโด่งดังของพวกเขากระจายไปยังทุกดินแดนถึงระดับขั้นที่ว่า เมื่อบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนข้างเคียงทั้งหลายต้องการจะสรรเสริญใครคนหนึ่ง พวกเขาจะกล่าวว่า "เขาต้องเป็นชาวอิสราเอลแน่นอน!" พระโมเสสสถาปนากฎและบทบัญญัติที่ให้ชีวิตใหม่แก่ชนชาติอิสราเอล และนำพวกเขาไปถึงระดับขั้นสูงสุดของอารยธรรมในเวลานั้น

42

ดังกล่าวคือความก้าวหน้าของพวกเขาจนนักปรัชญาทั้งหลายแห่งกรีซมาแสวงหาความรู้จากผู้รู้แห่งอิสราเอล หนึ่งในนั้นคือโซเครตีสผู้ซึ่งไปเยือนซีเรีย และได้คำสอนมาจากบุตรหลานของอิสราเอลเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าและความเป็นอมตะของวิญญาณ จากนั้นเขากลับมายังกรีซ และเผยแพร่คำสอนเหล่านี้ ครั้นแล้วประชาชนของดินแดนนั้นลุกขึ้นต่อต้านเขา กล่าวหาเขาว่าไม่เคารพศาสนา กล่าวโทษเขาต่อศาล และตัดสินลงโทษประหารชีวิตเขาด้วยยาพิษ

43

ที่นี้บุรุษที่พูดติดอ่างคนหนึ่งซึ่งถูกเลี้ยงดูในบ้านของฟาโรห์ เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้คนว่าเป็นฆาตกร เป็นผู้หลบหนีและคนเลี้ยงแกะอยู่นานเพราะความกลัว สามารถสถาปนาความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่ในโลกได้อย่างไร จนนักปรัชญาที่ฉลาดที่สุดทั้งหลายบนพิภพไม่สามารถทำได้หนึ่งส่วนพัน? ชัดเจนว่านี่คือความสำเร็จที่เก่งกล้าไม่ธรรมดา

44

บุรุษคนหนึ่งซึ่งพูดติดอ่างและสนทนาอย่างธรรมดาแทบไม่ได้ ไหนเลยจะสำเร็จสิ่งที่พระองค์ทำ! ไม่ หากพระองค์ไม่ได้รับการช่วยเหลือโดยอานูภาพสวรรค์ พระองค์ย่อมไม่มีวันสามารถดำเนินงานที่ยิ่งใหญ่ดังกล่าว, เหล่านี้คือการก่อกำเนิดที่ไม่มีใครปฏิเสธได้, บรรดานักคิดแบบวัตถุนิยม นักปรัชญาชาวกรีก และบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งโรม ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงในโลก แต่ละคนเชี่ยวชาญในสาขาวิชาหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นการเล่นและฮิปโปเครติสเลื่องลือด้วยความเชี่ยวชาญด้านการแพทย์ อริสโตเติลเลื่องลือด้านการใช้เหตุผลทางตรรกวิทยาและการคาดคะเน และเพลโตเลื่องลือด้านจริยธรรมและปรัชญาสวรรค์, เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้ที่เป็นแค่คนเลี้ยงแกะสามารถวางรากฐานสำหรับสาขาวิชาเหล่านี้ทั้งหมด? ไม่มีข้อสงสัยว่าพระองค์ต้องได้รับการช่วยเหลือโดยอานูภาพที่ไม่ธรรมดา

45

จงสังเกตดูว่า ประชาชนเจอบททดสอบและถูกพิสูจน์อย่างบีบคั้นอย่างไร พระโมเสสตีชาวอียิปต์คนหนึ่งจนร่วงเพื่อที่จะขัดขวางการกระทำที่ก่อกำเนิดกลายเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้คนว่าเป็นฆาตกร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องด้วยเหยื่อเป็นคนของชาติที่ปกครอง และพระองค์จำต้องหนีไป และหลังจากทั้งหมดนี้เองที่พระองค์ถูกชูขึ้นมาเป็นศาสนทูต, จงมองดูสิ่งๆ ที่เสียชื่อเสียง พระองค์ได้รับการเกื้อหนุนโดยอานูภาพที่ไม่ธรรมดาให้สถาปนาสถาบันที่ยิ่งใหญ่และภารกิจที่เกรียงไกรทั้งหลายอย่างไร!

6. พระคริสต์

[Christ]

46

หลังจากนั้นพระคริสต์มาปรากฏและกล่าวว่า "เราเกิดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์" หากเป็นเรื่องง่ายในปัจจุบันในหมู่คริสเตียนที่จะยอมรับสัจธรรมของคำกล่าวอ้างนี้ ในเวลานั้นเป็นเรื่องยากมาก, ดังนี้ตามเนื้อหาของกอสเปอ ชาวฟาริซีนกล่าวว่า "นี่ไม่ใช่บุตรของโจเซฟแห่งนาซาเรทที่เรารู้จักหรือ? เช่นนั้นเขากล่าวได้อย่างไรว่า 'เราลงมาจากสวรรค์'? " [1]

47

กล่าวโดยย่อ บุรุษผู้ซึ่งดูเหมือนว่าต่ำต้อยในสายตาของทุกคน กระนั้นก็ตามได้ลุกขึ้นด้วยอานูภาพอย่างที่ยกเลิกยุคศาสนาที่เก่าแก่หนึ่งพันห้าร้อยปี ถึงแม้ว่าการเบี่ยงเบนไปจากกฎของศาสนานั้นแม้แต่น้อยนิด จะทำให้ผู้นั้นมีสิทธิ์เจอกับอันตรายร้ายแรงและนำมาซึ่งความตายและการดับสูญของเขา, ยิ่งไปกว่านั้นในสมัยของพระคริสต์ มาตรฐานศีลธรรมและธรรมเนียมทั่วไปของชาวอิสราเอลสับสนและวิปริต

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 6:42

ทั้งหมด และอิสราเอลร่วมมาสู่สภาวะที่สุดของความเสื่อมโทรม ทุกขเวทนาและความเป็นทาส, ในเวลาหนึ่งพวกเขาตกเป็นเชลยของชาวคัลเดียนและชาวเปอร์เซีย อีกเวลาหนึ่งพวกเขาอยู่ภายใต้แอกของจักรวรรดิอัสซีเรียน สมัยหนึ่งพวกเขากลายเป็นข้าแผ่นดินและข้าของชาวกรีก อีกสมัยหนึ่งพวกเขาถูกปราบและหยามโดยชาวโรมัน

48

โดยอานาภาพที่ไม่ธรรมดาบุรุษหนุ่มผู้นี้พระคริสต์ ได้ยกเลิกกฎโบราณของพระโมเสส และลงมือปฏิรูปมาตรฐานศีลธรรมของประชาชน พระองค์วางรากฐานของเกียรติอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งสำหรับชาวอิสราเอล ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ลงมือฟื้นฟูโชคชะตาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด และกระจายคำสอนไปกว้างไกล ซึ่งไม่ได้สำรองไว้สำหรับชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่เป็นพื้นฐานสำหรับความสุขทุกแห่งหนของสังคมมนุษย์

49

พวกแรกที่ลุกขึ้นทำลายพระองค์คือชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติและวงศ์ตระกูลของพระองค์เอง และดูภายนอกเหมือนว่าพวกเขาชนะพระองค์ และทำให้พระองค์ต่ำลงมาถึงที่สุด จนกระทั่งสุดท้ายแล้วพวกเขาสวมพระองค์ด้วยมงกุฎหนามและตรึงไม้กางเขนพระองค์, แต่บุรุษผู้นี้ขณะที่ดูภายนอกจมอยู่ในความทุกข์ทรมานที่สาหัสที่สุด ได้ประกาศว่า "ดวงอาทิตย์นี้จะขึ้นมา แสงสว่างนี้จะส่องอย่างสว่างไสว กรุณาธิคุณของเราจะห้อมล้อมโลก และศัตรูทั้งหมดของเราจะงงน" และดังที่พระองค์กล่าวก็บังเกิดขึ้นตามนั้น เพราะกษัตริย์ทั้งหมดของโลกไม่สามารถต้านทานพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น ธงทั้งหมดของพวกเขาถูกโยนทิ้ง ขณะที่ธงของพระผู้ถูกประทุษร้ายนั้นถูกชูขึ้นบนยอดที่สูงส่งที่สุด

50

สิ่งนี้เป็นไปได้ตามหลักเหตุผลของมนุษย์หรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน! เช่นนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า พระผู้ทรงสภาวะที่รุ่งโรจน์นี้คือผู้บรมที่แท้จริงของโลกของความเป็นมนุษย์ และพระองค์ได้รับความช่วยเหลือและเกื้อหนุนโดยอานาภาพสวรรค์

7. พระโมฮัมหมัด

[Muhammad]

51

บัดนี้ในเรื่องของพระโมฮัมหมัด ประชาชนชาวยุโรปและอเมริกาได้ยินบางเรื่องเล่า ลือเกี่ยวกับศาสนทูตองค์นี้ และให้ความเชื่อถือว่าเป็นความจริง ถึงแม้ว่าผู้ที่ให้เรื่องราวเหล่านี้โง่เขลาหรือไม่ก็เจตนาร้าย ซึ่งพวกเขาหลายคนอยู่ในตำแหน่งของ

นักบวชคริสเตียน, ทำนองเดียวกันชาวมุสลิมที่โง่เขลาจำนวนหนึ่ง ได้ถ่ายทอดเรื่องราวที่ไม่มีมูลเกี่ยวกับพระโมฮัมหมัด ซึ่งพวกเขาคิดว่าจะส่งผลต่อความรุ่งโรจน์ของพระองค์ ดังนี้ชาวมุสลิมบางคนที่มีปัญญาทึบ เอาการมีภรรยาหลายคนของพระองค์เป็นจุดหมายของการสรรเสริญสูงสุด และถือว่าสิ่งนี้คือเครื่องหมายของพลังความสามารถที่น่าพิศวงของพระองค์ เนื่องด้วยคนโง่เขลาเหล่านี้ถือว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งปาฏิหาริย์ บันทึกเรื่องราวของนักประวัติศาสตร์ชาวยุโรปส่วนใหญ่อาศัยคำพูดของประชาชนที่โง่เขลาดังกล่าว

52

ตัวอย่างเช่น ครั้งหนึ่งผู้เบาปัญญาคนหนึ่งบอกนักบวชคริสเตียนว่า ข้อพิสูจน์ของความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงอยู่ที่ความกล้าหาญและการหลั่งเลือดที่แนกกว่า และในวันเดียวสาวกคนหนึ่งของพระโมฮัมหมัดได้ตัดศีรษะชายหนึ่งร้อยคนในสนามรบ! นี่พาให้นักบวชเดาว่าข้อพิสูจน์ของศาสนาของพระโมฮัมหมัดอยู่ที่การฆ่า ซึ่งไม่ใช่สิ่งใดนอกจากจินตนาการที่ไร้สาระ, ในทางตรงกันข้ามการเคลื่อนไหวทัพของพระโมฮัมหมัดเป็นการป้องกันตัวเสมอ ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนคือดังนี้ : เป็นเวลาสิบสามปีทั้งพระองค์และสหายทั้งหลายสู้ทนการถูกประหารที่รุนแรงที่สุดในเมกกะ และเป็นเป้าของลูกดอกแห่งความเกลียดชังอยู่ตลอดเวลา สหายบางคนของพระองค์ถูกฆ่าและทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาถูกปล้น สหายคนอื่นๆ ละทิ้งประเทศเมืองเกิดและหนีไปต่างแดน พระโมฮัมหมัดเองถูกประหารอย่างรุนแรงที่สุด และจำต้องหนีไปเมกกะกลางดึกเมื่อศัตรูทั้งหลายหมายมั่นจะฆ่าพระองค์ และอพยพไปยังเมดีนา, แม้กระนั้นศัตรูทั้งหลายของพระองค์ก็ไม่ลดละ แต่ไล่ล่าชาวมุสลิมตลอดทางไปถึงเมดีนาและอบิสซีเนีย

53

ชนเผ่าอาหรับเหล่านี้ป่าเถื่อนและชอบปล้นสะดมที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับคนพวกนี้ชาวพื้นเมืองอนารยะที่ดุร้ายในอเมริกาคือเพลโตแห่งยุค เพราะพวกเขาไม่ได้ฝังลูกของตนทั้งเป็นดังที่ชาวอาหรับเหล่านี้ฝังลูกสาวของตน โดยกล่าวอ้างว่าเป็นการกระทำที่มีเกียรติและภาคภูมิใจในสิ่งนี้ ดังนี้ผู้ชายจำนวนมากจะชมชู้ภรรยาว่า "หากลูกสาวเกิดจากเจ้า ข้าจะฆ่าเจ้า" แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ชาวอาหรับก็ยังหวั่นกลัวการมีลูกสาว

54

ยิ่งไปกว่านั้นชายคนหนึ่งสามารถมีภรรยาหนึ่งพันคน และสามีสวนใหญ่มีภรรยา มากกว่าสิบคนในครัวเรือน เมื่อชนเผ่าเหล่านี้ทำสงครามกัน ผู้ชนะจะจับผู้หญิงและเด็กของผู้แพ้ไปเป็นเชลย ถือว่าเชลยเหล่านี้เป็นทาส แล้วทำการซื้อขายทาสเหล่านี้

55

หากชายคนหนึ่งตายและทิ้งภรรยาไว้สืบคน ลูกชายทั้งหลายของหญิงเหล่านี้จะรีบไปที่แม่ของกันและกัน และทันใดที่หนึ่งในลูกชายเหล่านี้โยนเสื้อคลุมของตนไปบนหัวของแม่เลี้ยงคนหนึ่ง และกล่าวอ้างว่าเธอเป็นทรัพย์สืบตามกฎหมายของตน หญิงที่โชคไม่ดีนั้นจะกลายเป็นเชลยและทาสของลูกเลี้ยง และเขาสามารถทำกับเธอก็ได้ตามที่ตนปรารถนา, เขาสามารถฆ่าเธอ ชังเธอไว้ในหลุม หรือตี สาปแช่งและทรมาณเธอวันแล้ววันเล่าจนกระทั่งเธอมอดม้วยในที่สุด ในทั้งหมดนี้ตามกฎหมายและธรรมเนียมของชาวอาหรับ เขามีอิสระที่จะทำตามที่ตนปรารถนา, ความเคียดแค้นและความริษยา ความเกลียดชังและเป็นปรปักษ์ที่ต้องดำรงอยู่ระหว่างภรรยาทั้งหลายของชายคนหนึ่งกับลูกๆ ของทั้งสองเป็นที่ชัดเจนทีเดียวและไม่จำเป็นต้องอธิบายขยายความ เช่นนั้นจงพิจารณาดูว่าชีวิตและสภาพความเป็นอยู่ของหญิงที่ถูกประทุษร้ายเหล่านั้นต้องเป็นอย่างไร!

56

ยิ่งไปกว่านั้นชนเผ่าอาหรับเหล่านี้ดำรงชีพโดยการปล้นและชิงทรัพย์ซึ่งกันและกัน จนพวกเขาเข้าร่วมการต่อสู้และสงครามไม่รู้จบ ฆ่ากันและกัน ปล้นสะดมทรัพย์สืบของกันและกัน จับผู้หญิงและเด็กแล้วเอาไปขายให้คนแปลกหน้า บ่อยครั้งเพียงใดที่บุตรและธิดาของเจ้าชายคนหนึ่ง ใช้เวลากลางวันในความหิวหรรษาและอ่อนคลาย และพลบค่ำพบว่าตนถูกลดชั้นต่ำลงมาอย่างสิ้นเชิง ลงมาสู่ทุกขเวทนาและความเป็นทาส เมื่อวานนี้พวกเขาเป็นเจ้าชาย วันนี้พวกเขาเป็นเชลย เมื่อวานพวกเขาเป็นสุภาพสตรีที่มีเกียรติ วันนี้พวกเขาเป็นทาส

57

ท่ามกลางชนเผ่าทั้งหลายดังกล่าวนี้เองที่พระโมฮัมหมัดถูกส่งมา เป็นเวลาสิบสามปี พระองค์ประสบกับความทุกข์ทรมานทุกอย่างที่นึกคิดได้โดยน้ำมือของพวกเขา จนกระทั่งสุดท้ายแล้วพระองค์หนีไปจากเมืองและอพยพไปเมดินา และกระนั้นประชาชนเหล่านี้หาได้วางมือ พวกเขาสมทบกำลังกัน ระดมพลเป็นกองทัพ และโจมตีด้วยความมุ่งหมายที่จะฆ่าทั้งสาวกทุกคนของพระองค์ที่เป็นชาย หญิงและเด็ก, ภายใต้สภาพแวดล้อมดังกล่าวและต้านประชาชนดังกล่าวนี้เอง ที่พระโมฮัมหมัดถูกบังคับให้ใช้อาวุธ, นี่คือการความจริงที่ประจักษ์ เราไม่ได้ถูกกระตุ้นโดยการยึดติดอย่างบ้าคลั่งหรือหาทางให้เหตุผลสนับสนุนอย่างตาบอด แต่เราตรวจสอบและเล่าเรื่องอย่างเป็นธรรม, ทำนองเดียวกันเจ้าควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ว่าเป็นธรรม : หากพระคริสต์เองตกอยู่ในสภาพแวดล้อมคล้ายกันท่ามกลางชนเผ่าที่ไม่มีกฎหมายและป่าเถื่อนเหล่านี้ และหากพระองค์และสาวกทั้งหลายสูญความโหดร้ายทุกชนิดจากน้ำมือของชนเผ่าดังกล่าวอย่างอดทนเป็นเวลาสิบสามปี หากพวกเขาถูกบังคับโดยการกดขี่นี้ให้ละทิ้งดินแดนบ้านเกิดและไปที่พงร้าง และหากชนเผ่าที่ไม่มีกฎหมายเหล่านี้ยังคงตั้งหน้าไถ่ล่าพวกเขา ด้วยความมุ่งหมายที่จะสังหารหมู่ผู้ชาย ปล้นทรัพย์สืบของพวกเขา จับผู้หญิงและเด็กของพวกเขา พระคริสต์จะจัดการกับคน

พวกนี้อย่างไร? หากการกดขี่นี้มุ่งมาที่พระองค์เพียงคนเดียว พระองค์ยอมให้อภัยพวกเขา และการให้อภัยดังกล่าวยอมเป็นที่ยอมรับและนำสรรเสริญที่สุด, แต่ถ้าพระองค์เห็นว่า ฆาตกรที่โหดเหี้ยมและกระหายเลือดทั้งหลายตั้งใจจะฆ่า ปล้นและทรมาณผู้ที่ไม่มีความป้องกันตัว และจับผู้หญิงและเด็กไปเป็นเชลย แน่แน่นอนว่าพระองค์ยอมปกป้องผู้ถูกกดขี่และยังมือของผู้กดขี่

58

เช่นนั้นจะเอาอะไรมาคัดค้านพระโมฮัมหมัด? จะคัดค้านว่าพระองค์กับเหล่าสาวกและสตรีและเด็กของพวกเขา ไม่มอบตัวเองไว้กับความปราณีของชนเผ่าที่ไม่มีกฎหมายเหล่านี้หรือ? ยิ่งไปกว่านั้นการปลดปล่อยชนเผ่าเหล่านี้จากความกระหายเลือดคือของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และการควบคุมและรั้งพวกเขาไว้คือความอารีที่บริสุทธิ์ นี่เป็นเหมือนชายคนหนึ่งถือถ้วยยาพิษไว้ในมือและกำลังจะดื่ม เพื่อนที่รักคนหนึ่งยอมจะทำถ้ายันแตกแน่นอนและรั้งเขาไว้, หากพระคริสต์ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมคล้ายกัน ไม่ต้องสงสัยว่าโดยอำนาจพิชิตทุกสิ่งพระองค์ยอมปลดปล่อยชาย หญิงและเด็ก ๆ เหล่านี้จากกรงเล็บของสุนัขป่าที่กระหายดังกล่าว

59

พระโมฮัมหมัดไม่เคยต่อสู้กับคริสเตียน ในทางตรงข้ามพระองค์ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างให้ความสำคัญและให้อิสราภาพที่สมบูรณ์แก่พวกเขา, ในนครานมีชุมชนคริสเตียนอาศัยอยู่ และพวกเขาอยู่ภายใต้การดูแลและความคุ้มครองของพระองค์ พระโมฮัมหมัดกล่าวว่า "หากใครก็ตามละเมิดสิทธิของพวกเขา เราเองจะเป็นศัตรูกับผู้นั้น และจะตั้งข้อกล่าวหาเขาต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า" ในโอกาสที่พระองค์ประกาศใช้เป็นที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ชีวิต ทรัพย์สินและเกียรติของชาวยิวและคริสเตียนอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้า สามิชาวมุสลิมจะไม่ขัดขวางภรรยาคริสเตียนไม่ให้ไปโบสถ์ หรือบังคับเธอให้สวมผ้าคลุมหน้า หากเธอตาย เขาต้องมอบศพของเธอไว้ในความดูแลของนักบวชคริสเตียน และหากคริสเตียนปรารถนาจะสร้างโบสถ์ ชาวมุสลิมต้องสนับสนุนพวกเขา, ยิ่งไปกว่านั้นในยามสงครามระหว่างอิสลามและศัตรู คริสเตียนได้รับการยกเว้นจากการสู้รบ นอกจากว่าพวกเขาปรารถนาด้วยความสมัครใจที่จะเข้าร่วมและช่วยเหลือชาวมุสลิมในการสู้รบ เมื่อพิจารณาถึงความคุ้มครองที่พวกเขาได้รับ, พวกเขาจะจ่ายเงินจำนวนเล็กน้อยแต่ละปีเป็นการชดเชยสำหรับการยกเว้นนี้ กล่าวโดยย่อมีโครงการยาวเจ็ดฉบับเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ซึ่งบางฉบับยังมีสำเนาอยู่ที่เยรูซาเลมถึงวันนี้ ^[1] นี่คือการจริงและไม่ใช่เป็นเพียงการยืนยันของเรา, โครงการของพระเจ้ากาหลิบที่สอง ^[2] ยังอยู่ในอารักขาของแพทริอาคอโธด็อกซ์แห่งเยรูซาเลม และไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้,

[1] เปรียบเทียบ จูร์จี เซดาน, ราชวงศ์โอมายาดและอับบาซิด : *Being the Fourth Part of Jurji Zaydan's History of Islamic Civilization*, trans. D.S.Margoliouth (London: Darf Publishers, 1987), pp.125-31.

[2] โอมาร์

กระนั้นก็ตามหลังจากช่วงเวลาหนึ่งความเคียดแค้นและอิจฉาเกิดขึ้นระหว่างมุสลิมและคริสเตียน เนื่องจากทั้งสองฝ่ายกระทำความผิด

60

นอกเหนือจากความจริงนี้ สิ่งใดก็ตามที่ชาวมุสลิม คริสเตียนหรือคนอื่นๆ พุด เป็น การกู่เรื่องขึ้นมาล้วนๆ และมาจากความบ้าคลั่ง ความเขลา หรือความไม่เป็นมิตร อย่างรุนแรง ตัวอย่างเช่น ชาวมุสลิมกล่าวอ้างว่า ดวงจันทร์ถูกผ่าออกโดยพระ โมฮัมหมัดและตกลงมาบนภูเขาเมกกะ, พวกเขานึกคิดว่าดวงจันทร์เป็นดวงดาว ขนาดเล็กที่พระโมฮัมหมัดแบ่งออกเป็นสองส่วน แล้วโยนส่วนหนึ่งไปบนภูเขาลูก หนึ่ง และโยนอีกส่วนหนึ่งไปบนภูเขาอีกลูกหนึ่ง! นวนิยายดังกล่าวเกิดจากความบ้า คลั่งทั้งเพ ทำนองเดียวกันเรื่องราวที่นักบวชคริสเตียนให้มาและข้อหาทั้งหลายที่ พวกเขาตั้ง เป็นการกล่าวเกินจริงเสมอและมักไม่มีมูล

61

กล่าวโดยย่อ พระโมฮัมหมัดมาปรากฏในทะเลทรายแห่งฮิจาซในคาบสมุทรอารา เบีย ซึ่งเป็นที่กันดารที่ไม่มีต้นไม้และพฤษชาติ มีแต่ทรายและร้างชีวิตที่สุด และ ในบางสถานที่เช่นเมกกะและเมดินาร้อนเหลือเกิน พวกที่อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นคน เร่รอนไม่อยู่เป็นที่ มีมาตรฐานศีลธรรมและธรรมเนียมของผู้อยู่อาศัยในทะเลทราย ไม่มีความรู้และวิชาเลย แม้แต่พระโมฮัมหมัดเองก็ไม่รู้หนังสือ และคัมภีร์โครอาน ดังเดิมถูกเขียนไว้บนกระดูกสะบักของแกะหรือบนใบปาล์ม เช่นนั้นจงอนุมานจาก สภาพที่เป็นอยู่ทั่วไปในหมู่ประชาชนที่พระโมฮัมหมัดถูกส่งไปหา!

62

คำตำหนิแรกของพระองค์ต่อพวกเขาคือ : “ทำไมเจ้าปฏิเสธโธราห์และกอสเปว และ ไฉนเจ้าไม่ยอมเชื่อในพระคริสต์และพระโมเสส?” คำพูดนี้ทำให้พวกเขาลำบากจริงๆ เพราะพวกเขาถามว่า “เช่นนั้นจะให้พูดอะไรเกี่ยวกับบิดาและบรรพบุรุษของเรา ผู้ ซึ่งไม่เชื่อในโธราห์และกอสเปว?” พระองค์ตอบว่า “พวกเขาหลงทาง และเป็นหน้าที่ ของเจ้าที่จะสละพวกที่ไม่เชื่อในโธราห์และกอสเปว แม้ว่าพวกเขาจะเป็นบรรพบุรุษ ของเจ้าเอง”

63

ในดินแดนดังกล่าวและท่ามกลางชนเผ่าป่าเถื่อนดังกล่าวนี้เอง ที่บุรุษที่ไม่รู้หนังสือ คนหนึ่งได้ให้กำเนิดคัมภีร์เล่มหนึ่ง ซึ่งในคัมภีร์นี้คุณลักษณะและความสมบูรณ์ของ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ความเป็นศาสนทูตของพระผู้นำชาวทั้งหลายของพระองค์ ข้อปฏิบัติ ทั้งหลายของศาสนาของพระองค์ และความรู้บางสาขาและปัญหาทั้งหลายของวิชา ของมนุษย์ ได้รับการอธิบายในลักษณะที่สมบูรณ์และคมคายที่สุด

64

ตัวอย่างเช่น ดังที่เจ้ารู้ ก่อนการเฝ้าสังเกตของนักดาราศาสตร์ชื่อดังของสมัยหลัง [1] นั่นคือ ตั้งแต่ศตวรรษแรกๆ มาจนถึงศตวรรษที่สิบห้าของคริสต์ศักราช นักคณิตศาสตร์ทั้งหมดของโลกยืนยันการเป็นศูนย์กลางของโลกและการเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์อย่างเป็นเอกฉันท์, นักดาราศาสตร์สมัยใหม่นี้คือที่มาของทฤษฎีใหม่ที่ตั้งสมมติฐานการเคลื่อนไหวของโลกและการอยู่กับที่ของดวงอาทิตย์ ก่อนถึงสมัยของเขานักคณิตศาสตร์และนักปรัชญาทั้งหมดของโลกยึดถือระบบของโทเลมี และใครก็ตามที่เอ่ยถ้อยคำค้านสิ่งนี้ถือว่าโง่เขลา, เป็นความจริงที่ว่าพิทาโกรัส และเพลโตระหว่างช่วงท้ายของชีวิต คิดว่าการเคลื่อนไหวประจำปีของดวงอาทิตย์รอบจักรราศีมิได้มาจากดวงอาทิตย์เอง แต่มาจากการเคลื่อนไหวของโลกรอบดวงอาทิตย์ แต่ทฤษฎีนี้ก็ถูกลืมไปหมด และทฤษฎีของโทเลมีเป็นที่ยอมรับอย่างเป็นทางการโดยนักคณิตศาสตร์ทั้งหมด, แต่ในคัมภีร์โคโรอ่านท่อนวณะจำนวนหนึ่งที่เปิดเผยไว้ขัดกับระบบของโทเลมี หนึ่งในนั้นคือ “ดวงอาทิตย์เคลื่อนไหวอยู่กับที่ของตนเอง” [2] ซึ่งกล่าวเป็นนัยถึงการอยู่กับที่ของดวงอาทิตย์และการเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์รอบแกนๆ หนึ่ง ทำนองเดียวกันในวณะอีกท่อนหนึ่ง “และแต่ละดวงหมุนอยู่ในนภาของตนเอง” [3] การเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ โลกและดาวดวงอื่นๆ ถูกเจาะจง, เมื่อคัมภีร์โคโรอ่านกระจายกว้างออกไป นักคณิตศาสตร์ทั้งหมดเยาะเย้ยและถือว่าทัศนะนี้มาจากความโง่เขลา, แม้แต่นักบวชมุสลิมทั้งหลายเมื่อพบว่าท่อนวณะเหล่านี้ขัดกับระบบของโทเลมี ก็จำต้องตีความวณะเหล่านี้เป็นเชิงสัญลักษณ์ เพราะระบบของโทเลมีเป็นที่ยอมรับว่าเป็นความจริงที่โต้แย้งไม่ได้ และกระนั้นก็ขัดกับคัมภีร์โคโรอ่านอย่างชัดเจน

65

จนกระทั่งหลังจากศตวรรษที่สิบห้าของคริสต์ศักราช เกือบเก้าร้อยปีหลังจากพระโมฮัมหมัด จึงมีการเฝ้าสังเกตใหม่โดยนักคณิตศาสตร์ชื่อดังคนหนึ่ง [4] มีการประดิษฐ์กล้องสองทางไกล มีการค้นพบที่สำคัญๆ มีการพิสูจน์การหมุนตัวของโลกและการอยู่กับที่ของดวงอาทิตย์ และทำนองเดียวกันมีการพิสูจน์การเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์รอบแกนอันหนึ่ง, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าเนื้อหาที่ขัดแย้งของคัมภีร์โคโรอ่านสอดคล้องกับความเป็นจริงโดยบริบูรณ์ และระบบของโทเลมีเป็นจินตนาการทั้งสิ้น

66

กล่าวโดยย่อ ชนชาติตะวันออกจำนวนมากมายถูกเลี้ยงดูภายใต้เงาของศาสนาของพระโมฮัมหมัดเป็นเวลาสิบสามศตวรรษ, ระหว่างยุคกลางขณะที่ยุโรปจมอยู่ในกัน

[1] โคเปอร์นิคัส

[2] พระคัมภีร์โคโรอ่าน 36:38

[3] พระคัมภีร์โคโรอ่าน 36:40

[4] กาลิเลโอ

บั้งของความป่าเถื่อน ชาวอาหรับเหนือกว่าชาติอื่นทั้งหมดบนโลกในศาสตร์ทั้งหลาย งานฝีมือ คณิตศาสตร์ อารยธรรม การปกครองและศิลปะอื่นๆ, ผู้อบรมและผู้ผลักดันคนสำคัญของชนเผ่าทั้งหลายแห่งคาบสมุทรอาราเบีย และผู้ก่อตั้งอารยธรรมแห่งความสมบูรณ์ของมนุษย์ในหมู่เหล่ากอที่วิวาทกันเหล่านั้น คือบุรุษที่ไม่รู้หนังสือพระโมฮัมหมัด บุรุษที่เรื่อนามนี้คือผู้อบรมสากลหรือไม่? ขอให้เรามีความเป็นธรรม

8. พระบ๊อบ [The Báb]

67

สำหรับพระบ๊อบ ^[1] ขอดวงวิญญาณของเราเป็นพลีแด่พระองค์! ขณะที่เยาว์วัยนั้นคือในปีที่ยี่สิบห้าของชีวิตที่วิสุทธินี้เอง ที่พระองค์ลุกขึ้นประกาศศาสนาของพระองค์, ในหมู่ชาวซีอะห์เป็นที่ยอมรับกันทุกแห่งหนว่า พระองค์ไม่เคยเข้าศึกษาในโรงเรียนใดๆ ไม่ได้เรียนวิชาจากครูคนใดๆ ประชาชนแห่งซีราชแต่ละคนและทุกคนเป็นพยานต่อสิ่งนี้ กระนั้นก็ตามพระองค์ปรากฏตัวอย่างทันใดต่อหน้าประชาชน โดยได้รับการประสาทด้วยความรู้ที่ล้ำเลิศ และแม้ว่าเป็นเพียงพ่อค้า พระองค์ก็ทรงทำให้นักบวชทั้งหมดแห่งเปอร์เซียหมดท่า, โดยลำพังพระองค์ลงมือทำงานที่แทบคิดไม่ถึง เพราะเปอร์เซียเป็นที่รู้จักทั่วโลกสำหรับความบ้าคลั่งศาสนา พระผู้ทรงสภาวะที่เรื่อนามนี้ลุกขึ้นด้วยอำนาจถึงขนาดที่เขย่าวรากฐานของกฎศาสนา ธรรมเนียม มารยาทสังคม มาตรฐานศีลธรรม และนิสัยของเปอร์เซีย และจัดตั้งกฎ ความศรัทธาและศาสนาใหม่, แม้ว่าบุรุษเลื่องชื่อทั้งหลายของรัฐ ประชาชนส่วนใหญ่และบรรดาผู้นำศาสนา ได้พากันลุกขึ้นทั้งหมดเพื่อจะทำลายและกำจัดพระองค์ พระองค์ก็ต้านทานพวกเขาโดยลำพัง และทำให้เปอร์เซียทั้งประเทศเริ่มเคลื่อนไหว บรรดานักบวช ผู้นำและผู้ถืออาศัยอยู่ในดินแดนนั้นมากมายเท่าไร ผู้ซึ่งด้วยความเบิกบานและดีใจอย่างแท้จริง ได้สละชีวิตในหนทางของพระองค์ และรีบไปยังสนามแห่งการสละชีวิต!

68

รัฐบาล ชาติ นักบวชและผู้นำที่เด่นดังทั้งหลาย หาทางดับแสงของพระองค์แต่ไม่มีประโยชน์ สุดท้ายแล้วดวงจันทร์ของพระองค์รุ่งขึ้นมา ดวงดาวของพระองค์ส่องแสง รากฐานของพระองค์มั่นคง ขอบฟ้าของพระองค์อาบด้วยแสงสว่าง พระองค์ฝึกฝนคนจำนวนมากมาโดยการอบรมของพระผู้เป็นเจ้าของ และมียุทธิพลอย่างน่าพิศวงต่อความคิด ธรรมเนียม มาตรฐานศีลธรรมและมารยาทสังคมของชาวเปอร์เซีย พระองค์ประกาศข่าวดีของการสำแดงดวงอาทิตย์แห่งบาฮาต่อสาวกทั้งหมด และเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับความศรัทธาและความมั่นใจ

[1] พระอับดุลบาฮากล่าวถึงพระบ๊อบด้วยสมญานามฮาตราเท อาลา (ฝ่าบาทผู้ประเสริฐ) แต่พระองค์จะได้รับการระบุ ณ ที่นี้ด้วยชื่อที่พระองค์เป็นที่รู้จักในโลกตะวันตก

69

การสำแดงเครื่องหมายที่น่าพิศวงและการกิจที่เกรียงไกรดังกล่าว อิทธิพลที่มีต่อความคิดและจิตใจของประชาชน การวางรากฐานของความก้าวหน้า และการสถาปนาเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับความสำเร็จและความเจริญรุ่งเรืองโดยพ่อค้าหนุ่มคนหนึ่ง ประกอบกันเป็นข้อพิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดว่าพระองค์คือผู้อบรมสากล ซึ่งเป็นความจริงที่ผู้ที่มีใจเป็นธรรมจะไม่มีวันลังเลที่จะยอมรับ

9. พระบาฮาอุลลาห์

[Bahá'u'lláh]

70

พระบาฮาอุลลาห์^[1] ทรงมาปรากฏในเวลาทีเปอร์เซียดิ่งลงไปในความโง่เขลาที่มืดที่สุด และถูกกลืนโดยความบ้าคลั่งอย่างตาบอดที่สุด, ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าได้อ่านเรื่องราวอย่างละเอียดที่ประวัติศาสตร์ยุโรปให้ไว้เกี่ยวกับมาตรฐานศีลธรรม ธรรมเนียมและความคิดของชาวเปอร์เซียระหว่างสองสามศตวรรษสุดท้าย และไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำ, เพียงพอที่จะกล่าวว่าเปอร์เซียได้จมลงไปสู่ก้นเหวถึงขนาดที่นักเดินทางชาวต่างประเทศล้วนอนาถใจว่า ประเทศที่สมัยก่อนอยู่จุดสูงสุดของความยิ่งใหญ่และอารยธรรม ในเวลานั้นได้ร่วงลงไปสู่ความตกต่ำ ซากปรักหักพังและความล่มจม และประชาชนของเปอร์เซียตกอยู่ในทุกขเวทนาอย่างแท้จริง

71

ในเวลาดังกล่าวนี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์มาปรากฏ บิดาของพระองค์เป็นรัฐมนตรีในราชสำนัก ไม่ใช่นักบวช และเป็นที่ยุติกันดีทั่วทั้งเปอร์เซียว่าพระองค์ไม่เคยเข้าศึกษาในโรงเรียน ไม่เคยสมาคมกับผู้มิวิชาและนักบวช พระองค์ผ่านช่วงแรกของชีวิตด้วยความสุขและสบายที่สุด สหายและผู้สมาคมกับพระองค์คือชาวเปอร์เซียที่มีตำแหน่งสูง หาใช่ผู้รู้

72

ทันใดที่พระบ็อบเปิดเผยศาสนาของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ประกาศว่า: “บุรุษผู้ยิ่งใหญ่นี้คือพระผู้เป็นนายแห่งความชอบธรรม และเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะภักดีต่อพระองค์” พระองค์ลุกขึ้นส่งเสริมศาสนาของพระบ็อบ อ้างถึงข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนและการยกเหตุผลอันเป็นที่ยุติของสัจธรรมของพระบ็อบ, ถึงแม้ว่านักบวชทั้งหลายได้กดดันรัฐบาลเปอร์เซียให้พยายามต่อต้านอย่างหนักที่สุด ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ออกโองการสั่งให้สังหารหมู่ ปล้นสะดม ประหัตประหารและกำจัดสาวกทั้งหลายของ

[1] พระอับดุลบาฮากล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ ณ ที่นี้ด้วยสมญานามจามาลเล โมบารัค (พระผู้ทรงความงามที่วิสุทธิ) พระองค์ยังถูกเรียกว่าจามาลเล ก็ตาม (พระผู้ทรงความงามบรมโบราณ) และกาลาเม อาลา (ปากกาแห่งความสูงส่งที่สุด) แต่พระองค์จะถูกระบุโดยตลอดด้วยชื่อพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นสมญานามที่พระองค์เป็นที่รู้จักในโลกตะวันตก

พระบ็อบ และถึงแม้ว่าทั่วทั้งดินแดนประชาชนได้ลงมือฆ่า เผา และปล้นพวกเขา และถึงกับรังควานผู้หญิงและเด็กของพวกเขา แม้ว่าทั้งหมดนี้พระบาฮาอุลลาห์ก็ทุ่มเทกับการเชิดชววจนะของพระบ็อบด้วยความแน่วแน่และใจนิ่งที่สุด พระองค์ไม่หาทางหลบซ่อนแม้ชั่วขณะเดียว แต่อยู่กับศัตรูทั้งหลายของพระองค์อย่างเปิดเผยและเห็นได้ พระองค์ใส่ใจกับการอ้างถึงข้อพิสูจน์และการยกเหตุผล และทรงมีชื่อเสียงด้านการเชิดชววจนะของพระผู้เป็นเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่าพระองค์ประสบกับเคราะห์ร้ายที่สาหัสที่สุด และทุกขณะของชีวิตพระองค์ตกอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรงที่สุด

73

พระองค์ถูกกล่าวโทษและจับใส่ห้องขังใต้ดิน ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของพระองค์ที่สืบทอดมาถูกปล้นไปหมด พระองค์ถูกเนรเทศสี่ครั้งจากดินแดนหนึ่งไปยังอีกดินแดนหนึ่ง และในตอนจบทรงมาอาศัยอยู่ในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ^[1]

74

แม้ทั้งหมดนี้เสียงร้องเรียกของพระผู้เป็นเจ้าก็เปล่งออกมาอย่างไม่หยุดหย่อน และชื่อเสียงของศาสนาของพระองค์เล้าลือไปกว้างไกล พระองค์สำแดงความรู้ วิชาและความสมบูรณ์ถึงขนาดที่ทุกคนในเปอร์เซียประหลาดใจ ประชาชนผู้มีวิชาทั้งหมดทั้งมิตรและศัตรู ผู้ซึ่งเข้าถึงที่สถิตของพระองค์ในเตหะราน แบกแดด คอนสแตนติโนเปิ้ล อเดรียโนเปิ้ลและอัครคา ได้รับคำตอบที่สมบูรณ์และให้ความเชื่อมั่นสำหรับทุกคำถามของตน ทุกคนยอมรับอย่างรวดเร็วว่า ทั่วทั้งโลกพระองค์ไม่มีที่เปรียบและไม่เหมือนใครในความสมบูรณ์ทุกอย่าง

75

ที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ในแบกแดดคือ บรรดานักบวชมุสลิม นักบวชยิวและนักบวชคริสเตียน และบรรดาบุรุษผู้มีวิชาชาวยุโรป จะมารวมตัวกัน ณ ที่สถิตอันวิสุทธิของพระองค์ พวกเขาแต่ละคนจะถามคำถามที่ต่างกัน และทั้งๆ ที่มีความเชื่อต่างกันแต่ทุกคนก็ได้รับคำตอบที่สมบูรณ์และให้ความเชื่อมั่นอย่างเป็นที่พอใจโดยบริบูรณ์, แม้แต่บรรดานักบวชเปอร์เซียที่อาศัยอยู่ในกาบิลาและนาจาฟ ^[2] ก็เลือกชายผู้มีวิชาชื่อมุลลา ฮาซาน อามู และส่งเขาไปในฐานะตัวแทน เขาเข้าไปอยู่ ณ มีสถิตอันวิสุทธิของพระองค์ และถามคำถามจำนวนหนึ่งในนามของเหล่านักบวช ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบสนอง จากนั้นเขากล่าวว่า : “บรรดานักบวชยอมรับขอบเขตความรู้และความสำเร็จของท่านอย่างบริบูรณ์ และเป็นที่ยอมรับโดยทุกคนว่า ท่าน

[1] พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศจากเตหะรานไปแบกแดด จากนั้นไปคอนสแตนติโนเปิ้ล (อิสตันบูล) จากนั้นไปอเดรียโนเปิ้ล (อีโตม) และถูกคุมขังในอัครคาซึ่งเป็น “คุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ในปี พ.ศ. 2411 (ค.ศ. 1868) ซึ่งในอาณาบริเวณนี้พระองค์สิ้นชีพในปี พ.ศ. 2435 (ค.ศ. 1892)

[2] สองเมืองในอิรักซึ่งบรรจุหลุมฝังศพของอิหม่ามที่หนึ่งและที่สามของกลุ่มศาสนาชีอะห์ตามลำดับ และเป็นศูนย์กลางสำคัญของการแสวงบุญ

“ไม่มีที่เปรียบหรือเท่าเทียมในทุกสาขาวิชา, ยิ่งไปกว่านั้นเป็นที่ประจักษ์เช่นกันว่า ท่านไม่เคยศึกษาหรือเรียนวิชานี้มา แต่บรรดานักบวชกล่าวว่าพวกเขาไม่หายข้องใจกับสิ่งนี้ และไม่สามารถยอมรับความจริงของคำกล่าวอ้างของท่านบนพื้นฐานของความรู้และความสำเร็จของท่านเท่านั้น ดังนั้นพวกเขาขอให้ท่านแสดงปาฏิหาริย์อย่างหนึ่งเพื่อให้พวกเขาแน่ใจและหายข้องใจ”

76

พระบาฮาอูลลาห์ทรงตอบว่า “ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะขอสิ่งนี้ เนื่องด้วยเป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่จะทดสอบผู้ที่พระองค์สร้าง และไม่ใช้เรื่องของพวกเขาที่จะทดสอบพระองค์ กระนั้นคำขอของพวกเขาในกรณีนี้เป็นที่ยอมรับและยินยอม, แต่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ใช่เวทีโรงละครที่ซึ่งมีการแสดงใหม่ๆ ทุกชั่วโมง และมีการนำเสนอข้อเรียกร้องใหม่ๆ ทุกวัน เพราะมีฉะนั้นแล้วศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าย่อมกลายเป็นของเล่นของเด็ก

77

“ดังนั้นขอให้เหล่านักบวชรวมตัวกัน แล้วพร้อมใจกันเลือกปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง และขอให้พวกเขากำหนดเงื่อนไขเป็นลายลักษณ์อักษรว่า เมื่อได้แสดงปาฏิหาริย์นั้นแล้ว พวกเขาไม่ควรมิข้อสงสัยใดๆ อยู่ในใจอีกต่อไป แต่ทุกคนจะยอมรับและประกาศความศรัทธาในสัจธรรมของศาสนานี้ ขอให้พวกเขาประทับตราหนังสือนั้นแล้วนำมาให้เรา พวกเขาต้องกำหนดสิ่งนี้เป็นเกณฑ์ของสัจธรรม : หากมีการแสดงปาฏิหาริย์ พวกเขาไม่ควรมีความสงสัยเหลืออยู่ แต่ถ้าไม่ เราจะถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานหลอกลวง”

78

ชายผู้มีวิชานั้นลุกขึ้นและตอบว่า “ไม่มีอะไรที่จะพูดอีก” เขาจูบเข่าของพระบาฮาอูลลาห์ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช้สวาท แล้วจากไป, จากนั้นเขาเรียกประชุมเหล่านักบวชและบอกข่าวสารของพระบาฮาอูลลาห์ พวกเขาปรึกษากันและกล่าวว่า “บุรุษผู้นี้มีเวทย์มนตร์ เขาอาจจะใช้เวทย์มนตร์สะกด แล้วเราไม่รู้จะฟังใคร” และดังนั้นพวกเขาไม่กล้าตอบสนอง

79

อย่างไรก็ตามมุลลา ฮาซาน อามูรายนความจริงนี้ในการชุมนุมหลายแห่ง เขาออกจากกาบิลาไปยังเคอร์มันซาห์และเตหะราน ที่ซึ่งเขาเล่าเรื่องราวรายละเอียดของเหตุการณ์ตอนนี้แก่ทุกคน และพูดถึงความกลัวและการไม่ทำอะไรของเหล่านักบวช

80

ประเด็นของเราคือ ประปักษ์ทั้งหมดของพระองค์ในโลกตะวันออกยอมรับความยิ่งใหญ่ ความเป็นเอก ความรู้และวิชาของพระองค์ และสิ่งๆ ที่มีความเป็นอริ พวกเขาก็กล่าวถึงพระองค์ว่าเป็น "พระบาฮาอุลลาห์ผู้เลื่องชื่อ"

81

กล่าวโดยย่อ ธรรมาติตย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ปรากฏขึ้นมาทันใดบนขอบฟ้าของเปอร์เซีย และประชาชนทั้งหมดของดินแดนนั้นไม่ว่าจะเป็นเสนาบดี นักบวช และประชาชนทั่วไป ได้ลุกขึ้นต่อต้านพระองค์ด้วยความจงเกลียดจงชังอย่างดุร้ายที่สุด โดยกล่าวอ้างว่า พระองค์หมายมั่นที่จะกำจัดและทำลายศาสนา กฎ ชาติและจักรวรรดิของพวกเขา ดังที่พูดเกี่ยวกับพระเยซู, กระนั้นโดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือพระบาฮาอุลลาห์ทรงต้านพวกเขาทั้งหมด โดยไม่เคยหวั่นไหวแม้แต่น้อย

82

สุดท้ายแล้วพวกเขากล่าวว่า "ตราบโดที่บุรุษผู้นี้ยังอยู่ในเปอร์เซีย จะไม่มีสันติสุขและความสงบ เขาควรถูกเนรเทศ เพื่อว่าเปอร์เซียจะพบความสงบอีกครั้ง" ดังนั้นพวกเขาให้พระบาฮาอุลลาห์ได้รับความยากลำบากที่สาหัส เพื่อว่าพระองค์จะถูกบังคับให้ขออนุญาตไปจากเปอร์เซีย และพวกเขานึกคิดว่าด้วยวิธีนี้ตะเกียงของศาสนาจะถูกดับ, แต่การประทัดประหารนี้ก่อให้เกิดผลตรงกันข้าม ศาสนามีสถานภาพเติบโตขึ้นและเปลวไฟของศาสนาสว่างขึ้นทุกที ,ตราบจนเวลานั้นศาสนากระจายอยู่ในเปอร์เซียเท่านั้น นี่ทำให้ศาสนากระจายไปภูมิภาคอื่นๆ ต่อมาพวกเขา กล่าวว่า "อิรักอยู่ใกล้กับเปอร์เซียเกินไป เราต้องส่งเขาไปยังดินแดนที่ห่างไกล" รัฐบาลเปอร์เซียยื่นกรานดั่งนี้จนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศจากอิรักไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล, แต่อีกครั้งพวกเขาเห็นว่าพระองค์ไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย พวกเขา กล่าวว่า "คอนสแตนติโนเปิ้ลเป็นจุดศูนย์กลางสำหรับประชาชนและชาติต่างๆ มากมาย และมีชาวเปอร์เซียจำนวนมากที่นั่น" ดังนั้นพวกเขาดำเนินการขั้นต่อไป และทำให้พระองค์ถูกเนรเทศไปยังอเดรียนโนเปิ้ล แต่เปลวไฟนั้นสั่งสมความร้อนแรงยิ่งขึ้นและศาสนามีสถานภาพเติบโตยิ่งขึ้นไปอีก, ในที่สุดชาวเปอร์เซียกล่าวว่า "สถานที่เหล่านี้ไม่มีที่ใดเป็นสถานที่อดสู เขาต้องถูกส่งไปยังสถานที่ที่ซึ่งเขาจะอับอายขายหน้า ถูกทดสอบและประทัดประหาร ที่ซึ่งญาติพี่น้องและสาวกของเขาจะประสบกับความทุกข์ทรมานที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด" ดังนั้นพวกเขาเลือกเมืองคุกอัครคา ซึ่งสำรองไว้สำหรับกบฏ ฆาตกร ขโมยและโจรปล้นห้องถนน และโดยวิธีนี้พวกเขาให้พระองค์สมาคมกับคนพวกนี้, แต่อานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์แสดงให้เห็นชัด เพราะคุณนี้ได้กลายเป็นวิธีการส่งเสริมศาสนาและการสดุดีพระวณะของพระองค์, ความยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอุลลาห์เป็นที่เห็นได้ชัดจากการที่พระองค์ จากภายในคุกดังกล่าวและภายใต้สภาพแวดล้อมที่น่าอดสูดังกล่าว ทรงประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงสภาพทั้งหมดของเปอร์เซีย ในการเอาชนะศัตรู ในการพิสูจน์อานุภาพที่ต้านทานไม่ได้ของศาสนาของพระองค์ต่อพวกเขา, คำสอนที่ศักดิ์สิทธิ์

ของพระองค์กระจายไปทุกภูมิภาค และศาสนาของพระองค์ได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคง

83

ในหุทมนทลของเปอร์เซีย ศัตรูทั้งหลายของพระองค์ได้ลุกขึ้นด้วยความเกลียดชังที่สุด จับกุมและฆ่า ตีและเผา ถอนยวงคร้วเรือนนับพัน และหันไปใช้ทุกวิธีการที่รุนแรงเพื่อจะดับศาสนาของพระองค์, แม้ทั้งหมดนี้ก็ตามพระองค์ก็สนับสนุนศาสนาของตน และเผยแพร่คำสอนของพระองค์จากภายในคุณนี้ที่ใช้ขังฆาตกร ขโมยและโจรปล้นท้องถนน ให้ความสว่างแก่ศัตรูมากมายของพระองค์ที่ร้ายกาจที่สุด และทำให้พวกเขากลายเป็นศาสนิกชนที่มั่นคง, การกระทำของพระองค์มีอิทธิพลถึงขนาดที่รัฐบาลเปอร์เซียเองก็ลุกขึ้นมาจากการหลับ และเสียใจต่อสิ่งที่ทำไปโดยน้ำมือของเหล่านักบวชที่ชั่วช้า

84

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาถึงคุณนี้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ วิญญาณที่เห็นแจ้งทั้งหลายตื่นตัวต่อความจริงที่ว่า คำพยากรณ์ทั้งหลายที่พระผู้เป็นเจ้าเคยเปล่งเสียงผ่านทางชีวหาของศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์สองหรือสามพันปีก่อน ได้บังเกิดขึ้นจริง และคำสัญญาของพระองค์บรรลุแล้ว เพราะพระองค์ได้เปิดเผยต่อศาสนทูตบางองค์และประกาศต่อดินแดนศักดิ์สิทธิ์ว่า พระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์จะถูกส่งมาในดินแดนนั้น คำสัญญาทั้งหมดเหล่านี้บรรลุแล้ว และหากมิใช่เพราะการต่อต้านของศัตรูทั้งหลาย การถูกขับไล่และเนรเทศของพระองค์ เป็นเรื่องแทบจะนึกคิดไม่ได้ว่า พระบาฮาอุลลาห์จะออกจากเปอร์เซียและปักเต็นท์ของพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ได้อย่างไร ศัตรูทั้งหลายของพระองค์มุ่งหวังว่า การคุมขังนี้จะทำลายและกำจัดศาสนาของพระองค์ แต่การถูกคุมขังของพระองค์กลับกลายเป็นการเสริมความมั่นคงแข็งแกร่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและวิธีการส่งเสริมศาสนา, เสียงร้องเรียกของพระผู้เป็นเจ้าไปถึงโลกตะวันออกและโลกตะวันตก รังสีของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมให้ความสว่างทุกดินแดน ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า! แม้ว่าพระองค์เป็นนักโทษ เต็นท์ของพระองค์ก็ถูกกางบนภูเขาคาร์เมล และพระองค์ไปไหนมาไหนด้วยราชศัสดาสูงสุด และใครก็ตามที่ได้เข้าไปหาพระองค์ไม่ว่ามิตรหรือคนแปลกหน้า จะอูทานว่า "นี่ไม่ใช่เชลยแต่เป็นกษัตริย์!"

85

ทันใดที่มาถึงคุณนี้พระองค์ทรงลิขิตสารถึงพระเจ้านโปเลียน ซึ่งพระองค์ส่งผ่านไปทางเอกอัครราชทูตฝรั่งเศส เนื้อหาสาระของสารนี้คือ "จงถามดูว่าเราก่ออาชญากรรมอะไรถึงถูกกักขังในคุณนี้" ^[1] พระเจ้านโปเลียนไม่ตอบ จากนั้นจึงมี

[1] ธรรมจารึกฉบับแรกของพระบาฮาอุลลาห์ถึงพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ถูกเปิดเผยในอเดรียโนเป็ล (ดู *Epistle to the Son of the Wolf*, trans. Shogi Effendi [Wilmette, Il: Baha'i Publishing Trust 1988, 2001 printing], p.45) ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์เรียกว่า "คุณที่ห่างไกล"

สารฉบับที่สองออกมาซึ่งบรรจุอยู่ในสุเรเย่ เฮกัล และเนื้อหาสาระของฉบับที่สองคือ “ดูกร พระเจ้านโปเลียน! เนื่องด้วยเจ้าหาได้เอาใจใส่และหรือตอบการร้องเรียกของเรา เจ้าจะสูญเสียอาณาจักรของเจ้าและจะไม่เหลืออะไร” [1] สารนี้ถูกส่งไปยังพระเจ้านโปเลียนทางไปรษณีย์ผ่านการดูแลของซีซาร์ คีทาฟาคุ [2] และเป็นที่ยึดมั่นในหมู่สหราชอาณาจักรที่ร่วมถูกเนรเทศ เนื้อหาของสารนี้ไปถึงหัวเปอร์เซียอย่างรวดเร็ว เพราะคีตาปีเฮกัลถูกส่งเวลานั้นไปทั่วทุกมุมของดินแดนนั้น และสารนี้ถูกรวมไว้ในคีตาปีเฮกัล, สิ่งนี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2412 (ค.ศ. 1869) และเนื่องด้วยสุเรเย่ เฮกัลนี้ถูกแพร่กระจายทั่วทั้งเปอร์เซียและอินเดีย ศาสนิกชนทั้งหมดจึงมีเนื้อหาของสารนี้อยู่ในมือของตน และกำลังรอคอยดูผลที่จะตามมาจากสารนี้, ไม่นานหลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2413 (ค.ศ. 1870) ไฟสงครามถูกจุดขึ้นระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศส และถึงแม้ว่าไม่มีใครในเวลานั้นคาดว่ายเยอรมันจะมีชัย พระเจ้านโปเลียนก็ปราศย่อย่างสื่อลั่น ยอมแพ้ศัตรูทั้งหลายของตน และเห็นความรุ่งโรจน์ของตนถูกเปลี่ยนเป็นความตกต่ำที่สุด

86

ทำนองเดียวกันธรรมจาริกต่างๆ ถูกส่งไปถึงกษัตริย์องค์อื่นๆ หนึ่งในนั้นคือสารถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ในสารฉบับนั้นพระบาฮาอูลลาห์ทรงกล่าวว่า “จงเรียกตัวเราไปหาเจ้าและเรียกประชุมนักบวชทั้งหมด แล้วขอข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานเพื่อว่าสัจธรรมจะแยกได้จากความหลงผิด” [3] กษัตริย์ซาห์ได้ส่งสารของพระบาฮาอูลลาห์ไปให้เหล่านักบวชและมอบังานนี้ให้พวกเขา แต่พวกเขาไม่กล้ารับงานนี้ กษัตริย์ซาห์จึงขอให้นักบวชชื่อดังที่สุดเจ็ดคนตอบการสารนี้ สักพักหนึ่งพวกเขานำสารนั้นมาคืนโดยกล่าวว่า “บุรุษผู้นี้เป็นฝ่ายตรงข้ามของศาสนาและศัตรูของกษัตริย์” กษัตริย์ซาห์แห่งเปอร์เซียหัวเสียอย่างยิ่งและกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องของข้อพิสูจน์และพยานหลักฐาน สัจธรรมและความหลงผิด มันเกี่ยวอะไรกับความเป็นอริกับรัฐบาลหรือ? น่าอนาถเพียงไรที่เราแสดงความนับถือนักบวชเหล่านี้ และกระนั้นพวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะตอบสารนี้”

87

กล่าวโดยย่อ ทั้งหมดที่บันทึกไว้ในธรรมจาริกต่างๆ ถึงกษัตริย์ทั้งหลายได้บังเกิดขึ้นจริง เราจำเป็นเพียงแต่ต้องเปรียบเทียบเนื้อหาของธรรมจาริกเหล่านั้นกับเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2413 (ค.ศ. 1870) เพื่อจะเห็นว่าทุกคำทำนายบังเกิดขึ้นจริง นอกจากไม่ก้อย่างซึ่งจะถูกสำแดงในอนาคต

[1] เปรียบเทียบ สุเรเย่ เฮกัล (ธรรมจาริกแห่งธรรมวิหาร) ย่อหน้า 138.

[2] บุตรชายของกงสุลฝรั่งเศสในซีเรียซึ่งตามการระบุของนาบิล อาซาม เป็นสาวกของพระบาฮาอูลลาห์ ดู H.M.Balyuzi, *Baha'u'llah: The King of Glory* (Oxford: George Ronald, 1980), p.320

[3] เปรียบเทียบ สุเรเย่ เฮกัล ย่อหน้า 221

88

ยิ่งไปกว่านั้นชนต่างชาติทั้งหลายและผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชน ถือว่างานที่น่าพิศวงทั้งหลายเป็นของพระบาฮาอุลลาห์ บางคนเชื่อว่าพระองค์เป็นนักบุญ และบางคนถึงกับเขียนบันทึกเหตุการณ์ให้เป็นเช่นนี้ เช่น ซียิด ดอโวดีนักบวชซุนนีแห่งแบกแดดผู้ประพันธ์ตำราฉบับสั้น ซึ่งบางตอนในตำรานี้เขาเล่าความสำเร็จที่ไม่ธรรมดาบางอย่างของพระบาฮาอุลลาห์, ถึงปัจจุบันนี้มีประชาชนทั่วทั้งโลก ตะวันออกที่ไม่เชื่อพระบาฮาอุลลาห์ในฐานะที่เป็นพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ แต่ถือว่าพระองค์เป็นนักบุญและปาฏิหาริย์ต่างๆ เป็นของพระองค์

89

สรุปความ ไม่ว่ามิตรหรือศัตรูไม่มีแม้แต่คนเดียว ผู้ซึ่งเข้าถึงที่สถิตพระบาฮาอุลลาห์แล้วไม่ยอมรับและเป็นพยานต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์, ถึงแม้ว่าไม่กลายเป็นศาสนิกชน ผู้นั้นก็จะเป็นพยานต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์เสมอ, ทันใดที่ใครคนหนึ่งปรากฏต่อหน้าพระองค์ การพบกันนั้นจะก่อให้เกิดความรู้สึกอย่างที่ทำให้เขาในเกือบทุกกรณีพูดไม่ออกสักคำ, บ่อยครั้งแค่ไหนที่ศัตรูผู้เจ็บแค้นทั้งหลายของพระองค์หมายมั่นในหัวใจที่จะพูดอย่างนั้นอย่างนี้ หรือถกเหตุผลเช่นนั้นเช่นนี้เมื่อได้เข้าถึงที่สถิตของพระองค์ แล้วพบว่าตนเองพิศวง งงงันและเงียบสนิท!

90

พระบาฮาอุลลาห์ไม่เคยศึกษาภาษาอาหรับ ไม่เคยมีครูหรือครูสอนพิเศษ ไม่เคยเข้าโรงเรียน กระนั้นก็ตามความคมคายและความคล่องของพระองค์ในการพูดภาษาอาหรับและในธรรมจารึกภาษาอาหรับทั้งหลาย ทำให้บรรดานักวิชาการอาหรับที่ ฉะฉานและเชี่ยวชาญที่สุดประหลาดใจ และทุกคนยอมรับว่าในเรื่องนี้ พระองค์ไม่มีที่เปรียบหรือที่เสมอ

91

หากเราตรวจสอบเนื้อหาของโศราห์อย่างรอบคอบ เราจะเห็นว่าไม่มีพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าขององค์ใดเคยกล่าวต่อผู้ที่ปฏิเสธพระองค์เลยว่า “เราพร้อมจะแสดงปาฏิหาริย์ใดก็ตามที่เจ้าต้องการ และจะยอมตามการทดสอบใดก็ตามที่เจ้าเสนอ” กระนั้นในสารถึงกษัตริย์ซาห์พระบาฮาอุลลาห์กล่าวอย่างชัดเจนว่า “จงเรียกประชุมเหล่านักบวชและเรียกตัวเราไปหาเจ้า เพื่อว่าข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานจะถูกแสดงให้เห็น”

92

เป็นเวลาห้าสิบปีที่พระบาฮาอุลลาห์ต้านศัตรูทั้งหลายของพระองค์ประดุจภูผา พวกเขาทั้งหมดหาทางกำจัดพระองค์ พวกเขาทั้งหมดโจมตีพระองค์ พวกเขาวางอุบายนับพันครั้งที่จะตรึงกางเขนและทำลายพระองค์ พระองค์ตกอยู่ในอันตรายอย่างใหญ่หลวงที่สุดตลอดเวลาห้าสิบปีนี้

93

สำหรับเปอร์เซียซึ่งถึงปัจจุบันนี้ยังคงอยู่ในสภาพที่น่าเวทนาและชำรุดทรุดโทรม ผู้มีปัญญาทุกคนไม่ว่าจากภายในหรือภายนอกเขตแดนของเปอร์เซีย ผู้ซึ่งรู้สภาพที่แท้จริงของกิจการทั้งหลายของเปอร์เซีย ยอมรับว่าความก้าวหน้า ความเจริญรุ่งเรืองและอารยธรรมเปอร์เซีย ขึ้นกับการเผยแพร่คำสอนและการแพร่กระจายหลักธรรมของพระผู้ทรงสภาวะที่รุ่งโรจน์นี้

94

ในช่วงชีวิตที่วิสุทธิของพระคริสต์ ความจริงแล้วพระองค์อบรมเพียงสิบเอ็ดคน ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสิบเอ็ดคนนี้คือปีเตอร์ซึ่งเมื่อถูกทดสอบ ได้ปฏิเสธพระคริสต์สามครั้ง แม้กระนั้นจงดูว่าศาสนาของพระคริสต์ได้แผ่ไปทั่วโลกภายหลังต่อมาอย่างไร, ปัจจุบันนี้พระบาฮาอุลลาห์ได้อบรมคนนับพันๆ ซึ่งภายใต้การคุกคามของดาบ ได้เปล่งเสียงร้องขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นสูงสุดว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นความรุ่งโรจน์ของความรุ่งโรจน์ทั้งหลาย!” [1] และใบหน้าของพวกเขาเปล่งแสงอย่างเจิดจ้าราวกับทองในเบ้าหลอมแห่งการทดสอบ เช่นนั้นจงอนุมานจากสิ่งนี้ดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต!

95

ที่นี่เราต้องเป็นธรรมและยอมรับว่า พระผู้ทรงสภาวะที่รุ่งโรจน์นี้เป็นผู้อบรมมนุษยชาติเช่นไร พระองค์สำแดงสัญลักษณ์ที่น่าพิศวงอย่างไร อานุภาพและอำนาจอะไรบังเกิดขึ้นในสรรพโลกโดยพระองค์

10. ข้อพิสูจนด้วยเหตุผลและการถกเรื่องราวประมปรมาจากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

[Rational Proofs and Traditional Arguments from the Sacred Scriptures]

96

วันนี้ที่โตะขอให้เราพูดสักเล็กน้อยเกี่ยวกับข้อพิสูจน หากเจ้าได้มายังสถานที่วิสุทธินี้ในสมัยของการสำแดงแสงที่สว่างไสวที่สุด [2] หากเจ้าได้เข้ามาในราชสำนักแห่งที่สถิตของพระองค์ และได้เห็นพระพักตร์ที่เรืองรองของพระองค์ เจ้าจะยอมรับว่าวาทะและความงามของพระองค์ไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจนเพิ่มเติม, ผู้คนมากมายเพียงไรเมื่อเข้าถึงที่สถิตของพระองค์ได้กลายเป็นศาสนิกชนที่มั่นคงทันที โดยไม่ต้องอาศัยข้อพิสูจนเพิ่มเติม! แม้แต่พวกที่ปฏิเสธและเกลียดพระองค์เข้ากระดูกดำ เมื่อได้พบพระบาฮาอุลลาห์ ก็ให้การยืนยันความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยกล่าวว่า “นี่คือบุรุษที่เป็นเอกจริง ๆ แต่น่าเศร้าเพียงไรที่เขากล่าวอ้างเช่นนั้น! เพราะไม่ว่าอะไรก็ตามนอกจากนี้ที่เขาพูดยอมรับเป็นที่ยอมรับ”

[1] “ยา บาฮาอุลลาฮา” ซึ่งเป็นการเปล่งเสียงเรียกพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุด (ความรุ่งโรจน์ทั้งปวงหรือความรุ่งโรจน์ที่สุด)

[2] พระบาฮาอุลลาห์

97

ที่นี่เนื่องด้วยธรรมาติตย์นั้นลับฟ้าไปแล้ว ทุกคนจำเป็นต้องอาศัยข้อพิสูจน์ และ ดังนั้นเราอยู่กับการจัดหาข้อพิสูจน์ด้วยเหตุผล ขอให้เรากล่าวถึงอีกข้อพิสูจน์ หนึ่ง และข้อพิสูจน์ที่ปฏิเสธไม่ได้นี้อย่างเดียวยอมเพียงพอสำหรับใครก็ตามที่มีใจ เป็นธรรม : นั่นคือพระผู้มีสภาวะที่เร่องรองได้ทำให้ศาสนาของพระองค์คืบหน้าจาก ภายในยุคที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งจากคุณนี้แสงสว่างของพระองค์ส่องออกไป ชื่อเสียง ของพระองค์ล้อมรอบโลก และวณะแห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ไปถึงทั้งโลก ตะวันออกและโลกตะวันตก สิ่งดังกล่าวไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตราบจนปัจจุบันนี้ หากตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยความเป็นธรรม, แต่มีบางคนผู้ซึ่งถึงแม้จะได้ยินทุกข้อ พิสูจน์ในโลก ก็ยังไม่วินิจฉัยอย่างเป็นธรรม! รัฐบาลและชนชาติทั้งหลายด้วย อำนาจทั้งหมดของตน ต้านทานพระองค์ไม่ได้ ขณะที่พระองค์โดยลำพังและไม่ได้ รับความช่วยเหลือ ถูกประทุษร้ายและคุมขัง ทำสำเร็จสิ่งใดก็ตามที่พระองค์มุ่งหวัง

98

เราจะไม่กล่าวถึงปาฏิหาริย์ของพระบาฮาอูลลาห์ เพราะผู้ที่ได้ยินอาจกล่าวว่า ปาฏิหาริย์เหล่านั้นเป็นเพียงเรื่องราวปรัมปรา ซึ่งอาจจริงหรือไม่จริง, นี่เป็นกรณี เช่นเดียวกับกับกอสเปว ซึ่งคัมภีร์นี้บันทึกเรื่องราวปาฏิหาริย์ทั้งหลายของพระคริสต์ สืบทอดมาถึงเราจากอัครสาวกทั้งหลาย ไม่ใช่จากผู้สังเกตการณ์คนอื่น และถูก ขาวยิวปฏิเสธ, ภาระนั้นก็ดีหากเราจะกล่าวถึงความความสำเร็จที่เก่งกล้าเหนือ ธรรมชาติของพระบาฮาอูลลาห์ สิ่งนี้มีมากมายและเป็นที่ยอมรับอย่างไร้ข้อกังขาใน โลกตะวันออก แม้แต่โดยผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชนบางคน, แต่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ ไม่สามารถเป็นข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานที่ชี้ขาดสำหรับทุกคน เนื่องด้วยผู้ฟัง อาจกล่าวว่าบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นอาจไม่ใช่ความจริง เพราะสาวกของกลุ่ม ศาสนาอื่นก็เล่าปาฏิหาริย์จากผู้นำของพวกเขา ตัวอย่างเช่น ชาวฮินดูเล่าเรื่อง ปาฏิหาริย์บางอย่างของพระพรหม เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเรื่องเหล่านั้นไม่จริงและเรื่อง เหล่านี้จริง? หากเรื่องเหล่านี้เป็นรายงานการบันทึกเรื่องราว เรื่องเหล่านั้นก็เป็น เช่นกัน หากเรื่องเหล่านี้ได้รับการยืนยันความจริงอย่างกว้างขวาง เช่นนั้นเรื่อง เหล่านี้ก็เป็นความจริงเช่นกัน ดังนั้นบันทึกเรื่องราวดังกล่าวไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ที่ เพียงพอ, แน่ละปาฏิหาริย์อาจเป็นข้อพิสูจน์สำหรับผู้ที่จะเห็น แต่ถึงกระนั้นเขาก็อาจ ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นเป็นปาฏิหาริย์ที่แท้จริงหรือเป็นเพียงเวทย์มนตร์ ที่จริงแล้ว ความสำเร็จที่เก่งกล้าไม่ธรรมดาทั้งหลายได้รับการพิจารณาว่าเป็นของนักมายากล บางคน

99

กล่าวโดยย่อความหมายของเราคือ สิ่งที่น่าพิศวงมากมายปรากฏขึ้นมาจากพระบา ฮาอูลลาห์ แต่เราไม่เล่าเพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์และพยานหลักฐาน สำหรับมวลมนุษยชาติ ไม่เพียงเท่านั้น ไม่ได้เป็นแม้แต่ข้อพิสูจน์ที่ชี้ขาดสำหรับ บรรดาผู้ที่เป็นพยานต่อสิ่งเหล่านั้น และพวกเขาอาจถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นมายากล

100

ยิ่งไปกว่านั้นปาฏิหาริย์ส่วนใหญ่ที่ถือว่าเป็นของศาสนทูตทั้งหลายมีความหมายซ่อนเร้น ตัวอย่างเช่น เป็นที่บันทึกไว้ในกอสเปว่า เมื่อพระคริสต์สละชีวิต ความมืดมาปกคลุม แผ่นดินไหว ม่านของธรรมวิหารถูกฉีกเป็นสองส่วน และคนตายลุกขึ้นมาจากหลุมศพ หากเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง นั่นย่อมเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และเหตุการณ์ดังกล่าวน่าจะได้รับบาดเจ็บในบันทึกลำดับเหตุการณ์ในสมัยนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย และยอมทำให้มนุษย์อภิสันขวัญหาย อย่างน้อยที่สุดทหารทั้งหลายยอมเอาพระคริสต์ลงมาจากไม้กางเขน หรือหนีไป, แต่เนื่องด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ใดๆ เป็นที่ประจักษ์ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ควรเป็นที่เข้าใจตามตัวอักษร แต่ควรเข้าใจตามความหมายซ่อนเร้น, จุดประสงค์ของเราไม่ใช่จะปฏิเสธแต่เพียงจะกล่าวว่า เรื่องราวเหล่านี้ไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน และมีความหมายซ่อนเร้น ไม่มีอะไรมากกว่านี้

101

ตั้งแต่วันที่โต๊ะ เราจะกล่าวถึงคำอธิบายของการถกเรื่องราวปรัมปราที่ดึงมาจากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เพราะทั้งหมดที่เราพูดมาล้วนเป็นการถกด้วยเหตุผล

102

เนื่องด้วยนี่คือสถานะของการค้นหาสัจธรรมและการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เป็นจริง ซึ่งเป็นสถานะที่ผู้ที่กระหายหนักปรารถนาอาหารแห่งชีวิต ปลาที่ดิ้นรนไปถึงทะเล คนเจ็บป่วยแสวงหาแพทย์ที่แท้จริงและได้รับการรักษาสวรรค์ กองคาราวานที่หลงทางพบหนทางแห่งสัจธรรม และเรือที่เร่ร่อนอย่างไม่มีจุดหมายไปถึงชายฝั่งแห่งความรอดพ้น, ดังนั้นผู้แสวงหาต้องได้รับการประสาทด้วยคุณลักษณะบางอย่างประการแรกเขาต้องมีใจเป็นธรรมและปล่อยวางจากทุกสิ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของหัวใจทั้งหมดของเขาต้องมุ่งมาที่ขอบฟ้าสูงสุด และต้องเป็นอิสระจากพันธนาการของกิเลสที่ไร้ค่าและเห็นแก่ตัว เพราะสิ่งเหล่านี้คืออุปสรรคบนหนทาง, ยิ่งไปกว่านั้นเขาต้องสู้ทนความทุกข์ทรมานทุกอย่าง ต้องเป็นรูปกายของความบริสุทธิ์และความวิสุทธิที่สุด และสละความรักและความเกลียดชังชนชาติทั้งหมดในโลก เพื่อมิให้ความรักของเขาต่อสิ่งหนึ่งขวางกั้นเขามิให้ไต่สวนอีกสิ่งหนึ่ง หรือความเกลียดชังของเขาต่อบางสิ่งขัดขวางเขาไม่ให้เห็นสัจธรรมของสิ่งนั้น นี่คือนิวรณ์ของการค้นหา และผู้แสวงหาต้องได้รับการประสาทด้วยคุณสมบัติและคุณลักษณะเหล่านี้ นั่นคือ จนกว่าเขาจะบรรลุถึงสถานะนี้ เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะได้ความรู้ของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม ^[1]

[1] เปรียบเทียบ คีตาปอีคาน (คัมภีร์แห่งความมั่นใจ) ย่อหน้า 213

103

ขอให้เรากลับมาที่หัวข้อของเรา ประชาชาติทั้งหมดของโลกกำลังรอคอยสองพระผู้
 สำแดงองค์ที่ต้องมาในสมัยเดียวกัน นี่คือนี่สิ่งที่พวกเขาทั้งหมดได้รับคำสัญญา ใน
 โทราห์ชาวยิวได้รับคำสัญญาเกี่ยวกับพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์และพระเมไซ
 ยะ ในกอสเปอมีการทำนายการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และอีไลจาห์ ในศาสนา
 ของพระโมฮัมหมัดมีคำสัญญาเกี่ยวกับพระเมห์ดีและพระเมไซยะ เป็นความจริง
 เช่นเดียวกันสำหรับชาวไซโรแอสเทรียนและศาสนิกชนอื่นๆ แต่การพุดยืดยาว
 เกี่ยวกับเรื่องนี้จะทำให้การสนทนาของเรายืดเยื้อ ความหมายของเราคือ ทุกคนได้
 รับคำสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จตามติดกันมาของสองพระผู้สำแดงองค์ เป็นที่
 พยากรณ์ว่าโดยพระผู้สำแดงองค์คู่นี้ แผ่นดินจะกลายเป็นอีกแผ่นดินหนึ่ง การ
 ดำรงอยู่ทั้งหมดจะกลับคืนมาใหม่โลกที่ไม่เที่ยงแท้จะได้รับการสวมเสื้อคลุมแห่งชีวิต
 ใหม่ ความยุติธรรมและความชอบธรรมจะห้อมล้อมโลก ความเกลียดชังและความ
 เป็นอริจะหายไป สิ่งใดก็ตามที่เป็นเหตุของการแบ่งแยกในหมู่ชนชาติ เชื้อชาติและ
 ชาติทั้งหลายจะไม่เหลือร่องรอย และสิ่งที่รับประกันความสามัคคี ความกลมเกลียว
 และความลงรอยจะได้รับการส่งเสริม, ผู้ที่ไม่เอาใจใส่จะลุกขึ้นมาจากการหลับ คน
 ตาบอดจะมองเห็น คนหูหนวกจะได้ยิน คนโง่จะพุด ผู้ป่วยจะได้รับการรักษา คน
 ตายจะได้รับพลังชีวิต สงครามจะเปิดทางให้สันติภาพ, ความเป็นอริจะถูกเปลี่ยน
 สภาพเป็นความรัก รากเหง้าของการวิวาทและการต่อสู้จะถูกขจัด มนุษยชาติจะ
 บรรลุถึงธรรมปีที่แท้จริง โลกนี้จะสะท้อนอาณาจักรสวรรค์ และพิภพเบื้องล่างจะ
 กลายเป็นบัลลังก์ของอาณาจักรเบื้องบน ชาติทั้งปวงจะเป็นชาติเดียว ศาสนา
 ทั้งหมดจะกลายเป็นศาสนาเดียว มวลมนุษยชาติจะกลายเป็นครอบครัวเดียวกันและ
 วงศ์ตระกูลเดียวกัน ทุกภูมิภาคของโลกจะกลายเป็นเหมือนภูมิภาคเดียว อนาคตทาง
 เชื้อชาติ ชาติ บุคคล ภาษาและการเมือง จะถูกลบและสิ้นไป และทุกคนจะบรรลุ
 ถึงชีวิตนิรันดร์ภายใต้เงาของพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์

104

ที่นี่เราต้องพิสูจน์การเสด็จมาของพระผู้สำแดงองค์คู่นี้โดยการอ้างอิงคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
 ทั้งหลาย และโดยการอนุมานจากวาทะของศาสนทูตทั้งหลาย, เพราะเจตนาของเรา
 ตอนนี่คือจัดการการถกจากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เนื่องด้วยการถกเหตุผลที่พิสูจน์ความ
 จริงเกี่ยวกับสองพระผู้สำแดงองค์นี้ถูกนำเสนอที่โต๊ะสามสัปดาห์ก่อน ^[1]

105

คัมภีร์ของดาเนียลกำหนดช่วงเวลาระหว่างการสร้างเยรูซาเลมใหม่และการสละชีวิต
 ของพระคริสต์ไว้เจ็ดสิบสี่ปี ^[2] เพราะโดยการสละชีวิตของพระคริสต์นี่เองที่การ

[1] ดุบหที่ 8-9 ช้างต้น

[2] ดู พระคัมภีร์ไบเบิล ดาเนียล 9:24

พลีสิ้นสุดและแทนบูชาถูกทำลาย ดังนี้คำพยากรณ์นี้หมายถึงการเสด็จมาของพระคริสต์

106

เจ็ดสิบสี่ปีเริ่มต้นด้วยการปฏิสังขรณ์และการสร้างเยรูซาเลมใหม่ ซึ่งกษัตริย์สามองค์ออกราชโองการสืบเกี่ยวกับเรื่องนี้, ราชโองการแรกออกโดยกษัตริย์ไซรัสในปี พ.ศ. 7 (536 ก่อน ค.ศ.) และสิ่งนี้ได้รับการบันทึกไว้ในบทแรกของคัมภีร์ของเอสรา, ราชโองการที่สองเกี่ยวกับการสร้างเยรูซาเลมใหม่ออกโดยกษัตริย์ดาไรอัสแห่งเปอร์เซียในปี พ.ศ. 24 (519 ก่อน ค.ศ.) และสิ่งนี้ได้รับการบันทึกไว้ในบทที่หกของเอสรา, ราชโองการที่สามออกโดยกษัตริย์อาทาเซอซีซในปีที่เจ็ดของรัชสมัยของเขา กล่าวคือในปี พ.ศ. 86 (457 ก่อน ค.ศ.) และสิ่งนี้ได้รับการบันทึกไว้ในบทที่เจ็ดของเอสรา, ราชโองการที่สี่ออกโดยกษัตริย์อาทาเซอซีซในปี พ.ศ. 99 (444 ก่อน ค.ศ.) และสิ่งนี้ได้รับการบันทึกไว้ในบทที่สองของเนียโมอาห์

107

สิ่งที่ดาเนียลหมายถึงคือราชโองการที่สามซึ่งออกมาในปี พ.ศ. 86 (457 ก่อน ค.ศ.) เจ็ดสิบสี่ปีเท่ากับสี่ร้อยเก้าสิบวัน ตามเนื้อหาของคัมภีร์ไบเบิลแต่ละวันคือหนึ่งปี เพราะในโทราห์เป็นที่กล่าวว่า : “วันของพระผู้เป็นนายคือหนึ่งปี” ^[1] ดังนั้นสี่ร้อยเก้าสิบวันคือสี่ร้อยเก้าสิบปี ราชโองการที่สามของกษัตริย์อาทาเซอซีซออกมา 457 ปีก่อนประสูติของพระคริสต์ และพระคริสต์มีอายุสามสิบสามปี ณ เวลาที่สละชีวิตและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ สามสิบสามบวกกับ 457 เท่ากับ 490 ปี ซึ่งเป็นเวลาที่ดาเนียลประกาศไว้สำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

108

แต่ในดาเนียล 9:25 สิ่งนี้ถูกกล่าวออกมาในอีกลักษณะหนึ่ง นั่นคือ เจ็ดสิบสี่ปีและหกสิบสองปี ซึ่งดูเหมือนว่าต่างจากถ้อยแถลงแรก หลายคนงุนงงที่จะทำให้อสองวาทะนี้ไปกันได้ เป็นไปได้อย่างไรที่มีการกล่าวถึงเจ็ดสิบสี่ปีในที่หนึ่ง และหกสิบสองปีและเจ็ดสิบสี่ปีในที่ที่หนึ่ง? สองถ้อยแถลงนี้ไม่สอดคล้องกัน

109

ความจริงแล้วดาเนียลกำลังกล่าวถึงสองวันที่ต่างกัน วันหนึ่งเริ่มต้นด้วยราชโองการที่กษัตริย์อาทาเซอซีซออกถึงเอสราให้สร้างเยรูซาเลมใหม่ และป้องกันเจ็ดสิบสี่ปีที่สิ้นสุดลงด้วยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ เมื่อการเป็นพลีและการบูชาสิ้นสุดลงโดยการสละชีวิตของพระองค์, วันที่สองเริ่มต้นหลังจากการสร้างเยรูซาเลมใหม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์จนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ รวมได้หกสิบสองปี การสร้างเยรูซาเลมใหม่ใช้เวลาเจ็ดสิบสี่ปีซึ่งเท่ากับสี่สิบเก้าปี เจ็ด

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล กัณดารวิถี 14:34, พระคัมภีร์ไบเบิล เอซีเคียว 4:6

สัปดาห์บวกกับหกสิบสองเป็นหกสิบเก้าสัปดาห์ และในสัปดาห์สุดท้ายการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์เกิดขึ้น จึงครบเจ็ดสิบสัปดาห์ และไม่มีขัดแย้งกัน

110

บัดนี้การเสด็จมาของพระคริสต์ได้รับการพิสูจน์โดยคำพยากรณ์ของดาเนียลแล้ว ขอให้เราพิสูจน์การเสด็จมาของพระบาฮาอูลlah์และพระบ็อบ トラบถึงบัดนี้เราจัดหาแต่การถกด้วยเหตุผล ที่นี้ขอให้เราหันมาหาการถกเรื่องราวปรัมปรา

111

ในดาเนียล 8:13 เป็นที่กล่าวว่า : “จากนั้นเราได้ยินนักบุญคนหนึ่งพูด และนักบุญอีกคนหนึ่งกล่าวต่อนักบุญคนหนึ่งที่พูด, นิमितเกี่ยวกับการพลีรายวัน และการละเมิดที่ทำให้ร้างชีวิต ที่ให้ทั้งเขตคุ้มครองและเจ้าภาพที่จะถูกย้ายอยู่ใต้เท้า จะอยู่อีกนานเท่าไร? และเขากล่าวต่อเรา ไปถึงสองพันสามร้อยวัน จากนั้นเขตคุ้มครองจะได้รับการชำระ” จนกระทั่งมีการกล่าวว่า “นิมิตนั้นจะเกิดขึ้น ณ เวลาอาสาน” กล่าวคือเคราะห์ร้ายนี้ ความพินาสนี้ ความตกต่ำและความเสื่อมโทรมนี้จะคงอยู่นานเท่าไร? หรือการเปิดเผยพระธรรมจะรุ่งอรุณเมื่อไร? จากนั้นเขากล่าวว่า “สองพันสามร้อยวัน เมื่อนั้นเขตคุ้มครองจะได้รับการชำระ” กล่าวโดยย่อประเด็นคือ เขากำหนดช่วงเวลาสองพันสามร้อยวัน เพราะตามเนื้อหาของโหราห์แต่ละวันคือหนึ่งปี ดังนั้นจากวันที่กษัตริย์อาทาเซอซีซออกกราชโองการให้สร้างเยรูซาเลมใหม่จนถึงวันที่พระคริสต์ประสูติคือ 456 ปี และนับจากประสูติของพระคริสต์จนถึงวันแห่งการเสด็จมาของพระบ็อบคือ 1844 ปี และหากเอา 456 ปีบวกกับตัวเลขนี้จะเท่ากับ 2300 ปี กล่าวคือ นิมิตของดาเนียลจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1844 และนี่คือปีแห่งการเสด็จมาของพระบ็อบ, จงตรวจสอบดูเนื้อหาของคัมภีร์ของดาเนียลและสังเกตดูว่า เขากำหนดปีแห่งการเสด็จมาของพระองค์ไว้ชัดเจนเพียงไร! ที่จริงแล้วไม่มีคำพยากรณ์ที่ชัดเจนกว่านี้สำหรับการสำแดงองค์

112

ในแมธิว 24:3 พระคริสต์กล่าวไว้ชัดเจนว่า สิ่งที่ดาเนียลหมายถึงโดยคำพยากรณ์นี้คือวันแห่งการเสด็จมา และนี่คือวาทะท่อนดังกล่าว : “ขณะที่พระองค์นั่งอยู่บนภูเขาแห่งมะกอก สาวกทั้งหลายมาหาพระองค์เป็นการส่วนตัวและกล่าวว่า ขอทรงบอกเรา สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? และอะไรจะเป็นเครื่องหมายแห่งการเสด็จมาของพระองค์และจุดจบของโลก?” ส่วนหนึ่งของวาทะที่พระองค์ตอบคือดังต่อไปนี้ “ดังนั้นเมื่อพวกเจ้าจะได้เห็นการละเมิดที่ทำให้ร้างชีวิตที่กล่าวถึงโดยศาสนทูตดาเนียล อยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (ใครก็ตามที่อ่าน ขอให้เขาเข้าใจ)” ดังนั้นพระองค์ให้พวกเขาไปดูบทที่แปดในคัมภีร์ของดาเนียล โดยแสดงนัยว่าใครก็ตามที่อ่านบทนี้ควรจับความได้ว่า เวลานั้นคือเมื่อไร จงพิจารณาดูว่าการเสด็จมาของพระบ็อบถูกเจาะจงไว้อย่างชัดเจนเพียงไรในโหราห์และกอสเปา!

113

ที่นี่ขอให้เราหาตัววันแห่งการเสด็จมาของพระบาฮาอุลลาห์จากโศร่าห์ วันที่นี้ถูกคำนวณตามปีจันทรคตินับจากการเปิดเผยพันธกิจและการอพยพของพระโมฮัมหมัด เพราะในศาสนาของพระโมฮัมหมัดใช้ปฏิทินจันทรคติ และบทบัญญัติทั้งหมดเกี่ยวกับการถือปฏิบัติทางศาสนาถูกแสดงด้วยพลังของปฏิทินนั้น

114

ในดาเนียล 12:6 เป็นที่กล่าวว่า : “และคนหนึ่งกล่าวต่อชายที่สวมผ้าลินินซึ่งอยู่บนธาราในแม่น้ำ อีกนานเท่าไรจะถึงตอนจบของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้? และเราได้ยินชายสวมผ้าลินินที่อยู่บนธาราในแม่น้ำ เมื่อเขาขู่มือขวาและมือซ้ายขึ้นหาคานา และสาบานต่อพระองค์ผู้ทรงมีชีวิตนิรันดร์ว่า จะนานหนึ่งวาระ (หนึ่งวัน) สองวาระ (สองวัน) และครึ่งวาระ (ครึ่งวัน) และเมื่อพระองค์จะทำให้อำนาจของชนชาติที่วิสุทธิแตกกระจายได้สำเร็จ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเสร็จสิ้นลง”

115

ดังที่เราอธิบายความหมายของ “วัน” ไว้แล้ว ไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติม แต่ขอให้เรากล่าวโดยย่อว่า แต่ละวันของพระบิดาเท่ากับหนึ่งปี และแต่ละปีประกอบด้วยสิบสองเดือน ดังนั้นสามปีครึ่งคือสี่สิบสองเดือน และสี่สิบสองเดือนคือ 1,260 วัน และแต่ละวันในคัมภีร์ไบเบิลเท่ากับหนึ่งปี และในปี 1260 นี้เองนับจากการอพยพของพระโมฮัมหมัดตามปฏิทินของชาวมุสลิม ที่พระบ็อบผู้ปาวประกาศการมาของพระบาฮาอุลลาห์ ได้เปิดเผยพันธกิจของพระองค์

116

หลังจากนั้นในดาเนียลบทที่ 11 และ 12 (11:31 และ 12:11,12) เป็นที่กล่าวว่า : “และจากเวลาที่เครื่องบูชาัญญรายวันจะถูกเอาไป และการละเมิดที่ทำให้ร่างชีวิตจะถูกก่อกำขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน พระพรจะมีแต่ผู้ที่รอคอย และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน”

117

การนับตามจันทรคติเริ่มต้นจากวันประกาศความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัดในดินแดนฮิจาซ และนั่นคือสามปีหลังจากการเปิดเผยพันธกิจของพระองค์ เพราะในตอนเริ่มต้นความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัดถูกปกปิดไว้ และไม่มีใครรู้นอกจากคาคีและอิบเน โนว์ฟีล ^[1] จนกระทั่งได้รับการประกาศสามปีต่อมา และในปี 1290 นับจากการประกาศพันธกิจของพระโมฮัมหมัดนี้เอง ที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ^[2]

[1] นั่นคือภรรยาของพระโมฮัมหมัดและลูกพี่ลูกน้องของเธออาราโกเท อิบเน โนว์ฟีล

[2] เนื่องด้วยพระโมฮัมหมัดเริ่มต้นภารกิจอย่างเปิดเผยต่อสาธารณชนสิบปีก่อนฮิจาเราะห์ศักราช วันนี้จึงตรงกับปี พ.ศ. 2406 (ฮ.ศ.1280 หรือ ค.ศ. 1863)

11. คำอธิบายบทที่สิบเอ็ดของการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์)

[Commentary on the Eleventh Chapter of the Revelation of John]

118

ในวิวรณ์ 11:1-2 เป็นที่กล่าวว่า : “และมีขลุ่ยหนึ่งอันคล้ายกับแท่งไม้มอบให้แก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์ยืนขึ้นกล่าวว่า จงลุกขึ้นและวัดวิหารของพระผู้เป็นเจ้า แทนบูชาและบรรดาผู้ที่บูชาอยู่ในนั้น แต่ลานที่ไม่มีวิหารให้ปล่อยไว้และอย่าวัด เพราะยกให้คนนอกศาสนายิวแล้ว และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครศักดิ์สิทธิ์ไว้ได้ทำเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน”

119

ขลุ่ยนี้หมายถึงบุรุษที่สมบูรณ์ และเหตุผลที่สภาวะของพระองค์ถูกเปรียบเป็นเสมือนขลุ่ยคือ เมื่อเอาเยื่อข้างในออกจากขลุ่ยจนโล่ง ขลุ่ยนั้นจะสามารถก่อให้เกิดทำนองเพลงที่น่าพิศวง ยิ่งไปกว่านั้นเพลงเหล่านี้และลมไม่ได้มาจากตัวขลุ่ยเอง แต่มาจากคนเล่นที่เป่าลมเข้าไปในขลุ่ย, เช่นเดียวกันหัวใจที่บริสุทธิ์ของพระผู้ทรงสภาวะที่วิสุทธินั้นโล่งและปลอดจากทุกสิ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้า รังเกี้ยวและพ้นจากการผูกติดกับความโน้มเอียงที่เห็นแก่ตัวทุกอย่าง และซิมทราบลมหายใจของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งที่พระองค์เอ่ยมิได้มาจากพระองค์เอง แต่มาจากคนเป่าขลุ่ยอุดมคติและการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ ดังนั้นพระองค์ถูกเปรียบเสมือนขลุ่ย และขลุ่ยนั้นเป็นเหมือนไม้เรียว นั่นคือ ไม้เรียวเป็นตัวช่วยคนอ่อนแอ และเป็นตัวค้ำจุนผู้ที่เป็นสังขารทุกคน ไม้เรียวของผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริงนี่เองที่พระองค์ใช้ปกป้องฝูงแกะ และคอยนำแกะบนทุ่งเลี้ยงสัตว์แห่งอาณาจักรสวรรค์

120

จากนั้นเป็นที่กล่าวว่าทูตสวรรค์กล่าวต่อเขาว่า “จงลุกขึ้นและวัดวิหารของพระผู้เป็นเจ้า แทนบูชาและบรรดาผู้ที่บูชาอยู่ในนั้น” นั่นคือ จงชั่งและวัดขนาด การวัดขนาดคือการหาปริมาณของสิ่งหนึ่ง ดังนี้ทูตสวรรค์กล่าวว่า : จงชั่งวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด (ที่เก็บบัญญัติสิบประการ) แทนบูชาและบรรดาผู้ที่กำลังบูชาอยู่ในนั้น นั่นคือ จงไต่สวนสภาพที่แท้จริงของพวกเขา คำนับให้พบตำแหน่งและสถานะ ความสำเร็จ ความสมบูรณ์ การปฏิบัติตนและคุณลักษณะของพวกเขา และทำความคุ้นเคยกับความสลับทั้งหลายของวิญญาณที่วิสุทธิเหล่านั้น ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในสถานะแห่งความบริสุทธิ์และวิสุทธิในวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

121

“แต่ลานที่ไม่มีวิหารให้ปล่อยไว้และอย่าวัด เพราะยกให้คนนอกศาสนายิวแล้ว” ในตอนเริ่มต้นของศตวรรษที่เจ็ดของคริสต์ศักราช เมื่อเยรูซาเลมถูกพิชิต วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั่นคือ อาคารที่โซโมอนสร้างขึ้น ได้รับการปกป้องรักษาภายนอก แต่ลานข้างนอกของวิหารถูกยึดและยกให้คนนอกศาสนายิว

122

“และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครศักดิ์สิทธิ์ไว้ใต้เท้าสี่สิบสองเดือน” นั่นคือ คนนอกศาสนาจะยึดครองและกำราบเยรูซาเลมเป็นเวลาสี่สิบสองเดือนหรือ 1,260 วัน หรือ 1,260 ปี หรือแต่ละวันหมายถึงหนึ่งปี ซึ่งเป็นระยะเวลาของยุคศาสนาของคัมภีร์กุรอาน, เพราะตามเนื้อหาของคัมภีร์ไบเบิลแต่ละวันคือหนึ่งปี ดังที่กล่าวไว้ในเอซีเคียว 4:6 : “เจ้าจะทนความสามานย์ของครอบครัวของจูดาส์เป็นเวลาสี่สิบวัน : เรากำหนดให้เจ้าแต่ละวันเป็นหนึ่งปี”

123

นี่คือคำพยากรณ์เกี่ยวกับระยะเวลาของยุคศาสนาอิสลาม เมื่อเยรูซาเลมถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าซึ่งหมายความว่าเยรูซาเลมเสียเกียรติ ขณะที่วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดได้รับการปกป้องรักษา คุ่มกันและมีเกียรติ สภาพของกิจการทั้งหลายนี้คงอยู่ไปจนกระทั่งปี 1260 และ 1,260 ปีนี้คือคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบ็อบผู้เป็น “ประตู่” นำไปสู่พระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งเกิดขึ้นในปี ฮ.ศ.1260, เนื่องด้วยช่วงเวลา 1,260 ปีครบแล้ว นครศักดิ์สิทธิ์เยรูซาเลมเวลานี้กำลังเริ่มต้นเจริญรุ่งเรืองและเฟื่องฟูอีกครั้ง ใครก็ตามที่เห็นเยรูซาเลมเมื่อหกสิบปีก่อนและได้เห็นอีกต่อนี้ จะยอมรับว่าเยรูซาเลมได้เจริญรุ่งเรืองและเฟื่องฟูอย่างไร และได้รับเกียรติคืนมาอย่างไร

124

นี่คือนัยภายนอกของวาทะเหล่านี้ในการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์) แต่วาทะเหล่านี้ยังมีการตีความภายในและความหมายที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งคือดังต่อไปนี้ ศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วยสองส่วน : หนึ่งคือรากฐานและเป็นเรื่องของอาณาจักรจิตวิญญาณ นั่นคือเกี่ยวโยงกับคุณความดีของจิตวิญญาณและคุณลักษณะสวรรค์ ส่วนนี้ไม่มีเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยน, ส่วนนี้คือวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ซึ่งประกอบกันเป็นสาระของศาสนาของอดัม โนอาห์ พระอับราฮัม พระโมเสส พระคริสต์ พระโมฮัมหมัด พระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งจะยืนนานไปตลอดยุคศาสนาของศาสนทูตทั้งหมด ส่วนนี้จะไม่มีวันถูกยกเลิกเพราะอยู่ในสัจธรรมทางจิตวิญญาณ หาใช่ทางวัตถุ, ส่วนนี้คือความศรัทธา ความรู้ ความมั่นใจ ความยุติธรรม ความเคร่งศาสนา ความมีจิตใจสูง ความไว้วางใจได้ ความรักของพระเจ้า และกุศลจิต คือความปรานีต่อคนยากไร้ การช่วยเหลือผู้ถูกกดขี่ ความเอื้อเฟื้อต่อผู้ขัดสน การยกคนล้มขึ้นมา คือความบริสุทธิ์ ความปล่อยวาง ความถ่อมตัว ความอดกลั้น ความอดทนและความไม่ผันแปร, เหล่านี้คือคุณลักษณะสวรรค์ บัญญัติเหล่านี้จะไม่มีวันถูกยกเลิก แต่จะมีผลบังคับตลอดนิรันดรกาล, คุณความดีของมนุษย์เหล่านี้ถูกฟื้นคืนมาใหม่ในทุกยุคศาสนา เพราะณ สิ้นสุดของแต่ละยุคศาสนา เจตนาของกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งอยู่ที่คุณความดีของมนุษย์ หายไปในเนื้อสาระและคงอยู่แต่รูปแบบ

125

ดังนั้นในตอนจบของยุคศาสนาของพระโมเสสซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับการเสด็จมาของพระคริสต์ ศาสนาที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าหายไปจากหมู่ชาวยิวเหลือแต่รูปแบบที่ไร้จิตวิญญาณ, วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด (ที่เก็บบัญญัติสิบประการ) ไม่มีอีกต่อไปนอกจากลานข้างนอกวิหารซึ่งเป็นเครื่องหมายของรูปแบบภายนอกของศาสนา ตกอยู่ในมือของคนนอกศาสนายิว, เช่นเดียวกันหัวใจของศาสนาของพระคริสต์ ซึ่งอยู่ที่คุณความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ ไม่มีอีกต่อไป แต่รูปแบบภายนอกของศาสนายังอยู่ในมือของนักบวชและพระ, ทำนองเดียวกันรากฐานศาสนาของพระโมฮัมหมัดไม่มีอีกต่อไป เหลือแต่รูปแบบของศาสนาอยู่ในมือของนักบวชมุสลิม

126

อย่างไรก็ตามรากฐานเหล่านั้นของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นรากฐานของจิตวิญญาณ และอยู่ที่คุณความดีของมนุษย์ ไม่มีวันถูกยกเลิก แต่เป็นอนันต์และคงอยู่นิรันดร์ และถูกฟื้นคืนมาใหม่ในทุกยุคศาสนาของศาสนทูต

127

ส่วนที่สองของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับโลกวัตถุและเกี่ยวกับการถือศีลอด การอธิษฐาน การบูชา การสมรสและการหย่า ปลดปล่อยจากการเป็นทาส คำวินิจฉัยตามกฎหมาย ธุรกรรม บทลงโทษและการลงโทษสำหรับฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย การขโมย และความเสียหายตามกฎหมาย ถูกเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนในทุกยุคศาสนาของศาสนทูต และอาจถูกยกเลิก เพราะนโยบาย ธุรกรรม การลงโทษและกฎอื่นๆ ถูกกำหนดล่วงหน้าให้เปลี่ยนแปลงตามภาวะจำเป็นรีบด่วนของกาลเวลา

128

กล่าวโดยย่อ สิ่งที่พจนี "วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" หมายถึงคือ กฎทางจิตวิญญาณซึ่งไม่มีวันเปลี่ยนแปลงหรือถูกยกเลิก สิ่งที่ "นครศักดิ์สิทธิ์" หมายถึงคือ กฎทางวัตถุซึ่งที่จริงแล้วอาจถูกยกเลิก และกฎทางวัตถุนี้ซึ่งคือนครศักดิ์สิทธิ์ จะถูกเหยียบย่ำได้ทำเป็นเวลา 1,260 ปี

129

"และเราจะให้อ่านาจแก่พยานสองคนของเรา และพวกเขาซึ่งนุ่งผ้ากระสอบและจะพยากรณ์หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน" ^[1] พยานสองคนนี้หมายถึงพระโมฮัมหมัดพระผู้นำชาวของพระผู้เป็นเจ้า และอิหม่ามอาลีบุตรของอาบู ทาลิบ, ในคัมภีร์กูรอ่านเป็นที่กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าตรัสต่อพระโมฮัมหมัดว่า "เราทำให้เจ้าเป็นพยาน ผู้

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:3

ประกาศข่าวและผู้เตือน” [1] นั่นคือ เราได้สถาปนาเจ้าเป็นผู้ที่เป็นพยาน เป็นผู้บอกข่าวดีเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง และเป็นผู้เตือนเกี่ยวกับความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, “พยาน” หมายถึงผู้ซึ่งการยืนยันของเขาทำให้เรื่องต่างๆ เป็นที่รู้แน่ บทบัญญัติของพยานสองคนนี้จะถูกนำมาปฏิบัติเป็นเวลา 1,260 วัน แต่ละวันเท่ากับหนึ่งปี ที่นี้พระโมฮัมหมัดคือรากและอิหม่ามอาลีคือกิ่ง เหมือนกับพระโมเสสและจอห์น, เป็นที่กล่าวว่าทั้งสอง “นุ่งผ้ากระสอบ” ซึ่งหมายความว่า ทั้งสองดูเหมือนว่าไม่ได้สวมเสื้อผ้าใหม่ แต่สวมเสื้อผ้าเก่า กล่าวคือ เริ่มแรกต้นพวกเขาดูเหมือนไม่มีความสำคัญในสายตาของชนชาติอื่นๆ และศาสนาของพวกเขาไม่ดูเหมือนว่าใหม่ เพราะหลักธรรมของศาสนาของพระโมฮัมหมัดตรงกับหลักธรรมของพระคริสต์ในกอสเปอ และบทบัญญัติทางเรื่องวัตถุประสงค์ใหญ่ตรงกับบทบัญญัติในโทราห์ นี่คือสัญลักษณ์ของเสื้อผ้าเก่า

130

“ทั้งสองคือต้นมะกอกสองต้น และเชิงเทียนสองอันที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งพิภพ” [2] ทั้งสองดวงวิญญูณนี้ถูกเปรียบเป็นต้นมะกอก เนื่องด้วยในเวลานั้น ตะเกียงทั้งหมดถูกจุดตอนกลางคืนด้วยน้ำมันมะกอก กล่าวคือ จากสองดวงวิญญูณนี้ น้ำมันแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์ซึ่งเป็นเหตุของความสว่างของโลก จะปรากฏออกมา และโดยทั้งสองแสงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าส่องอย่างเจิดจ้าและสว่างไสว, ดังนั้นทั้งสองถูกเปรียบเป็นเชิงเทียน เชิงเทียนเป็นที่ตั้งของแสงสว่าง และเป็นທີ່ที่แสงสว่างฉายออกไป เช่นเดียวกันแสงสว่างแห่งการนำทางจะส่องอย่างสว่างไสวจากโบนัที่เรื่องราวของทั้งสอง

131

ทั้งสองกำลัง “ยืนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” นั่นคือ ทั้งสองได้ลุกขึ้นในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และกำลังอบรมบรรดาผู้ที่พระองค์สร้าง ตัวอย่างเช่น ทั้งสองได้อบรมชนเผ่าปาเลออันทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายแห่งคาบสมุทรอาราเบีย ถึงขนาดที่ทำให้พวกเขาไปถึงยอดที่สูงส่งที่สุดของอารยธรรมในเวลานั้น และกระจายความโด่งดังและกิตติศัพท์ของตนไปทั่วทั้งโลก

132

“และหากใครจะทำร้ายทั้งสอง ไฟจะออกมาจากปากของทั้งสองและเผาผลาญศัตรู” [3] นี่หมายความว่า จะไม่มีใครสามารถต้านอำนาจของทั้งสอง นั่นคือ หากใครหาทางบ่อนทำลายคำสอนหรือกฎของทั้งสอง เขาจะถูกพิชิตและปราศรัยโดยอิทธิของกฏนั้นซึ่งออกมาจากปากของทั้งสองไม่ว่าโดยย่อหรือโดยบริบูรณ์, กล่าวคือทั้งสองจะออกคำบัญชาที่จะทำลายศัตรูใดๆ ที่พยายามจะทำร้ายหรือต่อต้านทั้งสอง

[1] พระคัมภีร์โครอ่าน 48:8.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:4.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:5.

และก็บังเกิดขึ้นตามนี้ เพราะปรปักษ์ของทั้งสองล้วนถูกพิชิต แต่กระเจิงและถูกทำลาย และพยานทั้งสองนี้ได้รับการช่วยเหลือจากภายนอกโดยอานุภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า

133

“ทั้งสองมีอานุภาพที่จะปิดนภา เพื่อว่าไม่ให้ฝนหลั่งลงมาในสมัยที่ทั้งสองเป็นศาสนทูต” [1] นี้หมายความว่าทั้งสองจะเป็นผู้ปกครองสูงสุดในยุคนั้น กล่าวคือ กฎและคำสอนของพระโมฮัมหมัด อรรถาธิบายและคำอธิบายของอิหม่ามอาลี คือกรรณาคูณสวรรค์, หากทั้งสองต้องการประทอนกรรณาคูณนี้ ก็อยู่ในวิสัยที่ทั้งสองจะทำได้ หากทั้งสองต้องการอย่างอื่น จะไม่มีฝนตก “ฝน” ที่นี้หมายถึงกรรณาคูณที่พลั่งลงมา

134

“และมีอานุภาพเหนือนานน้ำที่จะเปลี่ยนน่านน้ำเป็นเลือด” [2] นี้หมายความว่าความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัดคล้ายกับของพระโมเสส และอานุภาพของอาลีเหมือนกับของจอร์จ นั่นคือ อยู่ในวิสัยของทั้งสองหากทั้งสองปรารถนา ที่จะเปลี่ยนน้ำของแม่น้ำไนล์เป็นเลือดสำหรับชาวอียิปต์และพวกที่ปฏิเสธ หรือกล่าวคือ เปลี่ยนสิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตของพวกเขาให้กลายเป็นเหตุแห่งความตายของพวกเขา ซึ่งเป็นผลที่ตามมาจากความเขลาและความทะนงของพวกเขา, ดังนั้นอิบิไตย ความมั่งคั่งและอำนาจของฟาโรห์และประชาชนของเขา ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตของชาตินั้น ได้กลายเป็นเหตุแห่งความตาย ความพินาศ การถูกทำลาย ความเสื่อมโทรมและความน่าเวทนาของพวกเขา ซึ่งเป็นผลมาจากการต่อต้าน การปฏิเสธและความทะนงของพวกเขา ดังนั้นพยานสองคนนี้มีอานุภาพที่จะทำลายชาติทั้งหลาย

135

“และลงโทษพิภพด้วยภัยพิบัติทั้งปวงบ่อยเท่าที่ทั้งสองประสงค์” [3] นี้หมายความว่าทั้งสองจะได้รับการประสาทด้วยอานุภาพภายนอกและอิทธิพลเหนือกว่าเช่นกัน เพื่อที่ว่าทั้งสองจะได้ฝึกฝนผู้ทำงานแห่งความสามานย์ และผู้ที่เป็นรูปกายของความกดขี่ และการใช้อำนาจบาตรใหญ่, เพราะพระเจ้าเป็นเจ้าได้ให้ทั้งอำนาจภายนอกและอานุภาพภายในแก่พยานทั้งสอง และดังนั้นเองที่ทั้งสองได้ปฏิรูปและอบรมชาวอาหรับที่ชั่วช้า กระจายเลือดและสามานย์แห่งทะเลทราย ผู้ซึ่งเป็นเสมือนสุนัขป่าและสัตว์ป่าที่ตะกละ

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:6.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:6.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:6.

136

“และเมื่อทั้งสองจะเสร็จสิ้นการให้การยืนยัน” [1] นั่นคือ เมื่อทั้งสองทำสำเร็จในสิ่งที่ตนได้รับบัญชา ได้ส่งมอบข่าวสารสวรรค์ ส่งเสริมศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า และกระจายคำสอนสวรรค์ของพระองค์ไปกว้างไกล เพื่อว่าเครื่องหมายแห่งชีวิตทางธรรมจะถูกสำแดงในดวงวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ แสงสว่างแห่งคุณความดีของมนุษย์จะส่องออกไป และชนเผ่าทะเลทรายเหล่านี้จะบรรลุความก้าวหน้าอย่างมั่นคง

137

“สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากหลุมที่ลึกเกินกว่าจะวัดได้จะทำสงครามกับทั้งสอง จะพิชิตและฆ่าทั้งสอง” [2] สัตว์ร้ายนี้หมายถึงกษัตริย์ราชวงศ์โอมายาด ผู้ซึ่งโจมตีพยานทั้งสองจากหลุมแห่งความหลงผิด และที่เกิดขึ้นจริงๆ แล้วคือ กษัตริย์ราชวงศ์โอมายาดได้โจมตีศาสนาของพระโมฮัมหมัดและสัจธรรมของอิหม่ามอาลี ซึ่งมีความรักของพระผู้เป็นเจ้าเป็นพื้นฐาน

138

“สัตว์ร้ายได้ทำสงครามกับพยานสองคนนี้” [3] นี้หมายถึงสงครามทางธรรมซึ่งหมายความว่า สัตว์ร้ายจะกระทำสิ่งที่ขัดแย้งโดยสมบูรณ์กับคำสอน การปฏิบัติตัวและอุปนิสัยใจคอของพยานสองคนนี้ถึงขนาดว่า คุณความดีและความสมบูรณ์ที่แพร่กระจายไปในหมู่ชนชนชาติและชาติทั้งหลายโดยอานุภาพของทั้งสอง จะอันตรธานไปหมด และลักษณะของสัตว์และต้นหาวจะมีอิทธิพลเหนือกว่า, ดังนั้นสัตว์ร้ายนี้จะทำสงครามกับทั้งสองและจะเรื่องอิทธิพลขึ้นมา ซึ่งหมายความว่าความมืดแห่งความหลงผิดที่แพร่ไปโดยสัตว์ร้ายนี้ จะมีแพร่ไปทั่วโลกและสังหารพยานสองคนนี้ นั่นคือ สัตว์ร้ายจะทำลายชีวิตทางธรรมของทั้งสองท่ามกลางประชาชน ขจัดกฎและคำสอนของทั้งสอง และเหยียบย่ำศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไว้ใต้เท้า โดยไม่เหลือสิ่งใดไว้ นอกจากร่างที่ไร้ชีวิตและปราศจากวิญญาณ

139

“และร่างที่ไร้ชีวิตของทั้งสองจะนอนอยู่บนถนนในนครที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งในทางจิตวิญญาณถูกเรียกว่าซอดอมและอีลิปต์ ที่ซึ่งพระผู้เป็นนายของเราถูกตรึงไม้กางเขนเช่นกัน” [4] “ร่างของทั้งสอง” หมายถึงศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า และ “ถนน” หมายถึงการเผยให้สาธารณชนเห็น, ความหมายของ “ซอดอมและอีลิปต์ ที่ซึ่งพระผู้เป็นนายของเราถูกตรึงไม้กางเขนเช่นกัน” หมายถึงดินแดนของซีเรียและโดยเฉพาอย่างยิ่งเยรูซาเลม เพราะกษัตริย์ราชวงศ์โอมายาดมีศูนย์กลางของอำนาจอยู่ในดินแดนนี้ และที่นี้เองที่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าและคำสอนสวรรค์

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:7.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:7.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:7.

[4] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:8.

หายไปเป็นครั้งแรก โดยทิ้งร่างกายที่ไร้วิญญาณไว้ “ร่างของทั้งสอง” หมายถึงศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเหลืออยู่เสมือนร่างที่ไร้ชีวิตและปราศจากวิญญาณ

140

“และพวกเขาจากชนชาติ วงศ์ตระกูล ภาษาและชาติต่างๆ จะเห็นร่างที่ไร้ชีวิตของทั้งสองสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้ฝังร่างที่ไร้ชีวิตของทั้งสองในหลุมศพ” [1] ดังที่อธิบายไว้แล้ว ในการใช้คำของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย สามวันครึ่งหมายถึงสามปีครึ่ง และสามปีครึ่งหมายถึงสี่สิบสองเดือน และสี่สิบสองเดือนคือ 1,260 วัน, เนื่องด้วยตามเนื้อหาที่ชัดเจนของคัมภีร์ไบเบิล แต่ละวันเท่ากับหนึ่งปี นี่หมายความว่าเป็นเวลา 1,260 ปีซึ่งเป็นระยะเวลาของยุคศาสนาของคัมภีร์กูรอ่าน ชาติ ชนเผ่า และชนชาติทั้งหลายจะมองดูร่างของทั้งสอง นั่นคือ พวกเขาจะเก็บรักษาศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไว้ต่อหน้าดวงตาของตน แต่จะไม่กระทำการที่สอดคล้องกับศาสนา, กระนั้นพวกเขาจะไม่ยอมให้นำร่างของทั้งสองซึ่งคือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ไปฝังในหลุมศพ, นั่นคือ พวกเขาจะยึดมั่นรูปแบบภายนอกของศาสนา และไม่ยอมให้รูปแบบนั้นอันตรธานไปสิ้นจากท่ามกลางพวกเขา ไม่ยอมให้ร่างนั้นถูกกำจัดและทำลาย แต่พวกเขาจะละทิ้งความเป็นจริงของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ขณะที่จากภายนอกพวกเขายังปกป้องรักษาชื่อและการระลึกถึงศาสนา

141

สิ่งที่หมายถึงที่นี่คือวงศ์ตระกูล ชนชาติและชาติทั้งหลาย ที่มารวมตัวกันภายใต้เงาของคัมภีร์กูรอ่าน คนเหล่านี้คือผู้ที่ไม่ยอมให้ความมุ่งหมายและศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าถูกกำจัดและทำลายภายนอกเช่นกัน, ดังนั้นบางลักษณะของการอธิษฐานและถือศีลอดเป็นที่ปฏิบัติในหมู่พวกเขา แต่รากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งคืออุปนิสัยใจคอที่ดีงาม การปฏิบัติตนที่ซื่อตรง และความรู้เกี่ยวกับความลึกซึ้งทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า ได้หายไป, แสงสว่างของคุณความดีของมนุษย์ซึ่งมาจากความรักและความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า ถูกดับ, ความมืดของการกดขี่และการใช้อำนาจบาตรใหญ่ ของตัณหาและคุณลักษณะของซาตาน มีชัย และร่างของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นเสมือนศพ ถูกเผยให้สาธารณชนเห็น

142

เป็นเวลา 1,260 วัน แต่ละวันคือหนึ่งปี นั่นคือ ระยะเวลาของยุคศาสนาอิสลาม ทุกสิ่งที่บุคคลทั้งสองนี้สถาปนาไว้เป็นรากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าถูกสวาททั้งหลายริบไป, ร่องรอยของคุณความดีทั้งหลายของมนุษย์ซึ่งเป็นพระพรของพระผู้เป็นเจ้าและประกอบกันเป็นจิตวิญญาณของศาสนานี้ ถูกลบไปถึงขนาดว่าวาจา สัตย์ ความยุติธรรม ความรัก ความกลมเกลียว ความบริสุทธิ์ ความวิสุทธิ ความปล่อยวางและคุณลักษณะสวรรค์ทั้งหมด อันตรธานไปจากท่ามกลางพวกเขา และ

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:9.

ที่เหลืออยู่ในศาสนามีเพียงการอธิษฐานและการถือศีลอด สภาพเช่นนี้ยืนนานมา 1,260 ปี ซึ่งตรงกับยุคศาสนาของคัมภีร์โกรอ่าน, นี่เป็นราวกับว่าบุคคลทั้งสองนี้ตายไปแล้ว และเหลือร่างของทั้งสองที่ปราศจากวิญญาณ

143

“และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนโลกจะปีติยินดีต่อร่างที่ไร้ชีวิตของทั้งสอง จะรีนเริง และจะส่งของขวัญให้กันและกัน เพราะว่าศาสนทูตทั้งสองนี้ได้ทรมานบรรดาผู้อยู่อาศัยบนโลก” [1] “บรรดาผู้อยู่อาศัยบนโลก” หมายถึงชนชาติและชาติอื่นๆ เช่น ชนชาติและชาติยุโรปและดินแดนไกลในเอเชีย ผู้ซึ่งเมื่อเห็นว่าลักษณะของอิสลามเปลี่ยนแปลงไปหมด ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกละทิ้ง คุณความดี ศีลวัตรและเกียรติได้อันตรธานไป และอุปนิสัยใจคอถูกวิปริต ก็ปีติยินดีที่มาตราฐานศีลธรรมของชาวมุสลิมเสื่อมลง และดังนั้นชาวมุสลิมนี้จะถูกพิชิตโดยชาติอื่นๆ และที่จริงแล้วสิ่งนี้บังเกิดขึ้นแล้วในลักษณะที่สะดุดตาที่สุด จงเป็นพยานว่าชนชาตินี้ที่ครั้งหนึ่งเคยใช้อำนาจสูงสุด ถูกลดเกียรติภูมิและถูกสยบอย่างไร

144

ชาติอื่นๆ “จะส่งของขวัญให้กันและกัน” ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะช่วยเหลือกันและกัน เพราะ “ศาสนทูตทั้งสองนี้ได้ทรมานพวกที่อยู่อาศัยบนโลก” นั่นคือ ศาสนทูตทั้งสองนี้ได้กำราบและสยบชนชาติและชาติอื่นๆ ของโลก

145

“และหลังจากสามวันครึ่ง พระวิญญาณแห่งชีวิตจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้เข้าไปในร่างของทั้งสอง และทั้งสองยืนบนเท้าของตน และพวกที่เห็นทั้งสองเกิดความกลัวอย่างหนัก” [2] ดังที่เราอธิบายไว้ก่อนหน้านี้ สามวันครึ่งคือ 1,260 ปี บุคคลทั้งสองนี้ซึ่งร่างของพวกเขาอนออยู่อย่างไร้วิญญาณ นั่นคือ คำสอนและศาสนาที่พระโมฮัมหมัดสถาปนาและอิหม่ามอาลีส่งเสริม ซึ่งความเป็นจริงของศาสนานั้นได้อันตรธานไปและเหลืออยู่แต่รูปแบบที่ว่างเปล่า ได้รับการประสาดด้วยวิญญาณอีกครั้ง นั่นคือสภาวะธรรมของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่กลายเป็นสภาวะวัตถุ คุณความดีที่กลายเป็นความเลวทราม ความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่กลายเป็นความเกลียดชัง แสงสว่างที่กลายเป็นความมืด คุณลักษณะสวรรค์ที่กลายเป็นคุณสมบัติของชาตานิคม ความยุติธรรมที่กลายเป็นการใช้อำนาจบาตรใหญ่ ความปรานีที่กลายเป็นความประสกร้าย ความจริงใจที่กลายเป็นการเสแสร้ง การนำทางที่กลายเป็นความหลงผิด และความบริสุทธิ์ที่กลายเป็นตัณหา คำสอนทั้งหมดเหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คุณความดีและความสมบูรณ์สวรรค์ พระพรทางจิตวิญญาณ หลังจากสามวันครึ่ง

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:10.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:11.

(ซึ่งโดยการใช้คำศัพท์ของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายคือ 1,260 ปี) ได้รับการฟื้นคืนมาโดยการมาเสด็จมาของพระบ็อบและความภักดีของโคดูล

146

ดังนั้นสายลมแห่งความวิสุทธิพัดมา อากาศแห่งสัจธรรมส่องแสง วสันตฤดูที่ให้ชีวิตมาถึง และยามเช้าแห่งการนำทางรุ่งอรุณ, สองร่างที่ไร้ชีวิตนี้ได้รับการกระตุ้นให้มีชีวิต และเอกบุรุษที่ยิ่งใหญ่ทั้งสองนี้ซึ่งคนหนึ่งคือพระผู้ก่อตั้ง อีกคนหนึ่งคือผู้ส่งเสริม ได้ลุกขึ้นและเป็นเสมือนเชิงเทียนสองอัน เพราะทั้งสองให้ความสว่างแก่โลกด้วยแสงแห่งสัจธรรม

147

“และทั้งสองได้ยินเสียงที่ยิ่งใหญ่จากสวรรค์กล่าวต่อนว่า จงขึ้นมาที่นี่ และทั้งสองขึ้นไปบนสวรรค์ในก้อนเมฆ” [1] ซึ่งหมายความว่าจากสวรรค์ที่มองไม่เห็น ทั้งสองได้ยินสุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากล่าวว่า : เจ้าได้ทำสำเร็จทุกอย่างที่ขอไว้เกี่ยวกับการอบรมประชาชนและสื่อข่าวดีเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง เจ้าได้ส่งมอบธรรมสารของเราให้แก่ประชาชน เปล่งเสียงร้องเรียกของสัจธรรม และทำหน้าที่ทุกอย่างของเจ้าสำเร็จ, บัดนี้ดังเช่นพระคริสต์ เจ้าต้องสละชีวิตในหนทางของพระผู้เป็นที่รักยิ่งและตายอย่างผู้สละชีวิตเพื่อศาสนา และดังนั้นเหมือนกับพระคริสต์ ทั้งดวงอาทิตย์แห่งความเป็นจริงนั้นและดวงจันทร์แห่งการนำทางนั้น [2] ลลับขอบฟ้าแห่งการพลีที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และขึ้นไปสู่อณาจักรสวรรค์

148

“และศัตรูมองเห็นทั้งสอง” [3] นั่นคือ หลังจากการสละชีวิตของทั้งสองศัตรูมากมายตระหนักในสถานะที่ประเสริฐและคุณความดีที่ล้ำเลิศของทั้งสอง และให้การยืนยันความยิ่งใหญ่และความสมบูรณ์ของทั้งสอง

149

“และในชั่วโมงเดียวกันนั้นเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ และหนึ่งในสิบสวนของเมืองถล่มลง และคนเจ็ดพันคนตายในแผ่นดินไหวนี้” [4] แผ่นดินไหวนี้เกิดขึ้นในซีราซหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบ เมืองนี้ตั้งลงไปในความอลหม่าน และประชาชนมากมายถูกฆ่า, ยิ่งไปกว่านั้นความปั่นป่วนอย่างใหญ่หลวงเกิดขึ้นตามมาจากโรคภัยต่างๆ โรคอหิวาต์ ความขาดแคลน ความข้าวยากหมากแพง ความอดอยากและความเดือดร้อนอื่นๆ ซึ่งเป็นความปั่นป่วนที่ไม่เคยมีที่คล้ายกันให้เห็น

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:12.

[2] พระบ็อบและโคดูล

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:12.

[4] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:13.

150

“และคนที่เหลืออยู่ตกใจกลัวและให้การสดุดีพระผู้เป็นเจ้าของสวรรค์” [1] เมื่อแผ่นดินไหวเกิดขึ้นในมณฑลฟาร์ บรรดาผู้รอดชีวิตกำลังรำไห้และเศร้าโศก กลางวันและกลางคืน และสาละวนอยู่กับการสรรเสริญและวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าของ พวกเขากลัวและวู่ววายใจอย่างหนักถึงขนาดไม่สามารถนอนพักหรือผ่อนคลายใจตอน กลางคืน

151

“ความวิบัติที่สองผ่านไป และจงมองดู ความวิบัติที่สามมาอย่างรวดเร็ว” [2] ความวิบัติแรกคือการเสด็จมาของอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของนั่นคือพระโมฮัมหมัดบุตรของอับดุลเลาะห์ ขอสันติสุขจงมีแด่พระองค์! ความวิบัติที่สองคือการเสด็จมาของพระบ็อบ ขอความรุ่งโรจน์และความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์ ความวิบัติที่สามคือวันที่ยิ่งใหญ่แห่งการเสด็จมาของพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์ และการเปิดเผยความงามตามพันธสัญญา, คำอธิบายเรื่องนี้ให้ไว้ในเอซีเคียวบทที่สามสิบซึ่งกล่าวไว้ว่า : “วณะของพระผู้เป็นนายมายังเราอีกโดยกล่าวว่า บุตรแห่งมนุษย์ จงพยากรณ์และพูด ดังนี้พระผู้เป็นเจ้าของผู้เป็นนายกล่าวไว้ ; จงร้องไห้หวน ความวิบัติคุ้มคากับวันนั้น! เพราะวันนั้นใกล้เข้ามา ดังเช่นวันของพระผู้เป็นนายใกล้เข้ามา” [3] ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าวันแห่งความวิบัติคือวันของพระผู้เป็นนาย เพราะในวันนั้นความวิบัติตกอยู่กับผู้ที่ไม่ใส่ใจ คนบาปและคนเขลา นั่นเองที่ทำให้ไม่เป็นที่กล่าวว่า “ความวิบัติที่สองผ่านไป และจงมองดู ความวิบัติที่สามมาอย่างรวดเร็ว” ความวิบัติที่สามคือยุคแห่งการสำแดงองค์ของพระบาทฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นยุคของพระผู้เป็นเจ้าของและใกล้กับยุคแห่งการมาปรากฏของพระบ็อบ

152

“และทูตสวรรค์ที่เจ็ดเปล่งเสียง และมีเสียงที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายในนภากล่าวว่า ราชอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้กลายเป็นราชอาณาจักรของพระผู้เป็นนายของเรา และของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะครองราชย์ตลอดไป” [4] ทูตสวรรค์นั้นหมายถึงวิญญาณของมนุษย์ที่ได้รับการประสาทด้วยคุณลักษณะสวรรค์และสวมลักษณะและน้ำใสใจคอของทูตสวรรค์ เสียงทั้งหลายจะถูกเปล่งขึ้นและการปรากฏของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของจะได้รับการประกาศและเล่าลือไปกว้างไกล, นี่จะเป็นที่ประกาศว่า ยุคนี้คือยุคแห่งการเสด็จมาของพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์ และยุคศาสนานี้คือยุคศาสนาที่ปราณีแห่งการบิบาลของพระผู้เป็นเจ้าของ, เป็นที่สัญญาและบันทึกไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดว่า ในยุคของพระผู้เป็นเจ้าของนี้ อธิปไตยสวรรค์ทางธรรมจะได้รับการสถาปนา โลกจะได้รับการฟื้นคืนมา จิต

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:13.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:14.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล เอซีเคียว 30:1-3.

[4] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:15.

วิญญาณใหม่จะถูกหายใจเข้าไปในร่างของสรรพโลก วสันตฤดูของพระผู้เป็นเจ้าจะเปิดฉาก ก้อนเมฆแห่งความปรานีจะหลั่งฝนลงมา ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมจะส่องแสง สายลมที่ให้ชีวิตจะพัดมา โลกของมนุษยชาติจะสวมแต่งเสื้อผ้าใหม่ พันผิวพิภพจะกลายเป็นราวกับพิมานชั้นสูงสุด มนุษยชาติจะได้รับการอบรม สงคราม ความขัดแย้ง การต่อสู้และการวิวาทและจะอันตรธานไป, วาจาสัตย์ ความซื่อตรง สันติสุขและความมีศานาจะแพร่หลาย, ความรัก ความกลมเกลียวและสมัครสมาน จะห้อมล้อมโลก และพระผู้เป็นเจ้าจะปกครองตลอดกาล นั่นคือ อธิปไตยทางธรรม และเป็นนิรันดร์จะได้รับการสถาปนา, ดังกล่าวคือยุคของพระผู้เป็นเจ้า เพราะยุคทั้งหมดที่ผ่านมาและผ่านไปคือยุคของพระอับราฮัม พระโมเสสและพระคริสต์ หรือศาสนทูตองค์อื่นๆ แต่ยุคนี้คือยุคของพระผู้เป็นเจ้า เนื่องด้วยดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมจะส่องแสงในยุคนี้ด้วยความร้อนและความสว่างไสวที่สุด

153

“และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งบนที่นั่งของตน ณ เบื้องหน้าพระผู้เป็นเจ้า หมอบหน้าลงและบูชาพระผู้เป็นเจ้าโดยกล่าวว่า ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิทธานุภาพ เราขอขอบคุณพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ เคยดำรงอยู่และจะเสด็จมา เพราะว่าพระองค์ได้นำอานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์มาให้พระองค์ และได้ครองราชย์”^[1] ในทุกยุคศาสนามีผู้ที่ได้รับการเลือกสรรสิบสองคน : ในสมัยของโจเซฟมีพี่ชายน้องชายสิบสองคน ในสมัยของพระโมเสสมีหัวหน้าหรือผู้นำชนเผ่าสิบสองคน ในสมัยของพระคริสต์มีอัครสาวกสิบสองคน และในสมัยของพระโมฮัมหมัดมีอิมามสิบสองคน แต่ในการเปิดเผยพระธรรมที่รุ่งโรจน์นี้มีดวงวิญญาณดังกล่าว ยี่สิบสี่คน ซึ่งเป็นสองเท่าของการเปิดเผยพระธรรมอื่นทั้งหมด เพราะความยิ่งใหญ่ของการเปิดเผยพระธรรมนี้กำหนดเงื่อนไขให้มียี่สิบสี่^[2] วิญญาณที่วิสุทธิเหล่านี้อยู่ ณ เบื้องหน้าของพระผู้เป็นเจ้า นั่งบนบัลลังก์ของตน ซึ่งหมายความว่าพวกเขาครองราชย์ขั้วนิรันดร์

154

ดวงวิญญาณที่รุ่งโรจน์ยี่สิบสี่คนนี้แม้ว่าประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งอธิปไตยนิรันดร์ กระนั้นก็ก้มลงบูชา ถ่อมตัวและยอมจำนนต่อพระผู้สร้างองค์ของพระผู้เป็นเจ้า อย่างเป็นสากลโดยกล่าวว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิทธานุภาพ เราขอขอบคุณพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ เคยดำรงอยู่และจะเสด็จมา เพราะว่าพระองค์ได้นำอานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์มาให้พระองค์ และได้ครองราชย์” นั่นคือ พระองค์จะประกาศใช้คำสอนทั้งหมดของพระองค์ จะรวบรวมประชาชนทั้งหมด

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:16–17.

[2] “เกี่ยวกับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คน: ท่านนายกล่าวไว้ในธรรมจารึกหนึ่งว่า พวกเขาคือพระบ็อบ อักษรแห่งการมีชีวิต 18 คน และอีกห้าคนที่จะเป็นที่รู้ในอนาคต” (จากจดหมายลงวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 (ค.ศ. 1943) เขียนในนามของท่านโซกิ เอฟเฟนดิถึงศาสนิกชนคนหนึ่ง) ในธรรมจารึกหนึ่งพระอับดุลบาฮาระบุหนึ่งในที่เหลือนี้ห้าคนว่าเป็นฮาจี มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี อัฟนอน วาคีโลด โดวเลห์

ของโลกไว้ภายใต้เงาของพระองค์ และนำมวลมนุษย์มาอยู่ด้วยกันภายใต้ธรรมวิหารเดียวกัน, และถึงแม้ว่าอธิปไตยเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของเสมอ และพระองค์เป็นผู้มีอำนาจอธิปไตยเสมอมาและจะเป็นตลอดไป ในกรณีนี้หมายถึงอธิปไตยของพระผู้สร้างองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ ผู้ซึ่งจะประกาศใช้กฎและคำสอนอย่างที่เป็นจิตวิญญาณของโลกของมนุษยชาติและเป็นเหตุของชีวิตนิรันดร์, พระผู้สร้างองค์สากลนั้นจะกำจัดโลกโดยอาณัติธรรม ไม่ใช่โดยสงครามและการต่อสู้, พระองค์จะสวมแต่งโลกด้วยสันติภาพและความกลมเกลียว ไม่ใช่ด้วยดาบและหอก พระองค์จะสถาปนาอธิปไตยสวรรค์นี้โดยความรักที่แท้จริง ไม่ใช่โดยอำนาจทางทหาร พระองค์จะส่งเสริมคำสอนเหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้าของโดยความเมตตาและสัมพันธไมตรี ไม่ใช่โดยความรุนแรงและอาวุธ, ถึงแม้ว่าเมื่อพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ที่ต่างจากกัน ธรรมเนียมและอุปนิสัยใจคอที่แตกต่างกัน ศาสนาและเชื้อชาติที่หลากหลาย ชาติและชนชาติเหล่านี้เป็นราวกับสุนัขป่าและแกะ เสือดาวและเด็กเด็กที่ยังไม่อดนมและงูพิษ พระองค์ก็จะอบรมพวกเขาถึงขนาดว่าพวกเขาจะสวมกอด คบหาสมาคมและไว้ใจซึ่งกันและกัน, ความรังเกียจทางเชื้อชาติ ความชิงชังทางศาสนา และการชิงดีระหว่างชาติ จะถูกลบออกไปหมด และทุกคนจะบรรลุถึงมิตรภาพที่สมบูรณ์และความกลมเกลียวที่บริบูรณ์ภายใต้ร่มเงาของพฤษชาที่วิสุทธิ

155

“และชาติทั้งหลายโกรธ” เพราะคำสอนของพระองค์สวนทางกับความต้องการที่เห็นแก่ตัวของชาติอื่นๆ “และความพิโรธของพระองค์มาถึง” ^[1] ซึ่งหมายความว่าทุกคนประสบกับความสูญเสียอย่างสาหัส เพราะไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ คำเคี่ยวเข็ญและคำสอนของพระองค์ ทุกคนถูกพรากจากกรุณาธิคุณนิรันดร์ของพระองค์ และถูกม่านปิดกั้นจากแสงสว่างของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม

156

“และเวลาของคนตาย ที่พวกเขาควรถูกพิพากษา” ^[2] หมายความว่าเวลามาถึงแล้วที่คนตาย นั่นคือ พวกเขาที่ถูกพรากจากพระวิญญาณแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าของและเสียชีวิตที่วิสุทธิและนิรันดร์ ควรถูกพิพากษาด้วยความยุติธรรมซึ่งหมายความว่า แต่ละคนควรถูกยกขึ้นมาตามความคู่ควรและความสามารถ และสัจธรรมควรถูกเผยให้รู้ในเรื่องของความเสื่อมทรามระดับไหนที่พวกเขาครองอยู่ในสรรพโลกนี้ และในความเป็นจริงแล้วพวกเขาควรได้รับการนับในหมู่คนตายอย่างไร

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:18.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:18.

157

“พระองค์ควรให้รางวัลแก่คนรับใช้และศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ บรรดานักบุญ และพวกที่กลัวพระนามของพระองค์ ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้เล็กน้อย” [1] นั่นคือ พระองค์จะเลือกผู้ที่ชอบธรรมโดยเฉพาะสำหรับภรรยานาคคนที่ไม่หาที่สุดมิได้ของพระองค์ จะทำให้พวกเขาส่องแสงดังเช่นดวงดาวสวรรค์บนขอบฟ้าแห่งความรุ่งโรจน์โบราณ และจะเกื้อหนุนพวกเขาให้แสดงการปฏิบัติตนและอุปนิสัยใจคออย่างที่จะให้ความสว่างแก่โลกของมนุษยชาติ และกลายเป็นวิธีของการนำทางและบ่อเกิดของชีวิตนิรันดร์ในอาณาจักรสวรรค์

158

“และควรทำลายพวกที่ทำลายโลก” [2] นั่นคือพระองค์จะพินาศทั้งหมดจากผู้ที่ไม่เอาใจใส่ เพราะความตาบอดของคนตาบอดจะถูกเผย และการมองเห็นของพวกที่เห็นจะเป็นที่ประจักษ์ ความเขลาและเบาปัญญาของพวกอรรถาธิบายความหลงผิดจะเป็นที่ตระหนัก ความรู้และอัจฉริยภาพของผู้ที่ได้รับการชี้แนะอย่างถูกต้องจะถูกสำแดง และดังนั้นผู้ทำลายจะถูกทำลาย

159

“และวิหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกเปิดออกในนภา” [3] นี่หมายความว่าเยรูซาเลมสวรรค์ได้ปรากฏขึ้นและวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเป็นที่เห็นชัด, ในหมู่ประชาชนแห่งความรู้ที่แท้จริง วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดหมายถึงสาระของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และคำสอนที่แท้จริงของพระองค์ ซึ่งคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดยุคศาสนาของศาสนทูตทั้งหมดตามที่อธิบายไว้ก่อนนี้ ขณะที่เยรูซาเลมห้อมล้อมความเป็นจริงของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งคือวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด อีกทั้งกฎ สัมพันธภาพซึ่งกันและกัน พิธีกรรมและบทบัญญัติทางวัตถุทั้งหมด ซึ่งประกอบกันเป็นนครเยรูซาเลม นั่นเองที่ทำไมนี้ถูกเรียกว่าเยรูซาเลมสวรรค์, กล่าวโดยย่อ ในระหว่างยุคศาสนาของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม แสงสว่างทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าส่องด้วยความอำไพที่สุด และดังนั้นสาระของคำสอนสวรรค์จะเป็นจริงในสรรพภาวะ ความมืดแห่งความเขลาและเบาปัญญาจะถูกขจัดเป่า โลกจะกลายเป็นอีกโลกหนึ่ง ความสว่างทางธรรมจะห้อมล้อมทุกคน และดังนั้นวิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดจะปรากฏขึ้น

160

“และวิหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกเปิดออกในนภา” [4] นี่หมายความว่า เช่นกันว่า โดยการแพร่กระจายคำสอนสวรรค์เหล่านี้ การแย้มความลึกลับสวรรค์เหล่านี้ และการ

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 11:18.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 11:18.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 11:19.

[4] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 11:19.

รุ่งอรุณของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม อานนแห่งความเจริญก้าวหน้าและการพัฒนา จะถูกเปิดพรอดรอบด้าน และเครื่องหมายทั้งหลายแห่งพระพรสวรรค์จะเป็นที่เห็นชัด

161

“และในวิหารของพระองค์มีเรือแห่งพินัยกรรมของพระองค์ให้เห็น” ^[1] นี้หมายความว่า คัมภีร์แห่งพระปฎิญาณของพระองค์จะปรากฏในเยรูซาเลมของพระองค์ ธรรมจารึกแห่งพินัยกรรมจะได้รับการบันทึก และความหมายของพระปฎิญาณและพินัยกรรมจะเป็นที่ประจักษ์, เสียงร้องเรียกของพระผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งโลก ตะวันออกและตะวันตก และโลกจะเต็มไปด้วยกิตติศัพท์ของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พวกละเมิดพระปฎิญาณจะถูกทำให้ตกต่ำและอดสู และผู้ที่ศรัทธาจะบรรลุถึงเกียรติและความรุ่งโรจน์ เพราะพวกเขายึดมั่นคัมภีร์แห่งพระปฎิญาณ และมั่นคงไม่หวั่นไหวในหนทางแห่งพินัยกรรม

162

“และมีฟ้าแลบ และเสียงพุด และฟ้าผ่า และแผ่นดินไหว และลูกเห็บตกครั้งใหญ่” ^[2] ซึ่งหมายความว่า หลังจากการปรากฏของคัมภีร์แห่งพระปฎิญาณ จะมีพายุรุนแรง ฟ้าแลบแห่งความโกรธและความพิโรธสวรรค์จะแวบขึ้นมา เสียงฟ้าผ่าแห่งการละเมิดพระปฎิญาณจะคำราม ความสั่นไหวแห่งความสงสัยจะเขย่าพิภพ ลูกเห็บแห่งการทรمانจะตกใส่พวกละเมิดพระปฎิญาณ และพวกที่กล่าวอ้างว่าเชื่อจะเจอบททดสอบและถูกพิสูจน้อย่างบีบคั้น

12. คำอธิบายบทที่สิบเอ็ดของไอซาชา

[Commentary on the Eleventh Chapter of Isaiah]

163

ในไอซาชา 11:1-9 เป็นที่กล่าวว่า : “และจะมีแขนงไม้ออกมาจากลำต้นของเจสซี และกิ่งหนึ่งจะงอกมารากรากของเขา และวิญญาณของพระผู้เป็นนายจะสถิตอยู่กับเขา เป็นวิญญาณแห่งอัจฉริยภาพและความเข้าใจ วิญญาณแห่งคำปรึกษาและอำนาจ วิญญาณแห่งความรู้และความกลัวพระผู้เป็นนาย และจะทำให้เขามีความเข้าใจอย่างรวดเร็วในความกลัวพระผู้เป็นนาย : และเขาจะไม่วินิจฉัยตามการมองเห็นของดวงตาของตน ไม่ตำหนิตามการได้ยินของหูของตน, แต่เขาจะวินิจฉัยคนยากไร้ด้วยความชอบธรรม และตำหนิตัวด้วยความเป็นธรรมสำหรับผู้เจียมตัวของพิภพ และเขาจะตีพิภพด้วยไม้เรียวแห่งปากของเขา และจะสังหารคนชั่วช้าด้วยลมหายใจจากริมฝีปากเขา และความชอบธรรมจะเป็นที่รัตสะโพกของเขา และความศรัทธาจะเป็นที่รัตบังเหียนของเขา, สนัขป่าเช่นกันจะอาศัยอยู่กับแกะ เสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวและลูกสิงโตและลูกสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กน้อย

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:19.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 11:19.

คนหนึ่งจะนำพวกเขา, และวัวและหมีจะกินด้วยกัน ลูกของทั้งสองจะนอนลงด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนกับวัว และเด็กยังไม่อดนมจะเล่นกับบรูของงูพิษ และเด็กที่หย่านมแล้วจะยื่นมือเข้าไปในรังของงูร้าย พวกเขาจะไม่ทำร้ายหรือทำลายในกฎเขาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของเรา : เพราะพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระผู้เป็นนาย ดังเช่นน้ำปกคลุมทะเล”

164

“แขนงไม้ออกมาจากลำต้นของเจสซี” นี้อาจดูเหมือนว่าหมายถึงพระคริสต์ เพราะโจเซฟเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเจสซีบิดาของเดวิด อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยพระคริสต์ถือกำเนิดมาโดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงเรียกตนเองว่าบุตรของพระผู้เป็นเจ้า หากนี้ไม่ใช่ความจริง วรรคนี้ย่อมหมายถึงพระองค์อย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้นหากตีความเป็นอุปลักษณ์ เหตุการณ์ทั้งหลายที่ถูกกล่าวไว้ว่าเกิดขึ้นในสมัยของแขนงไม้นั้น ได้บังเกิดขึ้นจริงเพียงบางส่วน และหากถือตามตัวอักษร เหตุการณ์เหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นเลยในสมัยของพระคริสต์

165

ตัวอย่างเช่น เราอาจกล่าวว่าเสือดาวและลูกแพะ สิงโตและลูกวัว เด็กที่ยังไม่อดนม และงูพิษ หมายถึงชาติต่างๆ ชนชาติทั้งหลายที่ไม่เป็นมิตรและวงศ์ตระกูลทั้งหลายที่วิวาทกันบนโลก ผู้ซึ่งในความเป็นปรปักษ์และเป็นอริราวกับสุนัขป่าและแกะ ผู้ซึ่งโดยสายลมของพระวิญญาณของพระเมไซยะ เริ่มได้รับการประสาดด้วยจิตวิญญาณแห่งเอกภาพและไมตรีจิต ได้รับการกระตุ้นชีวิตและสมาคมกันอย่างใกล้ชิด, แต่สภาพที่ถูกกล่าวถึงในถ้อยแถลง “พวกเขาจะไม่ทำร้ายหรือทำลายในกฎเขาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของเรา : เพราะพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระผู้เป็นนาย ดังเช่นน้ำปกคลุมทะเล” ไม่ได้บังเกิดขึ้นจริงในยุคนาของพระคริสต์ เพราะจนถึงปัจจุบันนี้มีชาติต่างๆ ที่ไม่เป็นมิตรและวิวาทกันในโลก : ไม่มีชาติยอมรับพระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล และส่วนใหญ่ถูกพรากจากความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า ทำนองเดียวกันสันติภาพสากลไม่ได้รับการสถาปนาด้วยการเสด็จมาของพระคริสต์ นั่นคือสันติภาพและความผาสุกไม่ได้บังเกิดขึ้นในหมู่ชาติทั้งหลายที่ไม่เป็นมิตรและวิวาทกัน ข้อพิพาทและความขัดแย้งไม่ได้รับการแก้ไข ความกลมเกลียวและความจริงใจไม่บรรลุถึง, ดังนั้นแม้จนถึงปัจจุบันนี้ความเป็นอริ ความเกลียดชังและความขัดแย้งก็มีอยู่ทั่วในหมู่ชนชาติคริสเตียนเอง

166

แต่เวลานั้นเหล่านี้หมายถึงพระบาฮาอูลลาห์คำต่อคำ ยิ่งไปกว่านั้นในยุคนาที่นำพิศวงนี้พิภพจะกลายเป็นอีกพิภพหนึ่ง โลกของมนุษยชาติจะได้รับการสวมแต่งด้วยความสงบของจิตใจและการประดับประดาที่สมบูรณ์ การต่อสู้ การวิวาทและการหลังเลือดจะเปิดทางให้สันติภาพ ความจริงใจและความกลมเกลียว, ในหมู่ชาติชนชาติ วงศ์ตระกูลและรัฐบาลทั้งหลาย ความรักและมิตรภาพจะแพร่สะพัด ความ

ร่วมมือกันและความสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดจะได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคง, ในที่สุดสงครามจะถูกห้ามหมด และเมื่อมีการออกกฎของคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ข้อถกเถียงและข้อพิพาททั้งหลายจะตกลงกันได้ด้วยความยุติธรรมที่สมบูรณ์ต่อหน้าศาลสากลของรัฐบาลและชนชาติทั้งหลาย และความยุ่งยากใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นจะได้รับการแก้ไข ฟ้าทวีปของโลกจะกลายเป็นเหมือนทวีปเดียว ชาติมากมายหลากหลายจะกลายเป็นชาติเดียว โลกจะกลายเป็นบ้านเกิดเมืองนอนเดียวกัน และเผ่าพันธุ์มนุษย์จะกลายเป็นชนชาติเดียวกัน ประเทศทั้งหลายจะมีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิด และชนชาติและชาติทั้งหลายจะผสมผสานและสามัคคีกันถึงขนาดว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์จะกลายเป็นเสมือนครอบครัวเดียวกันและวงศ์ตระกูลเดียวกัน, แสงแห่งความรักสวรรค์จะส่องแสง และความมืดที่น่าหดหู่แห่งความเกลียดชังและความเป็นอริจะถูกปัดเป่าไปอย่างมากเท่าที่เป็นไปได้ สันติภาพสากลจะก่อประำขึ้นมาในใจกลางสุดของสรรพโลก และพฤษภาแห่งชีวิตที่วิสุทธิจะเติบโตและงอกงามอย่างแผ่ไพศาลออกไปคลุมโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, ผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ ผู้ร่ำรวยและผู้ยากไร้ วงศ์ตระกูลที่วิวาทกันและชาติที่ไม่เป็นมิตรต่อกัน ซึ่งเป็นเสมือนสุนัขป่าและแกะ เสือดาวและลูกแพะ สิงโตและลูกวัว จะปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความรัก ด้วยความสามัคคี ความยุติธรรมและความเป็นธรรมที่สุด โลกจะเปี่ยมไปด้วยความรู้และวิชา ความเป็นจริงและความลึกลับของสรรพโลก และความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า

167

บัดนี้ในยุคที่รุ่งโรจน์นี้ซึ่งเป็นศตวรรษของพระบาฮาอุลลาห์ จงพิจารณาว่าความรู้และวิชาก้าวหน้าไปไกลเพียงไร ความลึกลับของสรรพโลกถูกเปิดผ้าคลุมออกมา บริบูรณ์เพียงไหน ภารกิจที่ยิ่งใหญ่มากมายเท่าไรได้เริ่มดำเนินการและทวีจำนวนวันแล้ววันเล่า, ในไม่ช้าความรู้และวิชาทางวัตถุ และความรู้ทางธรรม จะก้าวหน้าไปและแสดงให้เห็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างที่จะทำให้ทุกดวงตาพร่า และแยมความหมายที่บริบูรณ์ของวาหะของไอซายา : “เพราะพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระผู้เป็นนาย”

168

ทำนองเดียวกันจงพิจารณาว่า ภายในช่วงเวลาอันสั้นนับแต่การเสด็จมาของพระบาฮาอุลลาห์ ประชาชนของชาติ วงศ์ตระกูลและเชื้อชาติทั้งหมด ได้เข้ามาอยู่ภายใต้เงาของศาสนานี้, คริสเตียน ชาวยิว ชาวโซโรแอสเตรียน ชาวฮินดู ชาวพุทธและชาวเปอร์เซีย ล้วนคบหาสมาคมกันด้วยความรักและมิตรภาพที่สมบูรณ์ราวกับว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของวงศ์ตระกูลและครอบครัวเดียวกันมาหนึ่งพันปี ที่จริงแล้วราวกับว่าพวกเขาเป็นบิดาและลูกชาย มารดาและลูกสาว พี่น้องชายหญิง, นี่คือนิ่งในความหมายของมิตรภาพระหว่างสุนัขป่าและแกะ เสือดาวและลูกแพะ สิงโตและลูกวัว

169

หนึ่งในเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะเกิดขึ้นในยุคแห่งการสำแดงกึ่งที่ไม่มีเปรียบปานคือการสาวธงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าขึ้นมาในหมู่ชาติทั้งปวง นี่หมายความว่าชาติและวงศ์ตระกูลทั้งหมดจะถูกรวบรวมเข้าด้วยกันภายใต้เงาของธงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านี้ ซึ่งไม่ใช่อื่นใดนอกจากกึ่งของพระผู้เป็นนายเอง และจะกลายเป็นชาติเดียวกัน, ความเป็นปรปักษ์ทางศาสนาและนิกาย ความไม่เป็นมิตรของเชื้อชาติและชนชาติ ความขัดแย้งในหมู่ชาติทั้งหลาย จะถูกขจัดไป, มวลมนุษย์จะยึดถือศาสนาเดียวกัน จะมีความศรัทธาเดียวกัน จะผสมกันเป็นเชื้อชาติเดียว และกลายเป็นชนชาติเดียวกัน ทุกคนจะอาศัยอยู่ในปิตุภูมิเดียวกันซึ่งคือโลกใบนี้เอง ^[1] สันติภาพสากลและความกลมเกลียวจะได้รับการสถาปนาในหมู่ชาติทั้งปวง กึ่งที่ไม่มีเปรียบปานนั้นจะรวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมดเข้าด้วยกัน นั่นคือในยุคศาสนาของพระองค์ชาวอิสราเอลจะถูกรวบรวมไว้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และประชาชนชาวยิวที่เวลานี้กระจัดกระจายกันอยู่ในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ใต้และเหนือ จะมารวมตัวกัน

170

บัดนี้จงสังเกตดูว่า เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในยุคศาสนาของคริสเตียน เพราะชาติทั้งหลายไม่ได้สมัครเข้ามาอยู่ภายใต้ธงเดียวกัน กึ่งของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้น แต่ในยุคศาสนาของพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์ ชาติและชนชาติทั้งปวงจะเข้ามาอยู่ภายใต้เงาของพระองค์, ทำนองเดียวกันชาวอิสราเอลที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วโลก ไม่ได้ถูกรวมเข้าด้วยกันในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ระหว่างยุคศาสนาของคริสเตียน แต่ในตอนเริ่มต้นของยุคศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ คำสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านี้ตามที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนในคัมภีร์ทั้งหมดของศาสนทูตทั้งหลาย เริ่มจะบังเกิดขึ้น, จงสังเกตดูว่าจากทุกมุมโลก ชนชาติยิวกำลังมาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ กำลังได้มาซึ่งหมู่บ้านและที่ดินทั้งหลายที่จะใช้อาศัย และกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นวันแล้ววันเล่าถึงขนาดว่า ทั้งปาเลสไตน์กำลังจะกลายเป็นบ้านของพวกเขา

13. คำอธิบายบทที่สิบสองของการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์)

Commentary on the Twelfth Chapter of the Revelation of John]

171

เราได้อธิบายไว้ก่อนนี้แล้วว่า นครศักดิ์สิทธิ์หรือเยรูซาเลมสวรรค์ที่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายหมายถึงบ่อที่ดีที่สุดคือ ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งบางครั้งถูกเปรียบเทียบเป็นเจ้าสาว หรือถูกเรียกว่า "เยรูซาเลม" หรือถูกพรรณนาเป็นนภาใหม่และพิภพ

[1] การแปลย่อหน้านี้ถึงจุดนี้เอาตามการปรับปรุงวรรคนี้ของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ดังที่ยกมากล่าวใน *The World Order of Baha'u'llah: Selected Letters* (Wilmette, IL: Baha'i Publishing Trust, 1991, 2012 printing), pp.204-5, and *The Promised Day is Come*, ย่อหน้า 297 ควรเป็นที่สังเกตว่าคำว่า "นาฮาล" ซึ่งตรงกับคำว่า "แขนงไม้" ในภาษาอังกฤษและได้รับการแปลดังกล่าวในย่อหน้าที่ 1-2 ถูกแปลในย่อหน้าที่ว่า "กึ่ง" ในทั้งสองกรณีเป็นการกล่าวถึงพระบาฮาอูลลาห์

ใหม่ ดังนี้ในวิวรรณ์บทที่ 21:1-3 เป็นที่กล่าวว่า “และข้าพเจ้าได้เห็นนภาใหม่และพิภพใหม่ : เพราะนภาแรกและพิภพแรกผ่านหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป และข้าพเจ้าจ้อเห็นได้เห็นนครศักดิ์สิทธิ์ คือเยรูซาเลมใหม่ที่ลงมาจากนภาจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกเตรียมเป็นเจ้าสาวที่ตกแต่งสำหรับสามีของเธอ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ยิ่งใหญ่มาจากนภากล่าวว่า จงมองดู วิหารของพระผู้เป็นเจ้าอยู่กับมนุษย์ และพระองค์จะอาศัยอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระองค์ และพระผู้เป็นเจ้าเองจะอยู่กับพวกเขาและเป็นพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” [1]

172

จงพิจารณาดูว่า “นภาแรก” และ “พิภพแรก” สัมพันธ์กับลักษณะภายนอกของศาสนาก่อนอย่างแน่ชัดอย่างไร เพราะเป็นที่กล่าวว่า “นภาและพิภพแรกผ่านหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป” นั่นคือ พิภพคือสมรภูมิแห่งการพิพากษาสุดท้าย และในสมรภูมินี้จะไม่มีทะเลอีกต่อไป ซึ่งหมายความว่ากฎและคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าจะกระจายไปทั่วทั้งพิภพ มวลมนุษย์ชาติจะอ้าแขนรับศาสนาของพระองค์ และพิภพจะมีแต่ประชาชนที่ซื่อสัตย์อยู่ ดังนี้จะไม่มีทะเลอีกต่อไป เพราะมนุษย์อาศัยอยู่บนพื้นดินที่แน่นไม่ใช่ในทะเล นั่นคือในยุคศาสนานี้ดวงอิทธิพลของศาสนานี้จะห้อมล้อมทุกดินแดนที่มนุษย์ย่างเท้า และจะได้รับการสถาปนาบนพื้นดินที่แน่น ซึ่งเท้าจะไม่คลอนแคลนบนพื้นดินนี้

173

ทำนองเดียวกันศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าถูกพรรณว่าเป็นนครศักดิ์สิทธิ์หรือเยรูซาเลมใหม่ ชัดเจนว่าเยรูซาเลมใหม่ที่ลงมาจากนภาไม่ใช่นครที่เป็นหินและปูน อิฐหรือปูนฉาบ แต่เป็นศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าต่างหากที่ลงมาจากนภาและถูกพรรณว่าเป็นใหม่ เพราะเป็นที่ชัดเจนว่าเยรูซาเลมที่สร้างด้วยหินและปูนฉาบไม่ได้ลงมาจากนภาและไม่ได้ฟื้นคืนมา แต่สิ่งที่ฟื้นคืนมาคือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า

174

ยิ่งไปกว่านั้นศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าถูกเปรียบเป็นเจ้าสาวที่ตกแต่งผู้ซึ่งปรากฏด้วยความมั่งคั่งที่สุด ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 21 ของการเปิดเผยพระธรรมของจ้อเห็น : “และข้าพเจ้าจ้อเห็นได้เห็นนครศักดิ์สิทธิ์ คือเยรูซาเลมใหม่ที่ลงมาจากนภาจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกเตรียมเป็นเจ้าสาวที่ตกแต่งสำหรับสามีของเธอ” [2] และในบทที่ 12 (12:1) เป็นที่กล่าวว่า : “และสิ่งมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นในนภา หญิงคนหนึ่งสวมใส่ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์อยู่ใต้เท้าของเธอ และดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎบนศีรษะของเธอ” หญิงผู้นี้คือเจ้าสาวคนนั้น ซึ่งคือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าที่ลงมาบนพระโมฮัมหมัด ดวงอาทิตย์ที่เธอสวมใส่และดวงจันทร์ที่อยู่ใต้เท้าของเธอ

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 21:1-3.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรรณ์ 21:2.

คือสองรัฐบาลที่อยู่ภายใต้เงาของศาสนานั้น นั่นคือรัฐบาลเปอร์เซียและรัฐบาลออตโตมาน เพราะตราสัญลักษณ์ของเปอร์เซียคือดวงอาทิตย์ และตราสัญลักษณ์ของจักรวรรดิออตโตมานคือเสี้ยวดวงจันทร์, ดังนั้นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เป็นนัยหมายถึงคือตราสัญลักษณ์ของสองรัฐบาลที่อยู่ภายใต้เงาของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า หลังจากนั้นเป็นที่กล่าวว่า : “ดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎบนศีรษะของเธอ” ดวงดาวสิบสองดวงนี้หมายถึงสิบสองอิหม่าม ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนศาสนาของพระโมฮัมหมัดและเป็นผู้อบรมชาติ ผู้ซึ่งส่องแสงดังดวงดาวบนนภาแห่งการนำทาง

175

จากนั้นเป็นที่กล่าวว่า : “และเธอซึ่งปวดท้องคลอดร้องอย่างเจ็บปวดที่จะคลอด” [1] ซึ่งหมายความว่า ศาสนานี้จะประสบกับความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวง จะทนความตรากตรำและลำบากอย่างหนัก จนกระทั่งลูกที่สมบูรณ์กำเนิดออกมา นั่นคือจนกระทั่งมีการสำแดงองค์ตามสัญญาภายหลังต่อมา ผู้ซึ่งเป็นลูกที่สมบูรณ์ ได้รับการเลี้ยงดูในอ้อมอกของศาสนานี้ซึ่งเป็นราวกับมารดา ลูกที่สมบูรณ์นี้หมายถึงพระบ็อบ พระผู้เป็นจุดปฐม พระผู้ซึ่งความจริงแล้วถือกำเนิดมาจากศาสนาของพระโมฮัมหมัด กล่าวคือ ความเป็นจริงที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นซึ่งเป็นลูกและผลของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นมารดา และเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญาของศาสนานั้น ทรงถือกำเนิดในอาณาจักรสวรรค์ของศาสนานั้น แต่ถูกจับตัวไปหาพระผู้เป็นเจ้าเพื่อแคล้วคลาดจากอิทธิพลที่เหนือกว่าของมังกร, หลังจาก 1,260 วันมังกรนั้นถูกทำลาย และลูกที่เกิดจากศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญา ถูกสำแดงให้เห็นชัด

176

“และอีกสิ่งมหัศจรรย์หนึ่งปรากฏขึ้นในนภา และจงมองดูมังกรแดงที่ยิ่งใหญ่มีเจ็ดหัวและสิบเขา และเจ็ดมงกุฎบนหัว และหางของมันถึงส่วนที่สามของดวงดาวทั้งหลายบนนภาและโยนลงมาบนพิภพ” [2] มังกรนี้หมายถึงราชวงศ์โอมายาตที่กุมบังเหียนศาสนาของพระโมฮัมหมัด เจ็ดหัวและเจ็ดมงกุฎหมายถึงเจ็ดอาณาจักรและราชอาณาจักรที่ราชวงศ์โอมายาตมาปกครอง : อาณาจักรโรมันในซีเรีย, อาณาจักรเปอร์เซีย, อาณาจักรอาราเบียและอาณาจักรอียิปต์, อาณาจักรอัฟริกา นั่นคือตูนิเซีย โมริออคโคและอัลจีเรีย, อาณาจักรแอนดาลูเซียซึ่งเวลานี้คือสเปน และอาณาจักรของชนเผ่าตุรกีแห่งทรานโซซซาเนีย, ราชวงศ์โอมายาตมีอำนาจเหนืออาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมด, สิบเขาหมายถึงชื่อทั้งหลายของผู้ปกครองแห่งราชวงศ์โอมายาต เพราะถ้าชื่อไม่ซ้ำกัน พวกเขาคือประมุขสิบคน หรือสิบชื่อของหัวหน้าและผู้ปกครอง, คนแรกคืออาบู โซเฟียนและคนสุดท้ายคือมารวาน บางชื่อของพวกเขาซ้ำกันซึ่งรวมถึงโมออะฮะสองคน ยาซิดสามคน วาลิดสองคน และมาร์

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:2.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:3-4.

วานสองคน อย่างไรก็ตามถ้านับแต่ละชื่อเหล่านี้เพียงครั้งเดียวพวกเขาทั้งหมดมีสิบคน คนแรกคืออาบู โซเฟียนอดีตหัวหน้าเมกกะและเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์โอมายาด และคนสุดท้ายคือมารวาน ได้ทำลายหนึ่งในสามของผู้บริสุทธิและวิสุทธิทั้งหลายที่สืบสกุลมาจากเชื้อสายที่บริสุทธิของพระโมฮัมหมัด ซึ่งเป็นราวกับดวงดาวในกา

177

“และมังกรียืนอยู่ต่อหน้าหญิงนั้นซึ่งพร้อมที่จะคลอด เพื่อจะสวาปามเด็กทันทีที่เกิดมา” [1] ดังที่เราอธิบายไว้แล้ว หญิงนี้คือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ มังกรที่ยืนอยู่ใกล้ เธอหมายความว่า มังกรกำลังเฝ้าดูเพื่อที่จะสวาปามลูกของเธอทันทีที่คลอดออกมา ลูกนี้คือพระผู้สำแดงองค์ตามพันธสัญญา ผู้ซึ่งเป็นลูกของศาสนาของพระโมฮัมหมัด, ราชวงศ์โอมายาดร้อนใจอยู่ตลอดที่จะจับพระศาสดาตามพันธสัญญาที่จะปรากฏขึ้นมาจากเชื้อสายของพระโมฮัมหมัด เพื่อว่าพวกเขาจะได้ทำลายและกำจัดพระองค์ เพราะพวกเขากลัวการเสด็จมาของพระองค์อย่างมาก, และดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาพบผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดที่เป็นที่นับถือในสายตาของประชาชน พวกเขาฆ่าผู้นั้น

178

“และหญิงนั้นให้กำเนิดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะปกครองชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก” [2] บุตรชายที่รุ่งโรจน์นี้คือพระผู้สำแดงองค์ตามพันธสัญญาผู้ถือกำเนิดมาจากศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และได้รับการเลี้ยงดูในอ้อมอกของคำสอนสวรรค์ คทาเหล็กคือสัญลักษณ์แห่งอำนาจและอาณาภาพ ไม่ใช่ดาบ และหมายความว่าพระองค์จะนำทางชาติทั้งปวงของโลกด้วยอำนาจและอาณาภาพสวรรค์ของพระองค์ และบุตรชายนี้หมายถึงพระบ็อบ

179

“และบุตรของเธอถูกจับตัวไปหาพระผู้เป็นเจ้าของและบัลลังก์ของพระองค์” [3] นี้คือคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระบ็อบ ผู้ทรงขึ้นไปยังอาณาจักรสวรรค์ ซึ่งเป็นบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้าของและศูนย์กลางแห่งอธิปไตยของพระองค์ จงพิจารณาดูว่าทั้งหมดนี้ตรงกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ มากเพียงไร

180

“และหญิงนั้นหนีไปยังฟงร้าง” [4] กล่าวคือ ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของไปยังทะเลทราย ซึ่งหมายถึงทะเลทรายที่กว้างใหญ่ของฮิแลซและคาบสมุทรอาราเบีย

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:4.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:5.

[3] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:5.

[4] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:6.

181

“ที่ซึ่งเธอมีสถานที่ที่พระเจ้าเป็นเจ้าของ” [1] นั่นคือ คาบสมุทรอาราเบียกลายเป็นบ้าน ที่อยู่อาศัยและศูนย์รวมของศาสนาของพระเจ้า

182

“เพื่อว่าพวกเขาควรให้อาหารเธอที่นั่นหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน” [2] ตามการใช้คำศัพท์ของคัมภีร์ไบเบิล 1,260 วันนี้หมายถึง 1,260 ปีตั้งที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ ดังนั้นศาสนาของพระเจ้าได้รับการทำนุบำรุงในทะเลทรายที่กว้างใหญ่ของอาราเบีย 1,260 ปี จนกระทั่งพระศาสดาตามพันธสัญญาปรากฏ หลังจาก 1,260 ปีนี้ศาสนานั้นยุติการมีผลบังคับ เพราะผลไม้ของต้นไม้ที่นั้นถูกสำแดงและผลของต้นไม้ถูกผลิตแล้ว

183

จงพิจารณาว่าคำพยากรณ์ทั้งหลายตรงกันมากเพียงไร! คัมภีร์การเปิดเผยพระธรรม (วิวรณ์) กำหนดการเสด็จมาของพระศาสดาตามพันธสัญญาหลังจากสี่สิบสองเดือน, ศาสนนทูตดาเนียลระบุสามวาระครึ่งซึ่งก็คือสี่สิบสองเดือนหรือ 1,260 วันเช่นกัน, อีกรวรรคหนึ่งของการเปิดเผยพระธรรมของจอห์น (วิวรณ์) กล่าวโดยตรงว่า 1,260 วัน และเป็นที่ยืนยันว่าในแต่ละวันหมายถึงหนึ่งปี ไม่มีสิ่งใดชัดเจนกว่าความพ้องกันของคำพยากรณ์เหล่านี้, พระบ็อบทรงมาปรากฏในปี ฮ.ศ.1260 ตามปฏิทินที่ชาวมุสลิมทั้งหมดใช้กัน ไม่มีคำพยากรณ์ใดที่ชัดเจนกว่านี้ในคัมภีร์ไบเบิลสำหรับพระเจ้าผู้สำแดงองค์ใด หากผู้ที่มีความเป็นธรรม ความพ้องกันของเวลาที่ชี้บ่งโดยดวงวิญญาณที่รุ่งโรจน์เหล่านี้ คือข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติที่สุดและไม่มีทางถูกตีความเป็นอย่างอื่น พระพรจงมีแด่ผู้ที่มีใจเป็นธรรมผู้ซึ่งค้นหาสัจธรรม

184

อย่างไรก็ตามแต่เมื่อขาดความยุติธรรม ประชาชนทำทลาย โต้แย้งและปฏิเสธสิ่งที่ชัดเจน การปฏิบัติตนของพวกเขาเป็นเหมือนกับชาวฟาริซีในสมัยของพระคริสต์ ผู้ซึ่งปฏิเสธอย่างหัวแข็งการตีความและวาหะของพระคริสต์และเหล่าอัครสาวกของพระองค์ และจงใจบังสัจธรรมต่อหน้าสามัญชนที่โง่เขลาโดยกล่าวว่า “คำพยากรณ์เหล่านี้ไม่ได้หมายถึงพระเยซู แต่หมายถึงพระศาสดาตามพันธสัญญา ผู้ซึ่งอีกไม่นานจะมาปรากฏตามเงื่อนไขที่กล่าวไว้ในโทราห์” เงื่อนไขบางอย่างเหล่านั้นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ ประทับอยู่บนบัลลังก์ของเดวิด บังคับใช้กฎของโทราห์ และเปิดฉากความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และทำให้สุนัขป่าและแกะมารวมตัวกันที่น้ำพุเดียวกัน และดังนั้นพวกเขาใช้มานปิดกั้นประชาชนจากการยอมรับพระคริสต์

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:6.

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 12:6.

14. วัฏจักรทางวัตถุและจิตวิญญาณ

[Material and Spiritual Cycles]

185

ในโลกวัฏจักรนี้กาลเวลามีวัฏจักรที่เปลี่ยนแปลง และสถานที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ต่างกันไป ฤดูกาลหมุนเวียน และบุคคลทั้งหลายก้าวหน้า ทดถอยและพัฒนา ณ จุดหนึ่งเป็นวสันตฤดู และอีกจุดหนึ่งเป็นฤดูใบไม้ร่วง ณ จุดหนึ่งเป็นฤดูร้อนและอีกจุดหนึ่งเป็นฤดูหนาว

186

วสันตฤดูมีก้อนเมฆที่แบกฝนและสายลมที่มึนชื้นระมัดเขียง ลมอ่อนที่ให้ชีวิต และอากาศที่อุ่นสบายที่เขียว, ฝนตก ดวงอาทิตย์ส่องแสง ลมฟื้นชีวิตพืช โลกฟื้นคืนมาใหม่ และลมหายใจแห่งชีวิตเปิดเผยตนเองในทั้งพืช สัตว์และมนุษย์ สิ่งมีชีวิตบนโลกผ่านจากสภาวะหนึ่งไปสู่อีกสภาวะหนึ่ง ทุกสิ่งถูกสวมเสื้อผ้าใหม่ : ดินดำถูกหุ้มอยู่ในหญ้าที่เขียวชอุ่ม ภูเขาและที่ราบสวมเสื้อคลุมเขียวมรกต ต้นไม้ออกใบและดอก สวนออกดอกและสมุนไพรรหวาน โลกกลายเป็นอีกโลกหนึ่ง และสรรพโลกซึมซาบชีวิตใหม่, พืชซึ่งเป็นประหนึ่งร่างที่ไร้วิญญาณพบจิตวิญญาณใหม่ และแสดงให้เห็นความงาม ความสง่าและเสน่ห์สุดขีด ดังนั้นวสันตฤดูก่อให้เกิดชีวิตใหม่และซึมซาบจิตวิญญาณใหม่

187

จากนั้นฤดูร้อนมาถึง เป็นเวลาที่ความร้อนสูงขึ้น การเติบโตและพัฒนาการสำแดงอานุภาพเต็มที่ พลังอำนาจของชีวิตมาถึงจุดสมบูรณ์ในอาณาจักรพืชผัก ผลไม้ และพืชผลปรากฏออกมา เวลาเก็บเกี่ยวมาถึง เมล็ดกลายเป็นฟ่อน และเสียบึงอาหารถูกเตรียมไว้สำหรับเดือนทั้งหลายในฤดูหนาว

188

หลังจากนั้นฤดูใบไม้ร่วงที่ไม่ปราณีมาถึง เป็นเวลาที่ลมแรงที่เสียสุขภาพพัด ลมแล้งโชนมา และฤดูแห่งความอึดอัดขัดสนมาถึง ทุกสิ่งร่วงโรย อากาศสบายกลับกลายลำบากและเย็นเยือก สายลมของฤดูใบไม้ผลิเปลี่ยนเป็นลมกระโชกของฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้ที่เคยเขียวชอุ่มโรยและไร้ใบ ดอกไม้และสมุนไพรรโรยราวอย่างน่าเศร้า สวนที่ขึ้นตากลายเป็นกองธูลีที่มีดมน

189

ตามมาด้วยฤดูหนาว เป็นเวลาที่ลมหนาวพัดและเกิดพายุ มีหิมะ ลมแรง ลูกเห็บและฝนตก ฟ้าผ่า ฟ้าแลบ ความเชื่องซึมและเมินเฉยเข้าครอบงำ พืชเป็นราวกับตาย สัตว์ทั้งหลายระโหยและผอมแห้ง

ไม่มีอีกต่อไป กฎของพระผู้เป็นเจ้าไม่เหลืออะไรนอกจากชื่อ และคำสอนสวรรค์ไม่เหลืออะไรนอกจากเปลือกนอก, รากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าถูกทำลายและกำจัด มีเพียงธรรมเนียมและประเพณีมาแทนที่ การแบ่งแยกปรากฏขึ้น ความแนวแน่เปลี่ยนไปเป็นความงุนงง จิตวิญญาณเลือนหายไป หัวใจอับเฉาและวิญญาณละเหย

194

ฤดูหนาวมาถึง นั่นคือ ความเย็นเยือกแห่งความเขลาและความไม่รู้ห่อหุ้มโลก และความมืดแห่งความดื้อตันและกิเลสที่เห็นแก่ตัวมีอยู่ทั่ว, ความเมินเฉยและการแข็งขืนตามมากับความเกียจคร้านและความเบาปัญญา ความต่ำและลักษณะของสัตว์ ความเย็นชาและไร้ความรู้สึกเหมือนหิน, ดังเช่นในฤดูหนาวที่โลกไม่ได้รับอิทธิพลของรังสีของดวงอาทิตย์ และกลายเป็นที่ร้างและไร้ชีวิต, เมื่ออาณาจักรของปัญญาและความคิดมาถึงระยะนี้ ก็ไม่เหลือสิ่งใดนอกจากความตายตลอดไปและการไม่ดำรงอยู่อย่างไม่มีสิ้นสุด

195

อย่างไรก็ตามเมื่อฤดูหนาวดำเนินไปจนสิ้นสุด วัสดุฤดูทางจิตวิญญาณกลับมาอีกครั้ง และวัฏจักรใหม่เปิดเผยความอำไพของตน, สายลมแห่งจิตวิญญาณพัด ยามเช้าที่สว่างไสวปรากฏขึ้นมา ก่อนเมฆของพระผู้ทรงปราณีหลังฝนลงมา รังสีของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมส่องออกไป และสรรพภาวะได้รับการสวมชีวิตใหม่และสวมแต่งด้วยเสื้อคลุมที่น่าพิศวง, เครื่องหมายและพระพรทั้งหมดของวสันตฤดูก่อนซึ่งอาจยิ่งใหญ่กว่าเดิม มาปรากฏอีกในฤดูใหม่นี้

196

วัฏจักรทางจิตวิญญาณของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม ซึ่งเหมือนกับวัฏจักรทั้งหลายของดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า อยู่ในสภาวะของการเคลื่อนไหวและการฟื้นกลับมาไม่รู้จบ ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมอาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าซึ่งขึ้นมาจากหลายตำแหน่ง วันหนึ่งขึ้นมาจากจักรราศีแคนเซอร์ และอีกวันหนึ่งจากจักรราศีสิบรา วันหนึ่งสาดรังสีจากจักรราศีอะควาเรียส และอีกวันหนึ่งจากจักรราศีแอรี่ซักระนั้นดวงอาทิตย์เป็นเพียงดวงเดียวและเป็นสภาวะความเป็นจริงหนึ่งเดียว, ผู้ครอบครองความรู้ที่แท้จริงคือคนรักดวงอาทิตย์ และไม่ยึดติดกับตำแหน่งที่ดวงอาทิตย์ขึ้น บรรดาผู้ที่ได้รับการประสาทด้วยการหยั่งรู้คือผู้แสวงหาสัจธรรมเอง ไม่ใช่ผู้แสวงหาผู้บรรณาธิบายและผู้สวดสัจธรรม, ดังนั้นพวกเขาก็มุ่งมาหาต่อหน้าดวงอาทิตย์ไม่ว่าจะปรากฏขึ้นมาจากจักรราศีใดก็ตามและบนขอบฟ้าใดก็ตาม และแสวงหาสัจธรรมจากดวงวิญญาณที่วิสุทธิใดๆ ที่อาจเปิดเผยสัจธรรม, ประชาชนดังกล่าวค้นพบสัจธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่ถูกม่านปิดกั้นจากแสงของดวงอาทิตย์บนฟากฟ้าของพระผู้เป็นเจ้า, ดังนั้นคนรักรังสีและผู้แสวงหาแสงสว่างจะหันไป

หาดวงอาทิตย์เสมอ ไม่ว่าดวงอาทิตย์จะส่องแสงมาจากจักรราศีแอริส หรือประทาน
กรุณาธิคุณจากจักรราศีแคนเซอร์ หรือทอดรังสีมาจากจักรราศีเจมมีนี่

197

แต่คนบาปปัญญาและคนโง่เขลาหลงใหลจักรราศีและปีติต่อตำแหน่งรุ่งอรุณ หาได้
หลงใหลตัวดวงอาทิตย์เอง เมื่อดวงอาทิตย์อยู่ที่จักรราศีแคนเซอร์ พวกเขาหันไป
หาจักรราศีนี้ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ผ่านไปอยู่ที่จักรราศีสิบรา พวกเขาซึ่งยึดติด
จักรราศีนั้นยังคงจ้องมองและยึดมั่นจักรราศีก่อนเพราะ และดังนี้พวกเขาทำให้
ตนเองไม่ได้รับรังสีของดวงอาทิตย์เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนที่ไป, ดังนี้ครั้งหนึ่งดวง
อาทิตย์แห่งสัจธรรมสอดรังสีมาจากจักรราศีของพระอัครบาท ต่อมารุ่งอรุณขึ้นมา
บนจักรราศีของพระโมเสสและให้ความสว่างขอบฟ้า และภายหลังส่องแสงด้วยพลัง
ความร้อนและความสว่างไสวที่สุดจากจักรราศีของพระคริสต์, พวกที่กำลังค้นหาสัจ
ธรรมจะบูชาสัจธรรมที่ใดก็ตามที่ตนเห็น แต่พวกที่ยึดติดพระอัครบาทไม่ได้รับรังสี
ของดวงอาทิตย์ เมื่อดวงอาทิตย์นั้นทอดรังสีมาบนไซนายและให้ความสว่างแก่
สภาวะความเป็นจริงของพระโมเสส, และทำนองเดียวกันพวกที่ยึดติดพระโมเสสถูก
ม่านปิดกั้น เมื่อดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมสอดความอำไพสวรรค์อย่างสว่างไสวเต็ม
ที่มาจากตำแหน่งของพระคริสต์ และเป็นเช่นเดียวกันนี้อีก

198

ดังนั้นเราต้องค้นหาสัจธรรม ปีติและหลงใหลวิญญาณที่วิสุทธิดวงใดๆ ที่ในตัวเขา
เราพบสัจธรรม และถูกดึงดูดหัวใจเข้าหากรุณาธิคุณที่หลังไหลของพระผู้เป็นเจ้า,
เหมือนผีเสื้อกลางคืนเราต้องเป็นคนรักแสงสว่างไม่ว่าจะส่องอยู่ในตะเกียงใด และ
เหมือนนกในดงเกลเราต้องหลงไหลดอกกุหลาบไม่ว่าจะบานในซุ้มไม้ใด

199

หากดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากทิศตะวันตก มันก็ยังคงเป็นดวงอาทิตย์ ที่จริงแล้วจาก
ตำแหน่งใดก็ตามที่ดวงอาทิตย์ขึ้นมา มันก็ยังคงเป็นดวงอาทิตย์ เราต้องไม่ถือว่าการ
ปรากฏของดวงอาทิตย์ถูกจำกัดอยู่ที่ตำแหน่งเดียว และถือว่าไม่มีการปรากฏขึ้นมา
จากตำแหน่งอื่น, เราต้องไม่ถูกม่านปิดกั้นโดยการขึ้นมาของดวงอาทิตย์ทาง
ตะวันออก และถือว่าตะวันตกเป็นสถานที่ตกและลับฟ้าของดวงอาทิตย์, เราต้อง
แสวงหากรุณาธิคุณอนันต์ของพระผู้เป็นเจ้า ค้นหาความสว่างไสวของสวรรค์
ปีติและหลงใหลสภาวะความเป็นจริงใดๆ ที่พบสิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง, จง
พิจารณาดูว่าหากชาวยิวไม่ได้ยึดติดขอบฟ้าของพระโมเสส แต่จ้องมองดวงอาทิตย์
แห่งสัจธรรม ไม่ต้องสงสัยว่าพวกเขาจะยอมได้มองเห็นธรรมมาตย์นั้นส่องแสงอำไพ
ของพระผู้เป็นเจ้าเต็มที่ ในตำแหน่งของการรุ่งอรุณที่แท้จริงนั้นนั่นคือพระคริสต์ แต่
อนิจจาหนึ่งพันครั้ง! พวกเขายึดติดนามของพระโมเสส และพราภตนเองจาก
กรุณาธิคุณและความอำไพสวรรค์!

15. ความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

[True Felicity]

200

เกียรติและความประเสริฐของทุกสิ่งที่ดีดำรงอยู่ขึ้นกับเหตุและภาวะบางอย่าง

201

ความเป็นเลิศ การประดับประดาและความสมบูรณ์ของพื้นดินอยู่ที่สิ่งนี้คือ โดยการพลั่งของวสันตฤดูที่หลังไหลลงมา พื้นดินควรถูกปกคลุมด้วยสีเขียว พืชควรงอกขึ้นมา ดอกไม้และสมุนไพรเติบโต ต้นไม้ที่เต็มไปด้วยดอกควรออกผลอย่างเหลือล้นเป็นผลไม้ที่สดและน้ำ สวนควรได้รับการสวมแต่งและทุ่งหญ้าควรได้รับการประดับประดา ที่ราบและภูเขาควรสวมเสื้อคลุมสีเขียวมรกต ทุ่งและชุ่มไม้ หมู่บ้านและเมืองควรได้รับการแต่งกาย นี่คือการสุขที่ยิ่งใหญ่^[1] ของโลกของแร่ธาตุ

202

ยอดสุดของความประเสริฐและความสมบูรณ์ของโลกของพืชผักอยู่ที่สิ่งนี้คือ ต้นไม้ควรยืนสูงอยู่ริมลำธารน้ำจืด สายลมอ่อนนุ่มควรพัดมายังต้นไม้ และดวงอาทิตย์ควรให้ความอบอุ่นแก่ต้นไม้ คนสวนควรดูแลเอาใจใส่ต้นไม้ และวันแล้ววันเล่า ต้นไม้ควรเติบโตและออกผล, แต่ความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงของพืชผักอยู่ที่การก้าวหน้าเข้าไปสู่โลกของสัตว์และมนุษย์ และอยู่ที่การแทนที่สิ่งที่ถูกใช้หมดไปในร่างกายของสัตว์และมนุษย์

203

ความประเสริฐของโลกของสัตว์คือการมีแขนขา อวัยวะต่างๆ และพลังความสามารถที่สมบูรณ์ และมีทุกสิ่งที่ดีเป็นให้ตน นี่คือนิยามยอดสุดของความรุ่งโรจน์ เกียรติและความประเสริฐของโลกของสัตว์, ดังนั้นความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสัตว์อยู่ในทุ่งหญ้าที่เขียวขจี ลำธารน้ำจืดที่หลังไหล และป่าที่เปี่ยมไปด้วยชีวิต, หากจัดสิ่งเหล่านี้ให้ ไม่มีความสุขที่ยิ่งใหญ่กว่าที่นึกคิดได้สำหรับสัตว์ ตัวอย่างเช่นหากนกตัวหนึ่งสร้างรังในป่าที่เขียวขจี บนยอดสุดที่นาอภิมย์ บนต้นไม้ที่ใหญ่โต และอยู่บนกิ่งที่สูงสง่า และหากนกมีเมล็ดและน้ำทั้งหมดที่จำเป็นให้ไว้ เมื่อนั้นนี่จะเป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างสมบูรณ์ของนก

204

แต่ความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงสำหรับสัตว์อยู่ที่การผ่านจากโลกของสัตว์ไปสู่อาณาจักรมนุษย์ เหมือนนลินทรีที่เข้าไปในร่างกายของมนุษย์โดยอากาศและน้ำ

[1] คำว่า "ซาอาดาท" ถูกแปลที่นี่ว่า "ความสุขที่ยิ่งใหญ่" มีความหมายแฝงเพิ่มเติมว่าความรุ่งเรือง ความเบิกบานและความผาสุก

ถูกดูดซึมและเข้าไปแทนที่สิ่งที่ถูกใช้หมดไปในร่างกายของมนุษย์, นี่คือการดิและความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับโลกของสัตว์ และไม่มีเกียรติที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ที่นึกคิดได้สำหรับสัตว์

205

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า ความผ่อนคลาย ความสบายและความเหลือล้นทางวัตถุดังกล่าว คือยอดสุดของความสุขที่ยิ่งใหญ่สำหรับแร่ธาตุ พืชและสัตว์, และที่จริงแล้วไม่มีความมั่งคั่ง ความเจริญรุ่งเรือง ความสบายหรือความผ่อนคลายในโลกวัตถุที่สามารถเสมอกับความมั่งคั่งของนก เพราะนกมีความกว้างใหญ่ทั้งหมดของท้องทุ่งและภูเขาเป็นสถานที่อาศัย มีเมล็ดและพืชผลที่เก็บเกี่ยวทั้งหมดเป็นความมั่งคั่งและสิ่งยังชีพ มีที่ดิน หมูบ้าน ทุ่งหญ้า ทุ่งเลี้ยงสัตว์ ป่าและที่พรางทั้งหมดเป็นทรัพย์สินสมบัติ, ที่นี้ใครคือผู้ที่ร่ำรวยกว่า นกนี้หรือมนุษย์ที่มั่งคั่งที่สุด? เพราะไม่ว่าเมล็ดมากมายเพียงไรที่นกอาจเก็บรวบรวมหรือให้ไป ความมั่งคั่งของนกไม่ได้ลดลง

206

เช่นนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าเกียรติและความประเสริฐของมนุษย์ ไม่สามารถอยู่ในความปิติทางวัตถุและประโยชน์ทางโลกเพียงอย่างเดียว ความสุขที่ยิ่งใหญ่ทางวัตถุนี้เป็นเรื่องรองทั้งหมด ขณะที่ความประเสริฐของมนุษย์โดยเบื้องต้นอยู่ในคุณความดีและความสำเร็จทั้งหลายที่เป็นเครื่องประดับสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์, คุณความดีและความสำเร็จเหล่านี้อยู่ที่พระพรของพระผู้เป็นเจ้า ความอารีสวรรค์ ความรู้สึกที่จริงใจ ความรักและความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า การอบรมประชาชน ความเห็นแจ้งทางปัญญา การค้นพบทางวิทยาศาสตร์, คุณความดีและความสำเร็จเหล่านี้อยู่ที่ความยุติธรรมและความเป็นธรรม วาจาสัตย์และความใจบุญ ความกล้าหาญภายในและความเป็นมนุษย์โดยกำเนิด การคุ้มครองสิทธิของผู้อื่นและการปกป้องรักษาความวิสุทธิของปฏิญญาและข้อตกลง การปฏิบัติตัวที่ซื่อตรงในทุกสภาพแวดล้อม ความรักสัจธรรมในทุกสภาพการณ์ การไม่คำนึงถึงตนเองเพื่อประโยชน์ของประชาชนทั้งปวง ความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจชาติทั้งปวง การเชื่อฟังคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า การรับใช้อาณาจักรสวรรค์ การนำทางมวลมนุษยชาติ และการอบรมเชื้อชาติและชาติทั้งปวง, นี่คือการดิและความสุขที่ยิ่งใหญ่ในโลกของมนุษย์! นี่คือการดิความประเสริฐของมนุษย์ในอาณาจักรที่ไม่เที่ยงแท้! นี่คือการดิชีวิตนิรันดร์และเกียรติสวรรค์!

207

อย่างไรก็ตามพรสวรรค์เหล่านี้ไม่ได้สำแดงตนในสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์เว้นแต่โดยอานุภาพสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าและโดยคำสอนสวรรค์ เพราะพรสวรรค์เหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยอานุภาพเหนือธรรมชาติ, ร่องรอยของความสมบูรณ์เหล่านี้

อาจปรากฏในโลกของธรรมชาติ แต่ชั่วแล่นและไม่จีรังดังเช่นรังสีของแสงอาทิตย์
บนกำแพง

208

เนื่องด้วยพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเห็นใจได้สวมมงกุฎที่เรีอรัศมีดังกล่าวบนศีรษะของ
มนุษย์ เราต้องพยายามเพื่อว่าอัญมณีที่เรืองแสงของมงกุฎนี้จะสาตแสงมายังทั้งโลก

• • •

ภาคที่สอง
บางหัวข้อเกี่ยวกับศาสนาคริสต์
[Part 2: Some Christian Subjects]

**16. ความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและอธิบายออกมาในรูปที่รับรู้ได้โดย
ประสาทสัมผัส**
[Intelligible Realities and Their Expression through Sensible Forms]

209

มีประเด็นหนึ่งที่สำคัญต่อการเข้าใจสาระของปัญหาอื่นๆ ที่เราได้อภิปรายหรือจะ
อภิปราย กล่าวคือ ความรู้ของมนุษย์มีสองชนิด

210

หนึ่งคือความรู้ที่ได้มาโดยประสาทสัมผัส สิ่งที่ดวงตา หู หรือประสาทสัมผัสของ
การได้กลิ่น การรับรสหรือการสัมผัสสามารถรับรู้ ถูกเรียกว่า "รับรู้ได้",
ตัวอย่างเช่น ดวงอาทิตย์เป็นที่รับรู้ได้เพราะว่าเป็นที่เห็นได้ ทำนองเดียวกันเสียง
เป็นที่รับรู้ได้เพราะหูสามารถได้ยินเสียง กลิ่นเป็นที่รับรู้ได้เนื่องด้วยจมูกและรับรู้ได้
โดยประสาทสัมผัสของการได้กลิ่น อาหารเป็นที่รับรู้ได้เนื่องด้วยเพดานปาก
สามารถรับรู้ความหวาน ความเปรี้ยว ความขมหรือความเค็มของอาหาร ความ
ร้อนและความเย็นเป็นที่รับรู้ได้เนื่องด้วยประสาทสัมผัสสามารถรับรู้ความร้อน
ความเย็น เหล่านี้ถูกเรียกว่าความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส

211

อีกความรู้หนึ่งของมนุษย์คือความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่รู้ได้ด้วยจิตใจ นั่นคือ ความรู้
ประกอบด้วยความเป็นจริงทั้งหลายที่รู้ได้ด้วยจิตใจ ซึ่งไม่มีรูปทรงภายนอกหรือ
สถานที่และรับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส ตัวอย่างเช่น พลังของปัญญารับรู้ไม่ได้
โดยประสาทสัมผัส คุณลักษณะใดๆ ของมนุษย์ก็เช่นกัน : สิ่งเหล่านี้คือความเป็น
จริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจ, ทำนองเดียวกันความรักคือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและ
รับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส เพราะหูไม่ได้ยิน ดวงตามองไม่เห็น การดมกลิ่นไม่ได้
กลิ่น การรับรสตรวจไม่พบ การสัมผัสไม่รู้สึกรู้สึความเป็นจริงเหล่านี้, แม้แต่อากาศ
ธาตุซึ่งมีพลังอำนาจที่ถูกกล่าวไว้ในปรัชญาธรรมชาติว่าเป็นความร้อน แสงสว่าง
ไฟฟ้าและพลังแม่เหล็ก ก็เป็นความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและรับรู้ไม่ได้โดย
ประสาทสัมผัส, ทำนองเดียวกันธรรมชาติเองคือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและ
รับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส จิตของมนุษย์คือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและรับรู้
ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส

212

แต่เมื่อเจ้าตกลงจะแสดงความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจเหล่านี้เป็นคำพูด เจ้าไม่มีทางอื่นนอกจากจะหลอสิ่งเหล่านี้ในแม่พิมพ์ของสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส เพราะภายนอกนั้นไม่มีอะไรเลยไปจากสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส, ดังนั้นเมื่อเจ้าต้องการจะแสดงความเป็นจริงของจิต สภาวะและระดับชั้นต่างๆ ของจิตเป็นคำพูด เจ้าจำเป็นต้องพรรณนาด้วยสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส เนื่องด้วยภายนอกนั้นไม่มีอะไรดำรงอยู่ที่เลยไปจากสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส, ตัวอย่างเช่นความเศร้าโศกและความสุขเป็นสิ่งที่รู้ได้ด้วยจิตใจ แต่เมื่อเจ้าต้องการแสดงสภาวะทางจิตเหล่านี้เป็นคำพูด เจ้ากล่าวว่า : "หัวใจของข้าพเจ้าหนัก" หรือ "หัวใจของข้าพเจ้าถูกยกสูงขึ้น" ถึงแม้ว่าหัวใจของคนนั้นไม่ได้หนักหรือถูกยกให้สูงขึ้น, นี่คือสภาวะของจิตหรือที่รู้ได้ด้วยจิตใจต่างหาก ซึ่งการที่จะแสดงสภาวะดังกล่าวเป็นคำพูดจำเป็นต้องใช้พลังที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส อีกตัวอย่างหนึ่งคือเมื่อเจ้ากล่าวว่า "คนนั้นและคนนั้นก้าวหน้าไปไกล" ถึงแม้ว่าเขาอยู่สถานที่เดิม หรือ "คนนั้นและคนนั้นมีตำแหน่งสูง" ขณะที่เขายังเดินอยู่บนพื้นดินเหมือนคนอื่นๆ, ความสูงชันและความก้าวหน้านี้คือสภาวะของจิตและความเป็นจริงจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจ แต่การจะแสดงสิ่งเหล่านี้เป็นคำพูด เจ้าต้องใช้พลังที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส เนื่องด้วยภายนอกนั้นไม่มีอะไรเลยไปจากสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส

213

ขอยกอีกตัวอย่างหนึ่ง ความรู้ถูกพรรณนาเชิงสัญลักษณ์ว่าเป็นแสงสว่าง และความเขลาถูกพรรณนาเชิงสัญลักษณ์ว่าเป็นความมืด แต่จงใคร่ครวญดู : ความรู้คือแสงสว่างที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส หรือความเขลาคือความมืดที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสหรือ? ไม่แน่นอน ทั้งสองเป็นเพียงสภาวะที่รู้ได้ด้วยจิตใจ แต่เมื่อเจ้าต้องการแสดงทั้งสองออกมาภายนอก เจ้าเรียกความรู้ว่าแสงสว่าง และเรียกความเขลาว่าความมืด และกล่าวว่า : "หัวใจของข้าพเจ้ามืดและกลับกลายเป็นสว่างขึ้น" ที่นี้แสงสว่างแห่งความรู้และความมืดแห่งความเขลา คือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจ ไม่ใช่สิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส แต่เมื่อเราหาทางแสดงทั้งสองออกมาภายนอก เราจำเป็นต้องให้ในรูปที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส

214

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่า นกพิราบที่ลงมาสู่พระคริสต์^[1] ไม่ใช่ นกพิราบที่มีรูปร่าง แต่เป็นสภาวะทางจิตที่แสดงออกเป็นรูปร่างที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส เพื่อเห็นแก่ความเข้าใจ, ตัวอย่างเช่นในคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่าเป็นที่กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าของมาปรากฏเป็นเสาไฟ^[2] ที่นี้สิ่งที่หมายถึงไม่ใช่รูปร่างที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส แต่เป็นความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจที่แสดงออกด้วยคำพูดเป็นรูปร่างดังกล่าว

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 3:16-17; พระคัมภีร์ไบเบิล มาร์ค 1:10-11; พระคัมภีร์ไบเบิล ลุก 3:22

[2] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล อพยพ 13:21-2

215

พระคริสต์กล่าวว่า “พระบิดาอยู่ในพระบุตร และพระบุตรอยู่ในพระบิดา” [1] ที่นี้พระคริสต์อยู่ภายในพระผู้เป็นเจ้าของหรือพระผู้เป็นเจ้าของอยู่ภายในพระคริสต์หรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของเป็นพยาน! นี่คือสภาวะที่รู้ได้ด้วยจิตใจที่แสดงออกด้วยคำพูดเป็นรูปร่างที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส

216

เรามาถึงคำอธิบายของพระบาฮาอุลลาห์เมื่อพระองค์กล่าวว่า : “ดูกร กษัตริย์! เราเป็นเพียงมนุษย์เหมือนคนอื่น ขณะนี้เราอยู่บนเก้าอี้ร้อน ดุชิ สายลมของพระผู้ทรงความรู้โรจน์โชยมายังเรา และสอนความรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นมาให้แก่เรา สิ่งนี้ไม่ได้มาจากเรา แต่มาจากพระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงรอบรู้” [2] นี่คือนิยามของการเปิดเผยพระธรรม นี่คือการเป็นจริงที่รับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส แต่รู้ได้ด้วยจิตใจ สิ่งนี้วิสุทธิพ้นและอยู่เหนืออดีต ปัจจุบันและอนาคต นี่คือการเปรียบเทียบและอุปมา คืออุปลักษณ์และไม่ใช้ความจริงตามตัวอักษร นี่ไม่ใช่สภาวะที่เข้าใจกันตามปกติโดยปัญญาของมนุษย์เมื่อเป็นที่กล่าวว่า ใครคนหนึ่งกำลังหลับอยู่แล้วตื่นขึ้น แต่หมายถึงการผ่านจากสภาวะหนึ่งไปสู่อีกสภาวะหนึ่ง ตัวอย่างเช่น การหลับคือสภาวะของการนิ่ง และการตื่นคือสภาวะของการเคลื่อนไหว การหลับคือสภาวะแห่งการปกปิด การตื่นคือสภาวะแห่งการสำแดง

217

ตัวอย่างเช่น ในภาษาเปอร์เซียและภาษาอาหรับเป็นที่กล่าวว่าโลกหลับ ฤดูใบไม้ผลิมาถึง และโลกตื่นขึ้น, หรือโลกตาย ฤดูใบไม้ผลิมาถึง และโลกมีชีวิตอีกครั้ง, การแสดงออกด้วยถ้อยคำเหล่านี้คือการเปรียบเทียบ อุปมา อุปไมย และการตีความเชิงสัญลักษณ์ในอาณาจักรแห่งความหมายซ่อนเร้น

218

กล่าวโดยย่อ พระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายมีสภาวะความเป็นจริงที่เรื่องราวเสมอมาและตลอดไป และไม่มี การเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนเกิดขึ้นในสาระของพวกเขานะ, อย่างมากที่สุดก่อนการเปิดเผยพระธรรม พระเขานิ่งและเงียบเหมือนคนหลับ หลังการเปิดเผยธรรม พวกเขา มีความคมคายและสว่างไสวเหมือนกับคนตื่น

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 10:38

[2] จากธรรมจารึกของพระบาฮาอุลลาห์ถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ในสุเรเย เฮกัล ย่อหน้า 192

17. กำเนิดของพระคริสต์

[The Birth of Christ]

219

คำถาม : พระคริสต์กำเนิดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร?

220

คำตอบ : เกี่ยวกับคำถามนี้นักศาสนปรัชญาและนักวัตถุปรัชญาเห็นไม่ตรงกัน ฝ่ายแรกเชื่อว่าพระคริสต์กำเนิดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะที่ฝ่ายหลังลงความเห็นว่าสิ่งดังกล่าวเป็นไปไม่ได้และให้เหตุผลสนับสนุนไม่ได้ และถือว่าพระองค์ต้องมีบิดาเป็นมนุษย์

221

ในคัมภีร์โคโรอ่านเป็นที่กล่าวว่า : “และเราส่งพระวิญญาณของเราไปที่เธอ และพระองค์มาในรูปของบุรุษที่สมบูรณ์อยู่ต่อหน้าเธอ” ^[1] ซึ่งหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์มาในรูปของมนุษย์ดังภาพที่ปรากฏในกระจก และสนทนากับแม่

222

นักวัตถุปรัชญาเชื่อว่าต้องมีการสืบพันธุ์ และยืนยันว่าร่างกายที่มีชีวิตไม่สามารถเกิดขึ้นมาจากร่างกายที่ไม่มีชีวิต. หรือเกิดขึ้นมาโดยปราศจากการมีเพศสัมพันธ์ของเพศชายและเพศหญิง, พวกเขาเชื่อว่านอกเหนือจากมนุษย์ นี้ก็เป็นไปไม่ได้สำหรับสัตว์ และนอกเหนือจากสัตว์ ก็เป็นไปไม่ได้แม้แต่ในพืช, เพราะการสืบพันธุ์นี้ของเพศชายและเพศหญิงมีอยู่ในสัตว์และพืชทั้งหมด พวกเขาถึงกับถกเถียงว่าคัมภีร์โคโรอ่านเองยืนยันการสืบพันธุ์นี้ของทุกสิ่ง : “ความรุ่งโรจน์จะมีแต่พระองค์ผู้ทรงสร้างคู่ทั้งหมดของสิ่งทั้งหลายที่พื้นดินให้กำเนิด และของมนุษย์เอง และของสิ่งทั้งหลายที่เหนือความเข้าใจของมนุษย์” ^[2] นั่นคือ มนุษย์ สัตว์และพืชล้วนพบว่ามีเป็นคู่ “และเราได้สร้างทุกสิ่งไว้สองชนิด” ^[3] นั่นคือ เราได้สร้างทุกสิ่งเป็นคู่

223

กล่าวโดยย่อ พวกเขาถือว่ามนุษย์ที่ปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ไม่สามารถนึกคิดได้ อย่างไรก็ตามนักศาสนปรัชญาตอบว่า : “สิ่งดังกล่าวไม่ใช่เป็นไปไม่ได้ถึงแม้ว่าจะไม่เคยเป็นที่สังเกตเห็น และมีความแตกต่างกันระหว่างสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้กับสิ่งที่เพียงแต่ไม่เคยเป็นที่สังเกตเห็น, ตัวอย่างเช่นในสมัยก่อนโทรเลข การสื่อสารอย่างฉับไวของโลกตะวันออกและโลกตะวันตกไม่เคยเป็นที่สังเกตเห็น แต่ไม่ใช่เป็นไป

[1] พระคัมภีร์โคโรอ่าน 19:17; เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล ลุด 1:26-8

[2] พระคัมภีร์โคโรอ่าน 36:36.

[3] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์โคโรอ่าน 13:3

“ไม่ได้ ทำนองเดียวกันการถ่ายรูปและการบันทึกเสียงไม่เคยเป็นที่สังเกตเห็น แต่ไม่ใช่เป็นไปได้”

224

นักวิทย์ปรัชญายืนยันความเชื่อของตน และนักศาสนปรัชญาตอบว่า “โลกนี้ไม่มีการเริ่มต้นหรือมีจุดกำเนิด?” นักวิทย์ปรัชญาตอบว่า ตามการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ยอมรับกันดี เป็นที่พิสูจน์แล้วว่าโลกนี้มีจุดกำเนิด ในตอนเริ่มต้นโลกเป็นลูกทรงกลมหลอมเหลวแล้วค่อยๆ อุ่นลง เปลือกโลกก่อตัวขึ้นรอบๆ โลก และบนเปลือกโลกนี้พืชได้ถือกำเนิดขึ้น จากนั้นสัตว์และในที่สุดมนุษย์

225

นักศาสนปรัชญา กล่าวว่า : “ตั้งนั้นเป็นที่ชัดเจนจากคำพูดของคุณว่า สายพันธุ์มนุษย์บนโลกนี้มีจุดกำเนิด ไม่ใช่ไม่มีการเริ่มต้น เช่นนั้นมนุษย์คนแรกต้องไม่มีทั้งบิดาและมารดาแน่นอน เพราะการดำรงอยู่ของสายพันธุ์มนุษย์มีจุดกำเนิดในกาลเวลา ที่นี้สิ่งไหนเป็นปัญหามากกว่า : มนุษย์ควรถือกำเนิดขึ้นมาถึงแม้ว่าที่ละน้อยโดยไม่มีบิดาและมารดา หรือมนุษย์ควรถือกำเนิดขึ้นมาโดยปราศจากบิดา? เนื่องด้วยคุณยอมรับว่ามนุษย์คนแรกถือกำเนิดขึ้นมาโดยไม่มีบิดาและมารดา ไม่ว่าจะไปทีละน้อยหรือในช่วงเวลาสั้นๆ ไม่เหลือข้อสงสัยอีกต่อไปว่า มนุษย์ที่ปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์เป็นสิ่งเป็นไปได้และยอมรับได้ด้วยตรรกะ, ตั้งนั้นเราไม่สามารถแค่ปฏิเสธสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ และการปฏิเสธดังกล่าวยอมเผยให้เห็นการขาดความเป็นธรรม, ตัวอย่างเช่น หากเจ้ากล่าวว่าจะเกียงนี้ครั้งหนึ่งเคยจุดไฟติดโดยไม่มีไส้ตะเกียงและน้ำมัน แล้วกล่าวว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะจุดไฟตะเกียงโดยปราศจากไส้ตะเกียง นี้เผยให้เห็นการขาดความเป็นธรรม” พระคริสต์มีมารดา แต่มนุษย์คนแรกตามที่นักวิทย์ปรัชญาเชื่อ ไม่มีทั้งบิดาและมารดา

18. ความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์

[The Greatness of Christ]

226

คำถาม : อะไรคือข้อดีและประโยชน์ของการปราศจากบิดา?

227

บุรุษที่ยิ่งใหญ่ก็คือบุรุษที่ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะเขาจะเกิดมาจากบิดาที่เป็นมนุษย์หรือไม่ หากการปราศจากบิดาเป็นข้อดี อดัมย่อมเป็นเลิศกว่าและเหนือกว่าศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหมด เพราะอดัมไม่มีทั้งบิดาและมารดา, สิ่งที่หนุนนำไปสู่ความยิ่งใหญ่และความรุ่งโรจน์คือ ความแจ่มจรัสและการหลังพรของความสมบูรณ์สวรรค์, ดวงอาทิตย์เกิดมาจากสสารและรูปทรง ซึ่งอาจเปรียบได้กับบิดาและมารดา และกระนั้นดวงอาทิตย์คือความสมบูรณ์แท้ ความมืดไม่มีสสารหรือรูปทรง ไม่มีบิดาหรือมารดา

และกระนั้นความมืดคือความไม่สมบูรณ์แท้, สสารของร่างกายของอดัมคือธูลี แต่ สสารของชีวิตทางกายของพระอัครบาทคือสายพันธุ์บริสุทธิ์ และเป็นที่น่าอนว่า สายพันธุ์ที่บริสุทธิ์และดีงามเหนือกว่าพื้นดินและหิน

228

ยิ่งไปกว่านั้นในจอห์น 1:12-13 เป็นที่กล่าวว่า : “แต่คนจำนวนมากที่ต้อนรับ พระองค์ พระองค์ประทานพลังให้พวกเขากลายเป็นบุตรของพระเจ้า และ ประทานให้แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในนามของพระองค์ : ซึ่งไม่ได้เกิดจากเลือดหรือ ความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากความประสงค์ ของพระเจ้า” [1] ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนจากวจนะตอนนี้ว่า แม้แต่การดำรงอยู่ของ อัครสาวกทั้งหลายก็ก่อกำเนิดก็มาจากความเป็นจริงทางจิตวิญญาณ หาใช่จาก พลังทางวัตถุ, เกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ไม่ได้อยู่ในการที่พระองค์ไม่มี บิดา แต่อยู่ในความสมบูรณ์ การหลังพรและความแจ่มจรัสสวรรค์ของพระองค์ ต่างหาก หากความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์มาจากการไม่มีบิดา อดัมย่อมยิ่งใหญ กว่า เพราะอดัมไม่มีทั้งบิดาและมารดา

229

เป็นที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่าว่า “และพระเจ้าเป็นนายพระเจ้าได้ก่อ รูปร่างของมนุษย์ด้วยธูลีของพื้นดิน และหายใจลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูก ของเขา และมนุษย์กลายเป็นวิญญาณที่มีชีวิต” [2] จงสังเกตดูว่าอดัมถูกกล่าวว่าเป็น ก่อกำเนิดมาจากวิญญาณแห่งชีวิต ยิ่งไปกว่านั้นวาทะของจอห์นเกี่ยวกับอัครสาวก ทั้งหลายพิสูจน์ว่า พวกเขามาจากพระบิดาสวรรค์เช่นกัน ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและ ประจักษ์ว่าสภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธิ ซึ่งเป็นการดำรงอยู่ที่แท้จริงของบุตรที่ยิ่งใหญ่ทุกคน มาจากพระเจ้า และเป็นหนึ่งชีวิตลมหายใจของพระวิญญาณ บริสุทธิ์

230

ความหมายของเราคือ หากการปราศจากบิดาคือความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของ มนุษย์ เช่นนั้นอดัมย่อมเหนือกว่าทุกคน เพราะอดัมไม่มีทั้งบิดาและมารดา, เป็นสิ่ง ที่ดีกว่าสำหรับมนุษย์ที่จะถูกสร้างขึ้นมาจากสสารที่มีชีวิตหรือจากธูลี? แน่อนว่า เป็นสิ่งดีกว่าที่จะถูกสร้างขึ้นมาจากสสารที่มีชีวิต แต่พระคริสต์ถือกำเนิดมาและ ดำรงอยู่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:12-3

[2] พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 2:7

231

กล่าวโดยย่อ เกียรติและความรุ่งโรจน์ของดวงวิญญาณที่วิสุทธิทั้งหลายที่เป็นพระผู้
สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ มาจากความสมบูรณ์ การหลังพรและความแจ่มจรัส
สวรรค์ของพวกเขา และมีได้มาจากอื่นใด

19. บัพติศมาที่แท้จริง

[True Baptism]

232

ในแมทธิว 3:13-15 เป็นที่กล่าวไว้ว่า : “เมื่อนั้นพระเยซูเสด็จจากกาลิลีมายัง
จอร์แดนมาหาจอห์น เพื่อจะรับบัพติศมาจากจอห์น แต่จอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า
ข้าพเจ้าจำเป็นต้องได้รับบัพติศมาจากพระองค์ พระองค์มาหาข้าพเจ้าหรือ? และ
พระเยซูตอบเขาว่า ขอให้ทำตอนนี้ : เพราะดังนี้เป็นสิ่งเหมาะสมที่เราจะบรรลุ
ความชอบธรรมทั้งปวง จากนั้นเขาอนุญาตพระองค์”

233

คำถาม : ด้วยความสมบูรณ์แต่กำเนิดของพระคริสต์ ทำไมพระองค์จำเป็นต้องรับ
บัพติศมาและอะไรคือเหตุผลของสิ่งนี้?

234

คำตอบ : สารของบัพติศมาคือการชำระให้บริสุทธิ์โดยการสำนึกผิด จอห์นได้
ตักเตือนและเคี่ยวเข็ญประชาชน ทำให้พวกเขาสำนึกผิด และจากนั้นทำบัพติศมา
ให้แก่พวกเขา เช่นนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่า การชำระให้บริสุทธิ์นี้คือสัญลักษณ์ของ
การสำนึกผิดในบาปทั้งหมด ราวกับว่าใครคนหนึ่งกำลังกล่าวว่า : “ข้าแต่พระผู้เป็น
เจ้า! ดังเช่นร่างกายของข้าพเจ้าถูกล้างให้สะอาดและชำระให้บริสุทธิ์ปลอดจากสิ่ง
เปราะเปื้อนทางกาย ดังนั้นขอทรงล้างวิญญาณของข้าพเจ้าให้สะอาด และชำระ
วิญญาณของข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์ปลอดจากสิ่งเปราะเปื้อนของโลกแห่งธรรมชาติ ซึ่ง
ไม่คู่ควรกับพระสุวรรณ์ของพระองค์!” การสำนึกผิดคือการกลับจากการขัด
ขืนมาสู่การเชื่อฟัง, หลังจากທີ່ประสบกับความห้ำหั่นและถูกพรากจากพระผู้เป็น
เจ้านี่เอง ที่มนุษย์สำนึกผิดและชำระตนเองให้บริสุทธิ์, ดังนั้นการชำระให้บริสุทธิ์นี้คือ
สัญลักษณ์ที่กล่าวว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอทรงทำให้หัวใจของข้าพเจ้าดีงามและ
บริสุทธิ์ ขอทรงล้างหัวใจนี้ให้สะอาดและทำให้หัวใจนี้บริสุทธิ์ปลอดจากทุกสิ่งนอกจาก
ความรักของพระองค์”

235

เนื่องด้วยพระคริสต์ปรารถนาว่า ธรรมเนียมนี้ที่เริ่มต้นโดยจอห์นควรนำมาถือปฏิบัติ
ในเวลานั้นโดยทุกคน พระองค์เองจึงยอมตาม เพื่อว่าดวงวิญญาณทั้งหลายจะถูก
ปลุกให้ตื่น และกฎที่ออกมาจากศาสนาก่อนจะเป็นที่ปฏิบัติตาม, เพราะถึงแม้ว่า

ธรรมเนียมนี้เริ่มต้นโดยจอห์น ในความเป็นจริงแล้วธรรมเนียมนี้เป็นการชำระให้บริสุทธิ์โดยความสำนึกผิด ซึ่งเป็นที่ถือปฏิบัติมาในทุกศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ

236

ไม่ใช่ว่าพระคริสต์จำเป็นต้องรับบัพติศมา แต่พระองค์ยอมตามเพราะ ณ เวลานั้น การกระทำนี้นำสรรเสริญและเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของ และการบอกข่าวดีล่วงหน้าของอาณาจักรสวรรค์, อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นพระองค์กล่าวว่า บัพติศมาที่แท้จริงไม่ใช่สิ่งที่น้ำที่เป็นของเหลว แต่ใช้พระวิญญาณและใช้น้ำ และในที่อื่นทรงกล่าวว่าใช้พระวิญญาณและใช้ไฟ, น้ำที่นี่ไม่ได้หมายถึงน้ำที่เป็นของเหลว เพราะในที่อื่นเป็นที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า บัพติศมาต้องใช้พระวิญญาณและใช้ไฟ^[1] และการใช้ไฟทำให้เป็นที่ชัดเจนว่า นี่ไม่ได้หมายถึงไฟที่ร้อนหรือน้ำที่เป็นของเหลว เนื่องด้วยบัพติศมาด้วยไฟเป็นไปได้

237

ดังนั้น "พระวิญญาณ" หมายถึงกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าของ "น้ำ" หมายถึงความรู้และชีวิต และ "ไฟ" หมายถึงความรักของพระผู้เป็นเจ้าของ เพราะน้ำที่เป็นของเหลว ไม่ได้ชำระหัวใจของมนุษย์ แต่ชำระร่างกายของเขา, น้ำและพระวิญญาณสวรรค์ต่างหากซึ่งเป็นความรู้และชีวิต ล้างและชำระหัวใจของมนุษย์ให้สะอาดและบริสุทธิ์ กล่าวคือ หัวใจที่ได้รับกรุณาธิคุณที่หลังไหลของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะบริสุทธิ์ ดีงามและบริสุทธิ์, จุดประสงค์คือ สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และบริสุทธิ์ปลอดจากสิ่งเปื้อนของโลกแห่งธรรมชาติ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ต่ำทราม เช่น ความโกรธ ตัณหา ความไฝทางโลก ความทะนง ความไม่สุจริตใจ ความเสแสร้ง การหลอกลวง ความรักตัวเองและอื่นๆ ที่คล้ายกัน

238

มนุษย์ไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากการโจมตีของกิเลสที่ไร้แก่นสารและเห็นแก่ตัว นอกจากโดยกรุณาธิคุณที่เสริมความแข็งแกร่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นเองที่ทำให้ไม่เป็นที่กล่าวว่าบัพติศมาต้องใช้พระวิญญาณ น้ำและไฟ นั่นคือ ใช้พระวิญญาณแห่งกรุณาธิคุณสวรรค์ น้ำแห่งความรู้และชีวิต และไฟแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าของ, ด้วยการใช้พระวิญญาณนี้ น้ำนี้และไฟนี้เองที่มนุษย์ต้องได้รับบัพติศมา เพื่อว่าเขาได้รับกรุณาธิคุณนิรันดร์ เพราะมีฉะนั้นแล้วบัพติศมาด้วยน้ำที่เป็นของเหลวมีประโยชน์อะไร? ไม่ บัพติศมาด้วยน้ำนี้คือสัญลักษณ์ของการสำนึกผิดและการแสวงหาการอภัยบาป

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 3:11; พระคัมภีร์ไบเบิล มาร์ค 1:8; พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:33

239

แต่ในยุคนั้นของพระบาฮาอูลาห์ไม่จำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์นี้อีกต่อไป เพราะความเป็นจริงของสัญลักษณ์นี้ซึ่งคือการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและความรักของพระผู้เป็นเจ้า เป็นที่แสดงให้เห็นและตระหนัก

20. บัพติศมาและกฎที่เปลี่ยนแปลงของพระผู้เป็นเจ้า

[Baptism and the Changing Law of God]

240

คำถาม : การชำระให้บริสุทธิ์โดยบัพติศมามีประโยชน์และจำเป็น หรือไม่มีประโยชน์และไม่จำเป็น? หากมีประโยชน์ ทำไมบัพติศมาจึงถูกยกเลิกบ้าง ที่เป็นสิ่งจำเป็น? และหากไม่มีประโยชน์ ทำไมจอห์นจึงถือปฏิบัติบ้าง ที่เป็นสิ่งไม่จำเป็น?

241

คำตอบ : การเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนสภาพทั้งหลาย การไล่เรียงกันมาและหมุนเวียนเปลี่ยนไปของยุคทั้งหลาย คือส่วนหนึ่งของสสารที่จำเป็นของโลกที่ไม่เที่ยงแท้ และสสารที่จำเป็นไม่สามารถแยกได้จากสภาวะความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย, ดังนั้นเป็นไปได้ที่จะแยกความร้อนจากไฟ แยกความชื้นจากน้ำ แยกรังสีจากดวงอาทิตย์ เพราะเหล่านี้คือสสารที่จำเป็น, และเนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนสภาพคือส่วนหนึ่งของสิ่งจำเป็นของทุกสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้ บทบัญญัติทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าก็ถูกเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น ในสมัยของพระโมเสส สิ่งจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพที่มีอยู่ทั่วไป ณ เวลานั้นคือกฎของพระโมเสส, อย่างไรก็ตามในสมัยของพระคริสต์ สภาพเหล่านั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างที่ทำให้กฎของพระโมเสสไม่เหมาะสมและปรับใช้ไม่ได้กับความจำเป็นของมนุษยชาติ ดังนั้นจึงถูกยกเลิก, ดังนั้นพระคริสต์จึงละเมิดวันซาบาทและห้ามการหย่าร้าง หลังจากพระคริสต์ สาวกสี่คนซึ่งในจำนวนนี้มีปีเตอร์และพอล อนุญาตให้กินอาหารที่มาจากสัตว์ที่ถูกห้ามในโทราห์ เว้นแต่การบริโภคเนื้อของสัตว์ที่ถูกรัดคอตายหรือสัตว์ที่เป็นพลีให้แก่เทวรูป และการกินเลือด, พวกเขาห้ามเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ไม่ได้แต่งงานกันด้วย ^[1] พวกเขายืนยันบทบัญญัติทั้งสิ้นนี้ภายหลังพอลอนุญาตการกินสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย สัตว์ที่ถูกพลีให้แก่เทวรูป และเลือด แต่คงไว้ซึ่งการห้ามเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ไม่ได้แต่งงานกัน, ดังนั้นในโรม 14:14 พอลเขียนว่า : “ข้าพเจ้ารู้และถูกโน้มน้าวโดยพระผู้เป็นนาย พระเยซูว่า ไม่มีสิ่งใดไม่สะอาดในตัวเอง แต่สำหรับผู้ที่ถือว่าสิ่งใดไม่สะอาด สิ่งนั้นไม่สะอาดสำหรับเขา” ยิ่งไปกว่านั้นในไทด์ส 1:15 เป็นที่เขียนไว้ว่า : “สำหรับผู้ที่บริสุทธิ์ ทุกสิ่งบริสุทธิ์สำหรับเขา : แต่สำหรับผู้ที่ไม่เปี่ยมและไม่เชื่อ ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์ แม้แต่จิตใจและมโนธรรมของพวกเขาก็เปราะเปื้อน”

[1] เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล กิจการ 15:20

242

ที่นี้การเปลี่ยนแปลง การปรับเปลี่ยนและการยกเลิกนี้ มีเหตุมาจากความจริงที่ว่ายุคของพระคริสต์ไม่สามารถนำมาเปรียบกับยุคของพระโมเสส สภาพและสิ่งที่จำทั้งหลายได้เปลี่ยนไปหมด และดังนั้นบทบัญญัติเมื่อก่อนจึงถูกยกเลิก

243

ร่างกายของโลกอาจเปรียบได้กับร่างกายของมนุษย์ ศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายของพระเจ้าอาจเปรียบได้กับแพทย์ที่สามารถ มนุษย์ไม่ได้คงอยู่ในสภาพเดิมเสมอ : ความเจ็บป่วยต่างๆ เกิดขึ้นและแต่ละอย่างจำเป็นต้องมีการเยียวยาเฉพาะ ดังนั้นแพทย์ผู้สามารถไม่ได้รักษาความเจ็บป่วยทั้งหมดด้วยวิธีการเดียวกัน แต่ให้การรักษาและการเยียวยาต่างกันไปตามเงื่อนไขที่จำเป็นของความเจ็บป่วยและโรคเหล่านี้, บุคคลหนึ่งอาจทนทานอย่างรุนแรงจากความเจ็บป่วยที่เกิดจากความร้อนเกิน : แพทย์ผู้สามารถจำเป็นต้องให้ยาที่ให้ความเย็น ^[1] เมื่ออีกเวลาหนึ่งสภาพร่างกายของบุคคลนี้เปลี่ยนแปลง และความร้อนถูกแทนด้วยความเย็นเกิน แพทย์จำเป็นต้องเลิกยาที่ให้ความเย็นและสั่งยาที่ให้ความร้อน, การเปลี่ยนแปลงและการปรับเปลี่ยนนี้จำเป็นสำหรับสภาวะของผู้ป่วย และเป็นข้อพิสูจน์ที่ประจักษ์ของความชำนาญของแพทย์

244

ตัวอย่างเช่นจงพิจารณาดู : กฎของโทราห์สามารถนำมาบังคับใช้ในสมัยนี้และยุคนี้ได้หรือไม่? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน! นี่ย่อมเป็นไปได้เลย และเพราะเหตุผลนี้เองที่ในสมัยของพระคริสต์ กฎของโทราห์จำเป็นต้องถูกยกเลิกโดยพระผู้เป็นเจ้า, ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูว่าในสมัยของจอห์นผู้ให้รับบัพติศมา การชำระให้บริสุทธิ์โดยบัพติศมาช่วยปลุกและตักเตือนประชาชน และทำให้พวกเขาสำนึกผิดในบาปทั้งหมด และให้รอคอยการมาถึงของอาณาจักรของพระคริสต์, แต่ปัจจุบันนี้ในเอเชียซาวคาทอลิกและนิกายออร์ทอดอกซ์ จุ่มทารกลงไปใต้น้ำที่ผสมน้ำมันมะกอกในลักษณะที่เด็กบางคนล้มป่วยเพราะประสบการณ์ที่ทารุณนี้ สั่นสะท้านและตื้นทรน ณ เวลารับบัพติศมา ในที่อื่นนักบวชพรมน้ำบัพติศมาบนหน้าผาก, แต่ในทั้งสองกรณีเด็กๆ เหล่านี้ไม่ได้ประสบกับความรู้สึกทางจิตวิญญาณอันใด เช่นนั่นสิ่งนี้มีประโยชน์อะไร? ขนชาติอื่นๆ ประหลาดใจและตั้งข้อสงสัยว่าทำไมทารกนี้ถูกจุ่มลงไปใต้น้ำ เนื่องด้วยนี้ไม่ได้ให้ความตระหนัก ความศรัทธาหรือความตื่นตัวทางจิตวิญญาณ แต่เป็นเพียงธรรมเนียมที่ปฏิบัติตาม, อย่างไรก็ตามในสมัยของจอห์นผู้ให้รับบัพติศมานี้หาได้เป็นดังกล่าว : ก่อนอื่นจอห์นจะตักเตือนประชาชน นำพวกเขาไปสู่การสำนึกผิดในบาป และเคี่ยวเข็ญพวกเขาให้คาดการณ์การเสด็จมาของพระคริสต์, เมื่อนั้นใครก็ตามที่ได้รับชำระให้บริสุทธิ์ด้วยบัพติศมา จะสำนึกผิด

[1] พระอับดุลบาฮากล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับความร้อนและความเย็นที่มีบทบาทสำคัญในการแพทย์โบราณของอิสลาม

ในบาปของตนด้วยความถ่อมตัวและเจียมตัวเป็นที่สุด และทำนองเดียวกันจะล้างและชำระหัวใจของมนุษย์ให้สะอาดและบริสุทธิ์ ปลอดภัยจากสิ่งเปราะเปื้อนภายนอก และด้วยการไถ่หาที่สมบูรณ์ทั้งกลางวันและกลางคืน จะรอคอยทุกชั่วขณะการเสด็จมาของพระคริสต์และการได้รับอนุญาตให้เข้าไปสู่อาณาจักรของพระองค์

245

กล่าวโดยย่อ ความหมายของเราคือ การเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนสภาพและความจำเป็นรีบด่วนของกาลเวลา คือเหตุของการยกเลิกกฎหมาย เพราะเมื่อถึงเวลาบทบัญญัติทั้งหลายก่อนนี้ไม่เหมาะสมกับสภาพที่เป็นอยู่ทั่วไปอีกต่อไป, จงพิจารณาว่าความจำเป็นรีบด่วนของยุคใหม่ต่างจากยุคกลางมากเพียงไร! เป็นไปได้หรือที่บทบัญญัติทั้งหลายของศตวรรษก่อนๆ จะนำมาบังคับใช้ได้ในสมัยหลังๆ? เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่านี่เป็นไปได้เลย, ทำนองเดียวกันหลังจากช่วงเวลาหลายศตวรรษ สิ่งที่ถูกเรียกหาในปัจจุบันจะไม่เหมาะสมกับความจำเป็นของยุคอนาคตนั้น และการเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนสภาพจะหลีกเลี่ยงไม่ได้

246

ในยุคโรปกฎต่างๆ ถูกเปลี่ยนแปลงและดัดแปลงอยู่ตลอด กฎมากมายเพียงไรที่เคยมีอยู่ในระบบและประมวลกฎหมายของยุโรป และถูกยกเลิกไปนับแต่นั้น! การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงความคิด ธรรมเนียมและสภาพต่างๆ และหากปราศจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ความผาสุกในโลกของมนุษยชาติย่อมถูกรบกวน

247

ตัวอย่างเช่น โทราห์บัญญัติการตัดสินประหารชีวิตสำหรับใครก็ตามที่ละเมิดวันซาบาท ที่จริงแล้วมีการตัดสินประหารชีวิตสิบอย่างในโทราห์ บทบัญญัติเหล่านี้นำมาปฏิบัติในสมัยของเราได้หรือ? เป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นบทบัญญัติเหล่านี้จึงถูกเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนสภาพ และการเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนสภาพของกฎทั้งหลายในตัวมันเอง ประกอบกันเป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอของอัจฉริยภาพสุดยอดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

248

เรื่องนี้จำเป็นต้องพิจารณาอย่างลึกซึ้ง และเหตุผลนั้นชัดเจนและประจักษ์ ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ผู้ที่ใคร่ครวญ!

21. ขนมปังและเหล้าองุ่น

[The Bread and the Wine]

249

คำถาม : พระคริสต์กล่าวว่า : “เราคือขนมปังที่มีชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ : หากมนุษย์คนใดกินขนมปังนี้ เขาก็จะมีชีวิตตลอดไป” ^[1] อะไรคือความหมายของวาทีนี้?

250

คำตอบ : ขนมปังนี้หมายถึงสิ่งยังชีพสวรรค์แห่งความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า กล่าวคือ ใครก็ตามที่ทานสิ่งยังชีพนี้ นั่นคือ ใครก็ตามที่ได้มาซึ่งกรุณาธิคุณที่หลังไหลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดึงดูดความสว่างจากแสงของพระองค์ ได้ส่วนแบ่งของความสมบูรณ์ของพระคริสต์ เขาจะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์, ทำนองเดียวกันสิ่งที่เล็ดหมายถึงคือวิญญาณแห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ความอ้าใจสวรรค์และกรุณาธิคุณอนันต์ เพราะทุกส่วนของร่างกายได้สสารของชีวิตจากการไหลเวียนของเลือด

251

ในจอห์น 6:26 เป็นที่กล่าวว่า : “พวกเจ้าจงแสวงหาเรา มิใช่เพราะว่าพวกเจ้าได้เห็นปาฏิหาริย์ แต่เพราะว่าพวกเจ้าได้กินก้อนขนมปังจวนอิม” เป็นที่ประจักษ์ว่าก้อนขนมปังที่สาวกทั้งหลายกินจวนอิม คือกรุณาธิคุณสวรรค์ เพราะในตอนที่ 33 ของบทเดียวกันนี้เป็นที่กล่าวว่า : “เพราะขนมปังของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือพระผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ และให้ชีวิตแก่โลก” เป็นที่ประจักษ์ว่าร่างกายของพระคริสต์ไม่ได้ลงมาจากสวรรค์ แต่มาจากครรภ์ของพระนางแมรี : สิ่งที่ลงมาจากสวรรค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือวิญญาณของพระคริสต์ ขาวยิวซึ่งที่กั๊กว่าพระคริสต์กำลังพูดถึงร่างกายของพระองค์ จึงคัดค้านดั่งที่บันทึกอยู่ในตอนที่ 42 ของบทเดียวกันว่า : “และพวกเขา กล่าวว่า นี่ไม่ใช่เยชูบุตรของโจเซฟ ซึ่งเรารู้จักบิดาและมารดาของเขาหรือ? เช่นนั้นเขากล่าวได้อย่างไรว่า เราลงมาจากสวรรค์?”

252

จงพิจารณาดูว่าเป็นที่ประจักษ์เพียงไรว่า สิ่งที่พระคริสต์หมายถึงขนมปังสวรรค์คือพระวิญญาณของพระองค์ กรุณาธิคุณอนันต์ของพระองค์ ความสมบูรณ์และคำสอนของพระองค์ เพราะในตอนที่ 63 ของบทที่กล่าวมาก่อนหน้าเป็นที่กล่าวว่า : “วิญญาณนี้เองที่ให้พลังชีวิต เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด”

[1] พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 6:51

253

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่า วิญญาณของพระคริสต์คือความอารีสวรรค์ที่ลงมาจากสวรรค์ ใครก็ตามที่ได้รับพรที่หลังจากวิญญาณนี้ นั่นคือ อ้าแขนรับคำสอนสวรรค์ของวิญญาณ จะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์ ดังนั้นเป็นที่กล่าวไว้ในตอนที่ 35 ว่า “และพระเยซูทรงกล่าวต่อพวกเขาว่า เราคือขนมปังแห่งชีวิต : ใครที่มาหาเราจะไม่มีความหิวและใครที่เชื่อในเราจะไม่มีวันกระหาย”

254

จงสังเกตดูว่าพระองค์แสดงถ้อยคำ “มาหาพระองค์” เป็นการกิน และ “เชื่อในพระองค์” เป็นการดื่ม ดังนั้นเป็นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สิ่งยังชีพสวรรค์อยู่ที่พระพรของพระผู้เป็นเจ้า ความอำไพทางจิตวิญญาณ คำสอนสวรรค์ และศีลธรรมที่โอบล้อมทุกสิ่งของพระคริสต์, การกินหมายถึงการเข้าไปใกล้พระองค์ การดื่มหมายถึงการเชื่อในพระองค์ เพราะพระคริสต์มีทั้งร่างกายที่เป็นธาตุและร่างกายสวรรค์ ร่างกายที่เป็นธาตุถูกตรึงไม้กางเขน แต่ร่างกายสวรรค์ยังมีชีวิตและเป็นอนันต์ และเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตนิรันดร์, ร่างกายที่เป็นธาตุคือธรรมชาติความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ร่างกายสวรรค์คือคุณลักษณะสวรรค์ของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกรุณา! บางคนนึกคิดว่าขนมปังในพิธีศีลมหาสนิทคือสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ และพระผู้เป็นเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาอยู่ในขนมปังนั้น ทว่าเมื่อทานขนมปังไปภายในไม่กี่นาที ขนมปังแตกสลายจนหมดสิ้นและเปลี่ยนรูปไปหมด, เช่นนั้นความเชื่อที่ผิดนี้คิดขึ้นมาได้อย่างไร? เราขอการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้าสำหรับความหลงเชื่อที่ร้ายแรงดังกล่าว!

255

ความหมายของวาทะเหล่านี้คือ โดยการสำแดงองค์ของพระคริสต์ คำสอนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นกรุณาธิคุณนิรันดร์ ถูกกระจายไปกว้างไกล แสงสว่างแห่งการนำทางได้ส่องออกไป วิญญาณแห่งชีวิตได้ประทานมาให้สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์, ใครก็ตามที่ได้รับการนำทางอย่างถูกต้องได้พบชีวิต และใครก็ตามที่ยังหลงทางความตายชั่วนิรันดร์จะตามมาทัน, ขนมปังนั้นที่ลงมาจากสวรรค์คือร่างกายสวรรค์ของพระคริสต์ และองค์ประกอบทางจิตวิญญาณของพระองค์ ซึ่งสาวกทั้งหลายกินและบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์โดยองค์ประกอบนี้

256

สาวกทั้งหลายได้ทานอาหารหลายมือจากมือของพระคริสต์ ทำไมอาหารคำมือสุดท้ายต่างจากมืออื่น? ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าขนมปังสวรรค์มิได้หมายถึงขนมปังที่เป็นอาหารนี้ แต่หมายถึงสิ่งยังชีพสวรรค์ที่เป็นร่างแห่งจิตวิญญาณของพระคริสต์ นั่นคือ กรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าและความสมบูรณ์สวรรค์ ซึ่งสาวกของพระองค์ทานจนอิ่ม

257

ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูว่า เมื่อพระคริสต์ให้พรชนมบังและให้ชนมบังนั้นแก่เหล่าสาวกพร้อมกับกล่าวว่า "นี่คือร่างกายของเรา" [1] พระองค์อยู่กับพวกเขาให้เห็นอย่างเด่นชัดด้วยตัวเองพร้อมกับร่างกาย และไม่ได้เปลี่ยนรูปไปเป็นชนมบังและเหล่าอุงุ่น, หากพระองค์กลายเป็นชนมบังและเหล่าอุงุ่นเอง พระองค์คงไม่ได้อยู่กับสาวกอย่างเด่นชัดด้วยตัวเองพร้อมกับร่างกาย

258

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า ชนมบังและเหล่าอุงุ่นคือสัญลักษณ์ที่หมายความว่า : กรุณาธิคุณและความสมบูรณ์ของเราได้ให้แก่เจ้า และเนื่องด้วยเจ้าได้รับกรุณาธิคุณเอนกอนันต์นี้ เจ้าได้บรรลุถึงชีวิตนิรันดร์ และได้รับการแบ่งปันและส่วนแบ่งของสิ่งยังชีพสวรรค์

22. ปาฏิหาริย์ของพระคริสต์

[The Miracles of Christ]

259

คำถาม : เป็นที่ถือกันว่าปาฏิหาริย์บางอย่างมาจากพระคริสต์ เรื่องราวปาฏิหาริย์เหล่านี้ควรถือตามตัวอักษร หรือมีความหมายอื่นๆ? เพราะเป็นที่แสดงให้เห็นโดยการไต่สวนอย่างถ่วงท้าวว่า ธรรมชาติเนื้อแท้ของแต่ละสิ่งไม่เปลี่ยนแปลง สรรพสิ่งทั้งปวงอยู่ภายใต้กฎและการจัดระบบสากล ที่ตนเบี่ยงเบนออกไปไม่ได้ และดังนั้นไม่มีสิ่งใดฝ่าฝืนกฎสากลนั้นได้

260

คำตอบ : พระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายคือบ่อเกิดของการกระทำที่ปาฏิหาริย์และเครื่องหมายที่น่าพิศวง, เรื่องที่ยากและเป็นไปไม่ได้เป็นไปได้และทำได้สำหรับพวกเขา เพราะพวกเขาแสดงความสำเร็จที่ไม่ธรรมดาออกมาโดยอำนาจที่ไม่ธรรมดา และพวกเขาโน้มน้าวโลกของธรรมชาติโดยอำนาจที่อยู่เหนือธรรมชาติ สิ่งที่น่าพิศวงทั้งหลายปรากฏขึ้นมาจากพวกเขาแต่ละองค์

261

แต่ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายมีการใช้คำศัพท์พิเศษ และในสายตาของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย สิ่งที่น่าพิศวงและปาฏิหาริย์เหล่านี้ไม่มีความสำคัญถึงขนาดว่าพวกเขาไม่ต้องการแม้แต่จะให้กล่าวถึง เพราะถึงแม้ปาฏิหาริย์เหล่านี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นข้อพิสูจนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ปาฏิหาริย์เหล่านี้ก็เป็นหลักฐานที่ชัดเจนสำหรับผู้ที่อยู่ตอนนั้น และไม่ใช่สำหรับผู้ที่ไม่อยู่

[1] ระวังมิให้ไปเบิ้ล พระคัมภีร์ไบเบิ้ล แมทธิว 26:26

262

ตัวอย่างเช่น หากผู้แสวงหาที่ไม่ใช่ศาสนิกชนได้รับการบอกเล่าปาฏิหาริย์ของพระโมเสสและพระคริสต์ เขาจะปฏิเสธปาฏิหาริย์เหล่านี้และกล่าวว่า : “ปาฏิหาริย์ทั้งหลายยังถือกันมานานว่ามาจากเทวรูปทั้งหลายโดยการยืนยันของประชาชนและบันทึกไว้ในคัมภีร์, ดังนั้นพวกพราหมณ์ได้ประมวลหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ของพระพรหมทั้งเล่ม” จากนั้นผู้แสวงหาเหล่านั้นจะถามว่า : “เราจะรู้ได้อย่างไรว่าขาวยิวและคริสเตียนพูดความจริง และพวกพราหมณ์โกหก? เพราะทั้งสองเป็นเรื่องราวปรัมปรา ทั้งสองเป็นที่ยืนยันกันอย่างกว้างขวาง และทั้งสองถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง และอาจถือว่ามีน้ำหนักเชื่อหรือไม่น่าเชื่อก็ได้ ดังเช่นทุกเรื่องราวอื่นๆ : หากเรื่องหนึ่งเป็นความจริง ทั้งสองต้องเป็นเรื่องจริง หากเรื่องหนึ่งเป็นที่ยอมรับ ทั้งสองต้องเป็นที่ยอมรับ” ดังนั้นปาฏิหาริย์ไม่ใช่ข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติ เพราะถึงแม้ปาฏิหาริย์คือข้อพิสูจน์ที่เชื่อถือได้สำหรับผู้ที่อยู่ตอนนั้น ก็หาได้ทำให้ผู้ที่ไม่อยู่เชื่อมั่น

263

อย่างไรก็ตามในสมัยของพระเจ้าผู้สำแดงองค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ บรรดาผู้ที่ได้รับประสาทด้วยความเห็นแจ้งจะพบว่าทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระองค์คือปาฏิหาริย์ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเลิศเหนือสิ่งอื่นทั้งหมด และความเด่นเป็นพิเศษนี้ในตัวมันเองคือปาฏิหาริย์ที่แท้, จงพิจารณาดูว่า พระคริสต์โดยลำพังตัวคนเดียว ไม่มีผู้ช่วยเหลือหรือผู้คุ้มครอง ไม่มีกองทหารหรือกองทัพ ด้วยความเจียมตัวที่สุด ได้ชูธงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสูงตระหง่านต่อหน้าชนชาติทั้งหมดของโลกอย่างไร พระองค์ต้านพวกเขาอย่างไร และในที่สุดพระองค์ก็ปราบพวกเขาทั้งหมดอย่างไร ถึงแม้ว่าดูภายนอกแล้วพระองค์ถูกตรึงไม้กางเขน, ที่นี้คือปาฏิหาริย์ที่แท้ที่ไม่มีทางปฏิเสธได้ ที่จริงแล้วสัจธรรมของพระคริสต์ไม่จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์อื่นอีก

264

ปาฏิหาริย์ที่ปรากฏภายนอกเหล่านี้ไม่มีความสำคัญสำหรับสาวกของสัจธรรม ตัวอย่างเช่น หากคนตาบอดถูกทำให้มองเห็น ในที่สุดเขาจะสูญเสียการมองเห็นอีก เพราะเขาจะตายและสูญเสียประสาทสัมผัสและพลังความสามารถทั้งหมดของตน, ดังนั้นการทำให้คนตาบอดมองเห็นไม่มีความสำคัญที่ยั่งยืน เนื่องด้วยในที่สุดแล้วความสามารถในการมองเห็นถูกกำหนดให้สูญเสียไปอีก และหากร่างกายของคนตายได้รับการฟื้นชีวิต จะได้อะไรจากสิ่งนี้เนื่องด้วยร่างกายนั้นต้องตายอีก? สิ่งที่สำคัญคือการให้ความเห็นแจ้งที่แท้จริงและชีวิตนิรันดร์ กล่าวคือ ชีวิตทางจิตวิญญาณและทางธรรมสวรรค์ เพราะชีวิตทางกายนี้ไม่ยั่งยืนและการดำรงอยู่ของชีวิตนี้เท่ากับการไม่ดำรงอยู่, ดังที่พระคริสต์กล่าวตอบหนึ่งในสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า : “ขอให้คนตายฝังคนตายของพวกเขา” เพราะ “สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังคือเนื้อหนัง และสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณคือวิญญาณ” [1]

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 8:22; พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 12:39-40

265

จงพิจารณาดูว่าบรรดาผู้ที่แม้ออกจากภายนอกกว่ามีชีวิตทางกายพระคริสต์นับว่าตาย เพราะชีวิตที่แท้จริงคือชีวิตนิรันดร์และการดำรงอยู่ที่แท้จริงคือการดำรงอยู่ทางจิตวิญญาณ, ดังนั้นหากในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายกล่าวถึงการฟื้นคืนชีพให้คนตาย ความหมายคือพวกเขาบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์ หากพวกเขาบอกว่าผู้ที่ตาบอดถูกทำให้มองเห็น ความหมายของการมองเห็นนี้คือการหยั่งเห็นที่แท้จริง หากพวกเขาบอกว่าคนหูหนวกถูกทำให้ได้ยิน ความหมายคือเขาได้มาซึ่งหูของจิตและบรรลุถึงการได้ยินทางจิต สิ่งนี้ได้รับการแสดงให้เห็นโดยเนื้อหาของกอสเปวที่พระคริสต์กล่าวว่า พวกเขาเป็นเหมือนกับพวกที่โศกเศร้ากล่าวว่า iva ครึ่งหนึ่งว่า พวกเขามีตาแต่ มองไม่เห็น พวกเขามีหูแต่ไม่ได้ยิน และเรารักษาพวกเขา [1]

266

ความหมายของเรามีโซว่าพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายไม่สามารถแสดงปาฏิหาริย์ เพราะที่จริงแล้วสิ่งนี้อยู่ในวิสัยที่ทำได้ของพวกเขา แต่สิ่งที่มีความสำคัญและนัยสำคัญในสายตาของพวกเขาคือ การมองเห็นทางธรรม การได้ยินทางจิตวิญญาณและชีวิตนิรันดร์, ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่มีการบันทึกไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายว่า คนนั้นตาบอดและถูกทำให้มองเห็น ความหมายคือ เขาตาบอดทางธรรมและได้การเห็นแจ้งทางทางธรรม หรือเขาโง่เขลาและพบความรู้ หรือเขาไม่เอาใจใส่แล้วเกิดความตระหนัก หรือเขาเฝื่องโลกและหันมาเฝื่องธรรม

267

เนื่องด้วยการมองเห็น การได้ยิน ชีวิตและการรักษาทางธรรมนี้เป็นนิรันดร์ สิ่งเหล่านี้จึงสำคัญอย่างแท้จริง มิฉะนั้นแล้วเพียงชีวิตและพลังความสามารถของสัตว์มีความสำคัญ คุณค่าและมีค่าอะไร? ดังที่ความพุงซานอันเหลวไหลที่จะผ่านไปในวันไม่กี่วัน ตัวอย่างเช่น หากตะเกียงที่ไม่ได้จุดไฟถูกจุดไฟ ตะเกียงนั้นจะดับอีก แต่แสงสว่างของดวงอาทิตย์ส่องอย่างสว่างไสวอยู่เสมอ และนี่คือสิ่งที่สำคัญ

23. การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์

[The Resurrection of Christ]

268

คำถาม : อะไรคือความหมายของการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์หลังจากสามวัน?

269

คำตอบ : การฟื้นคืนชีพของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายไม่ใช่การฟื้นคืนชีพทางกาย ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา สภาวะและสภาพทั้งหมดของพวกเขา

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 13:14-5; พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 12:39-40

เขา ทั้งหมดที่พวกเขาทำ ก่อตั้ง สอน ดีความ อธิบายและสั่งสอน มีลักษณะที่ลึกลับทางจิตวิญญาณ และไม่ได้อยู่ในอาณาจักรวัตถุ

270

ดังกล่าวคือกรณีของพระคริสต์ลงมาจากรวรรค์ เป็นที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนหลายวรรคในกอสเปว่า บุตรแห่งมนุษย์ลงมาจากรวรรค์ หรืออยู่ในสวรรค์ และจะขึ้นไปสู่สวรรค์ ดังนี้ในจอห์น 6:38 เป็นที่กล่าวไว้ว่า : "เพราะเรลงมาจากรวรรค์" และเช่นกันในจอห์น 6:42 เป็นที่บันทึกไว้ว่า : "และพวกเขาบอกว่า นี่ไม่ใช่เยซูบุตรของโจเซฟ ซึ่งเรารู้จักบิดาและมารดาของเขาหรือ? เช่นนั้นเขากล่าวได้อย่างไรว่า เรลงมาจากรวรรค์?" และในจอห์น 3:13 เป็นที่กล่าวไว้ว่า : "ไม่มีมนุษย์คนใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากรวรรค์ กล่าวคือ บุตรแห่งมนุษย์ซึ่งอยู่ในสวรรค์"

271

จงพิจารณาดูว่าเป็นที่กล่าวไว้อย่างไรว่าบุตรแห่งมนุษย์อยู่ในสวรรค์ ถึงแม้ว่า ณ เวลานั้นพระคริสต์กำลังอาศัยอยู่บนโลก ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูว่าเป็นที่กล่าวไว้ชัดเจนว่า พระคริสต์มาจากรวรรค์ ถึงแม้ว่าพระองค์มาจากครรภ์ของพระนางแมรี และร่างกายของพระองค์เกิดจากพระนางแมรี, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าการยืนยันว่า บุตรแห่งมนุษย์ลงมาจากรวรรค์ มีความหมายทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ความหมายตามตัวอักษร และเป็นเหตุการณ์ทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ทางกาย, ความหมายคือแม้ดูภายนอกพระคริสต์กำเนิดมาจากครรภ์ของพระนางแมรี กระนั้นในความเป็นจริงพระองค์ลงมาจากรวรรค์ซึ่งเป็นที่ตั้งของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม ที่ส่องแสงในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าแห่งราชอาณาจักรสวรรค์ และเนื่องด้วยเป็นที่แสดงให้เห็นแล้วว่า พระคริสต์ลงมาจากรวรรค์แห่งจิตวิญญาณของอาณาจักรของพระเจ้า เป็นเจ้า, การหายตัวไปใต้พื้นดินของพระองค์เป็นเวลาสามวัน ต้องมีความหมายทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ความหมายตามตัวอักษร, ทำนองเดียวกันการฟื้นคืนชีพของพระองค์ขึ้นมาจากอ้อมอกของพื้นดิน เป็นเรื่องทางจิตวิญญาณและแสดงถึงสภาวะทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ทางกาย ทำนองเดียวกันการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์เป็นการขึ้นของจิตวิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย

272

นอกจากนี้เป็นที่แสดงให้เห็นโดยวิทยาศาสตร์แล้วว่า สวรรค์บนท้องฟ้าเป็นที่ว่างที่ไร้ขอบเขต ไม่มีสิ่งใดและว่างเปล่า ที่ซึ่งดวงดาวและดาวเคราะห์จำนวนมากนับไม่ถ้วนเคลื่อนไหวอยู่

273

ดังนั้นเราอธิบายความหมายของการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ในลักษณะต่อไปนี้ : หลังจากการสละชีวิตของพระคริสต์อัครสาวกทั้งหลายงงันและเสียขวัญ, สภาวะ

ความเป็นจริงของพระคริสต์ซึ่งอยู่ที่คำสอน พระพร ความสมบูรณ์และอานุภาพ
ธรรมของพระองค์ ถูกซ่อนและปกปิดเป็นเวลาสองหรือสามวันหลังจากการสละชีวิต
ของพระองค์ ไม่มีการสำแดงหรือปรากฏให้เห็นภายนอก ที่จริงแล้วเป็นราวกับว่า
สูญหายไปหมด เพราะพวกที่เชื่ออย่างแท้จริงมีจำนวนไม่กี่คน และแม้แต่ไม่กี่คนนี้ก็
งงันและเสียขวัญ ดังนั้นศาสนาของพระคริสต์เป็นเสมือนร่างที่ไร้ชีวิต, หลังจากสาม
วันอัครสาวกทั้งหลายกลับมานครและแนวแน่ ลูกชิ้นก้อนหินศาสนาของพระคริสต์
หมายมั่นที่จะส่งเสริมคำสอนสวรรค์และถือปฏิบัติคำตักเตือนของพระผู้เป็นนายของ
ตน, เมื่อนั้นสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์กลับสว่างไสว กรุณาธิคุณของ
พระองค์ส่องแสงออกไป ศาสนาของพระองค์พบชีวิตใหม่ คำสอนและคำตักเตือน
ของพระองค์เป็นที่เห็นได้และเห็นชัด กล่าวคือ ศาสนาของพระคริสต์ซึ่งเป็นเสมือน
ร่างที่ไร้ชีวิต ได้รับการกระตุ้นให้มีชีวิตและถูกล้อมรอบด้วยกรุณาธิคุณของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์

274

ดังกล่าวคือความหมายของการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ และนี่คือการฟื้นคืนชีพที่
แท้จริง แต่เนื่องด้วยนักบวชไม่เข้าใจความหมายของกอสเปว ไม่เข้าใจความลึกกลับ
นี้ จึงเป็นที่กล่าวอ้างว่าศาสนาขัดกับวิทยาศาสตร์ เพราะหนึ่งในสิ่งทั้งหลายคือ
การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์บนท้องฟ้าของร่างกายของพระคริสต์ขัดกับคณิตวิทยาศาสตร์,
แต่เมื่อสัจธรรมของเรื่องนี้ได้รับการไขให้กระจ่าง และสัญลักษณ์นี้ได้รับการอธิบาย
ไม่มีทางที่เรื่องนี้จะขัดกับวิทยาศาสตร์ แต่ได้รับยืนยันโดยวิทยาศาสตร์และเหตุผล

24. การลงมาสู่อัครสาวกทั้งหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์

[The Descent of the Holy Spirit upon the Apostles]

275

คำถาม : เป็นที่บันทึกไว้ในกอสเปวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสู่อัครสาวก
ทั้งหลาย อะไรคือลักษณะและความหมายของการลงมานี้?

276

คำตอบ : การลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เหมือนกับอากาศเข้าไปในร่างกาย
มนุษย์ นี่คือนิอุปสรรคและอุปมา ไม่ใช่ภาพและเรื่องราวตามตัวอักษร, สิ่ง
ที่หมายถึงเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ลงมาในกระจก นั่นคือ ความอำไพของดวงอาทิตย์
สะท้อนอยู่ในกระจก

277

หลังจากการสิ้นชีพของพระคริสต์ อัครสาวกทั้งหลายว่าุ่นใจ ความคิดและความ
คิดเห็นของพวกเขาไปคนละทาง ต่อมาพวกเขาแนวแน่และร่วมใจกัน, ณ งานฉลอง
เพนตีคอสท์พวกเขามารวมกัน ปล่อยวางจากโลก ละทิ้งความปรารถนาของตนเอง

สละความสบายและความสุขทางโลกทั้งหมด พลีร่างกายและวิญญาณของตนให้แก่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน ออกจากบ้านของตน ทั้งความพะวงและข้าวของทั้งหมดของตน และถึงกับล้มการดำรงอยู่ของตนเอง, เมื่อนั้นความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าประทานมา และอาณาภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกสำแดง, สภาธรรมของพระคริสต์มีชัย และความรักของพระผู้เป็นเจ้าเข้าครอง ในวันนั้นพวกเขาได้การรับรองจากพระผู้เป็นเจ้า และแต่ละคนจากกันไปในทิศทางต่างๆ เพื่อสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า และปริปากอธิบายข้อพิสูจน์และพยานหลักฐาน

278

ดั่งนี้การลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายความว่า อัครสาวกทั้งหลายถูกดึงดูดโดยพระวิญญาณของพระเมไซยะ บรรลุถึงความไม่ผันแปรและความแน่นอน พบชีวิตใหม่โดยวิญญาณแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า และเห็นพระคริสต์เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้คุ้มครองที่มีชีวิตเสมอของตน, พวกเขาเป็นเพียงหยดน้ำแล้วกลายเป็นมหาสมุทร พวกเขาเป็นรินที่อ่อนกำลังแล้วกลายเป็นนกอินทรีที่เห็นขึ้นไป พวกเขาทั้งหมดคือความอ่อนแอแล้วกลับได้รับการประสาทด้วยความแข็งแกร่ง พวกเขาเป็นเหมือนกระจกที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์: เป็นที่แน่นอนว่ารังสีและความโชติช่วงของดวงอาทิตย์จะสะท้อนอยู่ในนั้น

25. พระวิญญาณบริสุทธิ์

[The Holy Spirit]

279

คำถาม : “พระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายถึงอะไร?

280

คำตอบ : “พระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายถึงกรุณาธิคุณที่หลังไหลของพระผู้เป็นเจ้า และรังสีที่โชติช่วงที่แผ่ออกมาจากการสำแดงองค์ของพระองค์ ดั่งนี้พระคริสต์คือศูนย์รวมของรังสีของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม และจากศูนย์รวมที่ทรงอำนาจนี้ซึ่งเป็นสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ กรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าส่องแสงมาบนกระจกอื่นๆ ซึ่งคือสภาวะความเป็นจริงของอัครสาวกทั้งหลาย

281

การลงมาสู่อัครสาวกทั้งหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายความว่า กรุณาธิคุณสวรรค์ที่รุ่งโรจน์ทอดแสงสว่างและความอ้าใจของตนยังสภาวะความเป็นจริงของพวกเขา, เพราะมีฉะนั้นแล้วการออกไปและการถอยกลับ การลงมาและการอยู่ในตัว คือลักษณะเฉพาะของร่างกายไม่ใช่ของวิญญาณ นั่นคือ การออกไปและการอยู่ในตัวเกี่ยวข้องกับความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่รู้ได้ด้วยจิตใจ และความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจ เช่น เหตุผล ความ

รัก ความรู้ จินตนาการและความคิด ไม่ได้เข้า ออกหรืออยู่ในตัว แต่หมายถึง ความสัมพันธ์กันต่างหาก

282

ตัวอย่างเช่น ความรู้ซึ่งคือรูปแบบหนึ่งที่ได้มาโดยปัญญา คือสิ่งหนึ่งที่เราได้รู้ได้ด้วยจิตใจ และการพูดเกี่ยวกับความรู้ว่าเข้าไปและออกมาจากปัญญาเป็นเรื่องไม่เป็นเหตุเป็นผล ที่จริงแล้วนั่นนี่คือความสัมพันธ์ของการได้มา ดังเช่นภาพที่สะท้อนอยู่ในกระจก

283

ดังนั้นเนื่องด้วยเป็นที่ประจักษ์และแสดงให้เห็นแล้วว่า ความเป็นจริงที่เราได้รู้ได้ด้วยจิตใจ ไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในตัว ดังนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะขึ้นมา เข้าไป ออกมา ผสมผสานหรืออยู่ในตัว อย่างมากที่สุดพระวิญญาณบริสุทธิ์ มาปรากฏดังเช่นดวงอาทิตย์ปรากฏในกระจก

284

ยิ่งไปกว่านั้นในบางวรรคในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มีการกล่าวเป็นนัยถึงพระวิญญาณ นั้นจะลงหมายถึงบุคคลหนึ่ง เนื่องด้วยเป็นที่กล่าวไว้ตามธรรมเนียมใน วาจาและการสนทนาว่า บุคคลนั้นๆ คือรูปกายของวิญญาณ หรือคือรูปกายของ ความปรานีและความเอื้อเฟื้อ ในกรณีนี้ความสนใจไม่ได้เพ่งมาที่ตะเกียง แต่เพ่งมาที่แสงสว่าง

285

ตัวอย่างเช่นในการกล่าวถึงพระศาสดาตามพันธสัญญาที่ต้องเสด็จมาหลังจากพระ คริสต์ เป็นที่กล่าวไว้ในจอห์น 16:12 ว่า : “เรายังมีอีกหลายอย่างที่จะกล่าวต่อเจ้า แต่พวกเจ้าไม่สามารถรับได้ตอนนี้ อย่างไรก็ตามเมื่อพระองค์ ผู้เป็นพระวิญญาณ แห่งสัจธรรมเสด็จมา พระองค์จะนำทางเจ้าไปสู่สัจธรรมทั้งปวง : เพราะพระองค์จะไม่ พูดด้วยตัวเอง แต่จะพูดอะไรก็ตามที่พระองค์จะได้ยิน”

286

บัดนี้จึงพิจารณาดูอย่างรอบคอบว่าวาทะ “เพราะพระองค์จะไม่พูดด้วยตัวเอง แต่จะ พูดอะไรก็ตามที่พระองค์จะได้ยิน” แสดงนัยอย่างชัดเจนว่าพระวิญญาณแห่งสัจ ธรรมอยู่ในรูปกายของบุรุษคนหนึ่งผู้ซึ่งมีวิญญาณ มีหูที่จะได้ยินและลิ้นที่จะพูด ทำนองเดียวกันพระคริสต์ถูกเรียกว่า “พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า” เช่นเดียวกัน กับที่เราพูดถึงแสงสว่างและกระนั้นหมายถึงทั้งแสงสว่างและตะเกียง

26. การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และวันแห่งการพิพากษา [The Second Coming of Christ and the Day of Judgement]

287

เป็นที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายว่าพระคริสต์จะกลับมา และการกลับมาของพระองค์ขึ้นกับการบังเกิดขึ้นของเครื่องหมายบางอย่าง : เมื่อพระองค์กลับมา พระองค์จะมากับเครื่องหมายเหล่านั้น เช่น "ดวงอาทิตย์จะมีด ดวงจันทร์จะไม่เรืองแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตกลงมาจากนภา...และเมื่อนั้นเครื่องหมายของบุตรแห่งมนุษย์จะปรากฏขึ้นบนนภา : และเมื่อนั้นชนเผ่าทั้งหมดของโลกจะเสร์้าโศก และพวกเขาจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาในก้อนเมฆบนนภาด้วยอาานุภาพและความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่" ^[1] พระบาฮาออลลาห์ให้การตีความอย่างละเอียดของวจนะเหล่านี้ไว้ในคิตาบิอ์คาน และไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวซ้ำที่นี่ จงไปดูที่คัมภีร์เล่มนั้น และเจ้าจะเข้าใจความหมายของวจนะเหล่านี้ ^[2]

288

ที่นี้ถัดมาเราอยากจะกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ซึ่งคือดังต่อไปนี้ การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์มาจากสวรรค์เช่นกันดังที่กล่าวไว้อย่างชัดเจนในกอสเปว แม้แต่พระคริสต์เองกล่าวว่าบุตรแห่งมนุษย์ลงมาจากสวรรค์ และบุตรแห่งมนุษย์อยู่ในสวรรค์ และไม่มีมนุษย์คนใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ ^[3] ดั่งนี้เป็นที่ยอมรับโดยทุกคนว่าพระคริสต์ลงมาจากสวรรค์ ขณะที่ดูภายนอกเหมือนว่าพระองค์มาจากครรภ์ของพระนางแมรี

289

ที่นี้ดั่งเช่นพระองค์มาครั้งแรกเหมือนกับมาจากครรภ์มารดา แต่ในความเป็นจริงทรงมาจากสวรรค์ ดั่งนั้นในครั้งที่สองพระองค์จะดูเหมือนว่ามาจากครรภ์ แต่ในความเป็นจริงทรงมาจากสวรรค์, เงื่อนไขที่บันทึกไว้ในกอสเปวสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เหมือนกันจริงๆ กับเงื่อนไขที่ระบุไว้สำหรับการเสด็จมาครั้งแรกดังที่เราอธิบายไว้ก่อนนี้

290

คัมภีร์ของไอซายาประกาศว่า พระเมไซยะจะพิชิตโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และชาติทั้งหมดของโลกจะมารวมตัวกันภายใต้เงาของพระองค์ อาณาจักรของพระองค์จะได้รับการสถาปนา พระองค์จะมาจากสถานที่ที่ไม่รู้จัก คนบาปทั้งหลายจะถูกพิพากษา และความยุติธรรมจะมีอิทธิพลเหนือกว่าถึงขนาดว่า สุนัขป่าและแกะ เสือดาวและลูกแพะ เด็กที่ยังไม่อดนมและงูพิษ จะมารวมตัวกันที่น้ำพุเดียวกัน

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 24:29-30

² ดู คิตาบิอ์คาน ย่อหน้า 27-42 และ 66-87

³ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 3:13

ในท่งหญ้าเดียวกันและที่พอกอาศัยเดียวกัน, การเสด็จมาครั้งแรกอยู่ภายใต้เงื่อนไขเหล่านี้เช่นกัน ถึงแม้ว่าดูภายนอกไม่มีเงื่อนไขใดบังเกิดขึ้น ดังนั้นชาวยิวจึงค่อนข้างและพระคริสต์ และพระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า! เรียกพระเมไซยะว่าอสุรกาย^[1] ถือว่าพระองค์เป็นผู้ทำลายอาคารของพระผู้เป็นเจ้าของ และเป็นผู้ละเมิดวันซาบาทและกฎ และตัดสินประหารชีวิตพระองค์, ที่นี้เงื่อนไขเหล่านี้แต่ละอย่างและทุกอย่างมีความหมายซ่อนเร้น แต่ชาวยิวหาได้เข้าใจและดังนั้นพวกเขาถูกม่านปิดกั้นจากการยอมรับพระองค์

291

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์มาในรูปแบบแผนคล้ายกัน เครื่องหมายและเงื่อนไขทั้งหมดที่ระบุไว้มีความหมายซ่อนเร้น และไม่ควรถือตามตัวอักษร เพราะมีฉะนั้นแล้วหนึ่งในหลายสิ่งที่กล่าวไว้คือ ดวงดาวทั้งหลายจะตกลงมาบนโลก, กระนั้นดวงดาวเหล่านี้ไม่มีสิ้นสุดและนับไม่ถ้วน และนักคณิตศาสตร์สมัยใหม่ได้แสดงให้เห็นและพิสูจน์แล้วว่า มวลของดวงอาทิตย์มีขนาดใหญ่กว่ามวลของโลกประมาณ 1.5 ล้านเท่า และดวงดาวที่อยู่กับที่แต่ละดวงใหญ่กว่าดวงอาทิตย์ 1,000 เท่า หากดวงดาวเหล่านี้ตกลงมาบนผิวโลก จะมีที่ว่างสำหรับดวงดาวเหล่านี้ได้อย่างไร? นี่จะเป็นราวกับว่าภูเขาที่ใหญ่ขนาดภูเขาหิมาลัยหนึ่งพันล้านลูกตกลงมาบนเมล็ดมัสตาด, โดยเหตุผลและวิทยาศาสตร์ (และที่จริงแล้วเป็นเรื่องของสามัญสำนึกธรรมดา) สิ่งดังกล่าวเป็นไปได้เลย และกระนั้นที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่านั้นคือพระคริสต์กล่าวว่า : บางทีเราจะมาเมื่อเจ้ากำลังหลับอยู่ เพราะการมาของบุตรแห่งมนุษย์เป็นเหมือนกับการมาของขโมย”^[2] บางทีขโมยอาจจะอยู่ในบ้านและเจ้าของบ้านอาจจะไม่รู้

292

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า เครื่องหมายเหล่านี้มีความหมายซ่อนเร้น และไม่ควรถือตามตัวอักษร, ความหมายเหล่านี้ได้รับการอธิบายไว้อย่างบริบูรณ์ในคิตาปีอิคาน จงไปดูที่คัมภีร์นั้น

27. ตริเอกา

[The Trinity]

293

คำถาม : อะไรคือความหมายของตรีเอกาและสามบุคคลในนั้น?

¹ มาซิคห์ (อสุรกาย) ซึ่งเป็นการบิดเบือนคำว่า “มาซิคห์” (เมไซยะ)

² เปรียบเทียบ เเรสะโลเนียน 5:2 และ พระคัมภีร์ไบเบิล ปีเตอร์ 3:10

294

คำตอบ : สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าวิสุทธิและประเสริฐเหนือความเข้าใจของสรรพสิ่ง ไม่มีทางจินตนาการได้โดยความเข้าใจและปัญญาที่เป็นสังขาร และอยู่เหนือความคิดทั้งหมด, สภาวะความเป็นจริงนั้นไม่ยอมให้มีการแบ่งตัว เพราะการแบ่งตัวและทวีจำนวนเป็นลักษณะเฉพาะส่วนหนึ่งของสิ่งที่ถูกสร้างและดังนั้นไม่เที่ยงแท้ และไม่ใช่อุบัติเหตุที่มีผลต่อสภาวะการดำรงอยู่ที่จำเป็น

295

สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าวิสุทธิเหนือความเดียว เช่นนั้นยิ่งเหนือพหุพจน์มากกว่าเพียงไร เพราะการที่สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้นจะลงมามาสู่สถานะและระดับชั้นต่างๆ ย่อมเท่ากับเป็นความบกพร่องซึ่งตรงกันข้ามกับความสมบูรณ์ และเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง, สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของอยู่ในยอดที่สูงส่งที่สุดของความวิสุทธิและบริสุทธิ์เสมอมาและตลอดไป ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับการสำแดงองค์และการเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้าของ เกี่ยวโยงกับความโชติช่วงของแสงสว่างของพระองค์ และไม่ใช่อะไรลงมาสู่ระดับชั้นต่างๆ ของการดำรงอยู่

296

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือความสมบูรณ์แท้ และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงคือความไม่สมบูรณ์แท้, การที่จะให้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าลงมาสู่ระดับชั้นต่างๆ ของดำรงอยู่ ย่อมเป็นความไม่สมบูรณ์ที่สุด ที่จริงนั้นการสำแดงองค์ การรุ่งอรุณและความโชติช่วงของพระองค์ เป็นเสมือนการปรากฏของดวงอาทิตย์ในกระจกใส แฉวาวและขัดเงา

297

สรรพสิ่งคือเครื่องหมายที่อำไพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ตัวอย่างเช่น รังสีของดวงอาทิตย์ส่องมายังทุกสิ่งบนพิภพ กระนั้นแสงสว่างที่ส่องมาบนที่ราบ ภูเขา ต้นไม้และผลไม้ อยู่ในปริมาณแค่นี้เพียงทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่เห็นได้ รับประกันการเติบโตและทำให้สิ่งเหล่านี้บรรลุถึงจุดหมายของการดำรงอยู่ของตน, อนุภาคที่ตามบุรุษที่สมบูรณ์เป็นราวกับกระจกใสซึ่งภายในนั้น ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมถูกเปิดเผยและสำแดงคุณลักษณะและความสมบูรณ์เต็มที่, ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์คือกระจกใสขัดเงาที่แวววาวแห่งความบริสุทธิ์และความแจ่มแจ้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมซึ่งเป็นสาระของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มาปรากฏอยู่ในกระจกนั้นและสำแดงแสงสว่างและความร้อนของตนในนั้น กระนั้นดวงอาทิตย์ไม่ได้ลงจากยอดสุดแห่งความศักดิ์สิทธิ์และสวรรค์แห่งความวิสุทธิ มาอาศัยอยู่ภายในกระจก, ไม่ ดวงอาทิตย์ยังคงสถิตอยู่ในความสูงส่งและความประเสริฐของตน แต่ถูกเปิดเผยและสำแดงในกระจกด้วยความงามและความสมบูรณ์ทั้งหมดของตน

298

ที่นี่หากเรากล่าวว่าเราเห็นดวงอาทิตย์ในกระจกสองบาน บานหนึ่งคือพระคริสต์และอีกบานหนึ่งคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ เราเห็นดวงอาทิตย์สามดวง ดวงหนึ่งบนนภา อีกสองดวงบนโลก เรากำลังพูดความจริง, และหากเรากล่าวว่ามีดวงอาทิตย์ดวงเดียว ดวงอาทิตย์เป็นเดี่ยวแท้ ไม่มีคู่หรือผู้เท่าเทียม เราก็กำลังพูดความจริงเช่นกัน

299

ความหมายของถ้อยคำของเราคือ สภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์คือกระจกใส ซึ่งในนั้นดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม นั่นคือ สารของพระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏและส่องแสงออกไปด้วยคุณลักษณะและความสมบูรณ์ที่ไม่รู้สิ้นของตน, ไม่ใช่ว่าดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นสารของพระผู้เป็นเจ้า แบ่งตัวหรือทวีจำนวน เพราะดวงอาทิตย์คงอยู่เป็นหนึ่ง แต่เป็นที่เห็นชัดในกระจก, นั่นเองที่ทำให้พระคริสต์กล่าวว่า “พระบิดาอยู่ในพระบุตร” ซึ่งหมายความว่าดวงอาทิตย์เป็นที่เห็นชัดและเห็นได้ในกระจกนี้

300

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือกรุณาธิคุณที่หลังไหลของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกเปิดเผยและสำแดงอยู่ในสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ ความเป็นศาสนทูตคือสถานะของหัวใจของพระคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสถานะของวิญญาณของพระองค์ ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์และแสดงให้เห็นแล้วว่า สารของพระผู้เป็นเจ้าคือความเป็นหนึ่งแท้ ไม่มีที่เสมอ ที่เท่าเทียมหรือความคล้ายคลึง

301

นี่คือความหมายที่แท้จริงของสามบุคคลของตรีเอกา มิฉะนั้นรากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าย่อมตั้งอยู่บนทฤษฎีบทที่ไม่มีเหตุผลที่ไม่มีปัญญาใดนึกคิดได้ และปัญญาจะถูกบังคับให้เชื่อสิ่งที่ตนไม่สามารถนึกคิดได้อย่างไร? สิ่งดังกล่าวไม่สามารถเป็นที่เข้าใจได้โดยการใช้เหตุผลของมนุษย์ และไม่สามารถยิ่งกว่าเพียงไหนที่จะสวมในรูปที่รู้ได้ด้วยจิตใจ แต่ยังคงเป็นความฟุ้งซ่านทั้งสิ้น

302

บัดนี้การอธิบายนี้ให้ความกระจ่างแก่ความหมายของสามบุคคลของตรีเอกา และในเวลาเดียวกันแสดงให้เห็นความเป็นหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า

28. การดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์

[The Pre-existence of Christ]

303

คำถาม : อะไรคือความหมายของวาหะในกอสเปาของจอห์น "ข้าแต่พระบิดา และบัดนี้ขอทรงสดุดีข้าพเจ้าด้วยตัวของพระองค์เอง ด้วยความรุ่งโรจน์ที่ข้าพเจ้ามีกับพระองค์ก่อนจะมีโลกนี้" [1]

304

คำตอบ : การดำรงอยู่ก่อนมีสองชนิด หนึ่งเป็นการดำรงอยู่ก่อนที่แท้ ซึ่งไม่มีเหตุ นำมาก่อน แต่ดำรงอยู่ในตัวเอง ตัวอย่างเช่น ดวงอาทิตย์ส่องแสงในตัวเองและไม่ขึ้นกับรัศมีของดวงดาวอื่น นี้เรียกว่าแสงสว่างที่แท้, แต่แสงของดวงจันทร์รับมาจากดวงอาทิตย์ เพราะดวงจันทร์ต้องอาศัยดวงอาทิตย์เพื่อการเรืองรัศมีของตนเอง ดังนั้นในแง่ของแสงสว่าง ดวงอาทิตย์คือเหตุและดวงจันทร์คือผล ดวงอาทิตย์เป็นสิ่งบรมโบราณ มาก่อนและมีอยู่ก่อน ขณะที่ดวงจันทร์ถูกสิ่งอื่นนำมาก่อน

305

ชนิดที่สองคือการดำรงอยู่ก่อนที่สัมพันธ์กับกาลเวลาซึ่งไม่มีจุดเริ่มต้น พระวณะที่เหนือธรรมชาติของพระผู้เป็นเจ้าวิสุทธิเหนือกาลเวลา, อดีต ปัจจุบันและอนาคต ล้วนเสมอกันในความสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้า เมื่อวานนี้ วันนี้และพรุ่งนี้ไม่มีบนดวงอาทิตย์

306

ทำนองเดียวกันมีการมาก่อนในเรื่องของเกียรติและความเด่นพิเศษ นั่นคือ สิ่งที่เด่นพิเศษที่สุดมาก่อนสิ่งที่เด่นพิเศษ ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ผู้เป็นพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า มาก่อนสรรพสิ่งอย่างไม่ต้องสงสัยในด้านสาระ คุณลักษณะและความเด่นพิเศษ, ก่อนมาปรากฏในรูปของมนุษย์ พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในสภาวะของความวิสุทธิและความรุ่งโรจน์ที่สุด ดำรงอยู่ในความอำไพและความงามที่สมบูรณ์ในยอดสุดแห่งราชศัสดาของตน, โดยอัจฉริยภาพของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด เมื่อพระวณะนั้นสาดแสงของตนจากจุดสูงสุดแห่งความรุ่งโรจน์มาบนโลกที่มีร่าง พระวณะดังกล่าวถูกโจมตีผ่านเนื้อหนัง, ดังนั้นพระวณะตกไปอยู่ในมือของชาวยิว และกลายเป็นเชลยของผู้โง่เขลาและผู้ยอติธรรม และสุดท้ายแล้วถูกตรึงไม้กางเขน, นั่นเองที่ทำให้พระองค์เรียกร้องพระผู้เป็นเจ้าโดยกล่าวว่า : ขอทรงปลดปล่อยข้าพเจ้าจากพันธนาการของอาณาจักรของร่างกาย และปลดปล่อยข้าพเจ้าเป็นอิสระจากกรงนี้ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปสู่ยอดสุดแห่งความยิ่งใหญ่และราชศัสดา ได้คืนความวิสุทธิและความรุ่งโรจน์เมื่อก่อนที่ข้าพเจ้าเคยได้ก่อนมาอาศัยอยู่

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 17:5

ในโลกของเนื้อหนัง ได้ปีติยินดีต่ออำนาจปกครองนิรันดร และบินขึ้นไปสู่ที่พักอาศัยที่แท้จริงของเรา ซึ่งเป็นอาณาจักรที่ไร้สถานที่ของราชอาณาจักรที่มองไม่เห็น

307

ดังที่เจ้าได้สังเกต หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ ความยิ่งใหญ่และความรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้รับการสถาปนาทั้งในอาณาจักรของหัวใจและตลอดความกว้างใหญ่ของพิภพไปจนถึงแม้แต่ธลึงค์เอง トラบโดที่พระองค์อาศัยอยู่ในโลกของร่างกาย พระองค์ถูกเหยียดและด่าว่าโดยชาติที่อ่อนแอที่สุดในโลก นั่นคือชาวียิวผู้ซึ่งเห็นว่าเป็นการเหมาะสมที่จะสวมมงกุฎหนามบนหน้าผากที่วิสุทธิของพระองค์, แต่หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ มงกุฎฝังมณีของกษัตริย์ทั้งหลายอ่อนน้อมและยอมจำนนต่อมงกุฎหนามนั้น

308

จงมองดูความรุ่งโรจน์ที่พระวาระของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าบรรลุถึงแม้ในโลกนี้!

29. บาปและการไถ่บาป

[Sin and Atonement]

309

คำถาม : ใน 1 โครินเธียน 15:22 เป็นที่เขียนไว้ว่า : "เพราะทุกคนตายในอดัมฉันใดทุกคนจะถูกทำให้มีชีวิตในพระคริสต์ฉันนั้น" อะไรคือความหมายของวาทะเหล่านี้?

310

คำตอบ : จงรู้ไว้ว่ามีธรรมชาติสองอย่างในมนุษย์ : ธรรมชาติทางกายและธรรมชาติทางจิตวิญญาณ ธรรมชาติทางกายรับมรดกมาจากอดัม ขณะที่ธรรมชาติทางจิตวิญญาณรับมรดกมาจากสถานะความเป็นจริงของพระวาระของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งเป็นสภาวะธรรมของพระคริสต์, ธรรมชาติทางกายกำเนิดมาจากอดัม แต่ธรรมชาติทางจิตวิญญาณกำเนิดมาจากกรุณาธิคุณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ธรรมชาติทางกายคือบ่อเกิดแห่งความไม่สมบูรณ์ทุกอย่าง และธรรมชาติทางจิตวิญญาณคือบ่อเกิดแห่งความสมบูรณ์ทั้งปวง

311

พระคริสต์พลีตนเองเพื่อว่ามนุษย์ชาติจะเป็นอิสระจากความไม่สมบูรณ์ของธรรมชาติทางกาย และได้รับการประสาดด้วยคุณของธรรมชาติทางจิตวิญญาณ, ธรรมชาติทางจิตวิญญาณนี้ซึ่งมาดำรงอยู่โดยกรุณาธิคุณของสถานะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือยอดรวมของความสมบูรณ์ทั้งหมด และมาจากลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ธรรมชาตินี้คือความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือแสงสว่าง ธรรมะ การนำทาง ความประเสริฐ ความมีจิตใจสูง ความยุติธรรม ความรัก ความ

เอื้อเพื่อ ความเมตตาต่อทุกคน กุศลกิจ : ธรรมชาตินี้คือชีวิตเหนือชีวิต คือการสะท้อนความอำไพที่โชติช่วงของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม

312

พระคริสต์คือศูนย์รวมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ : พระองค์กำเนิดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ได้รับการเลี้ยงดูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ สภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ไม่ได้มาจากเชื้อสายของอดัม แต่ถือกำเนิดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความหมายของ 1 โครินธ์ 15:22 ซึ่งกล่าวว่า "ทุกคนตายในอดัมฉันใด ทุกคนจะถูกทำให้มีชีวิตในพระคริสต์ฉันนั้น" คือดังต่อไปนี้ : อดัมถูกกล่าวถึงโดยทั่วไปว่าเป็น "บิดาของมนุษย์" นั่นคือ อดัมคือเหตุแห่งชีวิตทางกายของมนุษยชาติ และครองฐานะเป็นบิดาทางกาย, อดัมคือวิญญาณที่มีชีวิต แม้ว่าไม่ใช่วิญญาณที่ให้ชีวิต ขณะที่พระคริสต์คือเหตุแห่งชีวิตทางจิตวิญญาณของมนุษย์ และในเรื่องของจิตวิญญาณ พระองค์ครองฐานะความเป็นบิดาทางจิตวิญญาณ อดัมคือวิญญาณที่มีชีวิต พระคริสต์คือจิตวิญญาณที่ให้ชีวิต

313

ในโลกทางกายนี้มนุษย์อยู่ภายใต้พลังอำนาจของกิเลสตามสัญชาตญาณ ซึ่งบาปคือผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของพลังอำนาจนี้ เพราะกิเลสเหล่านี้ไม่ถูกผูกมัดโดยกฎแห่งความยุติธรรมและความชอบธรรม, ร่างกายของมนุษย์เป็นนักโทษของธรรมชาติ ร่างกายจะกระทำตามที่ธรรมชาติบงการ, ดังนั้นบาปทั้งหลายเช่น ความโกรธแค้น ความริษยา การวิวาท ความละโมภ ความโลภโมโหสัน ความเคียดแค้น อคติ ความหุนหัน ความทะนงและความโหดเหี้ยม ต้องมีอยู่ในโลกทางกาย, คุณลักษณะเยี่ยงสัตว์ทั้งหมดนี้มีอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์ที่ไม่ได้รับการอบรมทางจิตวิญญาณเป็นราวกับสัตว์ เหมือนกับพวกที่อาศัยอยู่ในอัฟริกาซึ่งการกระทำ มารยาทสังคมและมาตรฐานศีลธรรมของพวกเขาเป็นไปตามสัญชาตญาณล้วนๆ และพวกเขากระทำตามการบงการของธรรมชาติถึงจุดที่ฉีกและกินกันและกัน, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าโลกทางกายของมนุษย์คือโลกแห่งบาป ในระดับนี้โลกทางกายนี้มนุษย์แยกไม่ได้จากสัตว์

314

บาปทั้งปวงถูกกระตุ้นโดยการบงการของธรรมชาติ การบงการของธรรมชาติเหล่านี้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะเด่นเฉพาะของการดำรงอยู่ทางกาย ไม่ใช่บาปสำหรับสัตว์ แต่เป็นบาปสำหรับมนุษย์, สัตว์คือบ่อเกิดแห่งความไม่สมบูรณ์ เช่น ความโกรธ ตัณหา ความริษยา ความโลภ ความโหดร้ายและความทะนง ลักษณะที่น่าตำหนิเหล่านี้ทั้งหมดพบได้ในธรรมชาติของสัตว์แต่ไม่ได้เป็นบาปสำหรับสัตว์ แต่เป็นบาปสำหรับมนุษย์

315

อดัมคือเหตุแห่งชีวิตทางกายของมนุษย์ แต่สภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ นั่นคือ พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือเหตุแห่งชีวิตทางจิตวิญญาณของมนุษย์ พระวณะคือวิญญาณที่ให้ชีวิต ซึ่งหมายความว่าความไม่สมบูรณ์ทั้งปวงที่กำหนดมาให้โดยชีวิตทางกายของมนุษย์ ถูกเปลี่ยนสภาพเป็นความสมบูรณ์ของมนุษย์โดยการสั่งสอนและการชี้แนะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งการปล่อยวางนั้น ดังนั้นพระคริสต์คือวิญญาณที่ให้ชีวิตและเหตุแห่งชีวิตทางจิตวิญญาณของมวลมนุษยชาติ

316

อดัมคือเหตุแห่งชีวิตทางกาย และเนื่องด้วยโลกทางกายของมนุษย์คืออาณาจักรแห่งความไม่สมบูรณ์ และเนื่องด้วยความไม่สมบูรณ์เทียบเท่ากับความตาย พอเปรียบเทียบความไม่สมบูรณ์ทางกายเป็นความตาย

317

แต่คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่า อดัมทำบาปและละเมิดโดยกินจากต้นไม้ต้องห้าม ผลตามมาที่หายนะและนำหาวาดกลัวของการละเมิดนี้ เป็นมรดกสืบทอดตลอดกาลมายังบรรดาผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากอดัม และดังนั้นอดัมกลายเป็นเหตุแห่งความตายของมนุษย์ คำอธิบายนี้ไม่มีเหตุผลและตีความผิดอย่างชัดเจน เพราะนี่แสดงนัยว่ามวลมนุษย์ แม้แต่ศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าซึ่งไม่ได้ทำผิดหรือทำบาปอะไร และไม่ใช้เพราะเหตุผลใดนอกจากการสืบเชื้อสายมาจากอดัม ได้กลายเป็นคนบาปที่มีความผิดและต้องทนทรมานในนรกจนกระทั่งวันแห่งการพลีของพระคริสต์, นี่ย่อมไม่ใช่ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า หากอดัมคือคนบาปอะไรคือบาปของพระอัครบาท? อะไรคือความผิดของไอแซคและโจเซฟ? อะไรคือ การละเมิดของพระโมเสส?

318

แต่พระคริสต์ผู้เป็นพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้พลีตนเอง นี้มีสองความหมาย ความหมายภายนอกและความหมายที่แท้จริง ความหมายภายนอกคือดังนี้ : เนื่องด้วยพระคริสต์มุ่งหวังที่จะส่งเสริมศาสนาที่จะต้องอบรมเผ่าพันธุ์มนุษย์ กระตุ้นบุตรหลานของมนุษย์ และให้ความสว่างมวลมนุษยชาติ และเนื่องด้วยการสนับสนุนศาสนาที่ยิ่งใหญ่ดังกล่าว ซึ่งจะทำให้ชนชาติทั้งหมดของโลกเป็นปรีภักซ์และทานการต่อต้านของทุกชาติและรัฐบาล ถูกกำหนดล่วงหน้าให้นำมาซึ่งการหลังเลือดของพระองค์ และนำไปสู่การตรึงไม้กางเขนและความตายของพระองค์ ดังนั้นในขณะที่ทรงเปิดเผยพันธกิจของตนพระองค์สละชีวิต ยินดีต้อนรับไม้กางเขนเป็นบัลลังก์ของพระองค์ ถือว่าทุกบาดแผลคือยาบรรเทาและพิษทุกอย่างคือน้ำผึ้งที่หวานที่สุด ลูกชิ้นสั่งสอนและชี้แนะประชาชน นั่นคือ พระองค์พลีตนเองเพื่อว่าพระองค์จะได้ประทานวิญญาณแห่งชีวิต และให้ร่างกายมอดม้วยเพื่อว่าพระองค์จะกระตุ้นวิญญาณของผู้อื่น

319

อย่างไรก็ตามความหมายที่สองของการพลีคือดังนี้ : พระคริสต์เป็นเหมือนเมล็ด และเมล็ดนี้เสียสละรูปทรงของตนเอง เพื่อว่าต้นไม้จะเติบโตและพัฒนา ถึงแม้ว่ารูปทรงของเมล็ดถูกทำลาย สภาวะความเป็นจริงของเมล็ดสำแดงตนเองด้วยความงามและราชศักดิ์ที่สมบูรณ์ในรูปทรงของต้นไม้

320

สถานะของพระคริสต์คือสถานะแห่งความสมบูรณ์แท้ ความสมบูรณ์สวรรค์เหล่านั้นส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์มายังทุกดวงวิญญาณที่เชื่อ และพรของแสงสว่างนั้นที่หลั่งมาเป็นที่เห็นชัดและเรื่องรองอยู่ในสภาวะความเป็นจริงของพวกเขา นั่นเองที่ทำให้ไม่ว่าพระองค์กล่าวว่า : “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้จะไม่ตาย” ^[1] นั่นคือ ใครก็ตามที่ทานสิ่งยังชีพสวรรค์นี้จะได้ชีวิตนิรันดร์, ดังนี้ใครก็ตามที่ได้รับกรุณาธิคุณนี้และได้ส่วนแบ่งของความสมบูรณ์เหล่านี้ได้พบชีวิตนิรันดร์ และใครก็ตามที่แสวงหาความสว่างจากกรุณาธิคุณบรมโอบอ้อมของพระองค์ ได้รับปลดปล่อยจากความมืดแห่งความหลงผิด และสว่างด้วยแสงแห่งการนำทาง

321

รูปทรงของเมล็ดเสียสละให้ต้นไม้ แต่ความสมบูรณ์ของเมล็ดถูกเปิดเผยและสำแดงโดยคุณของการเสียสละนี้ : เพราะต้นไม้ กิ่ง ใบไม้และดอกไม้แผงและซ่อนเร้นอยู่ภายในเมล็ด แต่เมื่อเสียสละรูปทรงของเมล็ด ความสมบูรณ์ของเมล็ดถูกสำแดงเต็มที่ในใบไม้ ดอกไม้และผลไม้

30. อדםและอีฟ

[Adam and Eve]

322

คำถาม : อะไรคือความจริงเกี่ยวกับเรื่องราวของอดัมและการกินจากต้นไม้?

323

คำตอบ : เป็นที่บันทึกไว้ในโทราห์ไว้ว่า พระผู้เป็นเจ้าวางอดัมไว้ในสวนอีเดนเพื่อทำงานและดูแลสวน และกล่าวต่ออดัมว่า : “จงกินจากทุกต้นในสวนได้อย่างอิสระ นอกจากต้นไม้แห่งความดีและความชั่วร้าย เพราะหากเจ้ากินจากต้นไม้ นั้นเจ้าจะตายอย่างแน่นอน” ^[2] จากนั้นเป็นที่กล่าวไว้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทำให้อดัมหลับ นำซีโครงหนึ่งซีของเขาไป และสร้างผู้หญิงให้เป็นสหายของอดัม ต่อมาเป็นที่กล่าวว่าผู้หญิงได้ล่อใจผู้หญิงให้กินจากต้นไม้ นั้นโดยกล่าวว่า : “พระผู้เป็นเจ้าได้ห้ามเจ้ามิให้กินจากต้นไม้ นั้น เพื่อว่าดวงตาของเจ้าจะไม่เปิดออก และเจ้าจะแยกความดีจาก

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 6:50-1

² เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 2:16-7

ความชั่วร้ายไม่ได้” [1] จากนั้นอีฟกินจากต้นไม้และส่งให้อัดัม ซึ่งอัดัมก็กิน, ครั้นแล้วดวงตาของทั้งสองเปิดออก ทั้งสองพบว่าตนเองเปลือยกาย และนำใบไม้มาปกปิดร่างกาย จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าของทั้งสองโดยกล่าวต่ออัดัมว่า : “เจ้าได้กินจากต้นไม้ไม่ต้องห้ามหรือ?” อัดัมตอบว่า : “อีฟล่อใจข้าพเจ้า” จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าของอีฟซึ่งกล่าวว่า : “งูร้ายล่อใจข้าพเจ้า” งูร้ายจึงถูกสาปแช่งสำหรับสิ่งนี้ และความเป็นปรีชาจึงเกิดขึ้นระหว่างงูร้ายกับอีฟ และระหว่างผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากงูร้ายและอีฟ และพระผู้เป็นเจ้าของกล่าวว่า : “มนุษย์กลายเป็นคนชั่วและความชั่วร้ายเหมือนเรา บางทีเขาจะกินจากต้นไม้แห่งชีวิตและมีชีวิตตลอดไป” ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าของจึงพิทักษ์รักษาต้นไม้แห่งชีวิต [2]

324

หากเราถือความหมายตามตัวอักษรของถ้อยคำของเรื่องราวนี้ ดังที่การใช้ถ้อยคำเหล่านี้บ่งชี้ตามปกติ นั้นย่อมเป็นเรื่องแปลกเสียนี้กระไรจริงๆ และปัญญาของมนุษย์ย่อมขอยกเว้นจากการยอมรับ ยืนยันหรือนึกคิดสิ่งนี้, เพราะการเรียบเรียงเนื้อเรื่องและรายละเอียดอย่างปราณีตดังกล่าว ถ้อยคำและการดำเนินดังกล่าว ย่อมไม่น่าเชื่อว่ามาจากผู้มีสติปัญญา ไหนเลยจะมาจากพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงจัดเรียงจักรวาลที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ในรูปที่สมบูรณ์ที่สุด และจัดระเบียบสิ่งมีชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนในจักรวาลเป็นระบบ ไม่บกพร่องและสมบูรณ์ที่สุด

325

เราต้องหยุดสักพักเพื่อใคร่ครวญดู : หากความหมายภายนอกของเรื่องราวนี้คือมาจากมนุษย์ที่ฉลาดคนหนึ่ง แน่ใจได้ว่ามนุษย์ผู้มีปัญญาทั้งหมดยอมปฏิบัติเสถียรสิ่งนี้โดยยกเหตุผลว่าเป็นไปไม่ได้ที่อธิบายและการเรียบเรียงเนื้อเรื่องดังกล่าวจะมาจากบุคคลดังกล่าว, ดังนั้นเรื่องราวของอัดัมและอีฟ การกินจากต้นไม้และถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ของทั้งสอง คือสัญลักษณ์และความลึกลับสวรรค์ ซึ่งมีความหมายที่ครอบคลุมทั้งหมดและการตีความที่น่าพิศวง แต่เฉพาะคนใกล้ชิดกับความลึกลับสวรรค์และผู้เป็นที่โปรดปรานของพระผู้เป็นนายที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งเท่านั้น ที่ตระหนักถึงนัยสำคัญที่แท้จริงของสัญลักษณ์เหล่านี้

326

ดังนั้นท่อนวณะเหล่านี้ในโทราห์มีความหมายมากมาย เราจะอธิบายหนึ่งในความหมายเหล่านั้นและจะกล่าวว่า “อัดัม” หมายถึงจิตวิญญาณของอัดัม และ “อีฟ” หมายถึงอัครตาของเขา เพราะบางวรรคในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มีการกล่าวถึงผู้หญิง ความหมายนั้นคืออัครตาของมนุษย์ “ต้นไม้แห่งความดีและความชั่วร้าย” หมายถึงโลกทางกาย เพราะอาณาจักรสวรรค์ของจิตวิญญาณคือความดีงาม

1 เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 3:5

2 เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 3:11-5,22

ที่บริสุทธิ์และการเรืองรัศมีที่แท้, แต่ในโลกทางกาย แสงสว่างและความมืด ความดี และความชั่ว และความเป็นจริงทั้งหลายที่ตรงกันข้ามกันทุกชนิด เป็นที่พบได้

327

ความหมายของงูร้ายคือการผูกพันกับโลกวัตถุ การผูกพันของจิตวิญญาณนี้กับโลกวัตถุ ได้นำไปสู่การขับไล่อดีตและจิตวิญญาณของอดีตจากอาณาจักรแห่งอิสรภาพไปสู่โลกแห่งพันธนาการ และทำให้เขาหนีจากอาณาจักรแห่งเอกภาพสวรรค์ไปหาโลกแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์, เมื่ออดีตและจิตวิญญาณของอดีตเข้าไปในโลกวัตถุ เขาได้ออกจากสวรรค์แห่งอิสรภาพและลงไปสู่อาณาจักรแห่งพันธนาการ เขาเคยอยู่ในยอดสุดแห่งความบริสุทธิ์และความดั่งามแท้ แล้วเข้าไปสู่โลกแห่งความดีและความชั่วร้าย

328

“ต้นไม้แห่งชีวิต” หมายถึงระดับขั้นสูงสุดของสรรพภาวะ นั่นคือ สถานะของพระวจนะของพระเจ้าและผู้สำเร็จองค์สากลของพระองค์ ที่จริงแล้วสถานะนั้นได้รับการพิทักษ์รักษาไว้อย่างดี จนกระทั่งสถานะดังกล่าวปรากฏและส่องแสงในการเปิดเผยพระธรรมสูงสุดของพระเจ้าผู้สำเร็จองค์สากลของพระองค์ เพราะสถานะของอดีตเมื่อเกี่ยวพันกับการปรากฏและการสำแดงความสมบูรณ์สวรรค์ คือสถานะของตัวอ่อนในครรภ์ สถานะของพระคริสต์คือสถานะแห่งการบรรลุภูมิภาวะและความเป็นผู้ใหญ่ และการรุ่งอรุณของธรรมาติดยที่ยิ่งใหญ่ที่สุด^[1] คือสถานะแห่งความสมบูรณ์ของสาระและคุณลักษณะทั้งหลาย, นั่นเองที่ทำไมในสวรรค์ขั้นสูงสุด ต้นไม้แห่งชีวิตเป็นนัยหมายถึงศูนย์รวมแห่งความบริสุทธิ์และความบริสุทธิ์แท้ นั่นคือ พระเจ้าผู้สำเร็จองค์สากลของพระเจ้า, เพราะตั้งแต่สมัยของอดีตจนกระทั่งสมัยของพระคริสต์ มีการกล่าวถึงเล็กน้อยเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์และความสมบูรณ์ของอาณาจักรเบื้องบนที่โอบล้อมทุกสิ่ง, ต้นไม้แห่งชีวิตนี้เป็นนัยหมายถึงสถานะของสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ ต้นไม้นี้ถูกปลูกในยุคศาสนาของพระองค์และประดับด้วยผลไม้ของมัน

329

ที่นี้จงพิจารณาดูว่าการตีความนี้ตรงกับความเป็นจริงมากเพียงไร, เพราะเมื่อผูกพันกับโลกวัตถุ จิตวิญญาณและอดีตของอดีตได้ผ่านจากอาณาจักรแห่งอิสรภาพไปสู่อาณาจักรแห่งพันธนาการ สภาวะนี้คงความยืนยงอยู่กับคนแต่ละรุ่นถัดไป และความผูกพันของจิตวิญญาณและอดีตกับโลกวัตถุซึ่งเป็นบาป ได้เป็นมรดกตกทอดไปสู่บรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากอดีต, ความผูกพันนี้คืองูร้ายที่จะอยู่ท่ามกลางและเป็นอริกับจิตวิญญาณของบรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากอดีต เพราะความผูกพันกับโลกได้กลายเป็นเหตุแห่งพันธนาการของจิตวิญญาณ, พันธนาการนี้คือบาปที่

¹ พระบาฮาอูลลาห์

ส่งทอดจากอดัมไปสู่บรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากเขา เพราะความผูกพันนี้พรากมนุษย์จากการมองเห็นสภาวะธรรมที่แท้และการบรรลุถึงสถานะที่ประเสริฐ

330

เมื่อสายลมที่บริสุทธิ์ของพระคริสต์และแสงสว่างที่วิสุทธิของธรรมาที่ตยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกระจายไปกว้างไกล สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ นั่นคือ ดวงวิญญาณทั้งหลายผู้ซึ่งหันมาหาพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าและได้รับกรุณาธิคุณอเนกอนันต์ของพระองค์ รอดพ้นจากความผูกพันนี้และบาป ได้รับชีวิตนิรันดร์ ได้รับการปลดปล่อยแห่งพันธนาการ และได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ, พวกเขาได้รับการชำระความเลวทรามทางโลก และได้รับการประสาดด้วยคุณความดีสวรรค์, นี่คือการความหมายของวาหะของพระคริสต์ที่ว่า เราได้ให้เลือดของเราเพื่อชีวิตของโลก [1] นั่นคือ เราได้เลือกที่จะทนรับการทดสอบ ความทุกข์ทรมานและความหายนะทั้งหมดนี้ แม้แต่การสละชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อจะบรรลุวัตถุประสงค์สุดท้ายนี้และรับประกันการไถ่บาป นั่นคือ การปล่อยวางของจิตวิญญาณจากโลกวัตถุ และการถูกดึงดูดหาอาณาจักรสวรรค์ เพื่อว่าดวงวิญญาณทั้งหลายจะลุกขึ้นมา ผู้ซึ่งจะเป็นสาระแห่งการนำทางและเป็นผู้สำแดงความสมบูรณ์ของอาณาจักรเบื้องบน

331

จงสังเกตดูว่า หากถือความหมายตามตัวอักษรของวาหะเหล่านี้ ตามความนึกคิดของประชาชนแห่งคัมภีร์ [2] นั้นย่อมเป็นความอยุติธรรมที่เดียวและเป็นชะตาลิขิตล่วงหน้าโดยแท้, หากอดัมทำบาปโดยการเข้าไปใกล้ต้นไม้ต้องห้าม เช่นนั้นอะไรคือบาปของพระอับราฮัมผู้รุ่งโรจน์ผู้เป็นพระสหายของพระผู้เป็นเจ้า และอะไรคือความหลงผิดของพระโมเสสผู้สนทนากับพระผู้เป็นเจ้า? อะไรคือการทำคามผิดของศาสนทูตโนอาห์ และการละเมิดของโจเซฟผู้พูดความจริง? อะไรคือความผิดของศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า และความล้มเหลวของจอห์นผู้บริสุทธิ์ทางเพศ, ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าจะยอมให้พระผู้สำแดงองค์ที่เรีองรองเหล่านี้ทนการทรมานของนรกเพราะบาปของอดัม จนกระทั่งถึงเวลาที่พระคริสต์เสด็จมา และช่วยพวกเขาให้พ้นจากไฟนรกโดยการพลีของพระองค์หรือ? ความเชื่อเช่นนี้อยู่นอกกฎเกณฑ์หรือหลักการทุกอย่าง ไม่มีผู้ที่สามารถใช้เหตุผลยอมรับได้

332

ที่จริงนั้นความหมายคือสิ่งที่กล่าวไว้แล้ว : อดัมคือจิตวิญญาณของอดัม และอีฟคืออิตตาของเขา ต้นไม้คือโลกวัตถุ และงูร้ายคือการผูกพันกับโลกวัตถุ การผูกพันนี้ซึ่งเป็นบาป ถูกส่งทอดไปถึงบรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากอดัม, โดยสายลมแห่ง

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 6:51

² นั่นคือชาวยิวและคริสเตียน

ความบริสุทธิ์พระคริสต์ได้ช่วยวิญญาณทั้งหลายให้รอดพ้นจากความผูกพันนี้และปลดปล่อยพวกเขาจากบาปนี้

333

ยิ่งไปกว่านั้นบาปในอดัมสัมพันธ์กับสถานะของเขา : ถึงแม้ว่าความผูกพันทางโลกนี้ก่อให้เกิดผลอย่างมีสาระสำคัญ กระนั้นเมื่อสัมพันธ์กับความผูกพันกับอาณาจักรแห่งจิตวิญญาณ การผูกพันทางโลกนี้ถือว่าเป็นบาป และสัจธรรมของคำกล่าว “การกระทำที่ดั่งามของผู้ที่ชอบธรรมคือบาปของบรรดาผู้ที่อยู่ไกล” ได้รับการแสดงให้เห็น, เช่นกันนี่คือพลังของร่างกายซึ่งไม่สมบูรณ์เมื่อสัมพันธ์กับพลังของจิตวิญญาณ และที่จริงแล้วพลังของร่างกายคือความอ่อนแอที่เดียวเมื่อเปรียบเทียบกันทำนองเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบกับการดำรงอยู่นิรันดรและชีวิตในอาณาจักรสวรรค์ ชีวิตทางกายได้รับการพิจารณาว่าเป็นความตาย, ดังนั้นพระคริสต์กล่าวถึงชีวิตทางกายว่าเป็นความตายและกล่าวว่า : “ขอให้คนตายฝังคนตายของพวกเขา” [1] ถึงแม้ว่าดวงวิญญาณเหล่านี้ผลิตเปลวไฟกับชีวิตทางกาย กระนั้นในสายตาของพระองค์ ชีวิตนั้นเป็นเสมือนความตาย

334

นี่เป็นเพียงหนึ่งในความหมายทั้งหลายของเรื่องราวของอดัมในคัมภีร์ไบเบิล จงใคร่ครวญดูเพื่อว่าเจ้าจะค้นพบความหมายอื่นๆ

31. การหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์

[Blasphemy against the Holy Spirit]

335

คำถาม : “ทุกชนิดของบาปและการหมิ่นศาสนามนุษย์จะได้รับการอภัย : แต่การหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์มนุษย์จะไม่ได้รับการอภัย, และใครก็ตามที่พูดถ้อยคำหนึ่งต่อต้านบุตรแห่งมนุษย์ เขาจะได้รับการอภัย แต่ใครก็ตามที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาจะไม่ได้รับการอภัยในโลกนี้และในโลกหน้า” [2]

336

คำตอบ : สภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธิของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มีสองสถานะทางจิตวิญญาณ : หนึ่งคือสภาวะแห่งการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งเปรียบได้กับรูปทรงกลมของดวงอาทิตย์ อีกสถานะหนึ่งคือสภาวะแห่งการเรืองรัศมีและการเปิดเผย ซึ่งอาจเปรียบได้กับแสงสว่างและความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์คือกรุณาธิคุณอนันต์และความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

¹ คัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 8:22

² คัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 12:31-2

เหล่านี้เป็นดังเช่นรังสีและความร้อนของดวงอาทิตย์, ที่นี้ดวงอาทิตย์คือดวงอาทิตย์ก็เพราะรังสีที่โชติช่วงของตน หากปราศจากรังสีเหล่านี้มันย่อมไม่ใช่ดวงอาทิตย์ หากความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าไม่ถูกเปิดเผยและสำแดงอยู่ในพระเยซู พระองค์ย่อมไม่ใช่พระคริสต์, จริงๆ แล้วพระองค์คือพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าก็เพราะความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าถูกเปิดเผยอยู่ในพระองค์, ศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าคือพระผู้สำแดงองค์ และความสมบูรณ์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้านั้นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งที่ถูกสำแดงอยู่ในพวกเขา

337

หากดวงวิญญาณหนึ่งออกห่างจากพระผู้สำแดงองค์ เขาอาจถูกปลุกให้ตื่น เพราะเขาอาจไม่รู้จักพระองค์และมองพระองค์ไม่ออกว่าเป็นพรหมกายของความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า แต่ถ้าเขารังเกียจความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าเองซึ่งคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่แสดงว่าเขาคือผู้เกลียดแสงสว่างเหมือนคางคาว

338

การเกลียดแสงสว่างเองนี้เหยียวยาวไม่ได้และให้ภัยไม่ได้ นั่นคือ เป็นไปไม่ได้สำหรับดวงวิญญาณนั้นที่จะเข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้า ตะเกียงนี้ที่นี้คือตะเกียงเพราะแสงสว่างของมัน หากปราศจากแสงสว่างสิ่งนี้ย่อมไม่ใช่ตะเกียง ดวงวิญญาณที่รังเกียจแสงสว่างของตะเกียงนั้นตาบอดและไม่สามารถรับรู้แสงสว่าง และความตาบอดนี้คือเหตุของการถูกพรากชั่วนิรันดร์

339

เป็นที่ประจักษ์ว่าดวงวิญญาณทั้งหลายได้รับกรุณาธิคุณจากการหลังพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งปรากฏชัดในพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย ไม่ใช่จากความเป็นปัจเจกบุคคลของพระผู้สำแดงองค์ ดังนั้นหากดวงวิญญาณหนึ่งไม่ได้รับการหลังพรของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขายังคงถูกพรากจากกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า และการถูกพรากนี้ในตัวมันเองเท่ากับการถูกปฏิเสธการให้ภัยของพระผู้เป็นเจ้า

340

นั่นเองที่ทำไมมีดวงวิญญาณมากมายที่เคยต่อต้านพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย โดยไม่ตระหนักว่าพวกเขาคือพระผู้สำแดงองค์ แต่เมื่อมองพวกเขาออกว่าเป็นพระผู้สำแดงองค์ ก็กลายมาเป็นมิตรของพวกเขา, ดังนั้นความชิงชังผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เหตุของการถูกพรากชั่วนิรันดร์ เพราะพวกเขาเป็นศัตรูกับผู้ถือเทียนและไม่รู้ว่านั้นคือที่ตั้งของแสงสว่างที่โชติช่วงของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ได้เป็นศัตรูกับแสงสว่างเอง และเมื่อเข้าใจว่าผู้ถือเทียนคือที่ตั้งของแสงสว่าง พวกเขาได้กลายมาเป็นมิตรที่แท้จริง

341

ความหมายของเราคือดังนี้ ความห่างไกลจากผู้ถือเหียนไม่ใช่เหตุของการถูกพราก
ชัวนิรันดร์ เพราะผู้นั้นอาจถูกปลุกให้ตื่นและได้การชี้แนะอย่างถูกต้อง แต่ความ
ชิงชังแสงสว่างเองคือเหตุของการถูกพรากชัวนิรันดร์ และไม่มีการเยียวยา

32. “หลายคนถูกเรียกแต่น้อยคนถูกเลือก”

[“Many Are Called, but Few Are Chosen”]

342

คำถาม : พระคริสต์กล่าวในกอสเปว่า : “หลายคนถูกเรียกแต่น้อยคนถูกเลือก” [1]
และในคัมภีร์โกรอ่านเป็นที่ลึซิทไว้ว่า : “พระองค์เลือกใครก็ตามที่พระองค์ปรารถนา
ออกมาพิเศษสำหรับความปราณีของพระองค์” [2] (อะไรคือเหตุผลของสิ่งนี้

343

คำตอบ : จงรู้ไว้ว่าระบบและความสมบูรณ์ของจักรวาลกำหนดเงื่อนไขว่า การดำรง
อยู่ควรปรากฏเป็นรูปทรงที่นับไม่ถ้วน ดังนั้นสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายไม่สามารถบังเกิด
ขึ้นในระดับชั้นเดียว สถานะเดียว ลักษณะเดียว ชนิดเดียว สายพันธุ์เดียว : ความ
แตกต่างของระดับชั้น ความต่างจากกันของรูปแบบ และความหลากหลาย
นานัปการของชนิดและสายพันธุ์ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้, ดังนั้นจำเป็นต้องมี
อาณาจักรแร่ธาตุ พืชผัก สัตว์และมนุษย์ เพราะโดยมนุษย์เพียงลำพังสรรพโลกไม่
สามารถถูกจัดเรียง ประดับประดา จัดระบบและทำให้สมบูรณ์ได้อย่างเพียงพอ,
ทำนองเดียวกันการมีแต่สัตว์ พืชหรือแร่ธาตุเท่านั้น โลกนี้ย่อมไม่มีลักษณะปรากฏ
ที่น่าพิศวง ไม่มีการจัดเรียงที่สมบูรณ์และการประดับประดาที่ล้ำลึก, ต้องมีความ
แตกต่างของระดับชั้น สถานะ ชนิดและสายพันธุ์เพื่อให้การดำรงอยู่ส่องแสงออกมา
ด้วยความสมบูรณ์ที่สุด

344

ตัวอย่างเช่นหากต้นไม้นี้กลายเป็นผลไม้ทั้งหมด ความสมบูรณ์ของอาณาจักรพืชผักไม่
สามารถบรรลุถึง เพราะใบไม้ ดอกไม้และผลไม้ล้วนจำเป็นสำหรับต้นไม้ที่จะปรากฏ
ด้วยความงามและความสมบูรณ์ที่สุด

345

ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูร่างกายของมนุษย์ ซึ่งต้องประกอบด้วยอวัยวะ แขน
ขาและส่วนต่างๆ, ความงามและความสมบูรณ์ของร่างกายมนุษย์จำเป็นต้องมีหู
ดวงตา สมองและแม้แต่เล็บและเส้นผม : หากมนุษย์ทั้งตัวเป็นสมอง ดวงตาหรือหู นี้
ย่อมเทียบเท่ากับความไม่สมบูรณ์, ดังนั้นการไม่มีเส้นผม ขนตา ฟันและเล็บคือ

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 22:14

² พระคัมภีร์โกรอ่าน 2:105 และ 3:74

ความไม่สมบูรณ์ในตัวเอง เพราะถึงแม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับดวงตา อวัยวะเหล่านี้ไม่มีความรู้สึกและคล้ายคลึงกับแร่ธาตุและพืช กระนั้นการไม่มีสิ่งเหล่านี้ในร่างกายของมนุษย์ไม่น่ายินดีและไม่น่ารื่นรมย์ที่สุด

346

ที่นี้ตราบโศกที่ระดับชั้นของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายแตกต่างกัน เป็นธรรมดาที่บางสิ่งมีสถานะเหนือกว่าสิ่งอื่นๆ, ดั่งนี้เนื่องด้วยการเลือกสิ่งมีชีวิตบางอย่างเช่นมนุษย์ให้อยู่ในระดับชั้นสูงสุด การคงสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่นพืชไว้ในระดับชั้นกลาง และลดสถานะสิ่งอื่นๆ ลงไปอยู่ในระดับชั้นต่ำสุดเช่นแร่ธาตุ แต่ละอย่างและทุกอย่างเป็นไปตามความประสงค์และจุดประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดั่งนั้นการเลือกมนุษย์เป็นพิเศษให้อยู่ในระดับชั้นสูงสุดก็เป็นไปโดยกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และทำนองเดียวกันความแตกต่างในหมู่มนุษย์ในเรื่องของการบรรลุความสำเร็จทางจิตวิญญาณและความสมบูรณ์สวรรค์ ก็เป็นไปตามการเลือกของพระผู้ทรงความปรานี, เพราะความศรัทธาซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ คือสัญลักษณ์แห่งกรุณาธิคุณและไม่ใช่ผลของความยุติธรรม, เปลวของไฟแห่งความรักในโลกแห่งพื้นดินและน้ำนี้ เผาไหม้โดยพลังการดึงดูด ไม่ใช่โดยความพยายามและความมูมานะของมนุษย์ ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วโดยความพยายามและความมูมานะผู้นั้นอาจได้มาซึ่งความรู้ วิชาและความสมบูรณ์อื่นๆ เช่นนั้นแสงสว่างแห่งความงามของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ตัวเองที่ต้องปลุกและขยับจิตวิญญาณโดยพลังการดึงดูดของตน ดั่งนั้นจึงเป็นที่กล่าวว่า : “หลายคนถูกเรียกแต่น้อยคนถูกเลือก” [1]

347

ในเรื่องของชีวิตที่ไร้จิตวิญญาณทั้งหลาย ชีวิตเหล่านี้ไม่ได้ถูกตำหนิ พิพากษาหรือต้องให้เหตุผลสำหรับระดับชั้นและสถานะของตน, ดั่งนี้แร่ธาตุ พืชและสัตว์ล้วนเป็นที่ยอมรับในระดับชั้นของตนเอง แต่ถ้าสิ่งเหล่านี้บกพร่องในระดับชั้นของตนเอง ก็เป็นที่น่าตำหนิ ตัวของระดับชั้นเองนั้นสมบูรณ์ทั้งสิ้น

348

ที่นี้ความแตกต่างในหมู่มนุษย์ชาติมีสองชนิด : หนึ่งคือความแตกต่างของระดับชั้นและความแตกต่างนี้ไม่น่าถูกตำหนิ อีกอย่างหนึ่งคือความแตกต่างในเรื่องความศรัทธาและความมั่นใจ ซึ่งการไร้ความศรัทธาและความมั่นใจนี้น่าตำหนิ เพราะดวงวิญญาณต้องตกเป็นเหยื่อของกิเลสและตัณหาของตนเองถึงจะถูกพรากจากพระพรนี้และไม่ได้รับพลังการดึงดูดของความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ไม่ว่าจะนำสรรเสริญและเป็นที่ยอมรับเพียงไรในระดับชั้นของความเป็นมนุษย์ กระนั้นเนื่องด้วยถูกพรากจากความสมบูรณ์ในระดับชั้นนั้น ดวงวิญญาณนั้นได้กลายเป็นบ่อเกิดแห่งความบกพร่อง และต้องให้เหตุผลสำหรับสิ่งนี้

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 22:14

33. การกลับมาของศาสนทูต

[The Return of the Prophets]

349

คำถาม : ท่านจะอธิบายเรื่องของการกลับมาใหม่?

350

คำตอบ : พระบาฮาอูลลาห์ได้ให้คำอธิบายเรื่องนี้อย่างละเอียดและยืดยาวในคิตาบียีคาน ^[1] ลงอ่านคัมภีร์นี้ และสัจธรรมของเรื่องนี้จะเป็นที่ชัดเจนและเห็นชัด แต่เนื่องด้วยเจ้าได้หยิบยกคำถามนี้ขึ้นมา คำอธิบายอย่างย่อจะให้ไว้ที่นี้เช่นกัน

351

เราจะให้บทนำการอธิบายของเราด้วยเนื้อหาของกอสเปว เป็นที่บันทึกไว้ในกอสเปวว่า เมื่อจอห์นบุตรของเซคาริยามาปรากฏและประกาศการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้าต่อประชาชน พวกเขาถามจอห์นว่า "ท่านเป็นใคร? ท่านคือพระเมสสิยาห์ตามพันธสัญญาหรือไม่?" จอห์นตอบว่า "ข้าไม่ใช่พระเมสสิยาห์" จากนั้นพวกเขาถามจอห์นว่า "ท่านคืออีไลจาห์หรือไม่?" จอห์นกล่าวว่า "ข้าไม่ใช่" ^[2] วาทะเหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจอห์นบุตรของเซคาริยา ไม่ใช่อีไลจาห์ตามพันธสัญญา

352

แต่ในวันที่ร่างกายเรื่องรัศมีบนภูเขาเทเบอร์ พระคริสต์กล่าวอย่างชัดเจนว่าจอห์นบุตรของเซคาริยาเป็นอีไลจาห์ตามพันธสัญญา, ในมารค 9:11 เป็นที่กล่าวไว้ว่า : "และพวกเขาถามพระองค์ว่า เหตุไฉนผู้คัดลอกทั้งหลายกล่าวว่าอีไลจาห์ต้องมาก่อน? และพระองค์ตอบและบอกพวกเขาว่า อีไลจาห์มาก่อนจริง และพื้นทุกสิ่งกลับกลับคืนมา และเป็นที่เขียนไว้เกี่ยวกับบุตรแห่งมนุษย์อย่างไรว่า พระองค์ต้องทนทุกข์หลายอย่างและไม่เหลืออะไร แต่เรากล่าวต่อเจ้าว่าอีไลจาห์มาแล้วจริงๆ และพวกเขาได้ทำสิ่งใดก็ตามที่ตนเลือกต่ออีไลจาห์ ดังที่เขียนไว้เกี่ยวกับอีไลจาห์" และในแมทธิว 17:13 เป็นที่กล่าวไว้ว่า : "เมื่อนั้นสาวกทั้งหลายเข้าใจว่า พระองค์พูดถึงจอห์นผู้ให้รับบัพติศมาต่อพวกเขา"

353

ที่นี่พวกเขาถามจอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า "ท่านคืออีไลจาห์หรือไม่?" และจอห์นตอบว่า "ข้าไม่ใช่" ทว่าเป็นที่กล่าวไว้ในกอสเปวว่าจอห์นคืออีไลจาห์ตามพันธสัญญาเอง และพระคริสต์กล่าวสิ่งนี้ไว้อย่างชัดเจนเช่นกัน หากจอห์นคืออีไลจาห์ ทำไมเขา กล่าวว่าเขาไม่ใช่? และหากเขาไม่ใช่อีไลจาห์ ทำไมพระคริสต์กล่าวว่าเขาใช่?

¹ ดูตัวอย่างเช่น คิตาบียีคาน ย่อหน้า 156-79

² เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:19-21

354

เหตุผลคือสิ่งที่เราพิจารณาที่นี้ไม่ใช่ความเป็นปัจเจกบุคคล แต่เป็นสภาวะความเป็นจริงของความสมบูรณ์ของเขา กล่าวคือ ความสมบูรณ์เดียวกันที่อีโลจาห์มี มีอยู่ในจอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเช่นกัน ดังนั้นจอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคืออีโลจาห์ตามพันธสัญญา สิ่งที่กำลังพิจารณาที่นี้ไม่ใช่สาระ^[1] แต่เป็นคุณลักษณะ

355

ตัวอย่างเช่น ปีที่แล้วมีดอกไม้ดอกหนึ่ง และปีนี้มีดอกไม้ดอกหนึ่งปรากฏขึ้นเช่นกัน เมื่อเรากล่าวว่าดอกไม้ของปีที่แล้วได้กลับมา เราไม่ได้หมายความว่าดอกไม้เดียวกันได้กลับมาด้วยอัตลักษณ์เดิมเหมือนกัน แต่เนื่องด้วยดอกไม้นี้ได้รับการประสาด้วยคุณลักษณะเหมือนกันกับดอกไม้ของปีที่แล้ว เนื่องด้วยดอกไม้นี้มีกลิ่นหอม ความละมุน สีและรูปร่างเหมือนเดิม จึงเป็นที่กล่าวว่าดอกไม้ของปีที่แล้วได้กลับมา และดอกไม้ก็คือดอกไม้เดิมเดียวกันนั้น, ทำนองเดียวกันเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง เรากล่าวว่าฤดูใบไม้ผลิของปีที่แล้วได้กลับมา เนื่องด้วยทุกสิ่งที่พบในฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว พบได้ในฤดูใบไม้ผลิปีนี้เช่นกัน นี้เองที่ทำไมพระคริสต์กล่าวว่า "พวกเจ้าจะเป็นพยานต่อทุกสิ่งที่บังเกิดขึ้นในสมัยของศาสนทูตก่อนๆ"^[2]

356

ขอให้เราจะอธิบายให้กระจ่างด้วยอีกตัวอย่างหนึ่ง : เมล็ดของปีที่แล้วถูกหว่าน กิ่งและใบไม้ปรากฏขึ้น ดอกไม้และผลไม้งอกออกมา และในตอนจบเมล็ดใหม่ถูกผลิตขึ้นมา เมื่อเมล็ดที่สองนี้ถูกนำมาปลูก เมล็ดนั้นจะเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ และอีกครั้งหนึ่งใบไม้ ดอกไม้ กิ่งและผลไม้เหล่านั้นจะกลับมา และต้นไม้ก่อนจะปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง, เนื่องด้วยตอนเริ่มต้นคือเมล็ดและทำนองเดียวกันตอนจบก็คือเมล็ด เรากล่าวว่าเมล็ดนั้นได้กลับมา, เมื่อเราพิจารณาที่เนื้อต้นไม้ มันคืออีกต้นหนึ่ง แต่เมื่อเราพิจารณาที่ดอกไม้ ใบไม้และผลไม้ พบว่ากลิ่นหอม รสชาติและความละมุนเดียวกันถูกผลิตขึ้นมา ดังนั้นความสมบูรณ์ของต้นไม้ได้กลับมาใหม่

357

เช่นเดียวกันหากเราพิจารณาที่ตัวบุคคล นั่นคืออีกบุคคลหนึ่ง แต่หากเราพิจารณาคุณลักษณะและความสมบูรณ์ สิ่งเดียวกันได้กลับมา ดังนั้นเมื่อพระคริสต์กล่าวว่า "นี่คืออีโลจาห์" พระองค์หมายความว่า : บุคคลนี้คือผู้สำแดงกรูยาธิคุณ ความสมบูรณ์ คุณสมบัติ คุณลักษณะและคุณความดีของอีโลจาห์ และเมื่อจอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า "ข้าไม่ใช่อีโลจาห์" เขาหมายความว่า "ข้าไม่ใช่บุคคลเดียวกันกับอีโลจาห์" พระคริสต์พิจารณาที่คุณลักษณะ ความสมบูรณ์ คุณสมบัติ และคุณความดีของทั้งสอง และจอห์นกล่าวถึงเนื้อหนังมังสาและความเป็นปัจเจก

¹ นั่นคือความเป็นปัจเจกของพระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น

² เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 23:34-6

บุคคลของตนเอง, นี้เป็นเหมือนตะเกียงนี้ : ตะเกียงนี้อยู่ที่นี้เมื่อคืน คืนนี้ตะเกียงนี้ ถูกจุดไฟอีก และคืนพรุ่งนี้ตะเกียงนี้จะส่องแสงเช่นกัน, เมื่อเรากล่าวว่าตะเกียงของ คืนนี้คือตะเกียงเดียวกันกับเมื่อคืน และได้กลับมา เราหมายถึงแสงสว่าง ไม่ใช่ น้ำมัน ใส่ตะเกียงหรือผู้ถือตะเกียง

358

ข้อพิจารณาเหล่านี้ได้รับการอธิบายไว้อย่างละเอียดในคิตาปิอิคาน

34. ปีเตอร์และระบบการปกครองของพระสันตะปาปา

[Peter and the Papacy]

359

คำถาม : ในกอสเปวของแมทธิว พระคริสต์กล่าวต่อปีเตอร์ว่า : “เจ้าคือปีเตอร์ และบนศิลานี้เราจะสร้างศาสนจักรของเรา” ^[1] อะไรคือความหมายของวาหะท่อนนี้?

360

คำตอบ : วาหะนี้ของพระคริสต์คือการรับรองคำตอบของปีเตอร์ เมื่อพระคริสต์ถามว่า : “พวกเจ้าเชื่อว่าเราเป็นใคร?” และปีเตอร์ตอบว่า : “ข้าเชื่อว่าพระองค์คือบุตรของพระผู้เป็นเจ้าที่มีชีวิต” จากนั้นพระคริสต์กล่าวต่อเขาว่า : “เจ้าคือปีเตอร์” ^[2] เนื่องด้วย “เซฟฟาส” ในภาษาอาราเมมีความหมายว่า “ศิลา” - “และบนศิลานี้เราจะสร้างศาสนจักรของเรา” เพราะในการตอบพระคริสต์คนอื่นๆ กล่าวว่าพระองค์คืออีไลจาห์ หรือจอห์นผู้ให้รับบัพติศมา หรือเจเรไมอาห์หรือหนึ่งในศาสนทูตทั้งหลาย ^[3]

361

พระคริสต์ตั้งใจจะยืนยันถ้อยคำของปีเตอร์โดยอุปลักษณ์และการกล่าวเป็นนัย และดังนั้นเนื่องด้วยชื่อของปีเตอร์มีความหมายว่า “ศิลา” พระองค์กล่าวว่า : “เจ้าคือปีเตอร์ และบนศิลานี้เราจะสร้างศาสนจักรของเรา” นั่นคือ ความเชื่อของเจ้าที่ว่าพระคริสต์คือบุตรของพระผู้เป็นเจ้าที่มีชีวิต จะกลายเป็นรากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า และบนความเชื่อนี้รากฐานของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งคือกฎของพระผู้เป็นเจ้า จะได้รับการสถาปนา

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 16:18

² ชื่อที่ถูกตั้งของพระคัมภีร์ไบเบิล ปีเตอร์คือไซมอน แต่พระคริสต์เรียกเขาว่าเซฟฟาส ซึ่งตรงกับคำภาษากรีกว่า “พิทรอส” หรือ “พิทรา” หมายความว่า “ศิลา”

³ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 16:14-18

362

ในเรื่องที่ว่าหลุมฝังศพของปีเตอร์อยู่ในโรมนั้นเป็นที่สงสัยและโต้แย้ง บางคนว่าหลุมฝังศพของปีเตอร์อยู่ในแอนตีออก

363

ยิ่งไปกว่านั้นขอให้เราวัดการกระทำของพระสันตะปาปาบางคนกับศาสนาของพระคริสต์ พระคริสต์ซึ่งหิวโหยและขัดสน ประทังชีพด้วยสมุนไพรในพงร้าง และไม่ยอมดูหัวใจใดเศร้า, พระสันตะปาปานั่งรถม้าเคลือบทอง และใช้วันเวลาของตนในราชศักราชสูงสุด สาละวนอยู่กับความเพลิดเพลินและกิจที่เหนือกว่าความมั่งคั่งและการหมกมุ่นกับกิเลสของกษัตริย์ทั้งหมดของโลก

364

พระคริสต์ไม่ทำร้ายใคร แต่พระสันตะปาปาบางคนปลิดชีพดวงวิญญาณผู้บริสุทธิ์มากมาย จงไปดูหนังสือประวัติศาสตร์ เลือดมากมายเพียงไรที่พระสันตะปาปาหลังเพียงเพื่อจะให้ได้อำนาจทางโลก! ผู้ที่รับใช้มนุษยชาติก็พันคนซึ่งในหมู่พวกเขา มีผู้มีวิชาทั้งหลายที่ค้นพบความลึกลับของจักรวาล ที่พระสันตะปาปาได้ทรมาณ ขังคุกและสังหาร ทั้งหมดก็เพียงแค่ว่าเพราะความคิดเห็นแตกต่างกัน! พระสันตะปาปาต่อต้านสวรรค์อย่างหนักหน่วงเพียงไร!

365

จงพิจารณาคำตักเตือนของพระคริสต์ และไต่สวนธรรมเนียมและการปฏิบัติตัวของพระสันตะปาปาทั้งหลาย มีความคล้ายคลึงใดๆ ระหว่างคำตักเตือนของพระคริสต์ และการบริหารปกครองของพระสันตะปาปาหรือไม่? เราไม่ชอบหาข้อบกพร่อง แต่หน้าประวัติศาสตร์ทั้งหลายของวาติกันนั้นน่าพิศวงงันจริงๆ ความหมายของเราคือ คำสั่งสอนของพระคริสต์เป็นอย่างหนึ่ง และการดำเนินงานการปกครองของพระสันตะปาปาเป็นอีกอย่างหนึ่งเลยทีเดียว, ทั้งสองไม่เข้ากันแม้แต่น้อย, จงดูว่าชาวโปรเตสแตนต์มากมายเท่าไรถูกสังหารโดยคำสั่งของพระสันตะปาปา การประทุษร้ายและทารุณกรรมอย่างไรได้รับความเห็นชอบ การทรมาณและการลงโทษอะไรบ้างได้กระทำไป! สุขณธรรมของพระคริสต์สามารถสุดได้จากการกระทำเหล่านี้บ้างหรือไม่? ไม่! ความชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน! ประชาชนดังกล่าวไม่เชื่อฟังพระคริสต์ ขณะที่เซนต์บาร์บาราซึ่งภาพวาดของเธออยู่ต่อหน้าเรา เชื่อฟังพระองค์ เดินในหนทางของพระองค์ และกระทำตามคำตักเตือนของพระองค์

366

ในหมู่พระสันตะปาปาทั้งหลายที่จริงแล้วมีบางดวงวิญญาณที่วิสุทธิผู้ซึ่งเดินตามรอยเท้าของพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษแรกๆ ของคริสต์ศักราช ซึ่งขาดวิธีการทางโลกและบททดสอบที่ส่งมาจากสวรรค์นั้นรุนแรง, แต่เมื่อได้มาซึ่งวิธีการของอธิปไตยทางโลก ได้รับเกียรติและความเจริญรุ่งเรือง การปกครองของ

พระสันตะปาปาสิมพลุสที่เจ็ด คริสตจักรโรมัน และสาละวนอยู่กับอธิปไตยและความโอฬารทางโลก ความสบายทางกายและความหรูหรา, การปกครองนี้ผลิตชีพประชาชน ต่อต้านการแพร่กระจายวิชา ประหัตประหารบรูซแห่งวิทยาศาสตร์ ปิดกั้นแสงสว่างแห่งความรู้ และออกคำสั่งให้สังหารและปล้น, ประชาชน บรูซแห่งวิทยาศาสตร์และวิชา และดวงวิญญาณผู้บริสุทธิ์นับเป็นพันๆ มอดม้วยในคุกของโรม, ด้วยหนทางและการกระทำดังกล่าว คำกล่าวอ้างของพระผู้แทนพระสันตะปาปาของพระคริสต์จะเป็นที่ยอมรับได้อย่างไร?

367

ทำเนียบศักดิ์สิทธิ์ต่อต้านการขยายความรู้ที่อยู่ตลอดถึงระดับขั้นที่ว่า ในยุโรปเป็นที่ถือกันว่าศาสนาคือศรัทธากับวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์คือผู้ทำลายรากฐานของศาสนา, ขณะที่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือผู้ส่งเสริมศีลธรรม ผู้สถาปนาวิทยาศาสตร์และวิชา ผู้สนับสนุนความรู้ ผู้สร้างอารยธรรมให้แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ ผู้ค้นพบความลับทั้งหลายของการดำรงอยู่ ผู้ให้ความสว่างขอบฟ้าของโลก เช่นนั้นศาสนาต่อต้านความรู้ได้อย่างไร? พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงห้าม! ในทางตรงกันข้ามในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ความรู้คือคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและความสมบูรณ์ที่ประเสริฐสุดของมนุษย์ การต่อต้านความรู้คือความเขลาบริสุทธิ์ และผู้ที่รังเกียจความรู้และวิชาไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นสัตว์ที่ไม่มีปัญญา, เพราะความรู้คือแสงสว่าง คือชีวิต คือความสุขที่ยิ่งใหญ่ คือความสมบูรณ์และความงาม และทำให้ดวงวิญญาณเข้ามาใกล้ธรรมประเสริฐ, ความรู้คือเกียรติและความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรมนุษย์ และคือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ความรู้คือสิ่งเดียวกันกับการนำทาง และความเขลาคือสาระของความหลงผิด

368

ความสุขจะมีแต่ผู้ที่ใช้ช่วงเวลาของตนในการตามหาความรู้ ในการค้นพบความลับของจักรวาล ในการไต่สวนศีลธรรมอย่างพิถีพิถัน! และความวิบัติบังเกิดกับผู้ที่พึงพอใจกับความเขลา ผู้ที่ปัดในการสอกลืนอย่างไม่รู้จักคิด ผู้ที่ตกลงไปในหุบเหวแห่งความเขลาและความไม่รู้ และผู้ที่ทำให้ชีวิตของตนสูญเปล่าดังว่า!

35. เจตจำนงที่อิสระและชะตาลิขิตล่วงหน้า

[Free Will and Predestination]

369

คำถาม : เมื่อการกระทำหนึ่งที่บางคนจะทำกลายเป็นจุดหมายของความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และถูกบันทึกไว้ใน "ธรรมจารึกที่พิทักษ์ไว้" แห่งชะตาลิขิต เป็นไปได้หรือไม่ที่จะต้านทานสิ่งนี้?

370

คำตอบ : ความรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งไม่ใช่เหตุของการบังเกิดขึ้นของสิ่งนั้น เพราะความรู้ที่แท้ของพระผู้เป็นเจ้าห้อมล้อมสภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่งทั้งก่อนและหลังการมาดำรงอยู่ แต่ไม่ได้เป็นเหตุของการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านั้น นี่คือการแสดงความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า

371

ในเรื่องของการประกาศที่ออกมาจากศาสนทูตทั้งหลายโดยการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระศาสดาตามพันธสัญญาของโธราห์ ทำนองเดียวกันการประกาศเหล่านี้ไม่ได้เป็นเหตุของการมาปรากฏองค์ของพระคริสต์, แต่ความลึกซึ้งที่ซ่อนเร้นของวันเวลาที่มาถึงถูกเปิดเผยต่อศาสนทูตทั้งหลาย ผู้ซึ่งได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์ต่างๆ ในอนาคตดังนี้และทรงประกาศเหตุการณ์เหล่านั้น, ความรู้และการประกาศนี้ไม่ได้เป็นเหตุของการบังเกิดขึ้นของเหตุการณ์เหล่านี้ ตัวอย่างเช่นคีนีทุกคนรู้ว่าเจ็ดชั่วโมงหลังจากนี้ดวงอาทิตย์จะขึ้นมา แต่ความรู้ตามปกตินี้ไม่ได้ทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้นมาและปรากฏ

372

ทำนองเดียวกันความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าในโลกที่ไม่เที่ยงแท้ ไม่ได้ก่อให้เกิดรูปทรงของสิ่งทั้งหลาย ที่จริงแล้วความรู้นั้นเป็นอิสระจากการแยกเป็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต และเป็นเหมือนกับการตระหนักในทุกสิ่งโดยไม่ได้เป็นเหตุของการบังเกิดขึ้นของสิ่งเหล่านั้น

373

เช่นเดียวกันบันทึกและการกล่าวถึงสิ่งหนึ่งในคัมภีร์ทั้งหลาย ไม่ใช่เหตุของการดำรงอยู่ของสิ่งนั้น, โดยการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ ศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าทราบว่าจะเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น โดยการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์พวกเขาเห็นว่าพระคริสต์จะสละชีวิตเพื่อศาสนา ซึ่งเมื่อถึงคราวพวกเขาประกาศเรื่องนี้, ที่นี้ความรู้และความตระหนักของพวกเขาก่อให้เกิดการสละชีวิตของพระคริสต์หรือไม่? ไม่ ความรู้ก็คือเครื่องหมายของความสมบูรณ์ของศาสนทูตทั้งหลายและไม่ได้เป็นเหตุของการสละชีวิตของพระองค์

374

โดยการคำนวณทางดาราศาสตร์นักคณิตศาสตร์รู้ว่า ณ เวลาหนึ่งจะเกิดจันทรคราสหรือสุริยคราส แน่แน่นอนว่าการทำนายนี้ไม่ได้เป็นเหตุของการเกิดคราส แน่ทีเดียวนี้เป็นเพียงอุปมาและไม่ใช่ภาพที่แท้จริง

• • •

ภาคที่สาม

พลังความสามารถและสภาวะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ ทั้งหลาย

[Part 3: On the Powers and Conditions of the Manifestations of God]

36. พลังแห่งชีวิตห้าชนิด

[The Five Kinds of Spirit]

375

จงรู้ไว้ว่ากล่าวโดยทั่วไปแล้วมีพลังแห่งชีวิตห้าชนิด ชนิดแรกคือพลังแห่งชีวิตของพืชผัก ^[1] ซึ่งเป็นพลังที่เป็นผลมาจากการประกอบตัวกันและการผสมผสานกันของธาตุทั้งหลาย ตามอัจฉริยภาพและโองการของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด และเป็นผลมาจากการจัดเรียงกันและกัน อีกทั้งจากอิทธิพลของธาตุเหล่านี้ที่มีต่อสิ่งอื่นๆ และการเชื่อมโยงกันและกันกับสิ่งอื่นๆ, เมื่อส่วนเหล่านี้และธาตุเหล่านี้ถูกแยกจากกัน พลังการเติบโตที่สัมพันธ์กันก็ยุติการดำรงอยู่เช่นกัน ดังนั้นจะให้อุปมาอย่างหนึ่ง ไฟฟ้าเป็นผลมาจากการประกอบตัวกันของส่วนประกอบบางอย่าง และทันทีที่ส่วนประกอบเหล่านี้ถูกแยกจากกัน พลังไฟฟ้าสิ้นสลายและสูญหายไปทันที ดังกล่าวนี้คือพลังแห่งชีวิตของพืชผัก

376

หลังจากนี้คือพลังแห่งชีวิตของสัตว์ ซึ่งก็เป็นผลมาจากการผสมผสานกันของธาตุต่างๆ ที่ถูกนำมาไว้ด้วยกันในสิ่งหนึ่งที่ประกอบตัวขึ้นมา แต่การประกอบตัวกันนี้บริบูรณ์กว่า และโดยโองการของพระผู้เป็นนายผู้ทรงมหิทธานุภาพ เมื่อไปถึงระดับขั้นที่บริบูรณ์กว่าของการประกอบตัวกัน พลังแห่งชีวิตของสัตว์ซึ่งอยู่ที่พลังของประสาทสัมผัสทั้งหลาย ก็ก่อกำเนิดขึ้น, พลังนี้จะรับรู้ความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส นั่นคือ สิ่งที่เห็น ได้ยิน รับรส ได้กลิ่นหรือสัมผัสได้, หลังจากการแยกและสลายตัวของธาตุที่ประกอบตัวเข้าด้วยกันเหล่านี้ พลังแห่งชีวิตนี้จะยุติการดำรงอยู่โดยธรรมชาติเช่นกัน เหมือนกับตะเกียงนี้ที่อยู่ต่อหน้าเจ้า : เมื่อน้ำมัน ใส้ตะเกียงและไฟ ถูกนำมาไว้ด้วยกัน แสงสว่างถูกผลิต แต่เมื่อน้ำมันหมด ใส้ตะเกียงถูกเผาผลาญไป และส่วนประกอบต่างๆ ถูกแยกจากกัน แสงสว่างจะดับและสูญหายไปเช่นกัน

¹ ในที่อื่นการแบ่งประเภทของพระอับดุลบฮาธรรมถึงพลังแห่งชีวิตของแร่ธาตุด้วย ดูตัวอย่างเช่นบทที่ 64 ใน *Selections from the Writings of Abdu'l-Baha*, sec.30; และ *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by Abdu'l-Baha during His Visit to the United States and Canada in 1912*, trans. Howard MacNutt (Wilmette, Ill: Baha'i Publishing Trust, 2012), p.427; (Wilmette, IL: Baha'i Publishing Trust, 2012), pp.95, 264-5, 336, 360, and 377-8

377

ในเรื่องพลังแห่งชีวิตของมนุษย์ (จิตหรือวิญญาณ) ความคล้ายคลึงของสิ่งนี้คือแก้ว และความอารีของดวงอาทิตย์ นั่นคือร่างกายของมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยธาตุทั้งหลาย เป็นรูปแบบที่สมบูรณ์ที่สุดของการประกอบตัวกันและการผสมผสานกัน เป็นการจัดเรียงที่สมบูรณ์ที่สุด เป็นสิ่งที่ประกอบตัวขึ้นมาที่ประเสริฐสุด และเป็นความสมบูรณ์ที่สุดของสิ่งที่ดำรงอยู่ทั้งหมด ร่างกายของมนุษย์เติบโตและพัฒนาโดยพลังแห่งชีวิตของสัตว์ ร่างกายที่สมบูรณ์นี้อาจเปรียบได้กับกระจก และจิต (วิญญาณ) ของมนุษย์อาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์: หากแก้วแตกหรือกระจกถูกทำลาย ไม่มีภัยอันใดบังเกิดกับภรรณาคุณที่หลังไหลของดวงอาทิตย์ซึ่งหลังไหลต่อไปไม่ลดถอย

378

จิต (วิญญาณ) นี้คือพลังการค้นพบที่ห้อมล้อมทุกสิ่ง เครื่องหมายที่นำพิศวงทั้งหมด งานฝีมือและการค้นพบทั้งหมด ภารกิจที่ยิ่งใหญ่และเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญทั้งหมดที่เจ้าทราบ ถูกค้นพบโดยจิตนี้และถูกนำจากอาณาจักรที่มองไม่เห็น มาสู่มิติที่มองเห็นได้โดยอำนาจของจิตวิญญาณ, ดังนั้นจิตสถิตอยู่บนโลกและ กระนั้นก็ค้นพบสิ่งต่างๆ ที่อยู่บนท้องฟ้า อนุমানสิ่งที่ไม่รู้จากความเป็นจริงที่รู้และมองเห็นได้ ตัวอย่างเช่นมนุษย์อยู่ในซีกโลกนี้ แต่โดยพลังการใช้เหตุผลเขาค้นพบอีกซีกโลกหนึ่งอย่างที่โคลัมบัสค้นพบอเมริกาซึ่งก่อนนั้นไม่เป็นที่รู้, ร่างกายของมนุษย์หนัก แต่เขาบินผ่านอากาศโดยวิธีของพาหนะที่ตนคิดขึ้นมา, การเคลื่อนไหวของมนุษย์ช้า เขาเดินทางผ่านโลกตะวันออกและโลกตะวันตกอย่างรวดเร็วโดยการเกี่ยวพันของสิ่งประดิษฐ์ที่ตนออกแบบ กล่าวโดยย่อพลังนี้ห้อมล้อมทุกสิ่ง

379

แต่จิตของมนุษย์นี้มีสองลักษณะเฉพาะ ลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและลักษณะของชาตาน นั่นคือ จิตของมนุษย์สามารถมีความสมบูรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือความบกพร่องที่ร้ายแรงที่สุด, หากได้มาซึ่งคุณความดี จิตของมนุษย์คือสิ่งที่ประเสริฐสุด และหากได้มาซึ่งความเลวทราม จิตของมนุษย์จะต่ำช้าที่สุด

380

ในเรื่องระดับขั้นที่สี่ของพลังแห่งชีวิต นี้คือพลังแห่งชีวิตสวรรค์ ซึ่งเป็นพลังความศรัทธาและภรรณาคุณที่หลังไหลของของพระผู้ทรงปรานี พลังแห่งชีวิตนี้มาจากลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยอำนาจที่ก่อกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พลังนี้กลายเป็นเหตุแห่งชีวิตนิรันดร์ พลังความศรัทธาที่แท้จริงที่ทำให้วิญญาณที่เฝ่ทางโลกหันมาเฝ่ทางธรรม ทำให้มนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์มีความสมบูรณ์ ชำระคนไม่บริสุทธิ์ ทำให้คนที่เสียบปริปาก ทำให้หาสของต้นหาและกิเลสมีความบริสุทธิ์ และประทานความรู้ให้กับคนเขลา

381

พลังแห่งชีวิตระดับขั้นที่ห้าคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสื่อกลางระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของสิ่งมีชีวิตที่พระองค์สร้าง นี่เป็นเสมือนกระจกที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์: ดังเช่นกระจกที่ไร้รอยตำรับรังสีของดวงอาทิตย์และสะท้อนความอารีของดวงอาทิตย์ไปยังสิ่งอื่น เช่นกันพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสื่อกลางของแสงแห่งความบริสุทธิ์ที่ตนส่งผ่านจากดวงอาทิตย์แห่งสวรรค์ไปยังดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย พระวิญญาณบริสุทธิ์นี้ประดับด้วยความสมบูรณ์สวรรค์ทั้งหมด, เมื่อใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์มาปรากฏ โลกได้รับการฟื้นชีวิต และวัฏจักรใหม่เปิดฉาก ร่างกายของมนุษยชาติได้รับการสวมเครื่องแต่งกายใหม่ นี่เป็นเหมือนวสันตฤดู เมื่อฤดูนี้มาถึงฤดูนี้ขับเคลื่อนโลกจากสภาพหนึ่งไปสู่อีกสภาพหนึ่ง เพราะ ณ การมาถึงของของฤดูใบไม้ผลิ พื้นดินดำ ท้องทุ่งและทุ่งหญ้ากลับกลายเป็นเขียวขจี ดอกไม้และสมุนไพรที่มีกลิ่นหอมทุกชนิดงอกขึ้นมา ต้นไม้ได้รับการประสาทด้วยชีวิตใหม่ ผลไม้ที่วิเศษถูกผลิต และวัฏจักรใหม่เปิดฉาก

382

เช่นเดียวกันกับการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อใดก็ตามที่มาปรากฏพระวิญญาณบริสุทธิ์ประสาทโลกของมนุษยชาติด้วยชีวิตใหม่ ประสาทสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์จิตวิญญาณใหม่ สวมสรรพโลกด้วยเครื่องแต่งกายที่รุ่งโรจน์ ขับไล่ความมืดแห่งความเขลา และทำให้แสงแห่งความสมบูรณ์ของมนุษย์ส่องอย่างสว่างไสว, ด้วยอำนาจดังกล่าวนี้เองที่พระคริสต์ได้ฟื้นวัฏจักรนี้คืนมา ครั้นแล้ววสันตฤดูสวรรค์ได้กางเต็นท์ของตนในอาณาจักรของมนุษยชาติด้วยกรุณาธิคุณและพลังชีวิตสูงสุด และโชยกลิ่นหอมให้แก่ประสาทสัมผัสของดวงวิญญาณที่สว่างด้วยสายลมที่ให้ชีวิต

383

เช่นเดียวกันการสำแดงองค์ของพระบาทอาอุลลาห์คือวสันตฤดูใหม่ ที่มาปรากฏด้วยสุคนธ์รสแห่งความบริสุทธิ์ กองทัพแห่งชีวิตนิรันดร์และอำนาจที่ก่อกำเนิดจากอาณาจักรสวรรค์, พระองค์ได้สถาปนากล้องแห่งอธิปไตยของพระผู้เป็นเจ้าของโลก และโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงฟื้นชีวิตให้แก่วิญญาณทั้งหลายและเปิดฉากวัฏจักรใหม่

37. ความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้ากับพระผู้สำแดงองค์ของพระองค์ [The Connection between God and His Manifestations]

384

คำถาม : อะไรคือสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้า และความเชื่อมโยงของพระองค์กับบรู๊นทีย์แห่งความอำไพที่ประเสริฐและอุทัยสถานแห่งแสงสว่างของพระผู้ทรงปราณี?

385

คำตอบ : จงรู้ว่าสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าและธรรมชาติของสาระของพระองค์คือความวิสุทธิสุดจะพรรณนาและความบริสุทธิ์แท้ นั่นคือ สภาวะความเป็นจริงนี้ประเสริฐเหนือกว่าและวิสุทธิเกินกว่าทุกการสรรเสริญ, เมื่อพิจารณาถึงสถานะนี้ คุณลักษณะทั้งหมดที่ถือว่าเป็นระดับขั้นสูงสุดของการดำรงอยู่ เป็นเพียงจินตนาการ, พระผู้ทรงมองไม่เห็นและเข้าถึงไม่ได้ไม่มีวันจะเป็นที่รู้ สาระที่แท้ไม่มีวันจะถูกพรรณนาได้ เพราะสาระของพระผู้เป็นเจ้าคือสภาวะความเป็นจริงที่ห้อมล้อมทุกสิ่ง และสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดถูกห้อมล้อม แน่แน่นอนว่าสิ่งที่ห้อมล้อมทุกสิ่งต้องยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่ถูกห้อมล้อม และดังนั้นสิ่งที่ถูกห้อมล้อมไม่มีทางค้นพบหรือเข้าใจ สภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่ห้อมล้อมทุกสิ่ง, ไม่ว่าปัญญาของมนุษย์จะก้าวหน้าไปไกลเพียงไหน แม้ว่าจะบรรลุถึงระดับขั้นสูงสุดของความเข้าใจของมนุษย์ ชีตสุดของความเข้าใจนี้คือการมองเห็นเครื่องหมายและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าในสรรพโลก หาใช่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า, เพราะสาระและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นนายผู้ทรงความรุ่งโรจน์ถูกเก็บรักษาไว้บนยอดสุดของความวิสุทธิที่เข้าถึงไม่ได้ และปัญญาและความเข้าใจของมนุษย์ไม่มีวันพบหนทางไปสู่สถานะนั้น "หนทางถูกปิดกั้นและการแสวงหาทั้งหมดถูกปฏิเสธ" ^[1]

386

เป็นที่ประจักษ์ว่าสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์เข้าใจเป็นผลที่ตามมาจากการดำรงอยู่ของมนุษย์ และมนุษย์คือเครื่องหมายหนึ่งของพระผู้ทรงปรานี : เช่นนั้นผลที่ตามมาจากเครื่องหมายหนึ่งจะสามารถห้อมล้อมพระผู้สร้างเครื่องหมายนั้นได้อย่างไร? นั่นคือความเข้าใจของมนุษย์ซึ่งเป็นผลที่ตามมาจากการดำรงอยู่ของมนุษย์ จะเข้าใจพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าถูกซ่อนเร้นจากความเข้าใจทั้งหมด และถูกปกปิดต่อปัญญาของมวลมนุษย์ และเป็นไปไม่ได้ที่จะขึ้นไปสู่สถานะนั้น

387

เราสังเกตเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่ต่ำกว่า ไม่สามารถเข้าใจสภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่สูงกว่า ดังนั้นก้อนหิน ดินและต้นไม้ ไม่ว่าจะมีการวิวัฒนาการไปไกลเพียงใด ก็ไม่มีวันเข้าใจสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ หรือจินตนาการพลังความสามารถในการมองเห็น การได้ยิน และประสาทสัมผัสอื่นๆ ถึงแม้ว่าทั้งสองฝ่ายก็เป็นสิ่งที่ถูกสร้าง, เช่นนั้นมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงผู้ที่ถูกสร้างจะสามารถเข้าใจสภาวะความเป็นจริงของสาระที่วิสุทธิของพระผู้สร้างได้อย่างไร? ความเข้าใจของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจไล่สถานะนี้ ไม่มีวาทะใดสามารถคลี่สัจธรรมของสถานะนี้ และไม่มีการกล่าวเป็นนัยใดสามารถบอกเป็นนัยสถานะนี้, พงธุลีมีอะไรเกี่ยวข้องกับโลกแห่งความวิสุทธิ และมีความสัมพันธ์อะไรคงอยู่ได้ระหว่างปัญญาที่จำกัดกับความกว้างใหญ่ของอาณาจักร

¹ จากคำสอนปราปราที่เชื่อว่าเป็นของอิหม่ามอาลี

ที่ไร้ขีดจำกัด? ปัญญาไม่สามารถเข้าใจพระองค์ และดวงวิญญาณทั้งหลายงงเมื่อพยายามจะพรรณนาสภาวะความเป็นจริงของพระองค์ “ไม่มีการมองเห็นพระองค์ แต่พระองค์มองเห็นทุกสิ่ง และพระองค์คือพระผู้ทรงความล้ำลึก พระผู้ทรงรับทราบทุกอย่าง!” [1]

388

ดังนั้นในเรื่องนี้ทุกถ้อยแถลงและการอธิบายนั้นบกพร่อง ทุกการพรรณนาและทุกการอธิบายลักษณะเฉพาะไม่คู่ควร ทุกความคิดไม่มีรากฐาน และทุกความพยายามที่จะเพ่งพินิจความลึกของสิ่งนี้เปล่าประโยชน์, กระนั้นสำหรับสาระของสาระทั้งหลายนั้น สัจธรรมของสัจธรรมทั้งหลายนั้น ความลึกกลับของความลึกทั้งหลายนั้น มีความอำไพ ความโชติช่วง การสำแดง และการปรากฏในสรรพโลก, อรุโณทัยของความโชติช่วงเหล่านั้น อุทัยสถานของการเปิดเผยเหล่านั้น และบ่อเกิดของการสำแดงเหล่านั้น คือพระผู้ทรงอธิบายความวิสุทธิเหล่านั้น คือสภาวะความเป็นจริงสากลและพระผู้ทรงสภาวะความเป็นเจ้าเหล่านั้น ผู้เป็นกระจกที่แท้จริงของสาระที่วิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้า, ความสมบูรณ์ ความอารีและความอำไพทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว เป็นที่เห็นได้ชัดเจนในสภาวะความเป็นจริงของพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายของพระองค์ ดังเช่นแสงของดวงอาทิตย์ที่สะท้อนอย่างบริบูรณ์อยู่ในกระจกใสที่ไร้รอยด่างด้วยความสมบูรณ์และความอารีทั้งหมดของตน, และหากเป็นที่กล่าวว่กระจกคือผู้สำแดงดวงอาทิตย์และอุทัยสถานของดวงตะวันของโลก นี้มิได้หมายจะแสดงนัยว่าดวงอาทิตย์ได้ลงมาจากยอดสุดแห่งความวิสุทธิของตน และถูกรวมเข้าไว้ในกระจก หรือสภาวะความเป็นจริงที่ไร้ขีดจำกัดถูกจำกัดอยู่ในมิติที่มองเห็นได้นี้ พระผู้เป็นเจ้าทรงห้าม! นี่คือการเชื่อของนักมานุษยรูปนิยม, ไม่ การพรรณนาทั้งหมดเหล่านี้ และการแสดงการสรรเสริญและสดุดีทั้งหมดเหล่านี้ สัมพันธ์กับพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายเหล่านี้ นั่นคือ ทุกคำพรรณนา ทุกการสรรเสริญ ทุกชื่อ หรือทุกคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าที่เรากล่าวถึง ใช้กับพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิเหล่านี้, แต่ไม่มีวิญญาณใดเคยหยั่งถึงสภาวะความเป็นจริงของสาระของพระผู้เป็นเจ้าอย่างที่สามารถบอกเป็นนัย พรรณนา สรรเสริญหรือสดุดีสิ่งนี้, ดังนั้นทั้งหมดที่สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์รู้ ค้นพบและเข้าใจเกี่ยวกับนาม คุณลักษณะและความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า สัมพันธ์กับพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิเหล่านี้ และไม่นำไปสู่ที่อื่นใด : “หนทางถูกตัดขาดและการแสวงหาทั้งหมดถูกปฎิเสธ”

389

กระนั้นก็ตามเราถือว่าบางนามและคุณลักษณะคือสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าและสรรเสริญพระองค์สำหรับการมองเห็น การได้ยิน อารมณ์ภาพ ชีวิตและความรู้

¹ พระคัมภีร์โกรอ่าน 6:103

ของพระองค์, เรายืนยันนามและคุณลักษณะเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อจะยืนยันความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของ แต่เพื่อจะปฏิเสธว่าพระองค์มีความไม่สมบูรณ์

390

เมื่อเราสังเกตดูโลกที่ไม่เที่ยงแท้ เราเห็นว่าความเขลาคือความไม่สมบูรณ์ ความรู้คือความสมบูรณ์ และดังนั้นเรากล่าวว่าสาระที่วิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้าของคือความรอบรู้, ความอ่อนแอคือความไม่สมบูรณ์และอานุภาพคือความสมบูรณ์ และดังนั้นเรากล่าวว่าสาระที่วิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้าของคืออานุภาพสูงสุด, นี้ไม่ใช่ที่เราสามารถเข้าใจความรู้ การมองเห็น อานุภาพหรือชีวิตของพระองค์ดังที่เป็นอยู่ในตัวมันเอง : แนนอนว่านี่อยู่เหนือความเข้าใจของเรา เพราะนามและคุณลักษณะที่แท้ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของคือสิ่งเดียวกับสาระของพระองค์ และสาระของพระองค์วิสุทธิเหนือความเข้าใจทั้งปวง, หากคุณลักษณะที่แท้ทั้งหลายไม่ใช่สิ่งเดียวกับสาระนั้น เช่นนั้นย่อมมีการดำรงอยู่ก่อนที่หลากหลายนานับประการ และดังนั้นความต่างจากกันระหว่างสาระและคุณลักษณะทั้งหลายย่อมมีอยู่แล้วอย่างมั่นคงและดำรงอยู่ก่อนเช่นกัน, แต่นี้ย่อมแสดงนัยถึงลูกโซ่ที่ไม่มีสิ้นสุดของการดำรงอยู่ก่อน ซึ่งเป็นความเชื่อที่ผิดอย่างประจักษ์

391

ดังนั้นนาม คุณลักษณะ การยกย่องและการสรรเสริญทั้งหมด ใช้กับพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายเอง และทั้งหมดที่เราอาจตีความและนึกคิดนอกจากสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการหลงเชื่อทั้งสิ้น เพราะเราไม่มีวันพบหนทางไปสู่พระผู้ที่ไม่มองเห็นและเข้าถึงไม่ได้ ดังนั้นเป็นที่กล่าวว่า : “ทั้งหมดที่พวกเจ้าเชื่ออย่างไร้สาระว่าได้เห็นแจ้งและแสดงออกด้วยถ้อยคำที่ล้ำลึกที่สุดของเจ้า เป็นเพียงสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากเหมือนกับเจ้า และกลับไปสู่ตัวเจ้าเอง” [1]

392

เป็นที่ประจักษ์ว่าหากเราพยายามจะนึกคิดสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของ การนึกคิดนั้นย่อมถูกห้อมล้อมและปัญญาของเราคือผู้ที่ห้อมล้อมการนึกคิดนั้น และแน่นอนว่าสิ่งที่ห้อมล้อมยิ่งใหญ่มากกว่าสิ่งที่ถูกห้อมล้อม! ดังนั้นเองสภาวะความเป็นจริงใดๆ ที่เราอาจนึกคิดว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าของนอกจากสภาวะความเป็นจริงของพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลาย ย่อมเป็นเพียงการหลงเชื่อ เพราะไม่มีวิธีการเข้าไปใกล้สภาวะความเป็นจริงนั้นของพระผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งอยู่เหนือการเอื้อมถึงของปัญญาทั้งสิ้น และทั้งหมดที่เราอาจนึกคิดคือจินตนาการล้วนๆ

¹ จากคำสอนปริมปราที่เชื่อว่าเป็นของอิหม่ามอาลี

393

เช่นนั้นจงพิจารณาว่า คนชาติทั้งหลายของโลกกำลังเวียนรอบจินตนาการที่ไร้สาระของตนเอง และบูชาเทพเจ้าในความคิดและความฟุ้งซ่านของตนเองอย่างไร โดยไม่รู้ตัวแม้แต่แต่ย่อว่ากำลังทำสิ่งนั้นอยู่, พวกเขาถือว่าจินตนาการที่ไร้สาระเหล่านี้คือสภาวะความเป็นจริงนั้น ซึ่งวิสุทธิเหนือความเข้าใจทั้งหมดและประเสริฐเหนือการกล่าวเป็นนัยทุกอย่าง พวกเขาถือว่าตนเองเป็นผู้อภิปรายสนับสนุนเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า และคนอื่นทั้งหมดเป็นผู้บูชาเทวรูป ถึงแม้ว่าเทวรูปอย่างน้อยก็ยังมีการดำรงอยู่ของแร่ธาตุ ทว่าเทพเจ้าในความคิดและจินตนาการของมนุษย์เป็นภาพลวงตาล้วนๆ และไม่มีแม้แต่การดำรงอยู่ของหิน "ดูกร ประชาชนแห่งการเห็นแจ้ง! จงเอาใจใส่ให้ดี" [1]

394

จงรู้ไว้ว่าคุณลักษณะทั้งหลายของความสมบูรณ์ การหลั่งไหลของกรุณาธิคุณ สวรรค์ และความโชติช่วงของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ ส่องแสงอย่างสว่างไสว อยู่ในพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด แต่พระวณะที่ห้อมล้อมทุกสิ่งของพระผู้เป็นเจ้านั้นคือพระคริสต์ และพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์นั้นคือพระบาฮาออลลาห์ ทรงมาปรากฏกับการเปิดเผยพระธรรมเหนือความนึกคิดทั้งหมด, เพราะไม่เพียงแต่ทั้งสองพระองค์มีความสมบูรณ์ทั้งหมดของพระผู้สำแดงองค์ก่อนๆ แต่ยังทรงสำแดงความสมบูรณ์อื่นที่เหนือกว่านั้นอย่างที่ทำให้พระผู้สำแดงองค์อื่นทั้งหมดเป็นราวกับผู้ตามของตน, ดังนี้ศาสนทูตทั้งหลายแห่งอิสราเอลล้วนเป็นผู้รับการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ พระคริสต์ก็เป็นเช่นกัน แต่ช่างเป็นความแตกต่างเพียงไรระหว่างการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวณะของพระผู้เป็นเจ้ากับการได้รับการดลใจของไอซายา เจริไมอาห์และอีไลจาห์!

395

จงพิจารณาว่าแสงสว่างอยู่ที่การสั่นสะเทือนของอากาศธาตุ ซึ่งโดยการสั่นสะเทือนนี้เส้นประสาทของดวงตาถูกกระตุ้นและเกิดการมองเห็น, ที่นี้แม้ว่าการสั่นสะเทือนของอากาศธาตุมีอยู่ทั้งในตะเกียงและดวงอาทิตย์ กระนั้นช่างเป็นความแตกต่างเพียงไรระหว่างแสงของดวงอาทิตย์กับแสงของดวงดาวหรือตะเกียง!

396

พลังแห่งชีวิต (จิตวิญญาณ) ของมนุษย์มีเครื่องหมายและการสำแดงบางอย่างในระยะเวลาที่เป็นตัวอ่อนในครรภ์ และกระนั้นก็มีควมอำไพและการแสดงออกอื่นๆ ในระยะของวัยเด็ก วัยรุ่นและวัยแห่งวุฒิภาวะ, จิตวิญญาณเป็นหนึ่งในระยะที่เป็นตัวอ่อนในครรภ์จิตวิญญาณขาดพลังความสามารถในการมองเห็นและการได้ยิน ทว่าในระยะของวัยรุ่นและวัยแห่งวุฒิภาวะ จิตวิญญาณปรากฏด้วยความปลอดภัย

¹ พระคัมภีร์โบราณ 59:2

เลิศและความเรืองรัศมีขีดสุด, เช่นเดียวกันในตอนเริ่มต้นของการเติบโต เมล็ดปรากฏเป็นเพียงใบไม้ซึ่งเป็นที่สำหรับการปรากฏของพลังแห่งชีวิตของพืชผัก และในระยะของการออกผล พลังแห่งชีวิตเดียวกันนั้นนั่นคือพลังการเติบโต เป็นที่เห็นชัดในขีดสุดของความสมบูรณ์ของตน กระนั้นสถานะของใบไม้ห่างไกลจากสถานะของผลไม้เพียงไร! เพราะเมื่อถึงเวลาใบไม้ที่แน่นหนาจะปรากฏขึ้นมาจากผลไม้ ถึงแม้ว่าผลไม้และใบไม้ล้วนเติบโตและพัฒนาโดยพลังแห่งชีวิตเดียวกันของพืชผัก, เช่นนั้นจงหยุดเพื่อใคร่ครวญดูความแตกต่างระหว่างคุณความดีและความสมบูรณ์ของพระคริสต์ ความอ้าไฟและความโชติช่วงของพระบาทอลลาห์ในด้านหนึ่ง กับคุณความดีของศาสนทูตทั้งหลายของวงศ์ตระกูลอิสราเอลเช่นเอซีเคียวหรือแซมมูเอลในอีกด้านหนึ่ง, ทุกพระองค์คือผู้รับการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ แต่ระหว่างพวกเขา มีระยะทางที่วัดไม่ได้

38. สามสถานะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย

[The Three Stations of the Divine Manifestations]

397

จงรู้ไว้ว่าขณะที่พระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายมีคุณความดีและความสมบูรณ์ที่ไม่รู้สิ้น พวกเขาดำรงเพียงสามสถานะ : สถานะแรกคือสถานะทางกาย สถานะที่สองคือสถานะแห่งความเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นสถานะของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล และสถานะที่สามคือสถานะของการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและความอ้าไฟสวรรค์

398

สำหรับสถานะทางกาย สถานะนี้มีจุดกำเนิดในกาลเวลาเพราะสถานะนี้ประกอบด้วยชิ้นมาจากธาตุต่างๆ และทุกสิ่งๆ ที่ประกอบตัวกันขึ้นมาต้องแยกตัวออกในที่สุด เป็นไปไม่ได้เลยที่การประกอบตัวกันจะไม่ตามมาด้วยการเสื่อมสลาย

399

สถานะที่สองคือสถานะของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล ซึ่งเป็นสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ เช่นกันนี้มีจุดเริ่มต้น และพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย มีเหมือนกับมวลมนุษยชาติ

400

สถานะที่สามคือสถานะของการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและความอ้าไฟสวรรค์ ซึ่งคือพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือกรุณาธิคุณนิรันดร์และพระวิญญาณบริสุทธิ์, สถานะนี้ไม่จุดเริ่มต้นหรือจุดจบ เพราะความเป็นสิ่งแรกและความเป็นสิ่งสุดท้ายเกี่ยวโยงกับโลกที่ไม่เที่ยงแท้ ไม่เกี่ยวโยงกับภพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, สำหรับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้วจุดเริ่มต้นและจุดจบเป็นหนึ่งและเป็นสิ่งเดียวกัน ทำนองเดียวกันการนับวัน

สัปดาห์ เดือนและปี เมื่อวานนี้และวันนี้ เป็นการนับที่สัมพันธ์กับโลกนี้ แต่ในดวงอาทิตย์สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นที่ทราบ, ไม่มีเมื่อวาน วันนี้หรือวันพรุ่งนี้ ไม่มีเดือนหรือปี ทั้งหมดนี้เสมอกัน, ทำนองเดียวกันพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์เหนือสภาวะเหล่านี้ทั้งหมด และประเสริฐเหนือทุกกฎ ทุกการบีบบังคับหรือข้อจำกัดที่อาจมีอยู่ในโลกที่ไม่เที่ยงแท้

401

จงรู้ไว้ว่าถึงแม้ว่าวิญญาณของมนุษย์ดำรงอยู่บนโลกมาหลายยุคและวัฏจักรสุดคณา นับ กระนั้นวิญญาณก็มีจุดกำเนิด และเนื่องด้วยวิญญาณเป็นเครื่องหมายหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อกำเนิดขึ้นมาแล้ววิญญาณเป็นนิรันดร์ จิตของมนุษย์มีจุดเริ่มต้น แต่ไม่มีจุดจบ : จิตคงอยู่ชั่วนิรันดร์, ทำนองเดียวกันสายพันธ์ต่างๆ ที่พบบนโลกมีจุดกำเนิดในกาลเวลา เพราะเป็นที่ยอมรับโดยทุกคนแล้วว่าเคยมีเวลาหนึ่งที่สายพันธ์เหล่านี้ไม่ได้ดำรงอยู่ที่ใดบนพื้นผิวโลก และที่จริงแล้วเคยมีเวลาหนึ่งที่โลกนี้ไม่ได้ดำรงอยู่ แต่สรรพโลกดำรงอยู่มาตลอด เพราะสรรพโลกไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่โลกใบนี้

402

ความหมายของเราคือ ถึงแม้ว่าวิญญาณของมนุษย์มีจุดกำเนิด กระนั้นก็ตามวิญญาณเป็นอมตะ ยินยงและเป็นนิรันดร์, เพราะโลกของสิ่งทั้งหลายเป็นโลกแห่งความไม่สมบูรณ์เมื่อสัมพันธ์กับโลกของมนุษย์ และโลกของมนุษย์เป็นโลกแห่งความสมบูรณ์เมื่อเทียบกับโลกของสิ่งทั้งหลาย, เมื่อไปถึงระยะแห่งความสมบูรณ์สิ่งที่ไม่สมบูรณ์กลายเป็นนิรันดร์ นี้ตั้งใจให้ไว้เป็นตัวอย่าง : จงหาทางเข้าใจเจตนาที่แท้จริง

403

ที่นี่สภาวะความเป็นจริงของความเป็นศาสนทูต ซึ่งคือพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า และสภาวะของการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่สมบูรณ์ ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ แต่การเรื่อรรมมีของสภาวะนี้แปรเปลี่ยนเหมือนกับการเรื่อรรมมีของดวงอาทิตย์, ตัวอย่างเช่นความเป็นศาสนทูตรุ่งอรุณบนจักรราศีของพระคริสต์ด้วยความอำไพและความสว่างไสวที่สุด และนี่เป็นอนันต์และคงอยู่นิรันดร์ จงดูว่ากษัตริย์ผู้พิชิตโลกมากมายเพียงไร เสนาบดีและผู้ปกครองที่ฉลาดมากมายเพียงไร มาแล้วก็ไป แต่ละคนและทุกคนเลื่อนหายไปในความถูกลืม, ทว่าแม้แต่เวลานี้สายลมของพระคริสต์ยังคงโชย แสงของพระองค์ยังคงส่อง เสียงร้องเรียกของพระองค์ยังคงถูกเปล่ง ธงของพระองค์ยังคงคลี่ออกมา กองทัพของพระองค์ยังคงทำศึก สรุเสียงของพระองค์ยังคงก้องเสนาะ ก้อนเมฆของพระองค์ยังคงหลังฝนที่ให้ชีวิตลงมา ฟ้าแลบของพระองค์ยังคงประกายแสง ความรุ่งโรจน์ของพระองค์ยังคงชัดเจนและโต้แย้งไม่ได้ ความอำไพของพระองค์ยังคงสว่างไสวและเรื่อรอง และนี่เป็นความจริงเช่นเดียวกัน

สำหรับสำหรับทุกดวงวิญญาณที่อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของพระองค์และได้รับแสงสว่างของพระองค์

404

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายมีสามสถานะ : สถานะทางกาย สถานะของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล และสถานะของการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและความอำไพสวรรค์, สถานะทางกายจะเสื่อมสูญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับสถานะของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลแม้ว่าจะมีจุดเริ่มต้นก็ไม่มีจุดจบ และได้รับการประสาทด้วยชีวิตนิรันดร์, แต่สำหรับสภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธินั้นซึ่งพระคริสต์กล่าวว่า “พระบิดาอยู่ในพระบุตร” [1] ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ : “จุดเริ่มต้น” ของสภาวะนี้เพียงแค่มุ่งถึงการเปิดเผยสถานะของพระองค์เอง, ดังนั้นโดยการอุปมาพระองค์เปรียบความเจียมของพระองค์เป็นการหลับ : มนุษย์ที่เจียมเป็นเหมือนคนที่หลับอยู่ และเมื่อเขาพูด นี้เป็นราวกับว่าเขาตื่นขึ้น [2] และกระนั้นมนุษย์ที่กำลังหลับหรือตื่นก็เป็นบุคคลเดียวกัน : ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในสถานะ ความสูงส่ง ความประเสริฐ สภาวะความเป็นจริงภายในหรือธรรมชาติแต่กำเนิดของเขา, นี้เป็นเพียงว่าสภาวะของการเจียมถูกเปรียบเป็นการหลับ และสภาวะของการสำแดงองค์ถูกเปรียบเป็นการตื่น, มนุษย์ไม่ว่ากำลังหลับหรือตื่นก็เป็นคนเดียวกัน การหลับเป็นเพียงสภาวะหนึ่งที่เป็นไปได้และการตื่นคืออีกสภาวะหนึ่ง และดังนั้นช่วงเวลาของความเจียมถูกเปรียบเป็นการหลับ และช่วงเวลาของการสำแดงองค์และการนำทางถูกเปรียบเป็นการตื่น

405

ในกอสเปวเป็นที่กล่าวว่า “ในตอนเริ่มต้นคือพระวณะ และพระวณะอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” ดังนั้นเห็นได้ว่า พระคริสต์ไม่ได้บรรลุถึงสถานะของการเป็นพระเมไซยะและความสมบูรณ์ของพระองค์ขณะที่รับบัพติศมา เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสู่พระองค์ในรูปของนกพิราบ, ที่จริงนั้นพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอยู่ในยอดที่สูงส่งที่สุดของความวิสุทธิเสมอมาและตลอดไป

39. สถานะความเป็นมนุษย์และสถานะความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลาย

[The Human and the Divine Stations of the Manifestations]

406

เรากล่าวไว้ก่อนแล้วว่าพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลายมีสามสถานะ สถานะแรกคือสภาวะความเป็นจริงทางกายซึ่งเกี่ยวโยงกับร่างกายของมนุษย์,

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 14:11 และ 17:21

² ที่นี้พระอัครบาทคาดหมายปัญหาเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาทอูลลาห์ ซึ่งถูกหยิบยกขึ้นมากล่าวอย่างละเอียดกว่าในบทที่ 16 และ 39

สถานะที่สองคือสภาวะความเป็นปัจเจก นั่นคือ วิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล, สถานะที่สามคือการสำแดงองค์สวรค์ซึ่งอยู่ที่ความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของ และ เป็นบ่อเกิดแห่งชีวิตของโลก การอบรมวิญญาณ การนำทางประชาชน และการให้ความสว่างแก่สรรพโลก

407

สถานะทางกายคือธรรมชาติของความเป็นมนุษย์ซึ่งจะเสื่อมสลาย เพราะสถานะนี้ เป็นการประกอบตัวกันของธาตุ และสิ่งที่ประกอบตัวขึ้นมาจากธาตุทั้งหลายต้อง แยกตัวออกและกระจัดกระจายไป

408

แต่สภาวะความเป็นปัจเจกของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลายของพระผู้ทรงปราณี คือ สภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธิ และที่เป็นดังนี้ก็เพราะว่าสภาวะนี้เหนือกว่าสรรพสิ่งใน ด้านสาระและคุณลักษณะ, สภาวะนี้เป็นเสมือนดวงอาทิตย์ซึ่งเพราะคุณสมบัติทาง กายภาพ ต้องผลิตแสงสว่างอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่สามารถเปรียบได้กับดาว บริวารใดๆ, ตัวอย่างเช่น องค์ประกอบทั้งหลายของดวงอาทิตย์ ไม่สามารถเปรียบ ได้กับองค์ประกอบของดวงจันทร์ การประกอบตัวและเรียงตัวกันขึ้นมาเป็นดวง อาทิตย์จำเป็นต้องก่อกำเนิดรังสี ขณะที่องค์ประกอบทั้งหลายของดวงจันทร์ จำเป็นต้องรับแสง ไม่ใช่ก่อกำเนิดแสง, ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงอื่นๆ ของมนุษย์ คือวิญญาณซึ่งเป็นเสมือนดวงจันทร์ ได้รับแสงจากดวงอาทิตย์ แต่สภาวะความเป็น จริงที่วิสุทธินั้นเรืองแสงด้วยตนเอง

409

สถานะที่สามคือสถานะของกรุณาธิคุณสวรค์ คือการเปิดเผยความงามของพระผู้ ดำรงอยู่ก่อนยุคสมัย และความโชติช่วงของแสงของพระผู้เป็นนายที่ทรงอำนาจ เบ็ดเสร็จและมีชีวิตเสมอ สภาวะความเป็นปัจเจกของพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิ ทั้งหลาย ไม่สามารถแยกจากกรุณาธิคุณและการเปิดเผยพระธรรมสวรค์ได้มากไป กว่าที่การแยกมวลของดวงอาทิตย์จากแสงอาทิตย์, ดังนั้นการเสด็จขึ้นสู่สวรค์ของพระ ผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายเป็นเพียงการละทิ้งร่างกายที่เป็นธาตุของตน ตัวอย่างเช่น จงพิจารณาดูตะเกียงที่ให้ความสว่างแว้งนี้ รังสีของตะเกียงอาจหยุด สองมายังแว้งหากแว้งถูกทำลาย แต่ไม่มีการขาดตอนในความอารีของตะเกียงเอง, กรุณาธิคุณที่ดำรงอยู่ก่อนของพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายเป็นเสมือนแสง สภาวะความเป็นปัจเจกของพวกเขาเป็นเสมือนกรอบแก้ว และธรรมวิหารแห่งความ เป็นมนุษย์ของพวกเขาเป็นเสมือนแว้ง : หากแว้งถูกทำลาย ตะเกียงยังลุกไหม้ต่อไป, พระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายเป็นเหมือนกระจกมากมายที่แตกต่างกัน เพราะพวกเขามีความเป็นปัจเจกของตนเองที่ต่างกัน แต่สิ่งที่สะท้อนอยู่ในกระจก เหล่านี้คือดวงอาทิตย์เดียวกัน, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าสภาวะความเป็นจริงของพระ คริสต์ต่างจากสภาวะความเป็นจริงของพระโมเสส

410

ไม่มีข้อสงสัยว่าตั้งแต่เริ่มต้น สภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธินั้นทราบความลับของการดำรงอยู่ และตั้งแต่วัยเด็กเครื่องหมายทั้งหลายแห่งความยิ่งใหญ่ถูกสำแดงอย่างชัดเจนในพระองค์ เช่นนั้นทั้งๆ ที่มีพระพรและความสมบูรณ์ดังกล่าว พระองค์จะไม่ทราบสถานะของตนเองได้อย่างไร?

411

เราได้กล่าวถึงสามสถานะของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย : สถานะของการดำรงอยู่ทางกาย สถานะของความเป็นปัจเจก และสถานะของการสำแดงองค์ที่สมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งอาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์ ความร้อนและแสงสว่างของดวงอาทิตย์ บุคคลอื่นๆ ก็มีสถานะทางกายและวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล นั่นคือจิตและปัญญา, ดังนั้นวรรคทั้งหลายที่กล่าวว่า "ตอนที่เรานอนหลับอยู่ สายลมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโชยมายังเรา และปลุกเราขึ้นมาจากการหลับ"^[1] คล้ายกับคำพูดของพระคริสต์ที่ว่า "เนื้อหนังเต็มไปด้วยความเศร้า แต่จิตปีติยินดี" หรือเช่นกัน "เราทุกข์ทรมาน" หรือ "เราสบาย" หรือ "เราว่าวุ่นใจ" เหล่านี้หมายถึงสถานะทางกายและไม่เกี่ยวข้องกับสภาวะความเป็นปัจเจกหรือการสำแดงสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ตัวอย่างเช่น จงพิจารณาดูว่าความผันแปรนับพันๆ อาจเกิดขึ้นกับร่างกายของมนุษย์ซึ่งจิตยังคงไม่ตระหนักรเลย เป็นไปได้ถึงขนาดว่าบางอวัยวะของร่างกายอาจเสียหายทั้งหมด และสาระของปัญญายังคงไม่ถูกกระทบกระเทือน เสื้อผ้าอาจฉีกขาดรุ่งริ่ง และคนใส่เสื้อผ้านั้นยังคงไม่ได้รับอันตราย, ดังนั้นขณะที่พระบาฮาอูลลาห์กล่าวว่า "ตอนที่เรานอนหลับอยู่ สายลมโชยมายังเรา และปลุกเราขึ้นมาจากการหลับ" เป็นการกล่าวถึงร่างกาย

412

ในภพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่มีอดีต อนาคตหรือปัจจุบัน ทั้งสามนี้เป็นหนึ่ง ดังนั้นเมื่อพระคริสต์กล่าวว่า "ในตอนเริ่มต้นคือพระวจนะ"^[2] นี้หมายความว่าพระวจนะคืออดีต ปัจจุบันและอนาคต เพราะในภพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่มีกาลเวลา กาลเวลามีอิทธิพลต่อสิ่งมีชีวิตแต่ไม่มีอิทธิพลต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังนั้นในบทอธิษฐานที่พระคริสต์กล่าวว่า "ขอความศักดิ์สิทธิ์จงมีแด่พระนามของพระองค์"^[3] ความหมายคือพระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ในอดีต ปัจจุบันและอนาคต, เช่นกันเวลาเช้า เวลาเที่ยงและเวลาค่ำมีความสัมพันธ์กับโลกนี้ แต่ในดวงอาทิตย์ไม่มีเวลาเช้า เวลาเที่ยงหรือเวลาค่ำ

¹ เปรียบเทียบ *Gleanings from the Writings of Baha'u'llah*, XLI; and *Surit-i-Haykal*, para 192

² พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:1

³ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 6:9; พระคัมภีร์ไบเบิล ลูค 11:2

40. ความรู้ของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย

[The Knowledge of the Divine Manifestations]

413

คำถาม : อะไรคือข้อจำกัดของพลังความสามารถของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อจำกัดของความรู้ของพวกเขา?

414

คำตอบ : ความรู้มีสองชนิด : ความรู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่และความรู้ที่เป็นแบบแผน นั่นคือ ความรู้ที่เกิดขึ้นในใจและความรู้ที่ได้จากการคิด

415

ความรู้ที่ประชาชนมีโดยทั่วไปเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลาย อยู่ที่การก่อความคิดและการสังเกต นั่นคือ ความคิดเกี่ยวกับวัตถุหนึ่งก่อขึ้นโดยความสามารถในการใช้เหตุผล หรือโดยการสังเกตวัตถุนั้นแล้วรูปทรงหนึ่งเกิดขึ้นในกระจกของหัวใจ, ขอบเขตของความรู้นี้จำกัดที่เดียวเพราะขึ้นกับการได้มาและการบรรลุถึง

416

อย่างไรก็ตามความรู้อีกชนิดซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่หรือเกิดขึ้นในใจ เป็นเหมือนความรู้และความตระหนักของมนุษย์เกี่ยวกับตนเอง

417

ตัวอย่างเช่น ปัญญาและจิตของมนุษย์ตระหนักในสภาวะและสภาพของตนทั้งหมด ทุกส่วนและแขนขาของร่างกายของตน และประสาทสัมผัสทั้งหมดของร่างกายของตน อีกทั้งพลังความสามารถ การรับรู้และสภาวะทางจิตวิญญาณของตน นี่คือน้ำความรู้เกี่ยวกับการดำรงอยู่ซึ่งโดยความรู้นี้มนุษย์ตระหนักในสภาวะของตนเอง, มนุษย์ทั้งรับรู้และเข้าใจสภาวะของตนเอง เพราะจิตห้อมล้อมร่างกายและตระหนักในประสาทสัมผัสและพลังความสามารถของร่างกาย, ความรู้นี้ไม่ได้เป็นผลมาจากความพยายามและการได้มา นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำรงอยู่ เป็นพรสวรรค์ล้วนๆ

418

เนื่องด้วยสภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธิเหล่านี้ นั่นคือ พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย ห้อมล้อมสรรพสิ่งทั้งในสสารและคุณลักษณะทั้งหลาย เนื่องด้วยพวกเขาอยู่เหนือและค้นพบความเป็นจริงที่ดำรงอยู่ทั้งหมด และเนื่องด้วยพวกเขา รู้แจ้งทุกสิ่ง ความรู้ของพวกเขาจึงเป็นของพระผู้เป็นเจ้า และไม่ไขเรียนรู้อันใด นั่นคือ ความรู้ที่นั่นคือกรุณาธิคุณสวรรค์และการค้นพบสวรรค์

419

ขอให้เราให้ตัวอย่างหนึ่งเพียงเพื่อจะสาธิตประเด็นนี้ สิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐสุดบนโลกนี้คือมนุษย์ ในมนุษย์มีความเป็นจริงของอาณาจักรสัตว์ อาณาจักรพืชผักและอาณาจักรแร่ธาตุ นั่นคือ ระดับชั้นเหล่านี้ทั้งหมดถูกบรรจุอยู่ในมนุษย์ในลักษณะที่มนุษย์ได้รับการประสาทด้วยทั้งหมดนี้, และโดยได้รับการประสาทด้วยระดับชั้นและสถานะทั้งหมดเหล่านี้ มนุษย์ทราบความลึกลับของทุกอาณาจักร และตระหนักในความลับของการดำรงอยู่ของอาณาจักรเหล่านี้ นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งและไม่ใช่อุปมาที่ถูกต้องทีเดียว

420

กล่าวโดยย่อ พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายทราบสัจธรรมที่เป็นรากฐานของความลึกลับของสรรพสิ่ง และดังนั้นพวกเขาก่อตั้งศาสนาหนึ่งที่อิงอยู่และสอดคล้องกับสภาพที่เป็นอยู่ของมนุษยชาติ, เพราะศาสนามีพื้นฐานอยู่ที่สัมพันธ์ภาพที่จำเป็นที่มาจากความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย หากพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นผู้ให้กฎสวรรค์ ไม่ทราบความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย หากพระองค์ไม่เข้าใจสัมพันธ์ภาพที่จำเป็นที่มาจากความเป็นจริงเหล่านี้ แน่نونว่าพระองค์ย่อมไม่สามารถสถาปนาศาสนาที่สอดคล้องกับความจำเป็นและภาวะของเวลานั้น, ศาสนาทุกหลายของพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นผู้สำแดงองค์สากล เป็นดังเช่นแพทย์ผู้ชำนาญ สรรพภาวะเป็นดังร่างกายของมนุษย์ และศาสนาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นดังการรักษาและการเยียวยา, แพทย์ต้องตระหนักทั้งหมดและทราบทุกส่วนและทุกอวัยวะ องค์ประกอบของร่างกายและสภาวะของผู้ป่วย เพื่อจะสั่งการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ, ที่จริงแล้วจากตัวโรคเองนี่เองที่แพทย์ได้ขอสรุปการเยียวยา เพราะแพทย์วินิจฉัยความเจ็บป่วยก่อนและจากนั้นรักษาสาเหตุที่เป็นรากฐานของโรค, จนกว่าความเจ็บป่วยจะได้รับการวินิจฉัยอย่างเหมาะสม จะสั่งการรักษาและการเยียวยาได้อย่างไร? ดังนั้นแพทย์ต้องมีความรู้ถ้วนทั่วเกี่ยวกับองค์ประกอบของร่างกาย ส่วนต่างๆ อวัยวะทั้งหลายและสภาพของผู้ป่วย และทำนองเดียวกันคุ้นเคยกับทุกโรคและทุกการเยียวยาอย่างดี เพื่อจะสั่งการรักษาที่เหมาะสม

421

ดังนั้นศาสนามีพื้นฐานอยู่ที่สัมพันธ์ภาพที่จำเป็นที่มาจากความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายซึ่งตระหนักในความลึกลับของสรรพโลก ทราบสัมพันธ์ภาพที่จำเป็นเหล่านี้หมด และสถาปนาสัมพันธ์ภาพเหล่านี้เป็นศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ

41. วัฏจักรสากล

[Universal Cycles]

422

คำถาม : มีการกล่าวถึงวัฏจักรสากลทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสรรพโลก ขอทรงอธิบาย สัจธรรมของเรื่องนี้

423

คำตอบ : ดวงดาวที่เรียงรองแต่ละดวงในฟากฟ้าที่ไร้ขอบเขต มีวัฏจักรการหมุนรอบของตน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดวงดาวนั้นหมุนรอบครบวงโคจรของตนก่อนจะเริ่มต้นรอบใหม่ ตัวอย่างเช่น โลกหมุนครบรอบทุก 365 วัน ห้าชั่วโมง สิบแปดนาทีและอีกเสี้ยวเวลาหนึ่ง และจากนั้นเริ่มต้นรอบใหม่ตามวงโคจรเดิม, เช่นเดียวกันไม่ว่าในเรื่องอาณาจักรของธรรมชาติหรืออาณาจักรมนุษย์ จักรวาลทั้งหมดดำเนินไปตามวัฏจักรต่างๆ ของเหตุการณ์และอุบัติการณ์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย

424

เมื่อวัฏจักรหนึ่งสิ้นสุดลง วัฏจักรใหม่เปิดฉาก และเพราะเหตุการณ์สำคัญยิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น วัฏจักรก่อนอันตรธานไปหมดจากความทรงจำอย่างไม่ทิ้งบันทึกหรือร่องรอยไว้, ดังนั้นผู้ที่เจ้าทราบ เราไม่มีบันทึกของสองหมื่นปีก่อน ถึงแม้ว่าเราได้แสดงให้เห็นไว้ก่อนโดยการถกด้วยเหตุผลว่า ชีวิตบนโลกนี้โบราณมาก ไม่ใช่หนึ่งหรือสองแสน หรือแม้แต่หนึ่งหรือสองล้านปี แต่โบราณจริงๆ และบันทึกและร่องรอยของสมัยโบราณหายไปหมด

425

ทำนองเดียวกันพระเจ้าผู้สร้างของพระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าของวัฏจักรหนึ่ง ซึ่งในวัฏจักรนั้นศาสนาและกฎของพระองค์มีผลบังคับและถูกนำมาใช้โดยสมบูรณ์, เมื่อวัฏจักรของพระองค์สิ้นสุดลงโดยการเสด็จมาของพระเจ้าผู้สร้างองค์ใหม่ วัฏจักรใหม่เริ่มต้น, ดังนั้นวัฏจักรทั้งหลายเปิดฉาก จบลงและหวนกลับมาอีก จนกระทั่งวัฏจักรสากลเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในสรรพโลก และเหตุการณ์สำคัญยิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นซึ่งลบทุกบันทึกและร่องรอยในอดีต, จากนั้นวัฏจักรสากลใหม่เริ่มต้นในโลก เพราะอาณาจักรของการดำรงอยู่ไม่มีจุดเริ่มต้น, เราได้นำเสนอข้อพิสูจน์และการถกเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำ^[1]

426

กล่าวโดยย่อ คำกล่าวอ้างของเราคือ วัฏจักรสากลในสรรพโลกประกอบด้วยช่วงเวลาที่ยาวนาน ยุคและสมัยจำนวนนับไม่ถ้วน, ในวัฏจักรดังกล่าวพระเจ้าผู้สร้าง

¹ ดูตัวอย่างเช่น บทที่14

องค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายส่องแสงในอาณาจักรที่มองเห็นได้ จนกระทั่งพระผู้
สำแดงองค์สากลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดองค์หนึ่งทำให้โลกเป็นศูนย์รวมแห่งความอำไพ
สวรรค์ และโดยการเปิดเผยพระธรรมพระองค์ทรงนำโลกมาสู่ระยะของการพัฒนา
เต็มที่, ระยะเวลาของวัฏจักรที่พระองค์เปิดฉากนั้นยาวนานจริงๆ พระผู้สำแดงองค์
อื่นๆ จะปรากฏขึ้นมาในช่วงเวลาของวัฏจักรนั้นภายใต้เงาของพระองค์ และจะฟื้น
คืนกฎบางข้อที่เกี่ยวข้องกับกิจการทางวัตถุและธุรกรรมทั้งหลายตามความจำเป็น
ของกาลเวลา แต่พวกเขายังคงอยู่ภายใต้เงาของพระองค์, เราอยู่ในวัฏจักรที่เริ่มต้น
ด้วยอดัม และพระผู้สำแดงองค์สากลของวัฏจักรคือพระบาฮาอุลลาห์

42. พลังความสามารถและความสมบูรณ์ของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลาย ของพระผู้เป็นเจ้า

[The Power and Perfections of the Divine Manifestations]

427

คำถาม : พลังความสามารถและความสมบูรณ์ของบัลลังก์แห่งสัจธรรมเหล่านั้น นั่น
คือพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย ขยายไปไกลแค่ไหน และอะไรคือ
ขีดจำกัดของอิทธิพลของพวกเขา?

428

คำตอบ : จงพิจารณาดูสรรพโลก นั่นคือสรรพโลกทางวัตถุ, ระบบสุริยะถูกห่อหุ้ม
อยู่ในความมืด ภายในเส้นรอบวงของระบบนี้ดวงอาทิตย์คือศูนย์กลางของแสงสว่าง
ทั้งหมด และดาวเคราะห์ทั้งหมดที่สัมพันธ์กับระบบหมุนรอบดวงอาทิตย์ และได้รับ
ความสว่างโดยการหลั่งความอารีของดวงอาทิตย์, ดวงอาทิตย์คือบ่อเกิดของชีวิต
และความสว่าง และเป็นเหตุของการเติบโตและการพัฒนาการของทุกสิ่งภายในระบบ
สุริยะ, หากความอารีของดวงอาทิตย์หยุดลง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดสามารถดำรงอยู่ต่อไป
ได้ในระบบนี้ : ทุกสิ่งจะมืดและจะไม่เหลืออะไร ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า
ดวงอาทิตย์คือศูนย์กลางของแสงสว่างทั้งหมดและบ่อเกิดของชีวิตของทุกสิ่งในระบบ
สุริยะ

429

ในลักษณะคล้ายกันพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า คือศูนย์รวม
ของแสงสว่างแห่งสัจธรรม คือแหล่งกำเนิดความลึกซึ้งที่ซ่อนเร้น และบ่อเกิดแห่ง
การแผ่ความรักสวรรค์, พวกเขาขาดความโชติช่วงของตนไปบนอาณาจักรของ
หัวใจและปัญญา และประธานกรุณาธิคุณนิรันดร์มาให้โลกแห่งจิตวิญญาณ พวกเขา
เขาประสาทชีวิตทางจิตวิญญาณและส่องแสงด้วยความอำไพของสัจธรรมและ
ความหมายที่ซ่อนเร้น, การให้ความสว่างอาณาจักรแห่งความคิดมาจากศูนย์กลาง
ของแสงสว่างและพระผู้บรรดาธิบายความลึกซึ้งเหล่านั้น, หากมิใช่เพราะ
กรุณาธิคุณของการเปิดเผยพระธรรมและคำสั่งสอนของพระผู้ทรงสภาวะที่วิสุทธิ

เหล่านั้น โลกของวิญญาณและอาณาจักรแห่งความคิดย่อมมีดมิด, หากมิใช่เพราะคำสอนที่แท้จริงและมีเหตุผลของพระผู้รธาธิบายความลึกกลับเหล่านั้น โลกของมนุษย์ย่อมกลายเป็นสมรภูมิแห่งลักษณะเฉพาะและธรรมชาติของสัตว์ การดำรงอยู่ทั้งหมดย่อมกลายเป็นภาพลวงตาที่อัตรธานไป และชีวิตที่แท้จริงย่อมสูญหายไป, นั่นเองที่ทำไมเป็นที่กล่าวไว้ในกอสเปว่า : "ในตอนเริ่มต้นคือพระวณะ" นั่นคือพระวณะคือบ่อเกิดของชีวิตทั้งหมด ^[1]

430

ที่นี้จึงพิจารณาดูอิทธิพลซึมซาบของดวงอาทิตย์ที่มีต่อชีวิตทั้งหมดบนโลก และจงมองดูอิทธิพลที่เห็นได้และผลอะไรก็ตามมาจากความใกล้ชิดและความห่างไกลจากดวงอาทิตย์ การขึ้นและการตกของดวงอาทิตย์, ณ เวลาหนึ่งเป็นฤดูใบไม้ร่วง อีกเวลาหนึ่งเป็นฤดูใบไม้ผลิ ณ เวลาเป็นฤดูร้อน อีกเวลาหนึ่งเป็นฤดูหนาว, เมื่อดวงอาทิตย์ข้ามวิษุวัต ฤดูใบไม้ผลิที่ชีวิตปรากฏขึ้นด้วยความอำไพทั้งหมดของตน และเมื่อดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากเส้นศูนย์สูตรมากที่สุดในฤดูร้อน ผลไม้ทั้งหลายจะสุกเต็มที่ เมล็ดและพืชจะออกผล และสิ่งทั้งหลายบนโลกจะบรรลุถึงขีดสุดของการเติบโตและพัฒนา

431

ในลักษณะคล้ายกันเมื่อพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้าของ ผู้เป็นดวงอาทิตย์ของสรรพโลก สาดความอำไพของพระองค์มายังโลกของหัวใจ ปัญญาและจิต ฤดูใบไม้ผลิแห่งจิตวิญญาณเปิดฉากและชีวิตใหม่เปิดโฉม, อานุภาพของวสันตฤดูที่ไม่มีที่เปรียบปรากฏขึ้นและของขวัญที่น่าพิศวงของฤดูนี้เป็นที่เห็น ดังนี้เจ้าสังเกตเห็นว่า ด้วยการเสด็จมาของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของแต่ละองค์ ความก้าวหน้าอย่างน่าประหลาดเป็นที่บรรลุถึงในอาณาจักรแห่งปัญญา ความคิดและจิตของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น ในยุคของพระผู้เป็นเจ้าของนี้จึงพิจารณาดูความก้าวหน้าที่ทำสำเร็จในโลกของปัญญาและความคิด และนี่เป็นเพียงเริ่มต้นของรุ่งอรุณ! อีกไม่นานเจ้าจะเป็นพยานว่า พระพรที่ฟื้นคืนมาและคำสอนสวรรค์เหล่านี้ได้ท่วมโลกที่มีดมิดนี้ด้วยแสงสว่างของตน และเปลี่ยนโฉมอาณาจักรที่แบกความเศร้านี้ไปเป็นพิमानชั้นสูงสุดอย่างไร

432

หากเราจะอธิบายอิทธิพลและพระพรของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของแต่ละองค์อย่างบริบูรณ์ จะต้องใช้เวลานานมาก จงไตร่ตรองและใคร่ครวญดูสิ่งนี้ด้วยตัวเจ้าเองเพื่อจะเข้าใจศีลธรรมของเรื่องนี้

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:1

43. ศาสนทูตสองประเภท [The Two Kinds of Prophets]

433

คำถาม : ศาสนทูตโดยทั่วไปมีกี่ประเภท?

434

คำตอบ : โดยทั่วไปศาสนทูตมีสองประเภท บางองค์เป็นศาสนทูตอิสระซึ่งเป็นผู้ถูกตาม ขณะที่ศาสนทูตองค์อื่นๆ ไม่เป็นอิสระและพวกเขาเองเป็นผู้ตาม

435

ศาสนทูตอิสระทั้งหลายแต่ละองค์คือผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และเป็นผู้ก่อตั้งยุคศาสนาใหม่, ณ การเสด็จมาของพวกเขาโลกได้รับการสวมเครื่องแต่งกายใหม่ ศาสนาใหม่ได้รับการสถาปนา และคัมภีร์ใหม่ถูกเปิดเผย, ศาสนทูตเหล่านี้ได้กรุณาธิคุณที่หลังไหลจากสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า โดยปราศจากสื่อกลาง การเรื่องรำลึกของพวกเขาเป็นเหมือนการเรื่องรำลึกของดวงอาทิตย์ซึ่งเรืองแสงอยู่ในตัวเองและด้วยตัวเอง และการเรืองแสงนั้นคือสาระที่จำเป็นของดวงอาทิตย์ หากสิ่งที่ได้มาจากดวงดาวอื่น, พวกเขาเป็นเหมือนดวงจันทร์ไม่ใช่ดวงจันทร์ อรุโณทัยเหล่านี้ของรุ่งเช้าแห่งเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือต้นกำเนิดกรุณาธิคุณสวรรค์และกระจกสะท้อนสาระแห่งความเป็นจริง

436

ศาสนทูตอีกประเภทเป็นผู้ตามและผู้เผยแพร่ เพราะสถานะของพวกเขาขึ้นกับเงื่อนไข หากได้เป็นอิสระ, พวกเขาได้รับกรุณาธิคุณสวรรค์จากศาสนทูตอิสระ และแสวงหาแสงสว่างแห่งการนำทางจากสภาวะความเป็นจริงของความเป็นศาสนทูตสากล พวกเขาเป็นเหมือนดวงจันทร์ที่ไม่เรืองรองหรือเรื่องรำลึกในตัวเองและด้วยตัวเอง แต่ได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์

437

ศาสนทูตสากลทั้งหลายที่มาปรากฏอย่างอิสระรวมถึงพระอับราฮัม พระโมเสส พระคริสต์ พระโมฮัมหมัด พระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์, ศาสนทูตประเภทที่สองซึ่งประกอบด้วยผู้ตามและผู้เผยแพร่รวมถึงโซโลมอน เดวิด ไอซายา เจริไมอาห์และเอซีเคียว, เพราะศาสนทูตอิสระทั้งหลายคือผู้ก่อตั้ง นั่นคือ พวกเขาสถาปนาศาสนาใหม่ สร้างวิญญานใหม่ ปฏิรูปมาตรฐานศีลธรรมของสังคม เผยแพร่วิถีชีวิตใหม่และมาตรฐานใหม่ของการปฏิบัติตน, โดยพวกเขายุคศาสนาใหม่มาปรากฏและศาสนาใหม่เปิดฉาก การเสด็จมาของพวกเขาเป็นเสมือนวสันตฤดู ที่ทุกสิ่งบนโลกสวมเสื้อผ้าใหม่และพบชีวิตใหม่

438

ในเรื่องของศาสนทูตประเภทที่สองที่เป็นผู้ตาม พวกเขาเผยแพร่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า กระจายศาสนาของพระองค์ และประกาศพระวาทะของพระองค์ พวกเขาเองไม่มีอำนาจหรืออำนาจของตนเอง แต่ที่ได้รับมาจากศาสนทูตอิสระ

439

คำถาม : พระพุทธเจ้าและขงจื้ออยู่ในประเภทใด?

440

คำตอบ : พระพุทธเจ้าสถาปนาศาสนาใหม่เช่นกัน และขงจื้อฟื้นฟูการปฏิบัติตนและมาตรฐานศีลธรรมโบราณคืนมา แต่ข้อปฏิบัติดั้งเดิมของทั้งสองถูกเปลี่ยนไปหมด และสาวกของทั้งสองไม่ได้ยึดถือแบบแผนดั้งเดิมของความเชื่อและการบูชา, ผู้ก่อตั้งศาสนาพุทธเป็นพระผู้ทรงสภาวะที่ล้ำค่าผู้ซึ่งสถาปนาความเป็นหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า แต่ต่อมาข้อปฏิบัติดั้งเดิมค่อยๆ ถูกลืมและถูกแทนที่โดยธรรมเนียมและพิธีกรรมโบราณ จนกระทั่งในที่สุดนำไปสู่การบูชารูปปั้นและเทวรูป

441

ตัวอย่างเช่น จงพิจารณาว่าพระคริสต์ตกเดือนประชาชนครั้งแล้วครั้งเล่าให้เอาใจใส่บทบัญญัติสิบข้อในโทราห์ และทรงยืนยันกรานให้ถือปฏิบัติอย่างเข้มงวด, ที่นี้หนึ่งในบทบัญญัติสิบข้อนี้ห้ามการบูชาเทวรูปและรูปปั้น ^[1] กระนั้นปัจจุบันนี้ในโบสถ์ของคริสเตียนบางกลุ่มมีเทวรูปและรูปปั้นสุดคณานับ, เช่นนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้ามิได้คงไว้ซึ่งข้อปฏิบัติดั้งเดิมในหมู่ประชาชน แต่ได้เปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนไปที่ละน้อยจนถึงจุดที่ถูกกลบไปหมด และดังนั้นพระผู้สำแดงองค์ใหม่มาปรากฏและศาสนาใหม่ได้รับการสถาปนา เพราะหากศาสนา ก่อนไม่ถูกเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยน ย่อมไม่จำเป็นต้องฟื้นฟูกลับมาอีก

442

ในตอนเริ่มต้นต้นไม้เต็มไปด้วยพลังชีวิตและอุดมด้วยดอกและผลไม้ แต่แล้วก็ค่อยๆ แก่ที่ หมดพลังและไม่ออกผล จนกระทั่งเหี่ยวแห้งและเน่าเปื่อยหมด นั่นเองที่ทำให้ไมคนสวนที่แท้จริงจะปลูกต้นอ่อนจากต้นเดียวกัน เพื่อว่าต้นอ่อนนั้นจะได้เติบโตและพัฒนาวันแล้ววันเล่า แผ่ร่มเงากำบังในสวนสวรรค์นี้ และออกผลที่มีค่า, เช่นเดียวกันกับศาสนาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า : เมื่อเวลาผ่านไปข้อปฏิบัติดั้งเดิมของศาสนาถูกปรับเปลี่ยน สัจธรรมที่เป็นรากฐานของศาสนาอันทรธานไปหมด จิตวิญญาณของศาสนาจากไป การสร้างสรรค์หลักความเชื่อใหม่ๆ ผุดขึ้นมา และศาสนากลายเป็นร่างที่ไร้วิญญาณ นั่นเองที่ทำให้ศาสนาได้รับการฟื้นคืนมา

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล อพยพ 20:4-5; พระคัมภีร์ไบเบิล พระราชบัญญัติ 5:8-9

443

ความหมายของเราคือ สภาทั้งหลายของพระพุทธรเจ้าและขงจื้อเวลานี้บูชาเทวรูป และรูปปั้น และไม่ตระหนักในความเป็นหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าเลย โดยเชื่อในเทพเจ้าต่างๆ ตามจินตนาการแทนตั้งที่ชาวกรีกโบราณเชื่อ, แต่ดังกล่าวนี้หาใช่ข้อปฏิบัติดั้งเดิมของทั้งสอง ที่จริงแล้วข้อปฏิบัติและการปฏิบัติตนดั้งเดิมของทั้งสอง แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

444

เช่นกันจงพิจารณาดูว่า ข้อปฏิบัติดั้งเดิมของศาสนาคริสต์ถูกลืมนำไปขนาดไหน และการสร้างสรรค์หลักความเชื่อใหม่ผุดขึ้นมาเพียงไร, ตัวอย่างเช่นพระคริสต์ห้ามการใช้ความรุนแรงและแก้แค้น และบัญญัติว่า ให้ต้อนรับความชั่วร้ายและการทำร้ายด้วยความใจบุญและความเมตตาไร้ใคร, แต่จงสังเกตดูว่าสงครามนองเลือดมากมายเพียงไรเกิดขึ้นในหมู่ชาติคริสเตียนเอง และมีการกดขี่ ความโหดเหี้ยม การฆ่าฟันและความกระหายเลือดมากมายเพียงไหนเป็นผลตามมา! ที่จริงแล้วสงครามมากมายเหล่านี้ดำเนินไปโดยคำบัญชาของพระสันตะปาปาทั้งหลาย, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนยิ่งกว่าชัดว่าเมื่อเวลาผ่านไป ศาสนาทั้งหลายถูกเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนหมด และดังนั้นศาสนาจึงได้รับการฟื้นคืนมา

44. คำติเตียนที่พระผู้เป็นเจ้ากล่าวต่อศาสนทูตทั้งหลาย

[The Rebukes Addressed by God to the Prophets]

445

คำถาม : ถ้อยคำติเตียนบางคำได้กล่าวต่อศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย คำติเตียนเหล่านี้กล่าวต่อใครและท้ายที่สุดแล้วหมายถึงใคร?

446

คำตอบ : ทูทาทะของพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในรูปของคำติเตียน แม้อุบายนอกเป็นการกล่าวต่อศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า ในความเป็นจริงแล้วมุ่งมาที่สภาทั้งหลายของพวกเขา เหตุผลของสิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งใดแต่เป็นความปรานีที่ไม่มีเงื่อนไขเพื่อว่าประชาชนจะไม่หวั่นวิตก ห้อแท้หรือหนักใจ, ดังนั้นวาทะติเตียนเหล่านี้ภายนอกแล้วเป็นการกล่าวต่อศาสนทูต แต่แม้ว่าจะเป็นอย่างนั้น ภายในแล้วมุ่งหมายไว้สำหรับสภาทั้งหลาย หาใช่สำหรับพระผู้เป็นเจ้า

447

ยิ่งไปกว่านั้นกษัตริย์สูงสุดและทรงอำนาจของดินแดนหนึ่ง เป็นตัวแทนของทุกคนที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น นั่นคือ สิ่งใดก็ตามที่เขาเอ่ยเป็นถ้อยคำของทุกคน ปฏิญญาอะไรก็ตามที่เขาตกลงคือปฏิญญาของทุกคน เพราะความความประสงค์

และจุดประสงค์ของข้าแผ่นดินทั้งหมดของเขา ถูกรวมไว้ในความประสงค์และจุดประสงค์ของเขา ทำนองเดียวกันศาสนทูตทุกคนคือผู้แทนของคณะสาวกทั้งหมดของตน, ดังนั้นปฏิญาณที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทำกับศาสนทูตและวณะที่พระองค์กล่าวต่อศาสนทูต ใช้กับประชาชนทั้งหมดของศาสนทูต

448

ที่นี่คำตำหนิและติเตียนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามีแนวโน้มที่จะกดดันและบีบคั้นหัวใจของประชาชน และดังนั้นอัจฉริยภาพสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเรียกร้องรูปแบบการตรัสดังกล่าว, ตัวอย่างเช่น จากโศร่าห์เองดูเหมือนว่าชาวอิสราเอลขัดขึ้นพระโมเสสโดยกล่าวว่า: "เราไม่สามารถต่อสู้กับชาวอามาสิไคท์ เพราะพวกเขามีอำนาจ ดุร้ายและกล้าหาญ" จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพูดติเตียนพระโมเสสและแอรอน ถึงแม้ว่าพระโมเสสเชื่อฟังโดยสมบูรณ์และไม่ขัดขึ้น^[1] แนนอนว่าพระผู้ทรงสภาวะที่รุ่งโรจน์ดังกล่าว ผู้เป็นช่องทางของกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและผู้สนับสนุนกฎของพระองค์ ต้องเชื่อฟังบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

449

ดวงวิญญาณที่วิสุทธิเหล่านี้เป็นเหมือนใบไม้ของต้นไม้ที่ถูกกระพือให้ปลิวโดยสายลม และไม่ใช้โดยความสมัครใจของตนเอง เพราะพวกเขาถูกดึงดูดโดยลมหายใจแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และละทิ้งความประสงค์ของตนเอง, วาหะของพวกเขาคือวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า บทบัญญัติของพวกเขาคือบทบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ข้อห้ามของพวกเขาคือข้อห้ามของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พวกเขาเป็นราวกับกรอบแก้วนี้ซึ่งแสงสว่างของตนมาจากเปลวไฟของตะเกียง ถึงแม้ว่าแสงสว่างดูเหมือนจะแผ่ออกมาจากแก้ว ในความเป็นจริงแล้วแสงสว่างมาจากเปลวไฟ, ทำนองคล้ายกับการเคลื่อนไหวและการนอนพักของศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าซึ่งเป็นพระผู้สำแดงองค์ของพระองค์ มาจากการเปิดเผยพระธรรม ไม่ใช่ตามใจชอบของมนุษย์ หากไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว ศาสนทูตจะสามารถกระทำหน้าที่เป็นผู้แทนที่ซื่อสัตย์และผู้นำข่าวที่ได้รับเลือกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้อย่างไร? พระองค์จะสามารถเผยแพร่บทบัญญัติและข้อห้ามของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้นข้อบกพร่องทั้งหมดที่ถือว่ามีมาจากบรรดาพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ต้องเป็นที่เข้าใจในแง่

450

ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่เจ้าได้มาที่นี่และพบกับคนรับใช้ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า! เจ้าได้รู้สิ่งใดจากพวกเขา นอกจากสுகนธรสแห่งความยินดีของพระผู้เป็นนายหรือ? ไม่! เจ้าได้เห็นด้วยตาของเจ้าเองอย่างแท้จริงว่า ทั้งกลางวันกลางคืนพวกเขาไม่มูมานะเพื่อจุดหมายใดนอกจากจะเชิดชวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล กัณดารวิถี 13-14

ทำนุบำรุงการอบรมดวงวิญญาณ พื้นฟูโชคชะตาของมนุษยชาติ รับประกันความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ ส่งเสริมสันติภาพสากล แสดงออกซึ่งความเมตตาและไม่ตรีจิตต่อชนชาติและชาติทั้งหมด เสียสละตนเองเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ละทิ้งประโยชน์ทางวัตถุของตนเอง และส่งเสริมคุณความดีของโลกของมนุษยชาติ

451

ขอให้เรากลับมาที่เรื่องของเรา ในโทราห์เป็นที่กล่าวไว้ในไอซายา 48:12 ว่า “ดูกร ยาคอบและชาวอิสราเอลผู้ซึ่งเราได้เรียก จงเงี่ยหูฟังเรา เราคือพระองค์ เราคือแรก เราคือสุดท้ายเช่นกัน” เป็นที่ประจักษ์ว่านี่ไม่ได้หมายถึงยาคอบผู้ถูกเรียกว่าอิสราเอล แต่หมายถึงชาวอิสราเอล, เช่นกันในไอซายา 43:1 เป็นที่กล่าวว่า : “แต่บัดนี้พระผู้เป็นนายที่สร้างเจ้ากล่าวดังนี้ ดูกร ยาคอบ และพระผู้ที่ก่อเจ้าขึ้นมา กล่าวดังนี้ ดูกร อิสราเอล อย่างกล่าว : เพราะเราได้ไถ่เจ้า เราได้เรียกเจ้าด้วยชื่อของเจ้า เจ้าเป็นของเรา”

452

ยิ่งไปกว่านั้นในกันดารวิถี 20:23 : “และพระผู้เป็นนายกล่าวต่อพระโมเสสและแอรอนบนภูเขาโฮ ริมชายฝั่งทะเลบนดินแดนอีโดมว่า แอรอนจะถูกรวมตัวไว้กับประชาชนของเขา : เพราะเขาจะไม่เข้าไปในดินแดนที่เราได้ให้แก่บุตรหลานของอิสราเอล เพราะว่าพวกเขาขัดขืนวณะของเรา ณ นานน้ำเมริบาห์” และใน 20:13 “นี่คือนานน้ำเมริบาห์ เพราะบุตรหลายของอิสราเอลมูมานะกับพระผู้เป็นนาย และพระองค์ทรงความวิสุทธิในพวกเขา”

453

จงสังเกตดูว่า ประชาชนแห่งอิสราเอลนี้เองที่ขัดขืน แต่คำตำหนินี้ดูภายนอกเป็นการกล่าวต่อพระโมเสสและแอรอน ดังที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ 3:26 : “แต่พระผู้เป็นนายพิโรธเราเพื่อเห็นแก่พวกเจ้า และจะไม่ได้ยินเรา และพระผู้เป็นนายกล่าวต่อเรา ขอให้สิ่งนี้เพียงพอสำหรับเจ้า อย่าพูดเรื่องนี้กับเราอีก”

454

ที่นี้ในความเป็นจริงแล้วคำตำหนิและติเตียนนี้เป็นการกล่าวต่อบุตรหลานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเพราะการขัดขืนบทบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า จึงถูกทำให้อาศัยอยู่ในทะเลทรายที่แห้งแล้งเลยจอร์แดนออกไปเป็นชวงเวลายาวนาน จนกระทั่งสมัยของโจชัว คำตำหนิและติเตียนนี้ดูเหมือนเป็นการกล่าวต่อพระโมเสสและแอรอน แต่ในความเป็นจริงแล้วมุ่งไปที่ประชาชนแห่งอิสราเอล

455

ทำนองคล้ายกันในคัมภีร์โคโรอันเป็นที่กล่าวต่อพระโมฮัมหมัดว่า : “เราได้ให้ชัยชนะที่เห็นชัดแก่เจ้า เพื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะให้อภัยบาปของเจ้าในอดีตและใน

อนาคต”^[1] ที่นี้วจะเหล่านี้แม่ดูเหมือนว่ากล่าวต่อพระโมฮัมหมัด แต่ในความเป็นจริงแล้วกล่าวต่อประชาชนทั้งหมดของพระองค์ และนี่มาจากอัจฉริยภาพสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าดังที่เรากล่าวไว้ก่อนนี้ หัวใจทั้งหลายจะไม่ว่าวุ่น งุนงงหรือหัวนวิตก

456

บ่อยแค่ไหนที่ศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้สำแดงองค์สากลทั้งหลายของพระองค์ ทรงสารภาพบาปและข้อบกพร่องของตนในการอธิษฐาน! นี่ก็เพียงพอที่จะสั่งสอนดวงวิญญาณอื่นๆ ให้แรงบันดาลใจและสนับสนุนพวกเขาให้ถ่อมตัวและยอมจำนนต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า และให้ยอมรับบาปและข้อบกพร่องของตนเอง เพราะดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เหล่านี้วิสุทธิพ้นจากบาปทุกอย่าง และปลอดภัยจากความผิดทุกอย่าง, ตัวอย่างเช่นเป็นที่กล่าวไว้ในกอสเปว่าชายคนหนึ่งมาหาพระคริสต์และเรียกพระองค์ว่า “ท่านนายผู้ดีงาม” พระคริสต์ตอบว่า “ทำไมเรียกเราว่าดีงาม? ไม่มีใครดีงามนอกจากผู้หนึ่ง นั่นคือ พระผู้เป็นเจ้า”^[2] ที่นี้ไม่ได้หมายความว่า พระผู้เป็นเจ้าทรงห้าม! พระคริสต์เป็นคนบาป แต่เจตนาของพระองค์คือเพื่อที่จะสอนการยอมจำนน ความถ่อมตัว ความต่ำต้อย ความเจียมตัวและความสงบเสงี่ยมให้แก่ผู้ที่พระองค์กำลังกล่าวต่อต่างหาก, ดวงวิญญาณที่วิสุทธิเหล่านี้คือแสงสว่างและแสงสว่างไม่สามารถรวมกันเป็นหนึ่งกับความมืด พวกเขาคือชีวิตนิรันดร์ และชีวิตไม่สามารถถูกรวมกับความตาย พวกเขาคือการชี้แนะ และการชี้แนะไม่สามารถถูกนำมาไว้ด้วยกันกับความต้อตัน พวกเขาคือสาระแห่งการเชื่อฟัง และการเชื่อฟังไม่สามารถจับมือกับการขัดขืน

457

กล่าวโดยย่อ ความหมายของเราคือ คำติเตียนที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย แม่ดูภายนอกเป็นการกล่าวต่อศาสนทูตทั้งหลายซึ่งเป็นพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า ในความเป็นจริงแล้วมุ่งหมายสำหรับประชาชน, หากเจ้าอ่านคัมภีร์ไบเบิลอย่างถี่ถ้วน เรื่องนี้จะเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์

45. ความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

[The Most Great Infallibility]

458

เป็นที่กล่าวไว้ในวณะที่วิสุทธิว่า : “พระองค์ผู้เป็นอูหัยสถานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีผู้มีส่วนร่วมในความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, ในอาณาจักรแห่งสรรพโลกพระองค์คือการสำแดง ‘พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์’ พระผู้

¹ พระคัมภีร์โคโรอัน 48:1-2

² พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 19:16-17

เป็นเจ้าของทรงสงวนความพิเศษนี้ไว้สำหรับพระองค์เอง และลิขิตไม่ให้ใครมีส่วนในสถานะที่ประเสริฐและเหนือธรรมดา” [1]

459

จงรู้ไว้ว่าความไม่มีผิดพลาดมีสองชนิด : ความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้และความไม่มีผิดพลาดที่เป็นคุณลักษณะ, นี่เป็นความจริงเช่นเดียวกันสำหรับนามและคุณลักษณะอื่นๆ : ตัวอย่างเช่น มีความรู้เกี่ยวกับเนื้อแท้ของสิ่งหนึ่งและความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของสิ่งนั้น ความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้ถูกจำกัดอยู่ที่พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพราะความไม่มีผิดพลาดคือสาระที่จำเป็นของสภาวะความเป็นจริงของพวกเขา และสาระที่จำเป็นของสิ่งหนึ่งแยกไม่ได้จากสิ่งนั้นเอง รังสีคือสาระที่จำเป็นของดวงอาทิตย์และแยกไม่ได้จากดวงอาทิตย์ ความรู้คือสาระที่จำเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและแยกไม่ได้จากพระองค์ ทำนองเดียวกัน อานุภาพคือสาระที่จำเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและแยกไม่ได้จากพระองค์, หากเป็นไปได้ที่จะแยกสิ่งเหล่านี้จากพระองค์ พระองค์ย่อมไม่ใช่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า หากรังสีแยกได้จากดวงอาทิตย์ สิ่งนั้นย่อมไม่ใช่ดวงอาทิตย์, ดังนั้นหากใครนึกคิดว่าความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดถูกแยกจากพระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระองค์ย่อมไม่ใช่พระผู้สำแดงองค์สากลและย่อมขาดความสมบูรณ์ที่แท้

460

แต่ความไม่มีผิดพลาดในฐานะที่เป็นคุณลักษณะ ไม่ใช่สาระที่จำเป็น คือรังสีของพรสวรรค์แห่งความไม่มีผิดพลาด ซึ่งส่องแสงมาจากดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมมาอย่างบางหัวใจ และมอบการแบ่งปันและส่วนแบ่งของรังสีนั้นให้แก่หัวใจเหล่านั้น, ถึงแม้ว่าดวงวิญญาณเหล่านี้ไร้ความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้ กระนั้นพวกเขาก็อยู่ภายใต้การดูแล การคุ้มครองและการนำทางที่ไม่มีผิดพลาดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า กล่าวคือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าปกป้องพวกเขาไม่ให้ผิดพลาด, ดังนั้นมีดวงวิญญาณที่วิสุทธิมากมายที่ตนเองไม่ได้เป็นอรุณทัยของความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่กระนั้นได้รับการปกป้องและปกป้องรักษาไม่ให้ผิดพลาด ภายใต้เงาของการดูแลและการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, เพราะพวกเขาคืออานนแห่งกรุณาธิคุณสวรรค์ระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากับมนุษย์ และหากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ปกป้องรักษาพวกเขาไม่ให้ผิดพลาด พวกเขาจะยอมนำพาผู้ที่ศรัทธาทั้งหมดไปสู่ความผิดพลาดทำนองเดียวกัน ซึ่งจะบั่นทอนรากฐานของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหมด และยอมไม่เหมาะหรือคู่ควรกับสภาวะความเป็นจริงที่ประเสริฐของพระองค์

461

สรุปอย่างรวบรัด ความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้ถูกจำกัดอยู่ที่พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย และความไม่มีผิดพลาดในฐานะที่เป็นคุณลักษณะ

¹ คีตาบอัคดัส (คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) ย่อหน้า 47

ประทานให้แก่ดวงวิญญาณที่วิสุทธิทั้งหลาย, ตัวอย่างเช่น สภายติธรรมสากลหากได้รับการสถาปนาภายใต้เงื่อนไขที่จำเป็น นั่นคือ หากสภายติธรรมสากลได้รับการเลือกตั้งจากชุมชนทั้งหมด สภายติธรรมนั้นจะอยู่ภายใต้การคุ้มครองของการนำทางอย่างไม่ผิดพลาดของพระผู้เป็นเจ้า, หากสภายติธรรมนั้นตัดสินใจอย่างเป็นเอกฉันท์หรือโดยเสียงส่วนใหญ่ เกี่ยวกับเรื่องหนึ่งที่ไม่ได้บันทึกไว้อย่างชัดเจนในคัมภีร์ คำตัดสินและบัญชานั้นจะได้รับการปกป้องไม่ให้ผิดพลาด, ที่นี่สมาชิกทั้งหลายของสภายติธรรมในฐานะที่เป็นบุคคล หากได้มีความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้ แต่องค์คณะของสภายติธรรมอยู่ภายใต้การคุ้มครองและการนำทางที่ไม่ผิดพลาดของพระผู้เป็นเจ้า : นี้เรียกว่าความไม่มีผิดพลาดที่ประทานมาให้

462

กล่าวโดยย่อ พระบาฮาอูลลาห์ทรงกล่าวว่า "พระองค์ผู้เป็นอู๋ยสถานแห่งศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า" คือการสำแดง "พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์" สถานะนี้สงวนไว้สำหรับพระผู้ทรงสภาวะที่วิสุทธินั้น และคนอื่นๆ ไม่ได้มีส่วนแบ่งของความสมบูรณ์ที่แท้ นั่นคือ เนื่องด้วยความไม่มีผิดพลาดที่เป็นเนื้อแท้ของพระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายได้รับการสถาปนา สิ่งใดก็ตามที่มาจากพวกเขาคือสิ่งเดียวกันกับสัจธรรมและตรงกับความเป็นจริง, พวกเขาไม่ได้อยู่ภายใต้เงาของศาสนา ก่อนอะไรก็ตามที่พวกเขาพูดคือวาหะของพระผู้เป็นเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำคือการกระทำที่ชอบธรรม ไม่มีศาสนิกชนคนใดมีสิทธิ์ที่จะคัดค้าน ที่จริงนั้นศาสนิกชนต้องแสดงออกซึ่งการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงในเรื่องนี้ เพราะพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้ากระทำด้วยอัจฉริยภาพสูงสุด และปัญญาของมนุษย์อาจไม่สามารถเข้าใจอัจฉริยภาพที่ซ่อนเร้นของบางเรื่อง, ดังนั้นอะไรก็ตามที่พระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าพูดและทำ คือสาระของอัจฉริยภาพและตรงกับความเป็นจริง

463

ที่นี่หากบางดวงวิญญาณไม่เข้าใจความลึกซึ้งที่ถูกปกปิดไว้ภายในบทบัญญัติหรือการกระทำหนึ่งของพระผู้ทรงความเป็นหนึ่งที่แท้จริง พวกเขาไม่ควรคัดค้าน เพราะพระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้า "ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์", เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยแค่ไหนที่บุคคลที่ฉลาด เขียวชาญและหลักแหลม กระทำไปตามวิธีหนึ่ง และบรรดาผู้ที่ไม่สามารถเข้าใจอัจฉริยภาพของการกระทำนั้น ได้คัดค้านและตั้งข้อสงสัยว่าทำไมเขาพูดหรือทำเช่นนั้น, การคัดค้านนี้เกิดจากความเขลา และอัจฉริยภาพของคนฉลาดนั้นเป็นอิสระและวิสุทธิพ้นจากความผิดพลาด

464

ในลักษณะคล้ายกันแพทย์ผู้ชำนาญ "ทำสิ่งใดก็ตามที่ตนประสงค์" ในการรักษาผู้ป่วย และผู้ป่วยไม่มีสิทธิ์ที่จะคัดค้าน สิ่งใดก็ตามที่แพทย์อาจพูดหรือทำ สิ่งเดียวกันนั้นมีเหตุผลและถูกต้อง และแพทย์ต้องได้รับการพิจารณาโดยทุกคนว่าเป็น

รูปกายของ “พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์” และบัญญัติสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา” ไม่ต้องสงสัยว่าแพทย์จะสั่งการเยียวยาที่ขัดกับความนึกคิดทั่วไป แต่เป็นที่อนุญาตหรือสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่มีความรู้วิทยาศาสตร์และการแพทย์ที่จะคัดค้าน? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของท่าน! ในทางตรงกันข้ามพวกเขาทุกคนต้องยอมตามและปฏิบัติตามสิ่งใดก็ตามที่แพทย์ผู้ชำนาญสั่งการรักษา, ดังนั้นแพทย์ผู้ชำนาญ “ทำสิ่งใดก็ตามที่ตนประสงค์” และผู้ป่วยไม่มีส่วนแบ่งในสถานะนี้, ก่อนอื่น ความชำนาญของแพทย์ต้องเป็นที่รู้แน่ และเมื่อรู้แน่แล้ว แพทย์ “ทำสิ่งใดก็ตามที่ตนประสงค์”

465

ทำนองเดียวกันนายพลผู้ไม่มีหัดเทียมในศิลปะของสงคราม “ทำสิ่งใดก็ตามที่ตนประสงค์” ในทุกสิ่งที่เขาพูดหรือบัญชา และเป็นความจริงเช่นเดียวกันสำหรับกัปตันเรือที่มีความเชี่ยวชาญในศิลปะการเดินเรือ และสำหรับผู้อบรมที่แท้จริงที่มีความสมบูรณ์ทั้งหมดของมนุษย์: พวกเขาทำสิ่งใดก็ตามที่ตนประสงค์ในทุกสิ่งพวกเขาพูดและบัญชา

466

กล่าวโดยย่อ ความหมายของ “พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์” คือ หากพระผู้สำเร็จองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของออกคำบัญชา บังคับใช้กฎหมาย หรือกระทำการหนึ่งซึ่งสาวกทั้งหลายไม่เข้าใจเหตุผลของการกระทำนั้น พวกเขาไม่ควรคิดแม้ชั่วขณะที่จะตั้งข้อสงสัยคำพูดและการกระทำของพระองค์, ดวงวิญญาณทั้งหมดอยู่ภายใต้เงาของพระผู้สำเร็จองค์สากล ต้องยอมจำนนต่ออำนาจของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และไม่ควรเบี่ยงเบนออกไปแม้เท่าเส้นผม, ที่จริงนั้นพวกเขาต้องทำให้ทุกการกระทำและทุกสิ่งที่ตนทำสอดคล้องกับศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และหากพวกเขาเบี่ยงเบนไปจากนี้ พวกเขาจะถูกตำหนิและต้องชี้แจงเหตุผลต่อหน้าของพระผู้เป็นเจ้าของ เป็นที่แน่นอนว่าพวกเขาไม่มีส่วนแบ่งในสถานะ “พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์” เพราะสถานะนี้ถูกจำกัดอยู่ที่พระผู้สำเร็จองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของ

467

ดังนั้นพระคริสต์ ขอให้วิญญาณของเราเป็นพลีเพื่อเห็นแก่พระองค์! คือรูปกายของ “พระองค์ทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์” แต่สาวกทั้งหลายของพระองค์ไม่มีส่วนแบ่งในสถานะนี้ เพราะพวกเขาดำรงอยู่ภายใต้เงาของพระองค์ และไม่ได้รับอนุญาตให้เบี่ยงเบนไปจากพระประสงค์และบัญชาของพระองค์

• • •

ภาคที่สี่

จุดกำเนิด พลังความสามารถและสภาวะของมนุษย์

[Part 4: On the Origin, Powers, and Conditions of Man]

46. วิวัฒนาการและธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์

[Evolution and the True Nature of Man]

468

บัดนี้เรามาถึงปัญหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสายพันธุ์และวิวัฒนาการในพัฒนาการของอวัยวะทั้งหลาย นั่นคือ มนุษย์มาจากอาณาจักรสัตว์หรือไม่ ^[1]

469

ความคิดนี้ตั้งมั่นอยู่ในจิตใจของนักปรัชญายุโรปบางคน และเป็นเรื่องยากมากเวลานี้ที่จะทำให้ความไม่จริงของเรื่องนี้เป็นที่เข้าใจ แต่ในอนาคตความไม่จริงนี้จะเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ และนักปรัชญายุโรปทั้งหลายจะยอมรับความไม่จริงนี้ด้วยตนเอง, เพราะในความเป็นจริงแล้วความคิดนี้คือความผิดพลาดที่ประจักษ์ เมื่อเราตรวจสอบสรรพโลกด้วยดวงตาที่เห็นแจ้ง และเมื่อเราเข้าใจความซับซ้อนของสิ่งทั้งหลายและเป็นพยานต่อสภาพ ระเบียบและความสมบูรณ์ของสรรพโลก เราจะเชื่อมั่นในสัจธรรมที่ว่า “ไม่มีสิ่งใดในสรรพโลกน่าพิศวงกว่าสิ่งที่ดำรงอยู่อยู่แล้ว” ^[2] เพราะทุกสิ่งที่ยังดำรงอยู่ไม่ว่าจะบนโลกหรือในสวรรค์ แม้แต่ฟากฟ้าที่ไร้ขอบเขตนี้และทั้งหมดที่อยู่บนฟากฟ้า ถูกสร้างและจัดเรียง ถูกประกอบตัวขึ้นมา ถูกจัดระบบและครบถ้วนสมบูรณ์อย่างเหมาะสมที่สุด และไม่อนุญาตให้มีความไม่สมบูรณ์, นี่เป็นความจริงถึงขนาดว่าหากทุกชีวิตกลายเป็นสติปัญญาที่สมบูรณ์และทำการใคร่ครวญจนกระทั่งถึงตอนจบที่ไม่มีจุดจบ พวกเขา ก็ไม่สามารถนึกคิดสิ่งใดที่ดีกว่าสิ่งที่ดำรงอยู่อยู่แล้ว

470

อย่างไรก็ตามหากในอดีตสรรพโลกขาดความครบถ้วนสมบูรณ์และการประดับดังกล่าว หากสรรพโลกอยู่ในสภาวะที่ด้อยกว่า เช่นนั้นการดำรงอยู่ย่อมต้องบกพร่องและไม่สมบูรณ์และดังนั้นไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เรื่องนี้จำเป็นต้องเอาใจใส่และใช้ความความคิดที่สูงสุด, ตัวอย่างเช่น จงจินตนาการโลกที่ไม่เที่ยงแท้ทั้งหมดซึ่งเป็นอาณาจักรของการดำรงอยู่ว่า คล้ายคลึงกับร่างกายของมนุษย์ หากการประกอบตัวกัน การเรียงตัว ความครบถ้วน ความงามและความสมบูรณ์ที่ดำรงอยู่ในร่างกายมนุษย์ตอนนี้ ต่างไปจากนี้ ผลที่ได้ย่อมเป็นความไม่สมบูรณ์เอง

¹ คำว่า “นอร์” แปลที่นี้และในบทที่ตามมาว่า “สายพันธุ์” มีความหมายจำนวนหนึ่งซึ่งรวมถึงชนิด ประเภทและแบบ พระอับดุลบาฮาไม่ได้ใช้คำนี้ในความหมายของชีววิทยาสมัยใหม่ แต่ในความหมายของรูปของแม่แบบที่ไม่เปลี่ยนแปลง

² ในธรรมจารึกหนึ่งพระบาฮาอูลลาห์ถือว่าถ้อยคำเหล่านี้มาจาก Hermes

471

ดังนั้นหากเราจินตนาการถึงเวลาหนึ่งที่มนุษย์เคยเป็นสมาชิกของอาณาจักรสัตว์ นั่นคือ เมื่อมนุษย์เคยเป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่ง การดำรงอยู่ย่อมไม่สมบูรณ์, นี้หมายความว่าเคยไม่มีมนุษย์ และอวัยวะที่สำคัญที่สุดนี้ซึ่งในร่างกายของโลกเป็นเสมือนปัญญาและสมองในมนุษย์ ย่อมขาดหายไป และดังนั้นโลกย่อมไม่สมบูรณ์อย่างสิ้นเชิง, นี่คือข้อพิสูจน์ที่เพียงพอในตัวเองว่า หากเคยมีเวลาหนึ่งที่มนุษย์เป็นสมาชิกของอาณาจักรสัตว์ ความครบถ้วนของการดำรงอยู่ย่อมถูกทำลาย เพราะมนุษย์คืออวัยวะที่สำคัญที่สุดของร่างกายของโลกนี้ และร่างกายที่ปราศจากอวัยวะที่สำคัญที่สุดนั้นไม่สมบูรณ์อย่างไม่ต้องสงสัย เราถือว่ามนุษย์เป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุด เพราะว่าในหมู่สรรพสิ่ง มนุษย์ห้อมล้อมความสมบูรณ์ทั้งหมดของการดำรงอยู่

472

ที่นี้ที่เราหมายถึง "มนุษย์" คือมนุษย์ที่ครบถ้วน บุคคลที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ผู้เป็นยอดรวมความสมบูรณ์ทั้งหมดทางจิตวิญญาณและทางวัตถุ และเป็นเหมือนดวงอาทิตย์ท่ามกลางสรรพสิ่ง, เช่นนั้นจงจินตนาการถึงเวลาหนึ่งที่ดวงอาทิตย์ไม่ดำรงอยู่ดังว่า กล่าวคือ เมื่อดวงอาทิตย์เป็นเพียงดาวดวงหนึ่งบนท้องฟ้า ไม่ต้องสงสัยว่า เวลานั้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งทั้งหลายดำรงอยู่ย่อมสลายออก สิ่งดังกล่าวเป็นที่จินตนาการได้อย่างไร? หากเราตรวจสอบสรรพโลกอย่างรอบคอบ การถกเหตุผลนี้อย่างเดียวย่อมเพียงพอ

473

ขอให้เราให้อีกข้อพิสูจน์หนึ่งที่ล้าลึกกว่า : สิ่งทั้งหลายจำนวนนับไม่ถ้วนที่พบในสรรพโลก ไม่ว่าจะเป็มนมนุษย์ สัตว์ พืชหรือแร่ธาตุ แต่ละอย่างนี้ประกอบด้วยธาตุต่างๆ ไม่มีข้อสงสัยว่าความครบถ้วนสมบูรณ์ที่เห็นอยู่ในแต่ละสิ่งและทุกสิ่งเกิดขึ้นจากธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลาย การผสมผสานของธาตุเหล่านี้เหมาะสมในปริมาณที่ได้สัดส่วน ลักษณะการประกอบตัวกันของธาตุเหล่านี้ และอิทธิพลของสิ่งอื่นๆ, เพราะสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเชื่อมโยงกันเหมือนกับลูกโซ่ และการช่วยเหลือ การเกี่ยวพันและปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกันคือส่วนหนึ่งของคุณสมบัติเนื้อแท้ของสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย และคือเหตุของการก่อตัวขึ้นมา พัฒนาการและการเติบโตของสิ่งมีชีวิต, เป็นที่แสดงให้เห็นโดยข้อพิสูจน์และการถกเหตุผลมากมายว่า ทุกสิ่งมีผลและอิทธิพลต่อสิ่งอื่นทุกสิ่ง ไม่ว่าจะโดยไม่ขึ้นต่อกันหรือโดยลูกโซ่ของสาเหตุ, โดยสรุปแล้วความครบถ้วนสมบูรณ์ของแต่ละสิ่งและทุกสิ่ง นั่นคือ ความครบถ้วนสมบูรณ์ที่เจ้าเห็นในมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เวลานี้ เกี่ยวกับอวัยวะ ส่วนต่างๆ และพลังความสามารถของสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เกิดขึ้นจากธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลาย ปริมาณและขนาดของธาตุเหล่านั้น ลักษณะการผสมผสานกัน การกระทำต่อกัน และกัน ปฏิสัมพันธ์และอิทธิพลต่อกันและกันของธาตุเหล่านั้น เมื่อทั้งหมดนี้ถูกนำมาไว้ด้วยกัน เมื่อนั้นมนุษย์กำเนิดขึ้นมา

474

เนื่องด้วยความครบถ้วนสมบูรณ์ของมนุษย์มีที่มาจากธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลาย ปริมาณและลักษณะการผสมผสานกันของธาตุเหล่านั้น การกระทำต่อกัน และกันและปฏิสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และเนื่องด้วยมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมานับหมื่นนับแสนปีก่อนจากธาตุเดียวกันเหล่านี้บนโลก ด้วยขนาดและปริมาณเดียวกัน ด้วยลักษณะเดียวกันของการประกอบตัวและการผสมผสานกัน และปฏิสัมพันธ์เดียวกันกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ดังนั้นมนุษย์ตอนนั้นเหมือนกันอย่างแท้จริงกับที่ดำรงอยู่เวลานี้ นี่คือการความจริงที่ประจักษ์ในตัวเองและสงสัยไม่ได้, และหากหนึ่งพันล้านปีจากนี้ไปหากธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลายของมนุษย์ถูกนำมาไว้ด้วยกัน ในปริมาณที่มีสัดส่วนเดียวกัน ผสมผสานกันในลักษณะเดียวกัน มีปฏิสัมพันธ์เดียวกันกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ มนุษย์เดียวกันอย่างแท้จริงจะถือกำเนิดขึ้นมา, ตัวอย่างเช่น หากหนึ่งแสนปีจากนี้ไปเรานำน้ำมัน เปลวไฟ ไม้ตะเกียง ตะเกียงและที่จุดไฟมาไว้ด้วยกัน กล่าวโดยย่อ หากสิ่งที่จำเป็นทั้งหมดตอนนี้ถูกนำมารวมเข้าด้วยกันตอนนั้น ตะเกียงเดียวกันเพียงจะถูกผลิตขึ้นมา

475

เรื่องนี้เป็นที่ประจักษ์ และการยกเหตุผลเหล่านี้เป็นที่ยุติ แต่สิ่งที่นักปรัชญายุโรปทั้งหลายยกมาใช้เป็นข้อพิสูจน์เป็นการคาดคะเนและไม่เป็นที่ยุติ

47. จุดกำเนิดของจักรวาลและวิวัฒนาการของมนุษย์

[The Origin of the Universe and the Evolution of Man]

476

จงรู้ไว้ว่าหนึ่งในปัญหาเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าที่ยากจะเข้าใจที่สุดนั้นคือ สรรพโลกหรือจักรวาลที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ ไม่มีจุดเริ่มต้น

477

เราได้อธิบายแล้วว่า นามและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลาย, ถึงแม้ว่าการอธิบายเรื่องนี้อย่างละเอียดได้ให้ไว้แล้ว^[1] ก็จะกล่าวถึงอย่างย่ออีกทีนี้, จงรู้ไว้ว่านายที่ปราศจากข้าหาสไม่อาจเป็นที่จินตนาการได้ ประมุขที่ปราศจากข้าแผ่นดินไม่สามารถมีอยู่ ครูที่ปราศจากนักเรียนไม่สามารถได้ชื่อว่าเป็นครู ผู้สร้างที่ปราศจากงานสร้างเป็นไปไม่ได้ ผู้จัดหาที่ปราศจากผู้ได้รับการจัดหาไม่สามารถนึกคิดได้ เนื่องด้วยนามและคุณลักษณะทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลาย, หากเราจินตนาการถึงเวลาหนึ่งที่สิ่งทั้งหลายไม่ดำรงอยู่ จินตนาการนั้นย่อมเท่ากับการปฏิเสธความเป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้า

¹ ดูตัวอย่างเช่น บทที่ 2 และ 80

478

นอกจากนี้การไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงขาดความสามารถที่จะบรรลุถึงการดำรงอยู่, หากจักรวาลเป็นศูนย์กลางโดยแท้ การดำรงอยู่ย่อมไม่เกิดขึ้น ดังนี้เนื่องด้วยสาระแห่งความเป็นหนึ่งหรือสภาวะความเป็นเจ้า เป็นอนันต์และนิรันดร์ นั่นคือ ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ ดังนั้นสรรพโลก จักรวาลที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบทำนองเดียวกัน, เพื่อให้แน่ใจ เป็นไปได้ว่าส่วนหนึ่งของจักรวาล ดาวดวงหนึ่ง อาจก่อร่างขึ้นมาใหม่หรือเสื่อมสลาย แต่ดาวดวงอื่นๆ ที่นับไม่ถ้วนยังคงดำรงอยู่ และสรรพโลกเองย่อมไม่แตกออกหรือถูกทำลาย, ในทางตรงกันข้ามการดำรงอยู่ยืนยงและไม่เปลี่ยนแปลง, ที่นี้ในเมื่อดาวแต่ละดวงมีจุดเริ่มต้น จึงต้องมีจุดจบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน เนื่องด้วยทุกสิ่งประกอบตัวกันขึ้นมาไม่ว่าโดยทั้งหมดหรือเฉพาะเจาะจง ต้องแยกตัวออกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีความแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือ บางสิ่งเสื่อมสลายเร็ว บางสิ่งสลายตัวช้า แต่เป็นไปได้ที่สิ่งประกอบตัวขึ้นมาจะไม่แยกตัวออกในที่สุด

479

เช่นนั้นเราต้องรู้ว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่แต่ละอย่างคืออะไรในตอนเริ่มต้น ไม่มีข้อสงสัยว่าเริ่มแรกนั้นมีจุดกำเนิดเดียว : มีสองจุดกำเนิดไม่ได้ จุดกำเนิดของทุกตัวเลขคือหนึ่งไม่ใช่สอง เลขสองในตัวมันเองจำเป็นต้องมีจุดกำเนิด, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าแรกเริ่มสสารเป็นหนึ่ง และหนึ่งสสารนั้นปรากฏเป็นรูปทรงที่แตกต่างกันในแต่ละธาตุ ดังนั้นรูปทรงต่างๆ ปรากฏขึ้น และเมื่อสิ่งเหล่านี้ปรากฏขึ้น แต่ละสิ่งขึ้นมามีรูปทรงที่ไม่ขึ้นกับสิ่งใดและกลายเป็นธาตุที่เฉพาะเจาะจง, แต่ความเฉพาะตัวนี้บรรลุถึงความครบถ้วนบริบูรณ์และบังเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อหลังจากเวลานานมาก, จากนั้นธาตุเหล่านี้ประกอบตัวกัน เรียงตัวและผสมผสานกันเป็นรูปทรงต่างๆ อย่างไม่มีสิ้นสุด กล่าวคือ จากการประกอบตัวและผสมผสานกันของธาตุเหล่านี้ สิ่งมีชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นมา

480

การประกอบตัวและเรียงตัวนี้เกิดขึ้นจากระบบธรรมชาติเดียวโดยอัจฉริยภาพของพระผู้เป็นเจ้าและอำนาจบรมโหราณของพระองค์, ดังนี้เนื่องด้วยการประกอบตัวและผสมผสานกันนี้ เกิดขึ้นตามระบบธรรมชาติด้วยความสมบูรณ์ไม่บกพร่องตามอัจฉริยภาพสูงสุด และอยู่ภายใต้กฎสากลหนึ่ง จึงเป็นที่ชัดเจนว่า นี่คือการสร้างของพระผู้เป็นเจ้า และไม่ใช่การประกอบตัวและเรียงตัวโดยบังเอิญ, นั่นเองที่ทำให้มาจากทุกการประกอบตัวกันโดยธรรมชาติสิ่งมีชีวิตหนึ่งเกิดขึ้นมา แต่จากการประกอบตัวกันโดยบังเอิญจะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดปรากฏขึ้น, ดังนั้นตัวอย่างเช่น หากชายคนหนึ่งด้วยเขี้ยวและสติปัญญาทั้งหมดของเขา รวบรวมและผสมผสานธาตุบางอย่าง จะไม่มีสิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นเนื่องจากนี้ไม่ได้เป็นไปตามระบบธรรมชาติ, นี่คือการตอบสำหรับคำถามโดยนัยที่อาจเกิดขึ้นว่า เนื่องด้วยสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เกิดขึ้นมาโดยการประกอบตัวกันและผสมผสานธาตุเหล่านี้ เช่นนั้นเราไม่สามารถหรือที่จะ

รวบรวมและผสมผสานธาตุเดียวกันเหล่านี้เช่นกัน และดังนี้สร้างสิ่งมีชีวิตหนึ่งขึ้นมา? นี่คือการคิดที่ผิด เพราะการประกอบตัวกันดั้งเดิมเป็นการประกอบตัวของพระผู้เป็นเจ้า และการผสมผสานกันดังกล่าวเกิดขึ้นโดยพระผู้เป็นเจ้าตามระบบธรรมชาติ และด้วยเหตุผลนี้เองที่สิ่งมีชีวิตหนึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากการประกอบตัวกันนี้ และการดำรงอยู่เกิดขึ้น, แต่สิ่งที่ประกอบตัวกันขึ้นมาโดยการกระทำของมนุษย์ไม่ผลิตสิ่งใด เพราะมนุษย์ไม่สามารถสร้างชีวิต

481

กล่าวโดยย่อ เราได้กล่าวว่าจากการประกอบตัวกันของธาตุทั้งหลาย จากการผสมผสานกัน ลักษณะและสัดส่วนของธาตุทั้งหลาย และจากปฏิสัมพันธ์ของธาตุเหล่านี้กับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ รูปทรงและสภาวะความเป็นจริงนับไม่ถ้วนและสิ่งมีชีวิตสุดคณานับเกิดขึ้นมา แต่เป็นที่ชัดเจนว่าโลกใบนี้ในรูปทรงปัจจุบันไม่ได้เกิดขึ้นมาทั้งหมดพร้อมกัน แต่การดำรงอยู่ของโลกในจักรวาลนี้ค่อยๆ ข้ามผ่านระยะทั้งหลายที่แตกต่างกันจนกระทั่งโลกปรากฏด้วยความครบถ้วนสมบูรณ์ของตนในปัจจุบัน สิ่งทั้งหลายที่ดำรงอยู่ในจักรวาลอาจเปรียบเทียบและเทียบได้กับสิ่งที่ดำรงอยู่เฉพาะตัว เพราะทั้งสองอยู่ภายใต้ระบบธรรมชาติเดียวกัน กฎสากลเดียวกันและการเรียงตัวเดียวกันของพระผู้เป็นเจ้า, ตัวอย่างเช่นเจ้าจะพบว่าอะตอมที่เล็กที่สุดทั้งหลาย มีความคล้ายคลึงในโครงสร้างทั่วไปกับสิ่งที่ดำรงอยู่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งหลายในจักรวาล และเป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งเหล่านี้มาจากห้องปฏิบัติการแห่งอำนาจเดียวกัน ตามระบบธรรมชาติเดียวกันและกฎสากลเดียวกัน และดังนั้นอาจเปรียบเทียบกันและกันได้

482

ตัวอย่างเช่น ตัวอ่อนของมนุษย์ค่อยๆ เติบโตและพัฒนาในครรภ์ของมารดา และขึ้นมามีรูปร่างและสภาพที่แตกต่างกัน จนกระทั่งเจริญเติบโตเต็มที่ด้วยความงามที่สุด และปรากฏเป็นรูปร่างที่เป็นเลิศด้วยความงามที่สุด, ในลักษณะคล้ายกัน เมล็ดของดอกไม้ไม้ที่เจ้าเห็นอยู่ต่อหน้า ในตอนเริ่มต้นเป็นสิ่งทีเล็กและไม่สำคัญ แต่เมล็ดนี้เติบโตและพัฒนาในครรภ์ของโลก และขึ้นมามีรูปร่างต่างๆ จนกระทั่งปรากฏด้วยความงามและพลังชีวิตที่สมบูรณ์ในระดับขั้นนี้, ทำนองเดียวกันเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่าโลกใบนี้เกิดขึ้นมา เติบโตและพัฒนาในครรภ์ของจักรวาล และขึ้นมามีรูปร่างและสภาพที่แตกต่างกัน จนกระทั่งค่อยๆ บรรลุถึงความครบถ้วนสมบูรณ์ในปัจจุบัน และได้รับการประดับด้วยสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วน และปรากฏเป็นรูปร่างที่เป็นเลิศดังกล่าว

483

เช่นนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าสสารดั้งเดิมซึ่งเป็นเหมือนตัวอ่อนในครรภ์ เริ่มแรกมาในรูปของธาตุทั้งหลายที่ประกอบตัวและผสมผสานกัน และสิ่งที่ประกอบตัวกันขึ้นมานั้นค่อยๆ เติบโตและพัฒนาหลายยุคและศตวรรษสุดคณานับ ผ่านจากรูปร่างและรูปทรงหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างและรูปทรงหนึ่ง จนกระทั่งปรากฏด้วยความครบถ้วน

สมบูรณ์ ระบบ การเรียงตัวและความไม่บกพร่องดังกล่าวโดยอัจฉริยภาพสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้าของ

484

ขอให้เรากล้ามมายังเรื่องของเรา จากเริ่มต้นของการดำรงอยู่ในครรภ์ของโลกใบนี้ มนุษย์ ค่อยๆ เติบโตและพัฒนาเหมือนกับตัวอ่อนในครรภ์มารดา และผ่านจากรูปร่างและรูปทรงหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างและรูปทรงหนึ่ง จนกระทั่งปรากฏด้วยความงามและความสมบูรณ์นี้ ด้วยพลังความสามารถและองค์ประกอบของร่างกายนี้, เป็นที่แน่นอนว่าเริ่มแรกมนุษย์ไม่มีความน่ารัก ความงดงามและความเก๋เกี้ยวเกล้าดังกล่าว และมนุษย์ค่อยๆ บรรลุถึงรูปทรง คุณสมบัติทางกายภาพ ความงาม และความงดงามดังกล่าว, ไม่มีข้อสงสัยว่าเหมือนกับตัวอ่อนในครรภ์ของมารดา ตัวอ่อนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ได้ปรากฏเป็นรูปทรงนี้ทั้งหมดทีเดียว และกลายเป็นรูปกายของวาทะ "ขอความศักดิ์สิทธิ์จงมีแด่พระผู้เป็นนาย พระผู้สร้างที่ล้ำเลิศที่สุด!"^[1] ที่จริงแล้วตัวอ่อนนั้นค่อยๆ บรรลุถึงสภาวะต่างๆ และขึ้นมาอีกรูปร่างมากมาย หลากหลาย จนกระทั่งบรรลุถึงลักษณะปรากฏและความงามนี้ ความสมบูรณ์ ความเก๋เกี้ยวเกล้าและความงดงามนี้, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า การเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์บนโลกนี้มาถึงความครบถ้วนสมบูรณ์ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นราวกับการเติบโตและพัฒนาการของตัวอ่อนในครรภ์ของมารดา เป็นไปทีละน้อย โดยผ่านจากรูปร่างหนึ่งไปสู่อีกรูปร่างหนึ่ง และจากรูปร่างและรูปทรงหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างและรูปทรงหนึ่ง เพราะนี่เป็นไปตามเงื่อนไขที่จำเป็นของระบบสากลและกฎของพระผู้เป็นเจ้าของ

485

นั่นคือตัวอ่อนของมนุษย์ในครรภ์ดำรงอยู่ในสภาวะต่างๆ และข้ามผ่านระยะต่างๆ จนกระทั่งขึ้นมาอีกรูปร่างที่สำแดงความเป็นจริงของวาทะ "ขอความศักดิ์สิทธิ์จงมีแด่พระผู้เป็นนาย พระผู้สร้างที่ล้ำเลิศที่สุด!" และแสดงออกซึ่งเครื่องหมายทั้งหลายของพัฒนาการและการเจริญเติบโตเต็มที่, ในลักษณะคล้ายกันตั้งแต่เริ่มต้นการดำรงอยู่ของมนุษย์บนโลกนี้ จนกระทั่งมนุษย์ขึ้นมาอีกรูปร่าง รูปทรงและสภาวะในปัจจุบัน เวลาอันยาวนานต้องผ่านไป และมนุษย์ต้องข้ามผ่านระยะต่างๆ มากมาย ก่อนจะมาถึงสภาวะในปัจจุบันของตน แต่จากเริ่มต้นการดำรงอยู่ของมนุษย์ มนุษย์เป็นสายพันธุ์หนึ่งต่างหาก, นี้คล้ายกับตัวอ่อนของมนุษย์ในครรภ์มารดา : ที่แรกตัวอ่อนนี้มีลักษณะปรากฏที่แปลกประหลาด จากนั้นร่างนั้นผ่านจากรูปร่างหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างหนึ่ง จากรูปร่างหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างหนึ่ง จนกระทั่งร่างนั้นปรากฏด้วยความงามและความสมบูรณ์ที่สุด, แต่ถึงแม้ตัวอ่อนของมนุษย์ตอนนี้อยู่ในครรภ์ของมารดาจะมีรูปร่างแปลกประหลาดต่างจากรูปร่างและลักษณะปรากฏในปัจจุบัน ตัว

¹ พระคัมภีร์โคโรอัน 23:14 และพระวาจาเนเร็นลับภาษาเปอร์เซีย เลขที่ 9

อ่อนนั้นก็เป็นตัวอ่อนของสายพันธุ์ต่างหาก ไม่ใช่สายพันธุ์ของสัตว์, สารของสายพันธุ์และสภาวะความเป็นจริงแต่กำเนิดไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลงเลย

486

ที่นี่หากใครแสดงให้เห็นร่องรอยของอวัยวะต่างๆ ที่หายไป นี่หาได้พิสูจน์แย้งความอิสระและความดั้งเดิมของสายพันธุ์ อย่างมากที่สุดนี้พิสูจน์ว่ารูปทรง ลักษณะปรากฏและอวัยวะต่างๆ ของมนุษย์มีวิวัฒนาการไปตามกาลเวลา แต่มนุษย์เป็นสายพันธุ์หนึ่งต่างหากเสมอมา มนุษย์เป็นมนุษย์ไม่ใช่สัตว์, จงพิจารณาดู: หากตัวอ่อนของมนุษย์ในครรภ์ของมารดาผ่านจากรูปทรงหนึ่งไปเป็นอีกรูปทรงหนึ่งซึ่งไม่มีทางคล้ายกับรูปทรงแรก นี่คือข้อพิสูจน์หรือว่าสารของสายพันธุ์ได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงหรือ? ที่แรกมนุษย์เป็นสัตว์ แล้วอวัยวะต่างๆ ของสัตว์พัฒนาและมีวิวัฒนาการไปจนกระทั่งมันกลายเป็นมนุษย์หรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน! ความคิดนี้ด้วยปัญญาและไม่มีมูลเช่นไร! เพราะความดั้งเดิมของสายพันธุ์มนุษย์และความอิสระของสารของมนุษย์ เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์

48. ความแตกต่างระหว่างมนุษย์และสัตว์

[The Difference between Man and Animal]

487

เราได้สนทนาหนึ่งหรือสองครั้งเกี่ยวกับเรื่องของจิต แต่การสนทนาเหล่านั้นไม่ได้ถูกเขียนไว้

488

จงรู้ไว้ว่าประชาชนของโลกมีอยู่สองประเภท นั่นคือ พวกเขาจัดได้เป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งปฏิเสธจิตของมนุษย์และกล่าวว่ามนุษย์เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ทำไม? เพราะเราเห็นว่ามนุษย์และสัตว์มีพลังความสามารถและประสาทสัมผัสเสมอเหมือนกัน ธาตุเดียวกันไม่ซับซ้อนทั้งหลายที่เติมเต็มทีว่างรอบๆ ตัวเรา ถูกนำมารวมกันด้วยการผสมผสานที่นับไม่ถ้วน ซึ่งแต่ละการผสมผสานนี้ก่อให้เกิดสิ่งมีชีวิตหนึ่งที่แตกต่างกัน, ในจำนวนนี้มีสิ่งมีชีวิตที่มีการรับรู้ทางประสาทสัมผัส ซึ่งมีพลังความสามารถและประสาทสัมผัสบางอย่าง, การผสมผสานกันยิ่งครบถ้วนสมบูรณ์เท่าไร สิ่งมีชีวิตก็ยิ่งประเสริฐ, การผสมผสานกันของธาตุทั้งหลายในร่างกายของมนุษย์ครบถ้วนสมบูรณ์กว่าสิ่งมีชีวิตอื่นใด และผสมผสานกันในความสมดุลที่สมบูรณ์ และดังนั้นมนุษย์จึงประเสริฐและสมบูรณ์กว่า, พวกเขาบอกว่า ไม่ใช่ว่ามนุษย์มีจิตและพลังความสามารถพิเศษที่สัตว์อื่นๆ ไม่มี สัตว์ทั้งหลายเช่นกันมีการรับรู้ทางประสาทสัมผัส แต่พลังความสามารถของมนุษย์เพียงแต่เฉียบกว่าในบางแง่ (ถึงแม้ว่าที่เกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายนอกดังเช่น การได้ยิน การมองเห็น การรับรส การได้กลิ่นและการสัมผัส และแม้แต่ในเรื่องของพลังความสามารถภายในบางอย่างเช่น ความจำ สัตว์ได้รับการประสาทอย่างอุดมกว่ามนุษย์) พวกเขาบอกว่า สัตว์มีพลัง

ความสามารถของสติปัญญาและความเข้าใจ ทั้งหมดที่พวกเขาอมรับคือ สติปัญญาของมนุษย์เหนือกว่า

489

ดังกล่าวคือคำกล่าวอ้างของนักปรัชญาทั้งหลายในปัจจุบัน ดังกล่าวคือคำพูดของ พวกเขา คือคำกล่าวอ้างของพวกเขาคือการบังการของจินตนาการของ พวกเขา และตั้งนั้นหลังจากการวิจัยอย่างกว้างขวางกับการถกเหตุผลที่มีพลัง พวกเขา จัดมนุษย์เป็นเชื้อสายของสัตว์ โดยกล่าวว่า ณ เวลาหนึ่งมนุษย์เคยเป็นสัตว์ จากนั้นสายพันธุ์เปลี่ยนแปลงและมีวิวัฒนาการที่ละน้อยจนกระทั่งไปถึงระดับขั้นของ ความเป็นมนุษย์

490

แต่นักศาสนปรัชญา กล่าวว่า : ไม่ ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ถึงแม้ว่ามนุษย์มีพลัง ความสามารถและประสาทสัมผัสภายนอกเหมือนกับสัตว์ ในมนุษย์มีพลังที่ไม่ ธรรมดาอย่างหนึ่งซึ่งสัตว์ไม่มี, วิทยาศาสตร์ ศิลปะ สิ่งประดิษฐ์ งานฝีมือและการ ค้นพบความเป็นจริงทั้งหลาย มาจากพลังที่เป็นเอกนี้ นี่คือพลังที่ห้อมล้อมสรรพสิ่ง เข้าใจความเป็นจริงของสรรพสิ่ง ไขความลึกลับที่ซ่อนเร้นของสรรพสิ่ง และนำทุก สิ่งมาอยู่ภายใต้การควบคุมของตน, พลังนี้ถึงกับเข้าใจสิ่งทั้งหลายที่ไม่มีการดำรง อยู่ให้เห็น นั่นคือ ความเป็นจริงทั้งหลายที่รู้ได้ด้วยจิตใจ รับรู้ไม่ได้และมองไม่เห็น เช่น ปัญญา จิต คุณลักษณะและคุณสมบัติทั้งหลายของมนุษย์ ความรักและความ เสรา้ไสก ซึ่งทั้งหมดนี้คือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจ, ยิ่งไปกว่านั้นวิทยาศาสตร์ และงานฝีมือทั้งหมดที่มีอยู่ ภารกิจที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดและการค้นพบสุดคณานับของ มนุษย์ ครั้งหนึ่งเคยเป็นความลึกลับที่ซ่อนเร้นและถูกปกปิด และพลังของมนุษย์ที่ ห้อมล้อมทุกสิ่งนี้เองที่ได้ค้นพบและนำสิ่งเหล่านี้ออกจากอาณาจักรที่มองไม่เห็นมาสู่ อาณาจักรที่มองเห็น, ดังนั้นโทรเลข การถ่ายรูป การบันทึกเสียง-สิ่งประดิษฐ์และ งานฝีมือที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดดังกล่าว ครั้งหนึ่งเคยเป็นความลึกลับที่ซ่อนเร้น ซึ่ง สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ได้ค้นพบและนำสิ่งเหล่านี้ออกจากอาณาจักรที่มอง ไม่เห็นมาสู่อาณาจักรที่มองเห็น, เคยมีแม้แต่ครั้งหนึ่งที่เหล็กชิ้นนี้ที่อยู่ต่อหน้าเจ้า ที่จริงแล้วทุกแร่ธาตุ เคยเป็นความลึกลับที่ซ่อนเร้น, สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ ได้ค้นพบแร่ธาตุนี้ และดีโลหะนี้ให้เป็นรูปทรงที่สำเร็จ, นี่เป็นความจริงเช่นเดียวกัน สำหรับการค้นพบและสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ทั้งหมดของมนุษย์ ซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน เรื่องนี้พิศุจน์แย้งไม่ได้และไม่มีประเด็นให้ปฏิเสธ

491

หากเรากล่าวอ้างว่า ผลที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้มาจากพลังของธรรมชาติของสัตว์และ ประสาทสัมผัสของร่างกาย เช่นนั้นเราเห็นอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนว่า ในเรื่องของ พลังเหล่านี้สัตว์ทั้งหลายเหนือกว่ามนุษย์ ตัวอย่างเช่น การมองเห็นของสัตว์ต่างๆ แหลวมคมกว่าการมองเห็นของมนุษย์ การได้ยินของสัตว์ไวกว่า และทำนองเดียวกัน

กับพลังการดมกลิ่นและการรับรสของสัตว์ กล่าวโดยย่อ ในพลังทั้งหลายที่มนุษย์ และสัตว์มีเหมือนกัน สัตว์มักจะมีควมได้เปรียบ, ขอให้พิจารณาพลังความจำ : หากเจ้าอุมนกพิราบจากที่นี่ไปยังประเทศหนึ่งที่ห่างไกล และปล่อยมันที่นั่น นกพิราบจะจำทางได้และกลับบ้าน, จงพาสุนัขตัวหนึ่งจากที่นี่ไปยังใจกลางของ เอเชียแล้วปล่อยสุนัข สุนัขจะกลับมาบ้านโดยไม่มีหลงทาง และเช่นเดียวกันกับพลัง อื่นๆ เช่นการได้ยิน การมองเห็น การดมกลิ่น การรับรสและการสัมผัส, เช่นนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าหากในมนุษย์ไม่มีพลังหนึ่งที่เหนือกว่าพลังทั้งหลายของสัตว์ สัตว์ จะต้องเหนือกว่ามนุษย์ในการค้นพบที่มีนัยสำคัญทั้งหลาย ในการเข้าใจความเป็นจริงทั้งหลาย, ดังนั้นจากการถกเหตุผลนี้ มนุษย์ได้รับการประสาทด้วยพรสวรรค์ และมีความสมบูรณ์ ที่ไม่มีในสัตว์

492

ยิ่งไปกว่านั้นสัตว์รับรู้สิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส แต่ไม่สามารถเข้าใจความเป็นจริงทางความคิด ตัวอย่างเช่น สัตว์เห็นสิ่งที่อยู่ภายในระยะการมองเห็นของตน แต่ไม่สามารถเข้าใจหรือนึกคิดสิ่งที่อยู่เลยไปจากการมองเห็นของตน, ดังนั้นเป็นไปได้สำหรับสัตว์ที่จะเข้าใจว่าโลกมีรูปทรงกลม แต่มนุษย์สามารถอนุมานสิ่งที่ไม่รู้จากสิ่งที่รู้และค้นพบความเป็นจริงที่ซ่อนเร้น, ดังนั้นตัวอย่างเช่น มนุษย์อนุมานความโค้งของโลกจากการสังเกตเห็นความเอียงของท้องฟ้า, ตัวอย่างเช่นดาวเหนือ ที่อัคคาอยู่ที่ 33 องศา นั่นคือ เอียง 33 องศาบนขอบฟ้า, เมื่อใครคนหนึ่งเข้าไปหา ขั้วโลกเหนือ ดาวเหนือจะขึ้นมาหนึ่งองศาเหนือขอบฟ้าสำหรับทุกระยะทางหนึ่งที เดินทาง นั่นคือความเอียงของดาวเหนือจะเป็น 34 องศา จากนั้น 40, 50, 60 และ 70 องศา เมื่อเราไปถึงขั้วโลกเหนือ ความเอียงของดาวเหนือจะเป็น 90 องศา และ ดาวเหนือจะเป็นที่เห็น ณ จุดสูงสุด นั่นคือ จะอยู่ตรงเหนือศีรษะ

493

ที่นี้ดาวเหนือและการขึ้นของดาวเหนือคือความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส นั่นคือ ความจริงที่ว่าเราเข้าไปใกล้ขั้วโลกเหนือมากเท่าไร ดาวเหนือก็ขึ้นไปสูง มากเท่านั้น และจากความเป็นจริงที่รู้อย่างนี้ ความเป็นจริงที่ไม่รู้อย่างหนึ่งถูก ค้นพบ กล่าวคือ ท้องฟ้าเอียงซึ่งหมายความว่า ท้องฟ้าเหนือขอบฟ้า ณ แต่ละเส้น รุ่งต่างจากท้องฟ้า ณ อีกเส้นรุ่งหนึ่ง, มนุษย์เข้าใจความสัมพันธ์นี้และสรุปด้วย เหตุผลจากความสัมพันธ์นี้ออกมาเป็นสิ่งที่ไม่รู้มาก่อน กล่าวคือ ความโค้งของโลก , แต่ความเข้าใจนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับสัตว์, ทำนองเดียวกันเป็นไปไม่ได้ที่สัตว์จะ เข้าใจว่าดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางและโลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ สัตว์เป็นนักโทษ ของประสาทสัมผัสและถูกจำกัดวงโดยประสาทสัมผัส สัตว์ไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดๆ ที่อยู่เกินการเข้าถึงหรือการควบคุมของประสาทสัมผัส ถึงแม้ว่าสัตว์จะเหนือกว่า มนุษย์ในเรื่องพลังความสามารถและประสาทสัมผัสภายนอก, ดังนั้นเป็นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า มนุษย์ได้รับการประสาทด้วยพลังแห่งการค้นพบที่ทำให้ มนุษย์ต่างจากสัตว์ และพลังนี้ไม่ใช่อินโดนอกจากจิตของมนุษย์

494

ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า! มนุษย์ไฝฝืนยอดสุดที่สูงขึ้นและเป้าหมายที่สูงส่งกว่าเสมอ มนุษย์หาทางเสมอที่จะไปให้ถึงโลกที่เหนือกว่าโลกที่ตนอาศัยอยู่ และขึ้นไปให้ถึงระดับขั้นที่เหนือกว่าที่ตนครองอยู่, ความรักความเหนือขึ้นไปนี้คือหนึ่งในเครื่องหมายแสดงของมนุษย์ เราประหลาดใจที่ นักปรัชญาบางคนในยุโรปและอเมริกายินยอมลดตัวลงมาสู่อาณาจักรสัตว์ และดังนั้นเป็นการถดถอย ขณะที่การดำรงอยู่ทั้งหมดต้องไฝฝืนความประเสริฐขึ้น และกระนั้นหากเจ้าเรียกหนึ่งในพวกเขาว่าเป็นสัตว์ เขาจะเจ็บใจและขุ่นเคืองที่สุด

495

ช่างเป็นความแตกต่างระหว่างโลกของมนุษย์และโลกของสัตว์! ช่างเป็นความแตกต่างระหว่างความสูงส่งของมนุษย์และความต่ำของสัตว์ ระหว่างความสมบูรณ์ของมนุษย์และความเขลาของสัตว์ ระหว่างแสงสว่างของมนุษย์และความมืดของสัตว์ ระหว่างความรุ่งโรจน์ของมนุษย์และความเสื่อมถอยของสัตว์! เด็กชาวอาหรับอายุสิบปีสามารถกำราบอูฐสองหรือสามร้อยตัวในทะเลทราย และนำอูฐไปกับเสียงของตนเท่านั้น, ชาวอินเดียที่อ่อนเปลี้ยคนหนึ่งสามารถกำราบช้างที่ใหญ่โตและบีบบังคับช้างให้เคลื่อนไหวด้วยความเชื่อฟังอย่างเข้มงวด ทุกสิ่งถูกกำราบโดยน้ำมือของมนุษย์ผู้ซึ่งต้านธรรมชาติเอง

496

สิ่งมีชีวิตอื่นทั้งหมดเป็นเชลยของธรรมชาติ และไม่สามารถปลดตัวเองให้เป็นอิสระจากความจำเป็นเร่งด่วนของธรรมชาติ มนุษย์เท่านั้นที่สามารถต้านธรรมชาติ, ดังนั้นธรรมชาติดึงดูดร่างทั้งหมดเข้าหาศูนย์กลางของโลก แต่โดยวิธีการของเครื่องกลมนุษย์เคลื่อนไหวออกห่างจากศูนย์กลางของโลกและเหินขึ้นไปในอากาศ, ธรรมชาติขัดขวางมนุษย์ไม่ให้ข้ามทะเล แต่มนุษย์สร้างเรือและเดินทางข้ามใจกลางมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ และที่คล้ายกันอีก เรื่องนี้ไม่มีสิ้นสุด ตัวอย่างเช่น มนุษย์เดินทางข้ามภูเขาและที่ราบด้วยพาหนะ และรวบรวมข่าวของเหตุการณ์ทั้งหลายของโลกตะวันออกและโลกตะวันตกไว้ในที่เดียว, นี่คือการต้านธรรมชาติของมนุษย์ ทะเลกับความกว้างใหญ่ไพศาลทั้งหมดของตนไม่สามารถเบี่ยงเบนไปจากกฎของธรรมชาติแม้แต่น้อยนิด ดวงอาทิตย์กับความยิ่งใหญ่ทั้งหมดของตนไม่สามารถเบี่ยงเบนไปจากกฎของธรรมชาติแม้เท่าปลายเข็ม และไม่สามารถเข้าใจสภาวะสภาพ คุณสมบัติ การเคลื่อนไหวและธรรมชาติของมนุษย์, เช่นนั้นอะไรคือพลังที่อยู่ใต้อ่างน้อยๆ ของมนุษย์ซึ่งห้อมล้อมทั้งหมดนี้? อะไรคือพลังพิชิตนี้ที่กำราบทุกสิ่ง?

497

ยังเหลืออีกประเด็นหนึ่ง นักปรัชญาสมัยใหม่ทั้งหลายกล่าวว่า : "เราไม่เคยเห็นจิตที่ใดในมนุษย์ และถึงแม้ว่าเราได้ไต่สวนซอกในสุดทั้งหลายของร่างกายมนุษย์ ไม่มีที่

ใดที่เราสังเกตเห็นพลังจิต เช่นนั้นเราจะจินตนาการพลังที่รับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัสอย่างไร?” นักศาสนปรัชญาตอบว่า : “พลังแห่งชีวิตของสัตว์ก็รับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัสเช่นกัน และไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยพลังความสามารถทางกายของเรา : คุณอนุมานการดำรงอยู่ของพลังแห่งชีวิตของสัตว์อย่างไร? ไม่มีข้อสงสัยว่าจากผลที่เกิดขึ้นจากพลังแห่งชีวิตของสัตว์นี้เองที่คุณอนุมานการดำรงอยู่ของพลังหนึ่งในสัตว์ซึ่งไม่มีในพืช และนั่นคือพลังของประสาทสัมผัส--การมองเห็น การได้ยินและพลังอื่นๆ, จากสิ่งเหล่านี้เองที่คุณอนุมานว่ามีพลังแห่งชีวิตของสัตว์, ทำนองเดียวกันจึงอนุมานการดำรงอยู่ของจิต (พลังแห่งชีวิต) ของมนุษย์จากเครื่องหมายและการตกเหตุผลต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้น, ดังนี้เนื่องด้วยในสัตว์มีเครื่องหมายต่างๆ ที่หาไม่พบในพืช คุณกล่าวว่าพลังการรับรู้ความรู้สึกนี่คือหนึ่งในเครื่องหมายแสดงของพลังแห่งชีวิตของสัตว์, ทำนองเดียวกันในมนุษย์คุณเห็นเครื่องหมาย พลังและความสมบูรณ์ที่ไม่มีในสัตว์: เช่นนั้นคุณอนุมานว่ามีพลังหนึ่งในมนุษย์ที่สัตว์ไม่มี”

498

หากเราจะปฏิเสธทุกสิ่งที่เข้าถึงไม่ได้โดยประสาทสัมผัส เช่นนั้นเรายอมถูกบังคับให้ปฏิเสธความเป็นจริงต่างๆ ที่ดำรงอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย ตัวอย่างเช่น อากาศธาตุรับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส ถึงแม้ว่าความมีอยู่จริงของอากาศธาตุสามารถพิสูจน์ได้ แรงโน้มถ่วงรับรู้ไม่ได้โดยประสาทสัมผัส ถึงแม้ว่าการดำรงอยู่ของพลังนี้ปฏิเสธไม่ได้ เรายืนยันการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้จากที่ไหน? จากเครื่องหมายของสิ่งเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น แสงสว่างนี้ดำรงอยู่ในการสั่นสะเทือนของอากาศธาตุ และจากการสั่นสะเทือนนี้เราอนุมานการดำรงอยู่ของอากาศธาตุ

49. วิวัฒนาการและการดำรงอยู่ของมนุษย์

[Evolution and the Existence of Man]

499

คำถาม : ท่านมีอะไรจะพูดในเรื่องทฤษฎีของวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่นักปรัชญาชาวยุโรปบางคนเห็นชอบ?

500

คำตอบ : เราอภิปรายเรื่องนี้แล้ววันก่อน แต่เราจะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้ง กล่าวโดยย่อ ปัญหานี้โดยสาระแล้วอยู่ที่ความดั้งเดิมหรือไม่ดั้งเดิมของสายพันธุ์ นั่นคือ สาระของสายพันธุ์มนุษย์ถูกกำหนดตั้งแต่จุดกำเนิด หรือว่ามาจากสัตว์ภายหลังต่อมา?

501

นักปรัชญาชาวยุโรปบางคนถือว่า สายพันธุ์มีวิวัฒนาการและถึงกับสามารถเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนรูปไปเป็นอีกสายพันธุ์ หนึ่งในข้อพิสูจน์ที่พวกเขาเสนอสำหรับคำกล่าวอ้างนี้คือ โดยการวิจัยและการไต่สวนทางธรณีวิทยาอย่างรอบคอบเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ต่อเราว่าการดำรงอยู่ของพืชมีมาก่อนสัตว์ และการดำรงอยู่ของสัตว์มีมาก่อนมนุษย์, ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาถือว่าทั้งอาณาจักรพืชผักและอาณาจักรสัตว์ได้ผ่านการเปลี่ยนรูป เพราะในบางชั้นของผิวโลก มีการค้นพบพืชที่เคยดำรงอยู่ในอดีตและหายไปนับแต่นั้น ซึ่งหมายความว่าพืชเหล่านี้มีวิวัฒนาการทนยิ่งขึ้น เปลี่ยนแปลงรูปทรงและลักษณะปรากฏ และดังนี้สายพันธุ์ได้เปลี่ยนไป, ทำนองเดียวกันในชั้นต่างๆ ของผิวโลกมีบางสายพันธุ์ของสัตว์ที่เปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยน หนึ่งในสัตว์เหล่านี้คืองูซึ่งมีร่องรอยของแขนขาเหลืออยู่ นั่นคือ มีเครื่องหมายที่ชี้บ่งว่าครั้งหนึ่งงูเคยมีเท้าซึ่งหายไปกับกาลเวลาและเหลือแค่ร่องรอย, ในลักษณะคล้ายกันในกระดูกสันหลังของมนุษย์ มีร่องรอยที่ชี้บ่งว่าครั้งหนึ่งมนุษย์เคยมีหางเหมือนกับสัตว์อื่นๆ ซึ่งพวกเขายืนยันว่ายังมีร่องรอยเหลืออยู่, ณ เวลาหนึ่งอวัยวะนั้นเคยมีประโยชน์ แต่เมื่อมนุษย์มีวิวัฒนาการไปหางก็หมดประโยชน์และดังนั้นหางจึงค่อยๆ หายไป, ทำนองเดียวกันเนื่องด้วยงูเข้าไปอาศัยอยู่ใต้ดินและกลายเป็นสัตว์เลื้อยคลาน งูจึงไม่จำเป็นต้องมีเท้าอีกต่อไป และดังนั้นเท้าของงูจึงหายไปเหลือแต่ร่องรอย, ข้อพิสูจน์หลักของพวกเขาคือ ร่องรอยของแขนขาที่เหลืออยู่เหล่านี้คือหลักฐานของการดำรงอยู่ของแขนขาเมื่อก่อน ที่ค่อยๆ หายไปเพราะไม่ได้ใช้และไม่มีประโยชน์ใดๆ หรือเหตุผลที่จะมีอยู่อีกต่อไป, ดังนี้แขนขาที่แข็งแรงและจำเป็นยังคงอยู่ ขณะที่แขนขาที่ไม่จำเป็นค่อยๆ หายไปสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของสายพันธุ์ แต่ยังมีร่องรอยเหลืออยู่

502

คำตอบแรกสำหรับการถกเหตุผลนี้คือ การที่สัตว์มีมาก่อนก่อนมนุษย์ไม่ใช่ข้อพิสูจน์ว่าสาระของสายพันธุ์มนุษย์ถูกปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลง หรือมนุษย์มาจากอาณาจักรสัตว์ เพราะตราบใดที่เป็นที่ยอมรับว่าสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันเหล่านี้ปรากฏขึ้นมาตามเวลา ก็เป็นไปได้ที่มนุษย์เกิดขึ้นมาหลังจากสัตว์, ดังนี้เราสังเกตเห็นในอาณาจักรพืชผักว่า ผลไม้ของต้นไม้ที่แตกต่างกันไม่ได้ปรากฏขึ้นมาทั้งหมดพร้อมกัน ในทางตรงกันข้ามผลไม้บางชนิดปรากฏขึ้นมาก่อนในฤดูและบางชนิดปรากฏทีหลัง การปรากฏก่อนนี้ไม่ใช่พิสูจน์ว่า ผลไม้ที่ปรากฏทีหลังของต้นหนึ่งออกมาจากผลไม้ที่ปรากฏก่อนของอีกต้นหนึ่ง

503

ประการที่สอง ร่องรอยน้อยๆ และร่องรอยของแขนขาที่เหลืออยู่เหล่านี้ อาจมีเหตุผลที่ยิ่งใหญ่เป็นรากฐาน ซึ่งปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถหยั่งถึงตราบจนเวลานี้, สิ่งมากมายเพียงไรที่พบในโลกนี้ที่เหตุผลที่เป็นรากฐานของมันยังไม่เป็นที่เข้าใจในปัจจุบัน! ดังนี้เป็นที่กล่าวไว้ในสรีรวิทยาซึ่งเป็นศาสตร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของ

อวัยวะต่างๆ ของร่างกายว่า เหตุผลที่เป็นรากฐานและเหตุของความแตกต่างกันของ สีของสัตว์ต่างๆ และสีผมของมนุษย์ หรือความแดงของริมฝีปาก สีที่หลากหลาย ของนก ยังไม่เป็นที่ทราบ และยังคงซ่อนเร้นและถูกปกปิด, แต่เป็นที่ค้นพบว่ามาน ตาสีดำเพราะสีดำดูจริงสีของดวงอาทิตย์ เพราะหากมานตาเป็นสีอื่นเช่นสีขาว เหมือนกันหมด มานตาย่อมไม่ดูดุจริงสีเหล่านี้, ที่นี้ทราบได้ที่เหตุผลที่เป็นรากฐาน ของสิ่งทั้งหลายที่เรากล่าวถึงไม่เป็นที่ทราบ ผู้ที่นั้นอาจนึกคิดได้ว่ามูลเหตุและเหตุผล ที่เป็นรากฐานของร่องรอยของแขนขาที่เหลืออยู่ ไม่ว่าจะในสัตว์หรือมนุษย์ ไม่เป็นที่ ทราบเช่นกัน แนนอนว่าเหตุผลที่เป็นรากฐานดังกล่าวมีอยู่แน่นอน ถึงแม้ว่าอาจไม่ เป็นที่ทราบ

504

ประการที่สาม ถึงแม้เราสมมุติว่าครั้งหนึ่งสัตว์บางชนิดหรือแม้แต่มนุษย์ เคยมีแขน ขาที่เวลานี้หายไป นี่ย่อมไม่ใช่ข้อพิสูจนที่เพียงพอของการเปลี่ยนแปลงของสาย พันธุ์ เพราะมนุษย์ตั้งแต่การตั้งครรภเป็นตัวอ่อนจนกระทั่งเจริญเติบโตเต็มที่ ขึ้นมา มีรูปทรงและลักษณะปรากฏที่แตกต่างกัน, ลักษณะปรากฏ รูปทรง หน้าตาและสี ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไป มนุษย์เปลี่ยนจากรูปร่างหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างหนึ่ง จาก ลักษณะปรากฏหนึ่งไปเป็นอีกลักษณะปรากฏหนึ่ง, กระนั้นตั้งแต่การก่อตัวเป็นตัว อ่อน มนุษย์ก็เป็นสายพันธุ์มนุษย์ นั่นคือ เป็นตัวอ่อนของมนุษย์ไม่ใช่ของสัตว์ แต่ ความจริงนี้ไม่ปรากฏชัดตอนแรก ต่อเมื่อภายหลังจึงเป็นที่ชัดเจนและมองเห็นได้

505

ตัวอย่างเช่น ขอให้เราสมมุติว่าครั้งหนึ่งมนุษย์เคยคล้ายคลึงกับสัตว์ และนับแต่นั้น มนุษย์มีวิวัฒนาการและเปลี่ยนรูปไป, การยอมรับถ้อยแถลงนี้หาได้พิสูจนการ เปลี่ยนแปลงของสายพันธุ์ แต่อาจเปรียบได้กับการผ่านการเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยน รูปของตัวอ่อนของมนุษย์ ก่อนจะไปถึงพัฒนาการและการเจริญเติบโตเต็มที่ดังที่ กล่าวไว้ก่อนนี้, เพื่อให้ชัดแจ้งกว่านี้ ขอให้เราสมมุติว่าครั้งหนึ่งมนุษย์เคยเดิน ด้วยแขนขาทั้งสี่หรือมีหาง : การเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนรูปนี้คล้ายกับที่เกิดกับตัว อ่อนในครรภมารดา ถึงแม้ว่าตัวอ่อนพัฒนาและมีวิวัฒนาการไปทุกทางที่เป็นไปได้ ก่อนจะไปถึงพัฒนาการเต็มที่ ตั้งแต่เริ่มต้นตัวอ่อนก็เป็นสายพันธุ์ต่างหาก, นี้เป็น ความจริงเช่นเดียวกันในอาณาจักรพืชผักซึ่งเราสังเกตเห็นว่า ลักษณะเฉพาะดั้งเดิม ของสายพันธุ์ไม่เปลี่ยนแปลง ขณะที่รูปร่าง สีและขนาดเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนรูปและ มีวิวัฒนาการ

506

สรุปอย่างรวบรัด : ดังที่มนุษย์ในครรภมารดาก้าวหน้า มีวิวัฒนาการและ เปลี่ยนแปลงจากรูปร่างและลักษณะปรากฏหนึ่งไปเป็นอีกรูปร่างและลักษณะปรากฏ หนึ่ง โดยที่ยังคงเป็นตัวอ่อนมนุษย์ตั้งแต่เริ่มต้น เช่นเดียวกันมนุษย์ยังคงเป็นสาระ ต่างหาก นั่นคือสายพันธุ์มนุษย์ ตั้งแต่เริ่มต้นการก่อตัวในครรภของโลก และค่อยๆ

ผ่านจากรูปทรงหนึ่งไปเป็นอีกรูปทรงหนึ่ง, ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของลักษณะปรากฏนี้ วิวัฒนาการของอวัยวะทั้งหลายนี้ การเติบโตและพัฒนาการนี้ ไม่ได้เปลี่ยนสายพันธุ์ดั้งเดิม, ที่นี้ถึงแม้ยอมรับความเป็นจริงของวิวัฒนาการและความก้าวหน้า กระนั้นตั้งแต่ชั่วขณะของการปรากฏ มนุษย์มีการประกอบตัวขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ มีความสามารถและศักยภาพที่จะได้มาซึ่งความสมบูรณ์ทั้งทางกายและจิตวิญญาณ และกลายเป็นรูปร่างของการวาทะ "ให้เราสร้างมนุษย์เป็นรูปจำลองและความคล้ายคลึงกับเรา" [1] อย่างมากที่สุดมนุษย์มีความน่าดู เกลี้ยงเกล้า และงดงามกว่าเดิม และโดยคุณของอารยธรรมมนุษย์ได้โผล่พื้นขึ้นมาจากอนารยธรรม ดังเช่นผลไม้ป่าที่มีความงดงามและหวานกว่าเดิมภายใต้การเพาะปลูกโดยคนสวน และมีความเนียนและสดชื่นกว่าเดิม

507

คนสวนของโลกของมนุษยชาติคือศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า

50. ข้อพิสูจน์ทางจิตวิญญาณของจุดกำเนิดดั้งเดิมของมนุษย์

[Spiritual Proofs of the Originality of Man]

508

การถกเหตุผลที่เรายกมากล่าวถึงตอนนี้เกี่ยวกับจุดกำเนิดดั้งเดิมของสายพันธุ์มนุษย์ เป็นการพิสูจน์โดยใช้เหตุผล ที่นี้เราจะถกทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นการถกชั้นมูลฐานอย่างแท้จริง, เพราะเราได้แสดงให้เห็นการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าแล้วโดยการถกเหตุผล และเป็นที่แสดงให้เห็นแล้วทำนองเดียวกันว่า มนุษย์เป็นมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มต้นและจุดกำเนิดของตน และสาระของสายพันธุ์มนุษย์ดำรงอยู่มาตั้งแต่นิรันดรกาล, ที่นี้เราจะนำเสนอข้อพิสูจน์ทางจิตวิญญาณว่าการดำรงอยู่ของมนุษย์ นั้นคือสายพันธุ์มนุษย์ เป็นการดำรงอยู่ที่จำเป็น และหากปราศจากมนุษย์ ความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าย่อมไม่ฉายออกมา แต่สิ่งเหล่านี้คือการถกทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่การถกเหตุผล

509

เราได้แสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าโดยข้อพิสูจน์และการถกเหตุผลว่า มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐสุดและยอดรวมของความสมบูรณ์ทั้งหมด, ที่จริงแล้วทุกสิ่งที่ยังดำรงอยู่คือที่ตั้งของการเปิดเผยความอำไพของพระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ เครื่องหมายทั้งหลายแห่งความเป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้า เป็นที่เห็นชัดอยู่ในความเป็นจริงของทุกสิ่ง, ดังเช่นโลกนี้คือสถานที่ที่สะท้อนรังสีของดวงอาทิตย์ ซึ่งหมายความว่าแสงสว่าง ความร้อนและอิทธิพลของดวงอาทิตย์ เป็นที่ชัดเจนและเห็นชัดในทุกอะตอมของโลก เช่นเดียวกันแต่ละอะตอมของจักรวาลในอวกาศที่หาขอบเขตไม่ได้

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 1:26

ประกาศหนึ่งในความสมบูรณ์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีสิ่งใดถูกพรากจากสิ่งนี้ : แต่ละสิ่งคือเครื่องหมายแห่งความปราณีของพระผู้เป็นเจ้า หรือเครื่องหมายแห่งอำนาจของพระองค์ หรือความยิ่งใหญ่ หรือความยุติธรรม หรือการบริหารที่ล้ำจุน หรือความเอื้อเฟื้อ การมองเห็น การได้ยิน ความรู้ หรือกรุณาธิคุณของพระองค์และที่คล้ายกัน

510

ความหมายของเราคือ ทุกสิ่งที่ดำรงอยู่จำเป็นต้องเป็นที่ตั้งของการเปิดเผยความอำไพของพระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ ความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าถูกสำแดงและเปิดเผยอยู่ในแต่ละสิ่ง, นี่เป็นราวกับดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงมาบนทะเลทราย ทะเลต้นไม้ ผลไม้และดอกไม้ ทุกสิ่งบนโลก, ที่นี้สรรพโลก ที่จริงแล้วทุกสิ่ง ประกาศเพียงหนึ่งในพระนามทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า แต่สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์คือสภาวะความเป็นจริงสากลและห้อมล้อมทุกสิ่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งของการเปิดเผยความสมบูรณ์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า, นั่นคือ เครื่องหมายของแต่ละนาม คุณลักษณะและความสมบูรณ์ที่ถือว่าเป็นของพระผู้เป็นเจ้ามีอยู่ในมนุษย์ หากไม่ได้เป็นเช่นนั้นมนุษย์ย่อมไม่สามารถจินตนาการและเข้าใจความสมบูรณ์เหล่านี้, ตัวอย่างเช่น เรากล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าคือพระผู้ทรงเห็นทั้งหมด ดวงตาคือเครื่องหมายแห่งการมองเห็นของพระองค์ : หากพลังความสามารถนี้ไม่มีอยู่ในมนุษย์ เราจะจินตนาการการมองเห็นของพระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร? เพราะคนตาบอดแต่กำเนิดไม่สามารถจินตนาการว่าอะไรคือการมองเห็น ได้มากไปกว่าคนหูหนวกแต่กำเนิดสามารถจินตนาการว่าอะไรคือการได้ยิน หรือคนไร้ชีวิตสามารถจินตนาการว่าอะไรคือชีวิตชีวา

511

ดังนั้นความเป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นผลรวมของความสมบูรณ์ทั้งหมด เปิดเผยตนเองอยู่ในสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ นั่นคือ สารของพระผู้เป็นเจ้าคือผลรวมของความสมบูรณ์ทั้งหมด และจากสถานะนี้สารของพระองค์ทอดรังสีแห่งความอำไพของตนมายังสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ กล่าวคือ ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมสะท้อนอยู่ในกระจกนี้ ดังนั้นมนุษย์คือกระจกที่สมบูรณ์ที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม และคือที่ตั้งของการสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์นั้น, ความอำไพของความสมบูรณ์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่เห็นชัดในสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ และด้วยเหตุผลนี้เองที่มนุษย์คือผู้รักษาการและอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า, หากมนุษย์ไม่ได้ดำรงอยู่ จักรวาลย่อมปราศจากผล เพราะจุดหมายของการดำรงอยู่คือการเปิดเผยความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า เช่นนั้นเราไม่สามารถกล่าวว่า เคยมีครั้งหนึ่งที่มนุษย์ไม่ดำรงอยู่ อย่างมากที่สุดที่เราสามารถพูดได้ว่า เคยมีครั้งหนึ่งที่โลกนี้ไม่ดำรงอยู่ และตอนเริ่มต้นไม่มีมนุษย์อยู่บนโลก

512

แต่ตั้งแต่ตอนเริ่มต้นที่ไม่มีจุดเริ่มต้น จนถึงตอนจบที่ไม่มีจุดจบ พระผู้สำแดงองค์ที่สมบูรณ์ดำรงอยู่เสมอ บุรุษนี้ที่เราพูดถึงที่นี่ไม่ใช่มนุษย์คนใดก็ได้ : สิ่งที่เราหมายถึงคือบุรุษที่สมบูรณ์ เพราะส่วนที่ประเสริฐสุดของต้นไม้และจุดประสงค์มูลฐานของการดำรงอยู่ของต้นไม้คือผลไม้ ต้นไม้ที่ปราศจากผลไม้ไม่มีประโยชน์, ดังนั้นไม่สามารถเป็นที่จินตนาการได้ว่า สรรพโลกไม่ว่าในอาณาจักรเบื้องบนหรือเบื้องล่าง ครั้งหนึ่งเคยเป็นที่อาศัยของวัว ลา แมวและหนูและกระนั้นไม่มีมนุษย์! ช่างเป็นความนึกคิดผิดๆ และกลางเพียงไร!

513

วจนะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าชัดเจนเหมือนดวงอาทิตย์ นี่คือเอกทางจิตวิญญาณ แต่ไม่สามารถนำเสนอต่ออันกวัตตุปรัชญาในตอนเริ่มต้น ที่จริงนั้นเราต้องนำเสนอการยกเหตุผลก่อน และนำเสนอการยกทางจิตวิญญาณก็ต่อเมื่อหลังจากนั้น

51. การปรากฏของจิตและปัญญาของมนุษย์

[The Appearance of the Spirit and the Mind in Man]

514

คำถาม : ปัญญาและจิตมาปรากฏในสายพันธุ์มนุษย์ตั้งแต่เริ่มต้นของการเติบโตและพัฒนาการของสายพันธุ์มนุษย์บนโลก หรือการมาปรากฏนี้เป็นกระบวนการที่เป็นไปทีละน้อย? และถ้าเป็นกรณีหลัง การมาปรากฏนี้สำเร็จในช่วงเวลาสั้นๆ หรือช่วงเวลายาวนาน?

515

คำตอบ : การเริ่มต้นของการก่อร่างของมนุษย์บนโลกใบนี้ เหมือนกับการก่อร่างของตัวอ่อนของมนุษย์ในครรภ์มารดา ตัวอ่อนในครรภ์ เติบโตและพัฒนาทีละน้อย จนกระทั่งคลอดออกมา และหลังจากนั้นก็เติบโตและพัฒนาต่อไปจนกระทั่งถึงระยะของการเจริญเติบโตเต็มที่, ถึงแม้ว่าในวัยทารกเครื่องหมายของปัญญาและจิตมีอยู่แล้วในมนุษย์ แต่ก็ไม่ได้ปรากฏในสภาวะที่สมบูรณ์และยังไม่ครบถ้วน แต่เมื่อมนุษย์บรรลุวุฒิภาวะ ปัญญาและจิตจึงสำแดงตนเองด้วยความสมบูรณ์ที่สุด

516

ทำนองเดียวกันในตอนเริ่มต้นการก่อร่างในครรภ์ของโลก มนุษย์เป็นเหมือนตัวอ่อน จากนั้นมนุษย์ก้าวหน้าไปทีละน้อย เติบโตและพัฒนาจนกระทั่งถึงระยะของการเจริญเติบโตเต็มที่ ซึ่งปัญญาและจิตสำแดงตนเองด้วยความสมบูรณ์ที่สุด, ตั้งแต่เริ่มต้นของการก่อร่างของมนุษย์ ปัญญาและจิตดำรงอยู่ แต่ซ่อนเร้นและปรากฏขึ้นก็ต่อเมื่อภายหลัง, ในโลกของครรภ์เช่นกันปัญญาและจิตดำรงอยู่ในตัวอ่อนแต่ถูกปกปิดและปรากฏขึ้นก็ต่อเมื่อภายหลัง, นี่เป็นราวกับเมล็ด : ต้นไม้ดำรงอยู่ภายใน

เมล็ดแต่ถูกซ่อนเร้นและปกปิด เมื่อเมล็ดเติบโตและพัฒนา ต้นไม้ปรากฏขึ้นมาอย่างบริบูรณ์, ในลักษณะคล้ายกันการเติบโตและการพัฒนาการของทุกชีวิตดำเนินไปที่ละน้อย นี่คือนิยามที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าบัญญัติและคือระบบธรรมชาติ, เมล็ดไม้ได้กลายเป็นต้นไม้อย่างทันใด ตัวอ่อนในครรภ์ไม่ได้กลายเป็นมนุษย์ทันที แร่ธาตุไม่ได้กลายเป็นก้อนหินในช่วงเวลา ไม่ ทั้งหมดเหล่านี้เติบโตและพัฒนาที่ละน้อยจนกระทั่งบรรลุถึงขีดสุดของความสมบูรณ์

517

ทุกสิ่งมีชีวิตไม่ว่าโดยทั้งหมดหรือเฉพาะเจาะจง ถูกสร้างขึ้นมาสมาบูรณ์และครบถ้วนตั้งแต่เริ่มต้น อย่างมากที่สุดที่เราพูดได้คือความสมบูรณ์ของสิ่งมีชีวิตปรากฏชัดเพียงทีละน้อย, กฎของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นหนึ่ง วิวัฒนาการของการดำรงอยู่เป็นหนึ่งระบบของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นหนึ่ง สิ่งมีชีวิตทั้งหมดไม่ว่าใหญ่หรือเล็กอยู่ภายใต้กฎเดียวและระบบเดียว, ตั้งแต่เริ่มต้นทุกเมล็ดมีความสมบูรณ์ทั้งหมดของพืชตัวอย่างเช่นความสมบูรณ์ทั้งหมดของพืชผักมีอยู่ในเมล็ดมีตั้งแต่เริ่มต้นแต่มองไม่เห็น และปรากฏออกมาเพียงทีละน้อย, ดังนั้นหน่อนี้เองที่ปรากฏออกมาจากเมล็ดก่อน จากนั้นกิ่ง ใบ ดอกและในที่สุดผล, แต่ตั้งแต่เริ่มต้นของการก่อตัว สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นศักยภาพที่มีอยู่ในเมล็ดแม้ว่าจะมองไม่เห็น, ทำนองเดียวกันตั้งแต่เริ่มต้นตัวอ่อนมีความสมบูรณ์ทั้งหมด เช่น จิต ปัญญา การมองเห็น การได้กลิ่น การรับรส กลิ่นคือพลังความสามารถทั้งหมด แต่ทั้งหมดนี้ยังมองไม่เห็นและปรากฏชัดขึ้นเพียงทีละน้อย

518

ทำนองคล้ายกันตั้งแต่เริ่มต้นโลกใบนี้ถูกสร้างด้วยธาตุ สสาร แร่ธาตุ ส่วนและองค์ประกอบทั้งหมด แต่สิ่งเหล่านี้ปรากฏขึ้นเพียงทีละน้อย : ที่แรกคือแร่ธาตุ จากนั้นพืช จากนั้นสัตว์และในที่สุดมนุษย์ แต่ตั้งแต่เริ่มต้นชนิดและสายพันธุ์เหล่านี้แฝงอยู่ในพิภพ และปรากฏออกมาทีละน้อยหลังจากนั้น, เพราะกฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและระบบธรรมชาติสากล ห้อมล้อมทุกสิ่ง และทำให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของตน เมื่อเจ้าพิจารณาระบบสากลนี้ เจ้าจะเห็นว่าไม่มีแม้สิ่งเดียวที่บรรลุถึงขีดสุดของความสมบูรณ์ทันทีเมื่อเกิดขึ้นมา แต่เติบโตและพัฒนาทีละน้อยจนกระทั่งไปถึงระยะนั้น

52. การมาปรากฏของวิญญาณในร่างกาย

[The Appearance of the Spirit in the Body]

519

คำถาม : อะไรคือเหตุผลของการมาปรากฏของวิญญาณในร่างกาย?

520

คำตอบ : เหตุผลของการมาปรากฏของวิญญาณในร่างกายคือดังนี้ : วิญญาณของมนุษย์คือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากไว้ซึ่งต้องเดินทางข้ามทุกระดับชั้น เพราะการเดินทางข้ามและการผ่านระดับชั้นทั้งหลายของการดำรงอยู่ คือวิธีสำหรับการได้มาซึ่งความสมบูรณ์ของวิญญาณ, ดังนั้นตัวอย่างเช่นเมื่อมนุษย์เดินทางผ่านประเทศและภูมิภาคต่างๆ อย่างมีระเบียบและแบบแผนปฏิบัติ แน่แน่นอนที่สุดว่านี่จะเป็นวิธีสำหรับการได้มาซึ่งความสมบูรณ์ เพราะเขาจะเห็นสถานที่ ทัศนียภาพและภูมิภาคต่างๆ โดยตรง จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับกิจการและสภาพแวดล้อมทั้งหลายของชาติอื่นๆ จะคุ้นเคยกับภูมิศาสตร์ของดินแดนอื่นๆ จะรู้จักมักคุ้นกับศิลปะและสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายของดินแดนเหล่านั้น จะรับทราบธรรมเนียม การปฏิบัติตัวและอุปนิสัยใจคอของผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนดังกล่าว จะเป็นพยานต่ออารยธรรมและความก้าวหน้าของเวลานั้น และจะทราบวิธีการปกครอง ความสามารถและความสามารถรับของแต่ละประเทศ, เช่นเดียวกันเมื่อวิญญาณของมนุษย์เดินทางข้ามระดับชั้นทั้งหลายของการดำรงอยู่ และบรรลุถึงแต่ละระดับชั้นและสถานะ แม้แต่สถานะของร่างกายรับประกันได้ว่าวิญญาณจะได้มาซึ่งความสมบูรณ์

521

ยิ่งไปกว่านั้นเป็นความจำเป็นที่เครื่องหมายทั้งหลายของความสมบูรณ์ของวิญญาณจะปรากฏในโลกนี้ เพื่อว่าอาณาจักรของสรรพโลกจะออกผลที่ไม่มีสิ้นสุด และร่างกายของโลกที่ไม่เที่ยงแท้นี้จะได้รับชีวิตและสำแดงความอารีสวรรค์, ดังนั้นตัวอย่างเช่นรังสีของดวงอาทิตย์ต้องส่องมาบนโลก และความร้อนของดวงอาทิตย์ต้องหล่อเลี้ยงทุกชีวิตบนโลก หากรังสีและความร้อนของดวงอาทิตย์ไม่ถึงโลก โลกย่อมเปล่าประโยชน์และร้างชีวิต และพัฒนาการของโลกย่อมหยุดลง, ทำนองเดียวกันหากความสมบูรณ์ของวิญญาณไม่ได้ปรากฏในโลกนี้ วิญญาณย่อมมืดและมีแต่ลักษณะของสัตว์, โดยการมาปรากฏของวิญญาณในร่างกายนี้เองที่โลกนี้ได้รับความสว่าง, ดังเช่นวิญญาณของมนุษย์คือเหตุแห่งชีวิตของร่างกาย เช่นกันโลกทั้งหมดเป็นดังเช่นร่างกายหนึ่งและมนุษย์คือวิญญาณของโลก, หากไม่มีมนุษย์หากความสมบูรณ์ของวิญญาณไม่ถูกแสดงให้เห็นปรากฏ และแสงสว่างของปัญญาไม่ส่องในโลกนี้ โลกนี้ย่อมเป็นเสมือนร่างกายที่ปราศจากวิญญาณ

522

ทำนองคล้ายกันโลกนี้เป็นดังเช่นต้นไม้และมนุษย์เป็นดังเช่นผลไม้ หากปราศจากผลไม้นั้นไม้น่อมไม่มีประโยชน์

523

เหนือจากนี้อวัยวะทั้งหลาย องค์ประกอบทั้งหลาย และการประกอบตัวกันที่พบภายในมนุษย์ ดึงดูดและทำหน้าที่เป็นดังแม่เหล็กสำหรับวิญญาณ วิญญาณจึงถูกกำหนดให้มาปรากฏในมนุษย์ ดังนี้เมื่อถูกขัดเงา กระจกถูกกำหนดให้ดึงดูดรังสี

ของดวงอาทิตย์ ให้ได้รับความสว่าง ให้สะท้อนภาพที่แจ่มจรัสทั้งหลาย นั่นคือเมื่อธาตุเหล่านี้ของร่างกายถูกรวมและผสมผสานเข้าด้วยกันตามระบบธรรมชาติ ด้วยความสมบูรณ์ที่สุด ธาตุเหล่านี้จะกลายเป็นแม่เหล็กสำหรับวิญญาณ และวิญญาณจะสำแดงตนในร่างกายด้วยความสมบูรณ์ทั้งหมดของตน

524

จากมุมมองนี้เราไม่ถามว่า “ทำไมจึงจำเป็นที่รังสีของดวงอาทิตย์จะต้องส่องมายังกระจก?” เพราะความสัมพันธ์ที่ผูกความเป็นจริงของสิ่งทั้งหมดไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะทางจิตวิญญาณหรือทางวัตถุ กำหนดเงื่อนไขว่าเมื่อกระจกถูกขัดเงาและหันเข้าหาดวงอาทิตย์ กระจกควรสำแดงรังสีของดวงอาทิตย์, ในลักษณะคล้ายกันเมื่อธาตุทั้งหลายถูกประกอบตัวกันและผสมผสานกันตามวิธีการ การเรียงตัวและระเบียบที่ประเสริฐที่สุด วิญญาณของมนุษย์จะปรากฏและสำแดงตนเองในนั้น นี่คือการของพระผู้ทรงความรู้โรจน์ พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ

53. ความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากับสรรพโลก

[The Connection between God and His Creation]

525

คำถาม : อะไรคือลักษณะของความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากับสรรพโลกของพระองค์ ระหว่างพระผู้ทรงความเที่ยงแท้และเข้าถึงไม่ได้กับสิ่งมีชีวิตอื่นทั้งหมด?

526

คำตอบ : ความเชื่อมโยงระหว่างพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากับสรรพโลก คือความเชื่อมโยงระหว่างผู้ให้กำเนิดกับสิ่งที่ถูกทำให้เกิด ความเชื่อมโยงระหว่างดวงอาทิตย์และดวงดาวที่มีดทั้งหลายของจักรวาล ความเชื่อมโยงระหว่างช่างฝีมือและงานหัตถการของเขา, ดวงอาทิตย์ในสาระของตนไม่เพียงแต่วิสุทธิ์เหนือดวงดาวทั้งหมดที่รับความสว่างจากตน แต่แสงสว่างของดวงอาทิตย์ในสาระของตนวิสุทธิ์พ้นจากและไม่ขึ้นกับโลก ดังนั้นถึงแม้ว่าโลกได้รับการหล่อเลี้ยงโดยดวงอาทิตย์และเป็นผู้รับแสงสว่างของดวงอาทิตย์ กระนั้นดวงอาทิตย์และรังสีของดวงอาทิตย์วิสุทธิ์เหนือโลก แต่หากมิใช่เพราะดวงอาทิตย์ โลกและชีวิตทั้งหมดบนโลกไม่สามารถดำรงอยู่

527

การก่อกำเนิดของสรรพโลกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นการก่อกำเนิดโดยการแผ่ออกมา นั่นคือ สรรพโลกแผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ไม่ได้สำแดงพระองค์ ความเชื่อมโยงกันนี้คือการแผ่ออกมาหาใช่การสำแดง, แสงสว่างของดวงอาทิตย์แผ่ออกมาจากดวงอาทิตย์ ไม่ได้สำแดงดวงอาทิตย์, การปรากฏโดยการแผ่ออกมา^[1] เป็นเหมือน

¹ ดังจะเห็นในบทต่อไป พระอัครบาทอาใช้คำว่า “การปรากฏโดยการแผ่ออกมา” และ “การก่อกำเนิดโดยการแผ่ออกมา” สลับแทนกัน

การปรากฏของรังสีจากดวงอาทิตย์ : สารที่วิสุทธิ์ของดวงอาทิตย์แห่งจักรวาลไม่สามารถถูกแบ่งส่วนหรือลงมาสู่สภาวะของสรรพโลก เช่นเดียวกันดวงอาทิตย์ไม่แบ่งภาคตัวเองหรือลงมาสู่โลก แต่รังสีของดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นการพลังกรุณาธิคุณของดวงอาทิตย์ แผ่ออกมาจากดวงอาทิตย์และให้ความสว่างดวงดาวที่มีดั่งหลาย

528

แต่การปรากฏโดยการสำแดงเป็นเหมือนการสำแดงกิ่ง ใบ ดอกและผลไม้จากเมล็ด เพราะเมล็ดในตัวมันเองกลายเป็นกิ่งและผลไม้ และสภาวะความเป็นจริงของเมล็ดลงมาสู่กิ่งและผลไม้, การปรากฏโดยการสำแดงนี้ย่อมเป็นความไม่สมบูรณ์ทีเดียว และเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด เพราะนี้ย่อมจำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ก่อนอย่างไม่มีเงื่อนไขที่มีคุณลักษณะของสิ่งที่ถูกทำให้เกิด มีความไม่ขึ้นกับสิ่งใดทั้งสิ้นที่กลายเป็นความยากจนอย่างน่าสังเวช และมีสาระของการดำรงอยู่ที่กลายเป็นการไม่ดำรงอยู่แท้ และนี่ไม่มีทางเป็นไปได้

529

ดังนั้นทุกสิ่งแผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าของ นั่นคือ โดยพระผู้เป็นเจ้านี่เองที่ทุกสิ่งเกิดขึ้น และโดยพระองค์ที่โลกที่ไม่เที่ยงแท้บังเกิดขึ้น, สิ่งแรกที่แผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าของคือความเป็นจริงสากลที่นักปรัชญาโบราณให้ชื่อว่า "ปัญญาแรก" และประชาชนแห่งบาฮาเรียกว่า "พระประสงค์ปฐม" การแผ่ออกมานี้ในแง่ของการมีอิทธิฤทธิ์ในภพของพระผู้เป็นเจ้าของ ไม่ถูกจำกัดโดยกาลเวลาหรือสถานที่ และไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ เพราะในความสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้าของจุดเริ่มต้นหรือจุดจบเป็นหนึ่งและเป็นสิ่งเดียวกัน, การดำรงอยู่ก่อนของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นทั้งโดยเนื้อแท้และสัมพันธ์กับกาลเวลา ขณะที่การก่อกำเนิดโลกที่ไม่เที่ยงแท้เป็นโดยเนื้อแท้แต่ไม่สัมพันธ์กับกาลเวลา ดังที่เราอธิบายไว้แล้วอีกวันหนึ่งที่โต๊ะ ^[1]

530

ถึงแม้ว่าปัญญาแรกไม่มีจุดเริ่มต้น นี้ไม่ได้หมายความว่าปัญญาแรกมีส่วนในการดำรงอยู่ก่อนของพระผู้เป็นเจ้าของ เพราะในความสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าของ การดำรงอยู่ของความเป็นจริงสากลโลกนั้นเป็นเพียงการไม่ดำรงอยู่ และไม่แม้แต่จะกล่าวได้ว่าดำรงอยู่ ไหนเลยจะมีส่วนในการดำรงอยู่ก่อนของพระผู้เป็นเจ้าของ คำอธิบายเรื่องนี้ให้ไว้แล้วในโอกาสหนึ่งก่อนนี้

531

สำหรับสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ชีวิตของสิ่งเหล่านี้อยู่ที่การประกอบตัวขึ้นมา และความตายอยู่ที่การแยกตัวออก, แต่สสารและธาตุทั้งหลายในจักรวาลไม่อาจถูกทำลายจนหมดสิ้นและดับสูญ ไม่ การดับสูญของสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการเปลี่ยนรูป,

¹ ดุบทที่ 80

ตัวอย่างเช่นเมื่อมนุษย์ตาย ร่างของเขากลายเป็นธาตุ แต่ไม่ได้กลายเป็นการไม่ดำรงอยู่อย่างแท้จริง : ร่างของมนุษย์ยังคงการดำรงอยู่ของแร่ธาตุ แต่มีการเปลี่ยนรูปเกิดขึ้น และการประกอบตัวขึ้นมาใหม่พื้นที่จะต้องแยกตัวออก นี่เป็นเช่นเดียวกับการดับสูญของสิ่งมีชีวิตอื่นทั้งหมด เพราะการดำรงอยู่ไม่กลายเป็นการไม่ดำรงอยู่อย่างแท้จริง และการไม่ดำรงอยู่อย่างแท้จริงหาได้กลายเป็นการดำรงอยู่

54. การก่อกำเนิดวิญญาณของมนุษย์จากพระผู้เป็นเจ้า

[The Procession of the Human Spirit from God]

532

คำถาม : วิญญาณของมนุษย์ก่อกำเนิดมาจากพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะใด เนื่องด้วยในโหราห์เป็นที่กล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าได้หายใจวิญญาณเข้าไปในร่างกายของมนุษย์^[1]

533

คำตอบ : จงรู้ไว้ว่าการก่อกำเนิดมีสองชนิด : การก่อกำเนิดและการปรากฏโดยการแผ่ออกมา และการก่อกำเนิดและการปรากฏโดยการสำแดง, การก่อกำเนิดโดยการแผ่ออกมาเป็นเหมือนการก่อกำเนิดงานหัตถกรรมจากผู้สร้าง ตัวอย่างเช่นข้อเขียนที่ก่อกำเนิดมาจากผู้เขียน, ที่นี้ดังเช่นข้อเขียนแผ่ออกมาจากผู้เขียน และปาฐกถาแผ่ออกมาจากผู้พูด เช่นกันวิญญาณของมนุษย์แผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้า, แต่วิญญาณของมนุษย์ไม่ได้สำแดงพระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ ไม่มีส่วนใดแยกออกมาจากสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าแล้วเข้าไปในร่างกายของมนุษย์ ไม่วิญญาณของมนุษย์แผ่ออกมาดังเช่นวาทะแผ่ออกมาจากผู้พูด และถูกสำแดงในร่างกายของมนุษย์

534

สำหรับการก่อกำเนิดโดยการสำแดง นี่เป็นการสำแดงสภาวะความเป็นจริงของสิ่งหนึ่งในรูปอื่นๆ เหมือนกับการก่อกำเนิดของต้นไม้หรือดอกไม้จากเมล็ด เพราะเมล็ดนี้เองที่ถูกสำแดงในรูปของกิ่ง ใบและดอกไม้ นี้เรียกว่าการก่อกำเนิดโดยการสำแดง

535

วิญญาณของมนุษย์ก่อกำเนิดมาจากพระผู้เป็นเจ้าโดยการแผ่ออกมา เช่นเดียวกันกับที่ปาฐกถาก่อกำเนิดมาจากผู้พูด และข้อเขียนก่อกำเนิดมาจากผู้เขียน นั่นคือผู้พูดเองไม่ได้กลายเป็นสุนทรพจน์มากไปกว่าที่ผู้เขียนกลายเป็นข้อเขียน, ความเกี่ยวโยงนี้ที่จริงนั่นคือการก่อกำเนิดโดยการแผ่ออกมา เพราะผู้พูดยังคงอยู่ใน

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 2:7

สภาวะที่แท้ของความสามารถและพลัง เนื่องด้วยปาฐกถาแผ่ออกมาจากเขาดังเช่น การกระทำแผ่ออกมาจากผู้กระทำ, พระผู้พูดที่แท้จริงซึ่งเป็นสาระของพระผู้เป็นเจ้าของ ยังคงอยู่ในสภาวะเดิมเสมอ และไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยน ไม่มีการ เปลี่ยนรูปหรือความผันแปร, สาระของพระผู้เป็นเจ้าของไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ ดังนั้น การก่อกำเนิดของวิญญาณของมนุษย์มาจากพระผู้เป็นเจ้าของเป็นการก่อกำเนิดโดยการแผ่ออกมา, เมื่อเป็นที่กล่าวไว้ในโหราห์ว่า พระผู้เป็นเจ้าของได้หายใจวิญญาณของพระองค์เข้าไปในมนุษย์ วิญญาณนี้เป็นดังเช่นสุนทรพจน์ที่แผ่ออกมาจากพระผู้พูดที่แท้จริง และเริ่มมีผลต่อสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์

536

ที่นี้หากเราเข้าใจการก่อกำเนิดโดยการสำแดงว่าเป็น "การปรากฏ" ไม่ใช่ "การแบ่ง ออกเป็นส่วนๆ" เราได้กล่าวแล้วว่านี่คือลักษณะของการก่อกำเนิดและการปรากฏ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวณะ ซึ่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าของ ดังที่กล่าวไว้ใน กอสเปวของจอห์น "ในตอนเริ่มต้นคือพระวณะ และพระวณะอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าของ" ^[1] ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวณะคือการปรากฏของพระผู้เป็นเจ้าของและอยู่ที่ ความสมบูรณ์สวรรค์ทั้งหลายที่เปล่งแสงอยู่ในสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ และความสมบูรณ์เหล่านี้อยู่กับพระผู้เป็นเจ้าของ ดังเช่นดวงอาทิตย์สำแดงความรุ่งโรจน์ เต็มที่ของตนในกระจก, เพราะ "พระวณะ" ไม่ได้หมายถึงร่างกายของพระคริสต์ แต่ หมายถึงความสมบูรณ์สวรรค์ทั้งหลายถูกสำแดงในพระองค์ ดังนี้พระคริสต์เป็น เสมือนกระจกใรร้อยต่างที่หันเข้าหาดวงอาทิตย์แห่งสวรรค์ และความสมบูรณ์ของ ดวงอาทิตย์นั้น นั่นคือ แสงสว่างและความร้อนของดวงอาทิตย์ เป็นที่เห็นชัดอย่าง แจ่มแจ้งในกระจกนั้น, หากเรามองเข้าไปในกระจก เราเห็นดวงอาทิตย์และเรากล่าว ว่านี่คือดวงอาทิตย์ ดังนั้นพระวณะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งอยู่ที่ความสมบูรณ์ ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของ คือการปรากฏของพระผู้เป็นเจ้าของ, นี่คือการหมายของ วาหะในกอสเปวที่กล่าวว่า : "พระวณะอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าของ และพระวณะคือพระผู้ เป็นเจ้าของ" ^[2] เพราะความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของแยกไม่ได้จากสาระของพระผู้เป็นเจ้าของ ความสมบูรณ์ของพระคริสต์ถูกเรียกว่าพระวณะ เนื่องด้วยสรรพสิ่งเป็นเหมือน อักษรแต่ละตัว และแต่ละตัวอักษรไม่ได้สื่อความหมายที่สมบูรณ์ ขณะที่ความ สมบูรณ์ของพระคริสต์เป็นดังเช่นวณะทั้งถ้อยคำ เพราะว่าความหมายที่ครบถ้วน สามารถอนุมานได้จากวณะหนึ่ง, เนื่องด้วยสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์คือ การสำแดงความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของ จึงเป็นดังเช่นวณะหนึ่ง ทำไม? เพราะว่าสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ประกอบด้วยความหมายที่ครบถ้วน และ นั้นเองที่ทำไมสภาวะความเป็นจริงของพระองค์ถูกเรียกว่าพระวณะ

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:1

² พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:1

537

และจงรู้ไว้ว่าการก่อกำเนิดของพระวณะและพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งเป็นการก่อกำเนิดและการปรากฏโดยการสำแดง ไม่ควรถือว่ามี ความหมายว่า สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆ หรือทวีจำนวน หรือลงมาจากยอดสุดแห่งความบริสุทธิ์และความวิสุทธิ, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงห้าม! หาก กระฉกงามใสและไร้รอยต่างถูกนำมาวางไว้ต่อหน้าดวงอาทิตย์ แสงสว่างและความ ร้อน รูปทรงและภาพของดวงอาทิตย์ ย่อมปรากฏอยู่ในกระจกด้วยการสำแดงถึง ขนาดว่า หากผู้ที่มองดูกล่าวว่า "นี่คือดวงอาทิตย์" เขากำลังพูดความจริง แต่ กระจกคือกระจกและดวงอาทิตย์คือดวงอาทิตย์ ดวงอาทิตย์เป็นเพียงดวงอาทิตย์ เดียว และยังคงเป็นดวงเดียวถึงแม้ว่าปรากฏในกระจกหลายบาน, ที่นี้ไม่มีที่สำหรับการอยู่ในตัว การออกไป การผสมหรือการลงมา เพราะการออกไป การถอยกลับ การอยู่ในตัว การลงมาและการผสม คือส่วนหนึ่งของลักษณะเฉพาะและสิ่งที่จำเป็น ของร่างกาย ไม่ใช่ของวิญญาณ เช่นนั้นยังไม่ใช่เพียงไหนสำหรับสภาวะความเป็นจริงที่บริสุทธิ์และวิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเป็นที่สุดดีเหนือทุกสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับความบริสุทธิ์และความวิสุทธิของพระองค์ และทรงความสูงส่งอยู่ในยอดสุดแห่งความประเสริฐของพระองค์

538

ดังที่เรากล่าวมา ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมอยู่ในสภาวะเดิมเสมอ ไม่ผ่านการเปลี่ยนแปลงหรือการปรับเปลี่ยน ไม่ผ่านการเปลี่ยนรูปหรือความผันแปร ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือจุดจบ, แต่สภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธิของพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นดังเช่นกระจกใส ไร้รอยต่างและแวววาว ซึ่งความร้อนและแสงสว่าง รูปทรงและภาพของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม กล่าวคือความสมบูรณ์ทั้งหมดของดวงอาทิตย์ สะท้อนอยู่ในกระจกนั้น นั่นเองที่ทำให้ไมพระคริสต์กล่าวไว้ในกอสเปว่า "พระบิดาอยู่ในพระบุตร" ^[1] ซึ่งหมายความว่าดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมส่องแสงอย่างสว่างไสวอยู่ในกระจกนี้ ขอความสวัสดีจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงสาดความอำไพของพระองค์มายัง สภาวะความเป็นจริงนี้ที่วิสุทธิเหนือสรรพสิ่ง!

55. จิต วิญญาณและปัญญา

[Spirit, Soul, and Mind]

539

คำถาม : อะไรคือความแตกต่างระหว่างปัญญา จิตและวิญญาณ?

¹ ดูตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 14:10-11 และ 17:21

540

คำตอบ : เป็นที่อธิบายไว้แล้วว่า โดยทั่วไปแล้วพลังแห่งชีวิตถูกแบ่งเป็นห้าประเภท : พลังแห่งชีวิตของพืชผัก พลังแห่งชีวิตของสัตว์ พลังแห่งชีวิตของมนุษย์ (จิตหรือวิญญาณ) พลังความศรัทธา และพระวิญญาณบริสุทธิ์^[1]

541

พลังแห่งชีวิตของพืชผักคือพลังการเติบโตที่เกิดขึ้นในเมล็ดโดยอิทธิพลของสิ่งที่ถูกสร้างอื่นๆ

542

พลังแห่งชีวิตของสัตว์คือพลังของประสาทสัมผัสที่ครอบคลุมทุกสิ่ง ซึ่งเกิดขึ้นโดยการประกอบตัวกันและการผสมผสานกันของธาตุทั้งหลาย, เมื่อการประกอบตัวกันนี้สลายออก พลังแห่งชีวิตนั้นเสื่อมสูญและสิ้นการดำรงอยู่ทำนองเดียวกัน, นี่อาจเปรียบได้กับตะเกียงนี้ : เมื่อน้ำมัน ไม้ตะเกียงและเปลวไฟถูกนำมาไว้ด้วยกันและผสมผสานกัน ตะเกียงจะติดไฟ และเมื่อการผสมผสานกันนี้สลายออก กล่าวคือเมื่อส่วนประกอบเหล่านี้ถูกแยกจากกัน ตะเกียงก็ดับเช่นกัน

543

พลังแห่งชีวิตของมนุษย์ (จิต) ซึ่งทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์คือวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล และสองคำนี้ : จิตของมนุษย์และวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล ระบุถึงสิ่งเดียวกัน จิตนี้ซึ่งตามการใช้คำศัพท์ของนักปรัชญาเรียกว่าวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล ห่อหุ้มทุกสิ่ง และตราบเท่าที่เป็นไปได้สำหรับความสามารถของมนุษย์ ค้นพบความเป็นจริงและตระหนักในคุณสมบัติและฤทธิ์ ลักษณะเฉพาะตัวและสภาวะของสิ่งทั้งหลายทางโลก, แต่นอกเสียจากว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากพลังความศรัทธา จิตของมนุษย์จะไม่สามารถค้นเคยกับความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าและความเป็นจริงของสวรรค์ นี่เป็นเหมือนกระจกที่แม้ว่าจะใส แวววาวและขัดเงา ก็ยังจำเป็นต้องอาศัยแสงสว่าง, จนกว่าลำแสงของดวงอาทิตย์จะส่องมาบนกระจก กระจกจะไม่สามารถค้นพบความลึกลับของสวรรค์

544

สำหรับปัญญา ปัญญาคือพลังของจิตของมนุษย์ จิตเป็นเช่นตะเกียง ปัญญาเป็นเช่นแสงที่ส่องมาจากตะเกียง จิตเป็นเช่นต้นไม้ ปัญญาเป็นเช่นผลไม้ ปัญญาคือความสมบูรณ์และคุณลักษณะที่จำเป็นของจิต ดังเช่นรังสีของดวงอาทิตย์คือสาระที่จำเป็นของดวงอาทิตย์เอง

¹ ดุบทที่ 36

545

คำอธิบายนี้ไม่ว่าจะรวบรัดเพียงไรก็ครบถ้วน จงใคร่ครวญดู และหากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประสงค์ เจ้าจะเข้าใจในรายละเอียด

56. พลังภายนอกและพลังภายในของมนุษย์

[The Outward and the Inward Powers of Man]

546

ในมนุษย์มีพลังทางกายภายนอกห้าอย่างซึ่งเป็นวิธีการรับรู้ นั่นคือ พลังห้าอย่างที่มนุษย์ใช้รับรู้สิ่งทั้งหลายทางวัตถุ พลังเหล่านี้คือการมองเห็นซึ่งรับรู้รูปทรงที่มองเห็นได้ การได้ยินซึ่งรับรู้เสียงที่ได้ยินได้ การได้กลิ่นซึ่งรับรู้กลิ่นทั้งหลาย การรับรสซึ่งรับรู้สิ่งที่กินได้ และการสัมผัสซึ่งกระจายอยู่ทั่วร่างกายและรับรู้สิ่งที่สัมผัสได้ พลังทั้งห้านี้รับรู้วัตถุที่อยู่ภายนอก

547

ทำนองเดียวกันมนุษย์มีพลังทางจิตวิญญาณจำนวนหนึ่ง : พลังจินตนาการซึ่งนึกคิดภาพในใจของสิ่งทั้งหลาย ความคิดซึ่งใคร่ครวญดูความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย การเข้าใจซึ่งเข้าใจความเป็นจริงเหล่านี้ และความจำซึ่งจดจำสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์จินตนาการ คิดและเข้าใจ, สื่อกลางระหว่างพลังภายนอกทั้งห้ากับพลังภายในทั้งห้านี้คือพลังความสามารถรวม ซึ่งเป็นประสาทที่สื่อระหว่างพลังภายนอกและภายใน และสื่อสิ่งใดก็ตามที่พลังภายนอกรับรู้ไปยังพลังภายใน นี้เรียกว่าพลังความสามารถรวม เนื่องด้วยพลังความสามารถนี้ใช้ร่วมกันระหว่างพลังภายนอกและภายใน

548

ตัวอย่างเช่น การมองเห็นซึ่งเป็นหนึ่งในพลังภายนอก เห็นและรับรู้ดอกไม้นี้และสื่อการรับรู้นี้ไปยังพลังภายในของพลังความสามารถรวม, พลังความสามารถรวมส่งการรับรู้นี้ไปยังพลังจินตนาการ ซึ่งถัดมานึกคิดสิ่งนี้เป็นภาพแล้วส่งต่อไปยังพลังความคิด, พลังความคิดใคร่ครวญดูและเมื่อเข้าใจความเป็นจริงของสิ่งนี้ ก็สื่อไปยังพลังความเข้าใจ, ความเข้าใจเมื่อเข้าใจแล้วก็ส่งมอบภาพของวัตถุที่เป็นที่รับรู้ได้ไปยังความจำ และความจำเก็บรักษาภาพนั้นไว้ในที่เก็บของตน

549

พลังภายนอกมีห้าอย่าง : พลังการมองเห็น การได้ยิน การรับรส การได้กลิ่นและการสัมผัส พลังภายในมีห้าอย่างเช่นกัน : พลังความสามารถรวม พลังจินตนาการ พลังความคิด พลังความเข้าใจและพลังความจำ

57. สาเหตุของความแตกต่างในลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์

[The Differences in Human Character]

550

คำถาม : ลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์มีกี่ชนิด และอะไรคือเหตุของความแตกต่างและความผิดแผกของลักษณะเฉพาะตัวในหมู่มนุษย์?

551

คำตอบ : มีลักษณะเฉพาะตัวแต่กำเนิด ลักษณะเฉพาะตัวที่สืบทอดพันธุกรรม และลักษณะเฉพาะตัวที่ได้มาโดยการอบรม

552

ในเรื่องของลักษณะเฉพาะตัวแต่กำเนิด แม้ว่าธรรมชาติแต่กำเนิดที่พระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ล้วนดีงาม กระนั้นลักษณะเฉพาะตัวนั้นแตกต่างกันในหมู่มนุษย์ตามระดับชั้นที่มนุษย์ครอง ทุกระดับชั้นนั้นดี แต่บางระดับชั้นดีกว่าระดับชั้นอื่น, ดังนั้นมนุษย์ทุกคนมีสติปัญญาและความสามารถ แต่สติปัญญา ความสามารถและความถนัดของมนุษย์ต่างกันในแต่ละคน นี่เป็นที่ประจักษ์ในตัวเอง

553

ตัวอย่างเช่นนำเด็กจำนวนหนึ่งมาจากสถานที่และครอบครัวเดียวกัน เข้าเรียนโรงเรียนเดียวกันและสั่งสอนโดยครูคนเดียวกัน เลี้ยงด้วยอาหารเหมือนกัน ในภูมิอากาศเดียวกัน ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน และศึกษาบทเรียนเดียวกัน เป็นที่แน่นอนว่าในหมู่เด็กเหล่านี้ บางคนจะเก่งศิลปะและวิทยาศาสตร์ต่างๆ บางคนจะมีความสามารถปานกลาง บางคนจะทึ่ม, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าในธรรมชาติแต่กำเนิดของมนุษย์ มีความแตกต่างของระดับชั้น ความถนัดและความสามารถ ความแตกต่างนี้ไม่ใช่เรื่องของความดีหรือความชั่วร้าย นี่เป็นเพียงความแตกต่างของระดับชั้น, สิ่งหนึ่งครองระดับชั้นสูงสุด อีกสิ่งหนึ่งครองระดับชั้นปานกลาง และกระนั้นอีกสิ่งหนึ่งอยู่ในระดับชั้นต่ำสุด, ดังนั้นมนุษย์ สัตว์ พืชและแร่ธาตุล้วนดำรงอยู่ แต่การดำรงอยู่ของสิ่งอย่างนี้แตกต่างกัน ที่จริงแล้วช่างมีความแตกต่างกันเพียงไรระหว่างการดำรงอยู่ของมนุษย์และการดำรงอยู่สัตว์! กระนั้นทั้งหมดนี้ดำรงอยู่ และเป็นที่ยอมรับว่าการดำรงอยู่มีความแตกต่างของระดับชั้น

554

ในเรื่องของความแตกต่างของลักษณะเฉพาะตัวที่สืบทอดพันธุกรรม นี้เกิดจากความแข็งแรงและความอ่อนแอขององค์ประกอบของร่างกายมนุษย์ นั่นคือ หากบิดามารดามีองค์ประกอบของร่างกายอ่อนแอ เมื่อนั้นลูกๆ ก็จะอ่อนแอเช่นกัน และหากบิดามารดาแข็งแรง เมื่อนั้นลูกๆ ก็จะแข็งแรง, ยิ่งไปกว่านั้นความเป็นเลิศของสายเลือดมีอิทธิพลอย่างมาก เพราะทำนองเดียวกันเมล็ดที่ดีเป็นเหมือนเชื้อสายที่

เหนือกว่าที่อยู่ในหมู่พืชและสัตว์, ตัวอย่างเช่น เจ้าเห็นว่าเด็กๆ ที่เกิดจากบิดามารดาที่อ่อนแอและซีโรค โดยธรรมชาติจะมีองค์ประกอบของร่างกายที่อ่อนแอและซีวิตก จะไม่มีความอดทน ไม่มีความอด ไม่มีความมุ่งมั่นและไม่มีความเร็ว เพราะพวกเขาสืบทอดพันธุกรรมความอ่อนแอและความเปราะบางมาจากบิดามารดา

555

นอกจากนี้บางครอบครัวและบางเชื้อสายได้รับเลือกสำหรับพระพรเป็นพิเศษ ดังนี้บรรดาผู้ที่สืบทอดเชื้อสายมาจากพระอับราฮัมได้รับพระพรพิเศษ จนศาสนทูตทั้งหมดในวงศ์ตระกูลของอิสราเอลได้รับการชูขึ้นมาจากหมู่พวกเขา นี่คือนพระพรที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานให้แก่เชื้อสายนั้น พระโมเสสโดยทั้งทางบิดาและมารดา พระคริสต์โดยทางมารดา พระโมฮัมหมัด พระบ็อบ และศาสนทูตและพระเจ้าผู้สำแดงองค์ผู้วิสุทธิทั้งหมดของอิสราเอลเป็นของเชื้อสายนั้น พระบาฮาอูลลาห์เช่นกันเป็นผู้ที่สืบทอดเชื้อสายมาจากพระอับราฮัม เพราะพระอับราฮัมมีบุตรชายคนอื่นๆ นอกจากอิสมาอิลและไอแซค ผู้ซึ่งในสมัยนั้นอพยพไปยังดินแดนแถบเปอร์เซียและแอฟกานิสถาน และพระเจ้าทรงความงามที่วิสุทธิเป็นหนึ่งในผู้ที่สืบทอดเชื้อสายมาจากพวกเขา

556

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าลักษณะเฉพาะตัวที่สืบทอดพันธุกรรมมีอยู่เช่นกัน ถึงขนาดว่าหากลักษณะเฉพาะตัวของคนหนึ่งไม่ตรงกับลักษณะเฉพาะตัวของบรรพบุรุษของตน ผู้คนจะไม่ได้รับการนับในหมู่เชื้อสายนั้นทางจิตวิญญาณ แม้ว่าผู้คนจะเป็นผู้สืบทอดเชื้อสายทางกาย, ดังกล่าวนี้คือกรณีของเคนันผู้ซึ่งไม่ถูกนับในหมู่ผู้สืบทอดเชื้อสายจากโนอาห์^[1]

557

ในเรื่องของความแตกต่างของลักษณะเฉพาะตัวที่เกิดจากการอบรม ความแตกต่างนี้มากยิ่งขึ้น เพราะการอบรมมีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวง, โดยการอบรมคนเขลากลายเป็นผู้รู้ คนซึ่ขลาดกลายเป็นคนกล้าหาญ กิ่งที่คุดงอกกลายเป็นกิ่งตรง ผลไม้ที่ฝาดและขมบนภูเขาและป่าไม้กลายเป็นผลไม้ที่หวานและฉ่ำ ดอกไม้ห้ำกสับงอกออกมาร้อยกสิบ, โดยการอบรมชาติอนารยะกลายเป็นชาติอารยะ และแม้แต่สัตว์ก็มีกิริยาคล้ำมนุษย์, การอบรมต้องได้รับความสำคัญที่สุด เพราะดังเช่นโรคต่างๆ ติดต่อกันรุนแรงในโลกของร่างกาย เช่นกันลักษณะเฉพาะตัวก็ติดต่อกันรุนแรงในอาณาจักรของหัวใจและวิญญาณ ความแตกต่างที่เกิดจากการอบรมนั้นใหญ่หลวงและมีอิทธิพลอย่างมาก

¹ ดู พระคัมภีร์ไบเบิล ปฐมกาล 9:22-7

558

ที่นี้บางคนอาจกล่าวว่า เนื่องด้วยความสามารถและความถนัดของดวงวิญญาณทั้งหลายแตกต่างกัน ความแตกต่างดังกล่าวของความสามารถต้องนำไปสู่ความแตกต่างของลักษณะเฉพาะตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้^[1] แต่หาได้เป็นเช่นนั้นเพราะความสามารถมีสองชนิด : ความสามารถแต่กำเนิดและความสามารถที่ได้มา ความสามารถแต่กำเนิดซึ่งเป็นการสร้างของพระผู้เป็นเจ้านั้นดงามทั้งหมด ไม่มี ความชั่วร้ายในธรรมชาติแต่กำเนิด, อย่างไรก็ตามความสามารถที่ได้มาสามารถกลายเป็นเหตุของความชั่วร้าย ตัวอย่างเช่น พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างมวลมนุษย์ในแบบหนึ่งและให้มนุษย์มีความสามารถและคุณสมบัติทางกายภาพที่ได้รับประโยชน์จากน้ำตาลและน้ำผึ้ง และได้รับอันตรายและถูกฆ่าโดยพิษ นี่คือการความสามารถและคุณสมบัติทางกายภาพแต่กำเนิดที่พระผู้เป็นเจ้าให้แก่มวลมนุษย์เท่าเทียมกัน, แต่มนุษย์อาจรับพิษที่ละน้อยโดยการกินปริมาณน้อยๆ ทุกวัน แล้วเพิ่มขึ้นทีละน้อย จนกระทั่งไปถึงจุดที่เขาจะมอดม้วยหากไม่ได้บริโภคฝิ่นหลายกรัมทุกวัน และความสามารถแต่กำเนิดถูกบ่อนทำลายหมด, จงพิจารณาดูว่าความสามารถและคุณสมบัติทางกายภาพแต่กำเนิด สามารถถูกเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงโดยนิสัยและการฝึกฝนที่ต่างกันจนวิปริตไปหมดอย่างไร, เราตำหนิคนชั่วช้าไม่ใช่เพราะความสามารถและคุณสมบัติทางกายภาพแต่กำเนิดของพวกเขา แต่เพราะสิ่งที่พวกเขาเองได้มาต่างหาก

559

ในธรรมชาติแต่กำเนิดของสิ่งทั้งหลายไม่มีความชั่วร้าย ทั้งหมดล้วนดงาม นี้ใช้กับแม้แต่คุณลักษณะและน้ำใสใจคอบางอย่างที่น่าตำหนิอย่างเห็นได้ชัด ที่ดูเหมือนว่าอยู่ในสันดานของบางคน แต่ความจริงแล้วไม่น่าตำหนิ, ตัวอย่างเช่น เจ้าสามารถเห็นเครื่องหมายของความโลภ โกรธและอารมณ์ร้ายในเด็กที่กำลังดูดนมตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิต และดังนั้นอาจเป็นที่ถกเถียงว่าความดีและความชั่วร้ายมีมาแต่กำเนิดในสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ และนี่ขัดกับความดงามล้วนของธรรมชาติที่มีมาแต่กำเนิดและการสร้างของพระผู้เป็นเจ้า, คำตอบคือ ความโลภซึ่งเป็นการเรียกร้องมากกว่าเดิมอยู่ตลอด เป็นลักษณะนิสัยที่น่าสรรเสริญหากแสดงให้เห็นภายใต้สภาพแวดล้อมที่ถูกต้อง, ดังนั้นหากบุคคลหนึ่งแสดงความโลภที่จะได้มาซึ่งวิทยาศาสตร์และความรู้ หรือโลกที่จะใช้ความเห็นอกเห็นใจ ความมีจิตใจสูงและความยุติธรรม นี่ย่อมน่าสรรเสริญที่สุด, และหากเขาเล็งความโกรธแค้นของตนไปที่ทรราชกระหายเลือดผู้เป็นเสมือนสัตว์ร้าย นี่ย่อมน่าสรรเสริญที่สุดเช่นกัน, แต่หากเขาแสดงให้เห็นลักษณะนิสัยเหล่านี้ภายใต้สภาพอื่นๆ นี่ย่อมสมควรแก่การถูกตำหนิ

¹ นั่นคือ ประชาชนไม่ต้องมารับผิดชอบอุปนิสัยใจคอของตนเอง

560

ดังนั้นในการดำรงอยู่และการสร้างของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ไม่มีความชั่วร้ายเลย แต่เมื่อลักษณะนิสัยแต่กำเนิดของมนุษย์ถูกใช้ไปในทางที่มีชอบ ลักษณะนิสัยเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งน่าตำหนิ ดังนั้นหากคนที่มั่งคั่งและเอื้อเฟื้อให้ทานแก่คนยากไร้เพื่อใช้จ่ายสำหรับปัจจัยที่จำเป็น และหากคนยากไร้ใช้เงินจำนวนนั้นไปในหนทางที่ไม่เหมาะสม นั้นน่าตำหนิ นี่เป็นความจริงเช่นเดียวกันสำหรับลักษณะนิสัยแต่กำเนิดทั้งหมดของมนุษย์ที่ประกอบกันเป็นทุนของชีวิต : หากถูกแสดงให้เห็นและใช้ไปในหนทางที่ไม่เหมาะสม ลักษณะนิสัยเหล่านี้กลายเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าธรรมชาติแต่กำเนิดล้วนดีงาม

561

จงพิจารณาดูว่า ลักษณะนิสัยที่เลวร้ายที่สุดและคุณลักษณะที่น่าแขยงที่สุด และรากฐานของความชั่วร้ายทั้งปวง คือการโกหก และไม่มีลักษณะนิสัยใดที่ชั่วร้ายกว่าและน่าตำหนิกว่านี้ที่จินตนาการได้ในการดำรงอยู่ทั้งหมด การโกหกทำให้ความสมบูรณ์ทั้งหมดของความเป็นมนุษย์หมดไปไม่เหลือ และเป็นที่มาของความเลวทรามสุดคนน่าบ ไม่มีคุณลักษณะใดที่เลวร้ายกว่านี้ การโกหกคือรากฐานของความชั่วช้าทั้งปวง ที่นี้แม้กระนั้นก็ตามหากแพทย์ปลอมโยนผู้ป่วยและกล่าวว่า "ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คุณกำลังดีขึ้นและมีหวังที่จะหาย" ถึงแม้ว่าคำพูดเหล่านี้ขัดกับความจริง กระนั้นบางครั้งคำพูดดังกล่าวจะทำให้ผู้ป่วยคลายกังวล และกลายเป็นวิธีการรักษาความเจ็บป่วย และนี่ไม่น่าตำหนิ

562

บัดนี้ปัญหานี้ได้รับการอธิบายให้กระจ่างอย่างชัดเจนที่สุดแล้ว

58. ขอบเขตและข้อจำกัดของความเข้าใจของมนุษย์

[The Extent and Limitation of Human Comprehension]

563

คำถาม : ความเข้าใจของมนุษย์มีขอบเขตไกลถึงไหน และอะไรคือข้อจำกัดของความเข้าใจนี้?

564

คำตอบ : จงรู้ไว้ว่าความเข้าใจนั้นต่างกันไป ระดับขั้นต่ำสุดของความเข้าใจอยู่ที่ประสาทสัมผัสของอาณาจักรสัตว์ นั่นคือ การรับรู้ของประสาทสัมผัสตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากพลังของประสาทสัมผัสภายนอก ความเข้าใจนี้ซึ่งมนุษย์และสัตว์มีเหมือนกัน และที่จริงแล้วสัตว์บางชนิดเหนือกว่ามนุษย์ในเรื่องนี้ อย่างไรก็ตามในอาณาจักรมนุษย์ ความเข้าใจแตกต่างและต่างกันไปตามระดับขั้นที่แตกต่างกันที่มนุษย์ครองอยู่

565

ระดับชั้นเหนือสุดของความเข้าใจในโลกของธรรมชาติคือ ความเข้าใจของวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผล พลังความสามารถและความเข้าใจนี้มนุษย์ทุกคนมีเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ไม่ใส่ใจหรือผู้ที่ตระหนัก ผู้ที่ต่อต้านหรือผู้ที่ศรัทธา, ในการสร้างของพระผู้เป็นเจ้าของวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผลของมนุษย์ห้อมล้อมและประเสริฐเหนือสิ่งอื่นทั้งหมด : เพราะความประเสริฐและคุณสมบัติพิเศษของตนเองที่วิญญูณที่สามารถใช้เหตุผลห้อมล้อมสิ่งอื่นทั้งหมด, โดยพลังของวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผลมนุษย์สามารถค้นพบความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย เข้าใจคุณสมบัติของสิ่งเหล่านั้น เข้าถึงความลึกกลับทั้งหลายของการดำรงอยู่, วิทยาศาสตร์ สาขาวิชาทั้งหลาย ศิลปะ สิ่งประดิษฐ์ สถาบัน ภารกิจและการค้นพบทั้งหมด เป็นผลมาจากความเข้าใจของวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผล, ครั้งหนึ่งสิ่งเหล่านี้เคยเป็นความลับที่เข้าถึงไม่ได้ เป็นความลึกกลับที่ซ่อนเร้นและความเป็นจริงที่ไม่รู้ และวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผลค่อยๆ ค้นพบและนำสิ่งเหล่านี้ออกจากมิติที่มองไม่เห็นมาสู่อาณาจักรที่มองเห็น, นี่คือนพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความเข้าใจในโลกของธรรมชาติ และขีดสุดของการบินของความเข้าใจนี้คือการเข้าใจความเป็นจริง เครื่องหมายและคุณสมบัติของสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้ทั้งหลาย

566

แต่ปัญญาสากลของพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งอยู่เหนือธรรมชาติ คือกรุณาธิคุณที่หลังไหลของพลังที่ดำรงอยู่ก่อน ปัญญาสากลห้อมล้อมความเป็นจริงที่ดำรงอยู่ทั้งหมด และได้รับส่วนแบ่งของแสงสว่างและคุณสมบัติกลับของพระผู้เป็นเจ้าของ, ปัญญาสากลคือพลังที่รอบรู้ทุกสิ่ง ไม่ใช่พลังการไต่สวนหรือตรวจจับ พลังจิตที่สัมพันธ์กับโลกของธรรมชาติคือพลังการไต่สวน และโดยการไต่สวนนี้เองที่พลังจิตค้นพบความเป็นจริงและคุณสมบัติของสิ่งทั้งหลาย, แต่พลังปัญญาสวรรค์ซึ่งอยู่เหนือธรรมชาติ ห้อมล้อม รู้และเข้าใจทุกสิ่ง ทราบความลึกกลับ สัจธรรมและความหมายซ่อนเร้นของพระผู้เป็นเจ้าของ และค้นพบสัจธรรมเร้นลับของอาณาจักรสวรรค์, พลังปัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของนี้ถูกจำกัดอยู่ที่พระผู้สำแดงองค์ผู้วิสุทธิและอรุโณทัยแห่งความเป็นศาสนทูตทั้งหลาย, รังสีของแสงสว่างนี้ส่องมายังกระจกแห่งหัวใจของผู้ที่ชอบธรรม เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งและประโยชน์ของพลังนี้ผ่านทางพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลาย

567

พระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายมีสามสถานะ : สถานะทางกาย สถานะของวิญญูณที่สามารถใช้เหตุผล และสถานะของการสำแดงองค์ที่สมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของและความอำไพสวรรค์, ร่างกายของพวกเขารับรู้สิ่งทั้งหลายตามความสามารถของโลกวัตถุเท่านั้น และดังนั้นเองที่พวกเขาแสดงความอ่อนแอทางกายออกมาบางเวลา ตัวอย่างเช่น : "เรากำลังหลับอยู่และไม่รู้สึกตัว สายลมของพระผู้เป็นเจ้าของไซยมายังเรา ปลุกเรา และบัญชาเราให้เปล่งเสียงร้องเรียกของ

พระองค์”^[1] หรือตอนอายุสามสิบพระคริสต์ได้รับบัพติศมา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสู่พระองค์โดยไม่ได้สำแดงตนในพระองค์ก่อนเวลานี้, สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหมายถึงสถานะทางกายของพระผู้สำแดงองค์ทั้งหลาย แต่สถานะสวรรค์ของพวกเขาห้อมล้อมทุกสิ่ง ตระหนักในความลึกกลับทั้งปวง รับทราบเครื่องหมายทั้งหมดปกครองสูงสุดเหนือทุกสิ่ง, และนี่เป็นความจริงเสมอกันทั้งก่อนและหลังการรับรู้พันธกิจของพวกเขา นั่นเองที่ทำให้ไมพระคริสต์กล่าวว่า: “เราคืออัลฟาและโอเมก้า แรกและสุดท้าย”^[2] นั่นคือ ไม่เคยมีและจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงและการปรับเปลี่ยนใดๆ ในเรา

59. ความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของ

[Man's Comprehension of God]

568

คำถาม : การหยั่งรู้ของมนุษย์เข้าใจพระผู้เป็นเจ้าของได้แค่ไหน?

569

คำตอบ : เรื่องนี้จำเป็นต้องใช้เวลามากพอ และการจะอธิบายเรื่องนี้ที่โตะนั้นยาก กระนั้นจะให้คำอธิบายอย่างย่อ

570

จงรู้ไว้ว่าความรู้มีสองชนิด : ความรู้เกี่ยวกับสาระของสิ่งหนึ่งและความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของสิ่งนั้น สาระของแต่ละสิ่งเป็นที่รู้โดยคุณลักษณะของสิ่งนั้นเท่านั้น มิฉะนั้นสาระนั้นไม่เป็นที่รู้และหยั่งไม่ถึง

571

เนื่องด้วยความรู้ของเราเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลาย แม้แต่สิ่งที่ถูกสร้างและถูกจำกัด คือความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะไม่ใช่สาระของสิ่งเหล่านั้น เช่นนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่จะเข้าใจสาระของสภาวะความเป็นจริงที่ไร้ขอบเขตของพระผู้เป็นเจ้าของ? เพราะสาระภายในของสิ่งหนึ่งไม่มีวันเป็นที่รู้ จะรู้ได้ก็เฉพาะแต่คุณลักษณะของสิ่งนั้น ตัวอย่างเช่น สภาวะความเป็นจริงภายในของดวงอาทิตย์ไม่เป็นที่รู้ แต่เป็นที่เข้าใจโดยคุณลักษณะของดวงอาทิตย์ซึ่งคือความร้อนและแสงสว่าง สาระภายในของมนุษย์ไม่เป็นที่รู้และหยั่งไม่ถึง แต่เป็นที่รู้และอธิบายลักษณะเฉพาะได้ด้วยคุณลักษณะของสาระนั้น, ดังนั้นทุกสิ่งเป็นที่รู้โดยคุณลักษณะของตน ไม่ใช่โดยสาระของตน : ถึงแม้ว่าปัญญาของมนุษย์ห้อมล้อมรอบทุกสิ่ง และทุกสิ่งที่เห็นได้ภายนอกถูกห้อมล้อมโดยปัญญาของมนุษย์ กระนั้นสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นที่รู้เกี่ยวกับสาระของตน แต่เป็นที่รู้ได้เกี่ยวกับคุณลักษณะของตนเท่านั้น, เช่นนั้นพระผู้เป็นนายนิรันดร์

¹ เปรียบเทียบ Gleanings from the Writings of Baha'u'llah, XLI; and Surit-i-Haykal, para 192

² เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล วิวรณ์ 22:13

และบรมโอรานผู้วิสุทธิเห็นใจและจินตนาการทั้งหมด จะเป็นที่รู้เกี่ยวกับสาระของพระองค์ได้อย่างไร? นั่นคือ เนื่องด้วยสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายเป็นที่รู้โดยคุณลักษณะของตนเท่านั้น ไม่ใช่ในสาระ เช่นกันสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นที่รู้เกี่ยวกับสาระของตน และเป็นที่ยูเกี่ยวกับคุณลักษณะของตนเท่านั้น

572

ยิ่งไปกว่านั้นความเป็นจริงของสิ่งหนึ่งที่ถูกก่อกำเนิดขึ้นมา จะห้อมล้อมสภาวะความเป็นจริงที่ดำรงอยู่มาแต่นิรันดรกาลได้อย่างไร? เพราะความเข้าใจเป็นผลมาจากการห้อมล้อม การห้อมล้อมต้องเกิดขึ้นเพื่อจะเกิดความเข้าใจ และสาระของพระผู้เป็นเจ้าห้อมล้อมทุกสิ่งและไม่มีวันถูกห้อมล้อม

573

ยิ่งไปกว่านั้นความแตกต่างของระดับชั้นในสรรพโลกคือกำแพงกันความรู้ ตัวอย่างเช่น เนื่องด้วยแร่ธาตุนี้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแร่ธาตุ ไม่ว่าแร่ธาตุนี้จะขึ้นมาสูงเพียงไร ก็ไม่มีวันเข้าใจพลังการเติบโต, พืชและต้นไม้ไม่ว่าจะก้าวหน้าไปเพียงไหน ก็ไม่สามารถนึกคิดพลังการมองเห็นหรือพลังของประสาทสัมผัสอื่นๆ, สัตว์ไม่สามารถจินตนาการระดับชั้นของมนุษย์ นั่นคือพลังจิต, ดังนั้นความแตกต่างของระดับชั้นคือกำแพงกันความรู้ : ระดับชั้นที่ต่ำกว่าไม่สามารถเข้าใจระดับชั้นที่เหนือกว่า เช่นนั้นความเป็นจริงหนึ่งที่ถูกก่อกำเนิดขึ้นมา จะเข้าใจสภาวะความเป็นจริงที่ดำรงอยู่มาแต่นิรันดรกาลได้อย่างไร?

574

ดังนั้นการรู้จักพระผู้เป็นเจ้าหมายถึงการเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะทั้งหลายของพระองค์ ไม่ใช่สภาวะความเป็นจริงของพระองค์ และแม้แต่ความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของพระองค์นี้ก็ขยายออกไปได้เท่าที่พลังและความสามารถของมนุษย์ทำได้ และยังไม่เพียงพออย่างสิ้นเชิง, ปรารถนาอยู่ที่การเข้าใจความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายดังที่สิ่งเหล่านั้นเป็นในตัวเอง เท่าที่พลังของมนุษย์ทำได้, ความเป็นจริงที่ถูกก่อกำเนิดขึ้นมาไม่มีที่หันไปพึ่งนอกจากการเข้าใจคุณลักษณะทั้งหลายที่ดำรงอยู่ก่อนภายในขีดจำกัดโดยธรรมชาติของความสามารถของมนุษย์, อาณาจักรที่มองไม่เห็นของพระผู้เป็นเจ้าวิสุทธิและประเสริฐเห็นใจความเข้าใจของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง และทุกสิ่งที่จินตนาการได้เป็นเพียงความเข้าใจของมนุษย์, พลังความเข้าใจของมนุษย์ไม่ได้ห้อมล้อมสภาวะความเป็นจริงของสาระของพระผู้เป็นเจ้า : ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถหวังที่จะทำสำเร็จคือการเข้าใจคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแสงสว่างของคุณลักษณะเหล่านี้เป็นที่เห็นชัดและสว่างไสวอยู่ในโลกและภายในวิญญาณของมนุษย์ทั้งหลาย

575

เมื่อเราตรวจสอบโลกและวิญญาณของมนุษย์ทั้งหลาย เครื่องหมายที่แจ่มแจ้งของ
 ความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้าของปรากฏชัดเจนและเห็นชัด เพราะสภาวะความเป็น
 จริ่งของทุกสิ่งเป็นพยานต่อการดำรงอยู่ของสภาวะความเป็นจริงสากลอย่างหนึ่ง,
 สภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นดังเช่นดวงอาทิตย์ซึ่งส่องแสงมายังทุก
 ดินแดนจากยอดสุดของความวิสุทธิของตน และทุกดินแดนและทุกดวงวิญญาณ
 ได้รับส่วนแบ่งของรัศมีของดวงอาทิตย์นี้, หากมิใช่เพราะแสงสว่างและรัศมีนี้ไม่มีสิ่ง
 ใดดำรงอยู่ได้, ที่นี้สรรพสิ่งบอกถึงแสงสว่างนี้ ได้รังสีและรับส่วนแบ่งจากแสงสว่างนี้
 แต่ความอำไพเต็มทีของความสมบูรณ์ พระพรและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้
 เป็นเจ้า ส่องแสงออกมาจากสภาวะความเป็นจริงของบุรุษที่สมบูรณ์ นั่นคือ บุคคล
 ไม่มีที่เหมือนผู้เป็นพระผู้สำแดงองค์สากลของพระผู้เป็นเจ้าของ, เพราะสิ่งมีชีวิตอื่นๆ แต่
 ละชีวิต ได้รับเพียงส่วนแบ่งหนึ่งของแสงสว่างนั้น แต่พระผู้สำแดงองค์สากลของพระ
 ผู้เป็นเจ้าของคือกระจกที่ถือไว้ต่อหน้าดวงอาทิตย์นี้ และดวงอาทิตย์นี้สำแดงตนเองใน
 กระจกนั้นด้วยความสมบูรณ์ คุณลักษณะ เครื่องหมายและฤทธิ์ทั้งหมดของตน

576

ความรู้เกี่ยวกับสภาวะความเป็นจริงของพระผู้เป็นเจ้าของไม่มีทางเป็นไปได้ แต่
 ความรู้เกี่ยวกับพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลายคือความรู้เกี่ยวกับพระผู้
 เป็นเจ้า เพราะความพระพร ความอำไพและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของ
 เป็นที่เห็นชัดในพวกเขา ดังนี้ใครก็ตามที่บรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้สำแดงองค์
 ของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลาย บรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของ และใครก็ตามที่ยัง
 ไม่เอาใจใส่พวกเขา ยังคงถูกพรากจากความรู้นั้น, ดังนั้นเป็นที่แสดงให้เห็นอย่าง
 ชัดเจนแล้วว่า พระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลายคือศูนย์รวมแห่งพระพร
 เครื่องหมายและความสมบูรณ์สวรรค์, พระพรจะมีแต่ผู้ที่ได้รับแสงสว่างแห่งพระพร
 ของพระผู้เป็นเจ้าของจากพระผู้เป็นอรุโณทัยที่เรืองรองเหล่านั้น!

577

เราหวังอยู่ในใจว่าผู้ที่รักทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นเหมือนแรงดึงดูด จะ
 ดูดพระพรเหล่านี้จากแหล่งกำเนิด และลุกขึ้นด้วยรัศมีและมีอิทธิพลโน้มน้าวอย่างที
 กลายเป็นเครื่องหมายที่แจ่มแจ้งของดวงอาทิตย์แห่งสวรรค์

60. ความเป็นอมตะของวิญญาณ (1)

[The Immortality of the Spirit (1)]

578

หลังจากที่ได้แสดงให้เห็นการดำรงอยู่ของวิญญาณของมนุษย์^[1] บัดนี้เราต้องแสดงให้เห็นความเป็นอมตะของวิญญาณ

579

ในคัมภีร์สวรรค์ทั้งหลายมีการกล่าวถึงความเป็นอมตะของวิญญาณ ซึ่งเป็นรากฐานของศาสนาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า เพราะรางวัลและการลงโทษได้รับการกล่าวไว้ว่ามีสองชนิด : หนึ่งคือรางวัลและการลงโทษการดำรงอยู่ อีกชนิดคือรางวัลและการลงโทษสุดท้าย, สวรรค์และนรกของการดำรงอยู่พบได้ในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าในภพนี้หรือในอาณาจักรสวรรค์ทั้งหลายของวิญญาณ และการได้รางวัลเหล่านี้คือการบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์, นั่นเองที่ทำให้ไมพระคริสต์กล่าวไว้ว่า : จงกระทำในลักษณะที่เจ้าจะได้พบชีวิตนิรันดร์ จะได้เกิดจากน้ำและวิญญาณ และดังนี้เข้าไปในอาณาจักรสวรรค์^[2]

580

รางวัลของการดำรงอยู่อยู่ที่คุณความดีและความสมบูรณ์ที่ระดับสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ ตัวอย่างเช่นมนุษย์จมอยู่ในความมืดแล้วกลับเรื่องรอง มนุษย์โง่เขลาแล้วกลับมีความรู้ มนุษย์ไม่เอาใจใส่แล้วกลับตระหนักรู้ มนุษย์หลับแล้วตื่นขึ้น มนุษย์ตายแล้วถูกทำให้มีชีวิต มนุษย์ตาบอดแล้วเริ่มมองเห็น มนุษย์หูหนวกแล้วเริ่มได้ยิน มนุษย์ไฟทางโลกแล้วหันมาไฟทางธรรม มนุษย์ไฟใจทางร่างกายแล้วหันมาไฟใจทางจิตวิญญาณ, โดยรางวัลเหล่านี้มนุษย์เกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ ถูกสร้างใหม่และกลายเป็นผู้สำแดงท่อนวณะในกอสเปวที่กล่าวว่าอัครสาวก "ไม่ได้เกิดจากเลือดหรือเนื้อหนังหรือเจตนาของมนุษย์ แต่เกิดจากพระผู้เป็นเจ้า"^[3] นั่นคือพวกเขาถูกปลดปล่อยจากลักษณะเฉพาะตัวและธรรมชาติของสัตว์ที่อยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ และได้มาซึ่งคุณลักษณะสวรรค์ซึ่งเป็นกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าที่หลังกมา, นี่คือการหมายที่แท้จริงของการเกิดอีกครั้ง สำหรับดวงวิญญาณดังกล่าวไม่มีการทรมานใดที่สาหัสกว่าการถูกมานปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า และไม่มีการลงโทษใดที่เลวร้ายกว่าลักษณะนิสัยที่เห็นแก่ตัว คุณลักษณะที่ชั่วร้าย อุปนิสัยใจคอที่ต่ำ การหมกมุ่นในตัณหา, เมื่อดวงวิญญาณเหล่านี้ได้รับการปลดปล่อยจากความเลวทรามที่มีดมนเหล่านี้โดยแสงสว่างแห่งความศรัทธา เมื่อพวกเขาได้รับความสว่างโดยรังสีของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม และได้รับการประสาทด้วยคุณความดีทุกอย่างของมนุษย์ พวกเขานับสิ่งนี้ว่าเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และถือว่าเป็น

¹ ดุบทที่ 48

² เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 3:5

³ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล จอห์น 1:13

สวรรค์ที่แท้จริง, ในลักษณะคล้ายกันพวกเขาถือว่าการลงโทษทางจิตวิญญาณ นั่นคือ การทรมานและการลงโทษการดำรงอยู่ อยู่ที่การยอมอยู่ภายใต้โลกของธรรมชาติ การถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า ความเขลาและความไม่ตระหนักรู้ การครุ่นคิดอยากได้ของคนอื่น การหมกมุ่นในความเลวทรามของเดรัจฉาน ความเด่นด้วยลักษณะที่ชั่วร้าย เช่น ความจอมปลอม การใช้อำนาจบาตรใหญ่และความสามาถ การยึดติดกับสิ่งทั้งหลายทางโลก และจมอยู่ในความฟุ้งซ่านอันชั่วร้าย ทั้งหมดนี้พวกเขาถือว่าเป็นการทรมานและการลงโทษที่หนักที่สุด

581

รางวัลสุดท้ายซึ่งอยู่ในชีวิตนิรันดร์ ถูกบันทึกไว้อย่างชัดเจนในคัมภีร์สวรรค์ทั้งหมด รางวัลเหล่านี้คือความสมบูรณ์สวรรค์ ความอาโรนันต์และความเบิกบานนิรันดร์คือของขวัญและความสมบูรณ์ที่มนุษย์บรรลุถึงในอาณาจักรของจิตวิญญาณเมื่อจากโลกนี้ขึ้นไป ขณะที่รางวัลของการดำรงอยู่คือความสมบูรณ์ที่แท้จริงและเรื่องราวที่บรรลุถึงขณะที่ยังอาศัยอยู่ในโลกนี้ และเป็นเหตุแห่งชีวิตนิรันดร์, เพราะรางวัลของการดำรงอยู่คือความก้าวหน้าของการดำรงอยู่เอง และอุปมาได้กับการผ่านของมนุษย์จากระยะของตัวอ่อนในครรภ์ไปสู่ระยะของการเจริญเติบโตเต็มที่ และกลายเป็นรูปกายของท่อนวณะ "ขอความศักดิ์สิทธิ์จึงมีแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้สร้างที่ล้ำเลิศที่สุด" ^[1] รางวัลสุดท้ายอยู่ที่ความอารีและพระพรทางจิตวิญญาณ อย่างเช่น ของขวัญอเนกอนันต์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานให้หลังจากการขึ้นสู่สวรรค์ของวิญญาณ การบรรลุถึงความปรารถนาของหัวใจ การกลับมาอยู่ร่วมกันกับพระผู้เป็นเจ้าในอาณาจักรนิรันดร์, ทำนองคล้ายกันโทษทัณฑ์และการลงโทษสุดท้ายอยู่ที่การถูกพรากจากความอารีพิเศษและพระพรที่ไม่รู้สิ้นของพระผู้เป็นเจ้า และการจมลงไปในระดับขั้นต่ำสุดของการดำรงอยู่, และใครก็ตามถูกพรากจากความโปรดปรานเหล่านี้ ถึงแม้ว่ายังดำรงอยู่ต่อไปหลังจากความตาย ก็ถูกนับว่าตายในสายตาของประชาชนแห่งสวรรค์

582

ข้อพิสูจนด้วยเหตุผลสำหรับความเป็นอมตะของวิญญาณคือดังนี้ ไม่มีผลบังเกิดขึ้นได้จากสิ่งที่ไม่ดำรงอยู่ กล่าวคือเป็นไปไม่ได้ที่ผลใดๆ จะปรากฏขึ้นมาจากศูนย์ภาพอย่างสิ้นเชิง เพราะผลของสิ่งหนึ่งสืบเนื่องมาจากการดำรงอยู่ของสิ่งนั้น และสิ่งที่สืบเนื่องขึ้นกับการดำรงอยู่ของสิ่งที่เป็นปฐม, ดังนั้นไม่มีรังสีส่องออกมาได้จากดวงอาทิตย์ที่ไม่ดำรงอยู่ ไม่มีคลื่นสาดซัดได้จากทะเลที่ไม่ดำรงอยู่ ไม่มีฝนตกลงมาได้จากก้อนเมฆที่ไม่ดำรงอยู่ ไม่มีผลไม้ปรากฏออกมาได้จากต้นไม้ที่ไม่ดำรงอยู่ ไม่มีสิ่งใดถูกสำแดงหรือผลิตได้จากมนุษย์ที่ไม่ดำรงอยู่, ดังนั้นตราบใดที่ผลของการดำรงอยู่เป็นที่เห็นได้ นั้นพิสูจนว่าผู้เป็นต้นกำเนิดของผลนั้นดำรงอยู่

¹ พระคัมภีร์กรออ่าน 23:14

583

จงพิจารณาดูว่าอธิปไตยของพระคริสต์ยืนยงถึงปัจจุบันอย่างไร อธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ดังกล่าวถูกสำแดงโดยประมุขที่ไม่ดำรงอยู่ได้อย่างไร? คลื่นดังกล่าวสาดซัดมาจากทะเลที่ไม่ดำรงอยู่ได้อย่างไร? สายลมสวรรค์ดังกล่าวโฉบมาจากสวนที่ไม่ดำรงอยู่ได้อย่างไร? จงพิจารณาดูว่าทันใดที่ส่วนประกอบทั้งหลายของสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็แร่ธาตุ พืชผักหรือสัตว์แยกสลาย และการประกอบตัวกันของธาตุของสิ่งนั้นละลายไป การส่งผล อิทธิพลและร่องรอยทั้งหมดของสิ่งนั้นก็อันตรธานไป, แต่หาได้เป็นเช่นนั้นกับวิญญาณและสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ ซึ่งยังคงสำแดงเครื่องหมายของตน มีอิทธิพลโน้มน้าวและค้ำจุนการส่งผลของตนแม้หลังจากการแยกจากกันและแยกตัวออกของส่วนต่างๆ และแขนขาของร่างกาย

584

ปัญหานี้ล้าลึกมาก : จงพิจารณาอย่างตั้งใจ นี่คืข้อพิสูจนด้วยเหตุผลที่เรากำลังให้เพื่อว่าปัญญาที่สามารถใช้เหตุผลจะได้ซึ่งข้อพิสูจนนี้บนคั่นซึ่งแห่งเหตุผลและใจที่เป็นธรรม, แต่หากวิญญาณของมนุษย์ปีติยินดีและถูกดึงดูดเข้าหาอาณาจักรสวรรค์ หากดวงตาภายในเปิดออกและหูของจิตวิญญาณถูกปรับ และหากความรู้สึทางจิตวิญญาณขึ้นมามีอำนาจเหนือกว่า ความเป็นอมตะของวิญญาณจะเป็นที่เห็นได้ชัดเจนดังดวงอาทิตย์ และข่าวและการบอกโดยอ้อมจากสวรรค์จะห้อมล้อมวิญญาณนั้น

585

พรุ่งนี้เราจะให้ข้อพิสูจนอื่นๆ

61. ความเป็นอมตะของวิญญาณ (2)

[The Immortality of the Spirit (2)]

586

เมื่อวานเรากำลังอภิปรายความเป็นอมตะของวิญญาณ จงรู้ไว้ว่าอิทธิพลและการรับรู้ของวิญญาณของมนุษย์มีสองชนิด นั่นคือ วิญญาณของมนุษย์มีสองวิธีสำหรับปฏิบัติการและการเข้าใจ วิธีหนึ่งคือโดยการสื่อของเครื่องมือและอวัยวะทั้งหลายของร่างกาย : ดังนี้วิญญาณเห็นด้วยดวงตา ได้ยินด้วยหู พุดด้วยลิ้น เหล่านี้คือการกระทำของวิญญาณและปฏิบัติการของภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ แต่เกิดขึ้นโดยการสื่อของเครื่องมือของร่างกาย, ดังนี้วิญญาณนี้เองที่เห็นแต่โดยวิธีการใช้ดวงตา วิญญาณนี้เองที่ได้ยินแต่โดยวิธีการใช้หู วิญญาณนี้เองที่พุดแต่โดยวิธีการใช้ลิ้น

587

อีกวิธีหนึ่งของอิทธิพลและการกระทำของของวิญญาณนั้นปราศจากเครื่องมือและอวัยวะเหล่านี้ของร่างกาย ตัวอย่างเช่น ในสภาวะหลับวิญญาณเห็นโดยปราศจากดวงตา ได้ยินโดยปราศจากหู พูดโดยปราศจากลิ้น ร้องโดยปราศจากเท้า กล่าวโดยย่อ พลังความสามารถทั้งหมดเหล่านี้ถูกใช้โดยปราศจากการสื่อของเครื่องมือและอวัยวะทั้งหลาย, เกิดขึ้นบ่อยแค่ไหนที่วิญญาณมีความฝันในภาวะหลับ ซึ่งความหมายของความฝันนั้นบังเกิดขึ้นจริงๆ สองปีหลังจากนั้น! ทำนองเดียวกันเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหนที่ในโลกแห่งความฝันวิญญาณไขปัญหาที่ไม่สามารถไขในยามตื่น, เวลาตื่นดวงตามองเห็นระยะทางเพียงสั้นๆ แต่ในความฝันผู้ที่อยู่ในโลกตะวันออกอาจเห็นโลกตะวันตก, ยามตื่นเขาเห็นแต่ปัจจุบัน ยามหลับเขาเห็นอนาคต ยามตื่นโดยวิธีการที่เร็วที่สุดเขเดินทางได้อย่างมากที่สุดเจ็ดสิบไมล์ต่อชั่วโมง ยามหลับเขาข้ามผ่านโลกตะวันออกและตะวันตกในช่วงพริบตาเดียว, เพราะวิญญาณมีสองวิธีการของการเดินทาง : โดยปราศจากวิธีการหรือการเดินทางของวิญญาณ และโดยวิธีการซึ่งเป็นการเดินทางของร่างกาย : ดังเช่นนกที่บินหรือถูกพาไปในพายุ

588

ขณะที่หลับร่างกายนี้เป็นราวกับตาย ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่รู้สึก ไม่รู้สึกตัว ไม่รับรู้ พลังความสามารถทั้งหลายนี้ของร่างกายถูกพักไว้ก่อน, กระนั้นวิญญาณไม่เพียงยังมีชีวิตและคงอยู่ แต่ยังมีอิทธิพลมากกว่าด้วย เห็นขึ้นสู่อุดมสุดที่สูงส่งกว่าและมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่า, การถือว่าวิญญาณดับสิ้นเมื่อร่างกายตาย คือการจินตนาการว่านกที่ถูกขังอยู่ในกรงจะมอดม้วยเมื่อกรงถูกทำลาย แม้วานกไม่มีอะไรที่จะกลัวจากการทำลายกรง ร่างกายนี้เป็นดังเช่นกรงและวิญญาณเป็นเหมือนนก เราสังเกตเห็นว่าเมื่อไม่ถูกขังด้วยกรง นกเห็นอย่างเป็นอิสระในโลกแห่งการหลับ ดังนั้นหากกรงถูกทำลาย นกไม่เพียงยังดำรงอยู่ต่อไปแต่ประสาทสัมผัสของนกจะไวขึ้น การรับรู้ของนกขยายออก ความเบิกบานของนกเพิ่มขึ้น ความจริงแล้วนกกำลังจากสถานที่แห่งความทรมานไปยังสวรรค์ที่น่าอภิรมย์ เพราะสำหรับนกที่รู้คุณ ไม่มีสวรรค์ใดที่ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นอิสระจากกรง ดังนั้นเองที่ผู้สละชีวิตเพื่อศาสนาทั้งหลายรีบไปสู่สนามแห่งการพลีด้วยความเบิกบานและปรีดาที่สุด

589

ในยามตื่นดวงตาของมนุษย์มองเห็นได้ไกลที่สุดเป็นระยะทางหนึ่งชั่วโมง เพราะอิทธิพลของวิญญาณผ่านทางสื่อกลางของร่างกายแผ่ออกไปได้ไกลแค่นั้น แต่ด้วยดวงตาของจิต วิญญาณมองเห็นอเมริกา เข้าใจดินแดนนั้น รับทราบสภาพของที่นั้น และจัดแจงกิจการทั้งหลายตามนั้น, ที่นี้หากวิญญาณเป็นสิ่งเดียวกันกับร่างกาย พลังการมองเห็นของวิญญาณย่อมไม่ขยายออกไปไกลกว่านั้น ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าวิญญาณแตกต่างจากร่างกาย นกแตกต่างจากกรง พลังและอิทธิพลของวิญญาณเด่นชัดกว่าเมื่อปราศจากสื่อกลางของร่างกาย, ที่นี้หากเครื่องมือไม่

ถูกใช้ ผู้ใช้เครื่องมือยังดำรงอยู่ต่อไป ตัวอย่างเช่นหากปากกาถูกทิ้งหรือหัก ผู้เขียนยังมีชีวิตและสบายดี หากบ้านถูกทำลาย เจ้าของบ้านยังมีชีวิตต่อไป นี่คือนี่หนึ่งในการยกเหตุผลที่พิสูจน์ความเป็นอมตะของวิญญาณ

590

อีกข้อพิสูจน์หนึ่งคือดังนี้ : ร่างกายของมนุษย์อาจอ่อนแอลงหรือแข็งแรง เจ็บป่วยหรือสุขภาพดี อ่อนเพลียหรือพักผ่อน ร่างกายอาจสูญเสียมือหรือขา พลังความสามารถทางกายอาจเสื่อมถอย อาจตาบอด หูหนวก เป็นใบ้หรือกลายเป็นอัมพาต กล่าวโดยย่อคือร่างกายอาจเสื่อมเสียอย่างร้ายแรง, และกระนั้นทั้งๆ ที่เป็นเช่นนี้วิญญาณยังคงสภาพและการรับรู้ทางจิตวิญญาณดั้งเดิมของตน ไม่มีความเสื่อมเสียหรือแตกสลาย, แต่เมื่อร่างกายทุกซ์ทรมาณเพราะป่วยหนักหรือภัยพิบัติ วิญญาณถูกพรากจากกรุณาธิคุณของวิญญาณ เหมือนกระจกที่แตกหรือฝุ่นจับและไม่สามารถสะท้อนแสงสว่างของดวงอาทิตย์หรือสำแดงความอารีของดวงอาทิตย์อีกต่อไป

591

เราได้อธิบายแล้วว่า วิญญาณของมนุษย์ไม่ถูกบรรจุอยู่ในร่างกาย เพราะวิญญาณเป็นอิสระและวิสุทธิพ้นจากการออกไปและการถอยกลับ ซึ่งเป็นคุณสมบัติส่วนหนึ่งของร่างกาย, ที่จริงนั้นความเชื่อมโยงของวิญญาณกับร่างกายเป็นเหมือนกับความเชื่อมโยงของดวงอาทิตย์กับกระจก กล่าวโดยย่อ วิญญาณของมนุษย์อยู่ในสถานะเดี่ยวเสมอ วิญญาณไม่เจ็บป่วยด้วยความเจ็บป่วยของร่างกาย ไม่สุขภาพดีด้วยความสุขภาพดีของร่างกาย วิญญาณไม่อ่อนแอลงหรือหุพพลภาพ ไม่ทุกขเวทนาหรือทุกข์ย่ำยี ไม่ลดถอยหรือน้อยลง กล่าวคือวิญญาณไม่ได้รับอันตรายเพราะความเจ็บไข้ของร่างกาย ถึงแม้ว่าร่างกายจะร่วงโรย หรือมือ เท้าและลิ้นจะถูกตัด หรือพลังการมองเห็นและการได้ยินจะแตกสลาย, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์และแสดงให้เห็นแล้วว่าวิญญาณแตกต่างจากร่างกาย และความเป็นอมตะของวิญญาณไม่ขึ้นกับความ เป็นอมตะของร่างกาย แต่วิญญาณปกครองอยู่สูงสุดในโลกของร่างกาย พลังและอิทธิพลของวิญญาณเป็นที่แจ่มแจ้งและมองเห็นได้ดังความอารีของดวงอาทิตย์ในกระจก แต่เมื่อกระจกมีฝุ่นจับหรือแตก กระจกจะถูกพรากจากรังสีของดวงอาทิตย์

62. ความสมบูรณ์ที่ไม่มีขีดจำกัดของการดำรงอยู่และความก้าวหน้าของวิญญาณในภพหน้า

[The Infinite Perfections of Existence and the Progress of the Soul in the Next World]

592

จงรู้ไว้ว่าระดับขั้นทั้งหลายของการดำรงอยู่มีขีดจำกัด : ระดับขั้นของความเป็นทาส ระดับขั้นของการเป็นศาสนทูตและระดับขั้นของความเป็นเจ้า แต่ความสมบูรณ์ของ

พระผู้เป็นเจ้าและสรรพโลกไม่มีขีดจำกัด, หากเจ้าตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยความรอบคอบ เจ้าจะเห็นว่าแม้แต่ที่ปรากฏภายนอกที่สุด ความสมบูรณ์ของการดำรงอยู่ไม่มีขีดจำกัด เพราะเป็นไปได้ที่จะพบสิ่งที่ถูกสร้างใดที่ไม่มีสิ่งใดเหนือกว่าที่จินตนาการได้ ตัวอย่างเช่นเราไม่สามารถพบทับทิมในอาณาจักรแร่ธาตุ หรือดอกกุหลาบในอาณาจักรพืชผัก หรือนกในตึกลงในอาณาจักรสัตว์ อย่างที่ไม่มีที่ดีกว่าให้จินตนาการได้

593

เนื่องด้วยกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีขีดจำกัด ความสมบูรณ์ของมนุษย์ก็ไม่มีขีดจำกัดเช่นกัน หากเป็นไปได้ที่สภาวะความเป็นจริงของสิ่งใดจะไปถึงยอดสุดของความสมบูรณ์ เช่นนั้นสิ่งนั้นย่อมไม่ขึ้นกับพระผู้เป็นเจ้า และสภาวะความเป็นจริงที่ไม่เที่ยงแท้ย่อมบรรลุถึงสภาวะความเป็นจริงที่จำเป็น แต่ทุกสิ่งที่ถูกสร้างถูกจัดให้อยู่ในระดับชั้นที่ตนไม่สามารถข้ามผ่านไปได้, ดังนั้นผู้ที่อยู่ในระดับชั้นของความเป็นทาส ไม่ว่าจะก้าวหน้าไปไกลและได้มาซึ่งความสมบูรณ์ที่ไม่จบสิ้นเพียงใด ก็ไม่มีวันไปถึงระดับชั้นของพระผู้เป็นนายแห่งสวรรค์, นี่เป็นความจริงเช่นเดียวกันสำหรับสิ่งที่ถูกสร้างอื่นทั้งหมด แร่ธาตุไม่ว่าจะก้าวหน้าไปไกลแค่ไหน ก็ไม่สามารถได้มาซึ่งพลังการเติบโตในอาณาจักรของพืชผัก, ดอกไม้ไม่ว่าจะก้าวหน้าไปไกลแค่ไหน ก็ไม่มีวันสามารถสำแดงพลังการรับรู้ของประสาทสัมผัสขณะที่ยังอยู่ในอาณาจักรพืชผัก ดังนั้นแร่เงินนี้ไม่มีวันสามารถที่จะมีการมองเห็นและการได้ยिनอย่างมากที่สุดแร่เงินสามารถก้าวหน้าในระดับชั้นของตนเองและกลายเป็นแร่ธาตุที่สมบูรณ์ แต่ไม่สามารถได้มาซึ่งพลังการเติบโตหรือการรับรู้ของประสาทสัมผัส และไม่มีวันมีชีวิต แร่เงินสามารถก้าวหน้าในระดับชั้นของตนเท่านั้น

594

ตัวอย่างเช่นปีเตอร์ไม่สามารถกลายเป็นพระคริสต์ อย่างมากที่สุดเขาสามารถบรรลุความสมบูรณ์ที่ไม่รู้สิ้นในระดับชั้นของความเป็นทาส เพราะทุกสิ่งที่ดำรงอยู่สามารถก้าวหน้า, เนื่องด้วยวิญญาณของมนุษย์มีชีวิตตลอดไปหลังจากที่ทิ้งร่างกายที่เป็นธาตุ วิญญาณจึงสามารถก้าวหน้าอย่างไม่ต้องสงสัยเหมือนกับทุกสิ่งที่ดำรงอยู่ และดังนั้นเราอาจอธิษฐานเพื่อดวงวิญญาณที่ล่วงลับไปให้ก้าวหน้า ได้รับการอภัย ถูกทำให้เป็นผู้รับความโปรดปราน ความอารีและกรุณาธิคุณสวรรค์, นั่นเองที่ทำให้ไม่ในบทธฤษฐานของพระบาฮาอูลลาห์ มีการวิงวอนขอการอภัยและยกโทษของพระผู้เป็นเจ้าให้ผู้ที่ขึ้นไปสู่ภพหน้า, ยิ่งไปกว่านั้นดังเช่นประชาชนจำเป็นต้องพึ่งพระผู้เป็นเจ้าในโลกนี้ เช่นกันพวกเขาจะต้องพึ่งพระองค์ในโลกหน้า, สิ่งมีชีวิตทั้งหลายจำเป็นต้องพึ่งเสมอ และพระผู้เป็นเจ้าไม่ขึ้นกับสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นอย่างสิ้นเชิงตลอดไปไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกหน้า

595

ความมั่งคั่งของโลกขึ้นอยู่กับที่อยู่ใกล้พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเป็นที่แน่นอนว่าผู้ที่อยู่ใกล้ทางเข้าหาธรรมประตูประตูของพระผู้เป็นเจ้าได้รับอนุญาตให้วิงวอนในนามของคนอื่น และการวิงวอนนี้ได้รับความเห็นชอบในสายตาพระผู้เป็นเจ้า แต่การวิงวอนในนามของคนอื่นในอีกโลกหนึ่งไม่คล้ายคลึงกับการวิงวอนในโลกนี้ เป็นสภาวะและความ เป็นจริงที่แตกต่างกันทั้งหมด ซึ่งไม่สามารถแสดงออกมาด้วยถ้อยคำ

596

หากชายที่มั่งคั่งคนหนึ่งเลือกที่จะทำพินัยกรรมยกความมั่งคั่งส่วนหนึ่งของตนให้แก่ คนยากไร้และขัดสนเมื่อตนสิ้นชีวิต การกระทำนี้อาจนำมาซึ่งการยกโทษและการ อภัยของพระผู้เป็นเจ้า และยังผลให้เขาก้าวหน้าในอาณาจักรของพระผู้ทรงปราณี

597

ทำนองเดียวกันบิดาและมารดาสู่ทนความเหนื่อยยากและความลำบากอย่างใหญ่ หลวงที่สุดเพื่อลูก และเมื่อถึงเวลาที่ลูกมีอายุที่บรรลุดมิกภาวะ บิดามารดามักรีบไปสู่ โลกหน้าแล้ว, หาได้ยากที่บิดาและมารดาในโลกนี้จะได้รางวัลของความเจ็บปวดและ ความลำบากที่ตนสู่ทนเพื่อลูก, ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนความเจ็บปวดและความ ลำบากนี้ ลูกต้องบริจาคให้การกุศลและกระทำงานที่ดีงามในนามของบิดามารดา และต้องวิงวอนขอการยกโทษและการอภัยให้แก่วิญญาณของบิดามารดา, ดังนั้น เพื่อเป็นการตอบแทนความรักและความเมตตาของบิดา เจ้าควรให้ทานคนจนใน นามของบิดา และอธิษฐานด้วยความศรัทธาแรงและความความต่ำต้อยที่สุดเพื่อขอ การยกโทษและการอภัย และแสวงหาความปราณีที่ไม่รู้สิ้นของพระองค์^[1]

598

นี่ถึงกับเป็นไปได้สำหรับผู้ที่ตายในบาปและความไม่เชื่อศาสนาที่จะถูกเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ กลายเป็นจุดหมายของการอภัยของพระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นไปได้โดย กรุณาธิคุณของพระองค์ มิใช่โดยความยุติธรรมของพระองค์ เพราะกรุณาธิคุณให้ โดยไม่คู่ควรจะได้ แต่ความยุติธรรมคือการให้สิ่งที่สมควรจะได้, เนื่องด้วยเรามีพลัง ที่จะอธิษฐานเพื่อวิญญาณเหล่านั้นที่นี้ เช่นกันเราจะมีพลังเดียวกันในโลกหน้า ซึ่ง เป็นภพของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า, มนุษย์ทั้งหมดในภพนั้นไม่ใช่ผู้ที่พระผู้เป็น เจ้าสร้างหรือ? ดังนั้นในโลกนั้นพวกเขาต้องสามารถก้าวหน้าได้เช่นกัน, และ ดังเช่นที่พวกเขาสามารถแสวงหาความสว่างที่นี้โดยการวิงวอน เช่นกันที่นั่นพวกเขา สามารถอ้อนวอนขอการอภัยและแสวงหาความสว่างโดยการอธิษฐานและวิงวอน, ดังนั้นเนื่องด้วยวิญญาณทั้งหลายสามารถก้าวหน้าในโลกนี้โดยการอ้อนวอนและ วิงวอนของตน หรือโดยการอธิษฐานของวิญญาณที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย เช่นกัน

¹ ที่นี้พระอับดุลบาฮากล่าวโดยตรงต่อลอรา คลิฟฟอร์ด บาร์เน ซึ่งบิดาของเธอล่วงลับไปในปี พ.ศ. 2445 (ค.ศ. 1902)

ภายหลังความตายพวกเขาสามารถก้าวหน้าโดยการอธิษฐานและวิงวอนของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขากลายเป็นจุดหมายของการวิงวอนของพระผู้สำแดงองค์ที่วิสุทธิทั้งหลาย

63. ความก้าวหน้าของทุกสิ่งภายในระดับชั้นของตนเอง

[The Progress of All Things within Their Own Degree]

599

จงรู้ไว้ว่าไม่มีสิ่งใดที่ดำรงอยู่คงอยู่ในสภาวะของการนิ่ง นั่นคือ ทุกสิ่งอยู่ในการเคลื่อนไหว ทุกสิ่งกำลังเติบโตหรือไม่ก็กำลังเสื่อมถอย กำลังจากการไม่ดำรงอยู่มาสู่การดำรงอยู่ หรือกำลังผ่านจากการดำรงอยู่ไปสู่การไม่ดำรงอยู่, ดังนั้นดอกไม้ที่ไม่ดอกนี้ เวลาหนึ่งกำลังจากการไม่ดำรงอยู่มาสู่การดำรงอยู่ และเวลานี้กำลังผ่านจากการดำรงอยู่ไปสู่การไม่ดำรงอยู่, นี้เรียกว่าการเคลื่อนไหวที่จำเป็นหรือการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติ และไม่สามารถแยกจากสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย เพราะนี่คือหนึ่งในเงื่อนไขจำเป็นที่แท้ ดังเช่นเงื่อนไขจำเป็นที่แท้ของไฟคือการเผา

600

ดังนี้เป็นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ไม่ว่ากำลังคืบหน้าหรือเสื่อมถอยการเคลื่อนไหวจำเป็นสำหรับการดำรงอยู่, ที่นี้เนื่องด้วยวิญญาณของมนุษย์คงอยู่ต่อไปหลังความตาย วิญญาณต้องคืบหน้าหรือไม่ก็เสื่อมถอย และในภพหน้าการหยุดคืบหน้าเท่ากับการเสื่อมถอย, แต่วิญญาณของมนุษย์ไม่เคยอยู่เหนือระดับชั้นของตนเอง วิญญาณก้าวหน้าภายในระดับชั้นนั้นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ไม่ว่าวิญญาณและสภาวะความเป็นจริงของปีเตอร์จะก้าวหน้าไปไกลแค่ไหน ก็จะไม่วันไปถึงระดับชั้นของสภาวะความเป็นจริงของพระคริสต์ แต่จะก้าวหน้าภายในขีดจำกัดในตัวของตนเองเท่านั้น

601

ดังนี้เจ้าเห็นได้ว่า แรธาตุนี้ไม่ว่าจะก้าวหน้าไปมากแค่ไหนก็ยังอยู่ในระดับชั้นของตนเอง ตัวอย่างเช่น เจ้าไม่สามารถทำให้พลังนี้มีสภาวะที่มีพลังการมองเห็น, ดวงจันทร์ไม่ว่าจะก้าวหน้าไปอย่างไรก็ไม่มีการกลายเป็นดวงอาทิตย์ที่เรืองรอง และจุดโคจรไกลสุดและใกล้สุดของดวงจันทร์จากโลกจะอยู่ภายในระดับชั้นของตนเองเสมอ อัครสาวกทั้งหลายไม่ว่าจะก้าวหน้าไปไกลแค่ไหนก็ไม่มีการกลายเป็นพระคริสต์, เป็นความจริงว่าท่านสามารถกลายเป็นเพชร แต่ทั้งสองต่างก็อยู่ในระดับชั้นของแร่ธาตุ และส่วนประกอบของทั้งสองเหมือนกัน

64. สถานะของมนุษย์และความก้าวหน้าของมนุษย์หลังความตาย [The Station of Man and His Progress after Death]

602

เมื่อเราตรวจสอบทุกสิ่งด้วยดวงตาที่เห็นแจ้ง เราสังเกตเห็นว่าทุกสิ่งโดยทั่วไปถูกจำกัดอยู่ที่สามจำพวก : แร่ธาตุ พืชผักและสัตว์ ดังนั้นสิ่งมีชีวิตมีสามจำพวก และแต่ละจำพวกมีสายพันธุ์ที่สัมพันธ์กับตน, มนุษย์คือสายพันธุ์ที่ประเสริฐสุดตรงที่มนุษย์ผสมผสานความสมบูรณ์ของทุกจำพวก นั่นคือ มนุษย์มีร่างกาย พลังการเติบโต และพลังการรับรู้ของประสาทสัมผัส, อย่างไรก็ตามที่เหนือกว่าความสมบูรณ์ของแร่ธาตุ พืชผักและสัตว์ มนุษย์ยังครอบครองความสมบูรณ์พิเศษที่สิ่งอื่นไม่มี กล่าวคือความสมบูรณ์ของปัญญา ดังนั้นมนุษย์คือสิ่งประเสริฐสุดของสิ่งทั้งหมดที่ดำรงอยู่

603

มนุษย์อยู่ในระดับขั้นสุดท้ายของกายภาวะวัตถุและอยู่ที่จุดเริ่มต้นของสภาวะธรรม นั่นคือ มนุษย์อยู่ที่จุดจบของความไม่สมบูรณ์และจุดเริ่มต้นของความสมบูรณ์ มนุษย์อยู่ที่ระดับขั้นไกลสุดของความมืดและจุดเริ่มต้นของแสงสว่าง, นั่นเองที่ทำให้สถานะของมนุษย์ถูกกล่าวว่าเป็นจุดจบของกลางคืนและจุดเริ่มต้นของกลางวัน ซึ่งหมายความว่ามนุษย์ห้อมล้อมทุกระดับขั้นของความไม่สมบูรณ์ และมีศักยภาพครอบครองทุกระดับขั้นของความสมบูรณ์, มนุษย์มีทั้งด้านความเป็นสัตว์และด้านความเป็นเทพ และบทบาทของผู้บรมคือการฝึกฝนวิญญาณของมนุษย์จนความเป็นเทพมีอิทธิพลเหนือความเป็นสัตว์, ดังนั้นหากพลังสวรรค์ในมนุษย์ซึ่งคือสิ่งเดียวกันกับความสมบูรณ์ มีอิทธิพลเหนือกว่าพลังซาตานซึ่งคือความไม่สมบูรณ์อย่างสิ้นเชิง มนุษย์จะกลายเป็นสิ่งประเสริฐสุดของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แต่หากกลับกัน มนุษย์จะกลายเป็นสิ่งต่ำช้าที่สุดของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง, นั่นเองที่ทำให้มนุษย์คือจุดจบของความไม่สมบูรณ์และจุดเริ่มต้นของความสมบูรณ์

604

ไม่มีสายพันธุ์อื่นใดในสรรพโลกที่ความแตกต่าง ความเด่นพิเศษ ความตัดกันและความตรงกันข้ามดังกล่าวเป็นที่เห็นได้อย่างในมนุษย์ ตัวอย่างเช่น บนมนุษย์นี้เองที่แสงสว่างที่โชติช่วงของพระเจ้าเป็นเจ้าสาดมา ดังเช่นที่สาดมายังพระคริสต์ จงดูว่ามนุษย์รุ่งโรจน์และประเสริฐอย่างไร! ในเวลาเดียวกันมนุษย์บุชาก่อนหิน ต้นไม้และก้อนดินเหนียว จงดูว่ามนุษย์นำเวทนาเพียงไรที่จุดหมายการบูชาของเขาคือระดับขั้นต่ำสุดของการดำรงอยู่ นั่นคือ ก้อนหินและก้อนดินที่ไร้ชีวิต ภูเขา ป่าและต้นไม้! มีความน่าเวทนาใดสำหรับมนุษย์หรือที่มากกว่าการบูชาสิ่งที่ต่ำสุดของสิ่งทั้งปวง?

605

ยิ่งไปกว่านั้นความรู้คือคุณสมบัติหนึ่งของมนุษย์ ความเขลา ก็เช่นกัน วาจาสุดท้ายคือ คุณสมบัติหนึ่งของมนุษย์ ความจอมปลอมก็เช่นกัน และนี่เป็นความจริง เช่นเดียวกันสำหรับความไว้วางใจได้และการทรยศ ความยุติธรรมและการใช้อำนาจบาตรใหญ่, กล่าวโดยย่อ ความสมบูรณ์และคุณความดีทุกอย่างอีกทั้งความเลวทรามทุกอย่าง คือคุณสมบัติหนึ่งของมนุษย์, ทำนองเดียวกันจงพิจารณาดูความแตกต่างที่มีอยู่ในหมู่สมาชิกทั้งหลายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ พระคริสต์อยู่ในรูปของมนุษย์ และกายาฟาสก็เช่นกัน, พระโมเสสคือมนุษย์คนหนึ่ง และฟาโรห์ก็เช่นกัน เอเบลคือชายคนหนึ่งและเคนก็เช่นกัน พระบาฮาอูลลาห์คือมนุษย์คนหนึ่ง และยาห์ยา^[1] ก็เช่นกัน, นั่นเองที่ทำให้มนุษย์ถูกกล่าวว่าเป็นเครื่องหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า นั่นคือ มนุษย์คือคัมภีร์แห่งสรรพโลก เพราะความลึกลับทั้งปวงของจักรวาลถูกพบอยู่ในมนุษย์ หากมนุษย์มาอยู่ภายใต้เงาของผู้อบรมที่แท้จริง และได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้อง มนุษย์จะกลายเป็นมณีของมณีทั้งหลาย แสงสว่างของแสงสว่างทั้งหลาย วิญญาณของวิญญาณทั้งหลาย มนุษย์จะกลายเป็นศูนย์รวมของพระพรสวรรค์ เป็นบ่อเกิดของคุณลักษณะทางจิตวิญญาณทั้งหลาย เปียอุทัยสถานของแสงสว่างสวรรค์ เป็นผู้รับแรงบันดาลใจจากพระผู้เป็นเจ้า, อย่างไม่รู้ก็ตามหากมนุษย์ถูกพรากจากการอบรมนี้ มนุษย์จะกลายเป็นรูปกายของคุณสมบัติทั้งหลายของซาตาน เป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์ของความเลวทรามของสัตว์ และเป็นบ่อเกิดของสิ่งทั้งปวงที่กดขี่และมีดমন

606

นี่คือเหตุผลของการมาปรากฏของศาสนทูตทั้งหลาย : เพื่อที่จะอบรมมนุษยชาติ เพื่อว่าถ่านก้อนนี้จะกลายเป็นเพชร และต้นไม้ที่ไม่ออกผลนี้จะได้รับการต่อกิ่งและออกผลไม้ออกหวานและอร่อยที่สุด, และหลังจากที่บรรลุถึงสถานะที่ประเสริฐสุดในโลกของมนุษยชาติ ความก้าวหน้าต่อไปสามารถทำได้เฉพาะในระดับขั้นทั้งหลายของความสมบูรณ์ แต่ไม่ใช่ในสถานะ เพราะระดับขั้นทั้งหลายมีขีดจำกัด แต่ความสมบูรณ์สวรรค์ไม่มีขีดจำกัด

607

ทั้งก่อนและหลังการทิ้งร่างกายที่เป็นธาตุนี้ไป วิญญาณของมนุษย์ก้าวหน้าไปในความสมบูรณ์แต่ไม่ใช่ก้าวหน้าในสถานะ ความก้าวหน้าของสรรพสิ่งมาถึงจุดสูงสุดในมนุษย์ที่สมบูรณ์ และไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ดำรงอยู่ : เมื่อมาถึงสถานะความเป็นมนุษย์ มนุษย์สามารถก้าวหน้าต่อไปในความสมบูรณ์ทั้งหลายเท่านั้น ไม่ใช่ก้าวหน้าในสถานะ เพราะไม่มีสถานะใดที่สูงกว่าสถานะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ที่มนุษย์สามารถพบทางผ่านไปถึง, มนุษย์สามารถก้าวหน้าภายในสถานะ

¹ มีร์ซา ยาห์ยาน้องชายต่างมารดาและศัตรูที่เปิดเผยตัวของพระบาฮาอูลลาห์

ความเป็นมนุษย์เท่านั้น เนื่องด้วยความสมบูรณ์ของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัด ดังนั้นไม่ว่ามนุษย์จะมีวิชาเพียงไร ก็เป็นไปได้เสมอที่จะจินตนาการถึงผู้ที่มีวิชามากกว่า

608

และเนื่องด้วยความสมบูรณ์ของความเป็นมนุษย์ไม่มีขีดจำกัด มนุษย์สามารถคืบหน้าในความสมบูรณ์เหล่านี้เช่นกันภายหลังที่จากโลกนี้ขึ้นไป

65. ความศรัทธาและผลงาน

[Faith and Works]

609

คำถาม : เป็นที่กล่าวไว้ในคิตาบีอัคคัส "...ใครก็ตามที่ถูกพรากจากความดีงามดังกล่าวคือผู้ที่หลงทาง แม้ว่าเขาจะเป็นต้นกำเนิดของการกระทำที่ชอบธรรมทุกประการ" ^[1] อะไรคือความหมายของวณะท่อนนี้?

610

คำตอบ : ความหมายของวณะท่อนี้คือ รากฐานของความดีและความรอดพ้นคือการยอมรับพระผู้เป็นเจ้า และการกระทำที่ดีงามซึ่งเป็นผลของความศรัทธา มาจากการยอมรับนี้

611

หากมาไม่ถึงการยอมรับนี้ มนุษย์ยังคงถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า และเนื่องด้วยมนุษย์ถูกม่านปิดกั้น ผลงานที่ดีทั้งหลายของเขาไม่บังเกิดผลบริบูรณ์ตามที่ปรารถนา วณะท่อนี้ไม่ได้หมายความว่า บรรดาผู้ที่ถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้าเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ทำความดีหรือผู้ทำความสามานย์ นี้หมายความว่ารากฐานคือการยอมรับพระผู้เป็นเจ้า และการทำดีทั้งหลายมาจากความรู้นี้, กระนั้นเป็นที่แน่นอนว่าในหมู่ผู้ที่ถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า มีความแตกต่างระหว่างผู้ทำความดีกับคนบาปและผู้ทำความชั่วร้าย, เพราะดวงวิญญาณที่ถูกม่านปิดกั้นที่ได้รับการประสาทด้วยอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตนที่ดีคู่ควรกับการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้า ขณะที่คนบาปที่ถูกม่านปิดกั้นและมีอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตนที่เลว จะถูกพรากจากความอารีและพระพรของพระผู้เป็นเจ้า ความแตกต่างอยู่ตรงนี้

¹ "หน้าที่ประการแรกที่พระผู้เป็นเจ้าบัญญัติไว้สำหรับคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์คือ การยอมรับพระผู้เป็นอรุณทัยแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์และบ่อเกิดแห่งกฎของพระองค์ พระผู้เป็นตัวแทนความเป็นเจ้าทั้งในราชอาณาจักรแห่งความมุ่งหมายของพระองค์และในสรรพโลก, ใครก็ตามที่ทำหน้าที่นี้สำเร็จได้บรรลุถึงความดีงามทั้งปวง และใครก็ตามที่ถูกพรากจากความดีงามดังกล่าวคือผู้ที่หลงทาง แม้ว่าเขาจะเป็นต้นกำเนิดของการกระทำที่ชอบธรรมทุกประการ" (คิตาบีอัคคัส ย่อหน้าที่ 1)

612

ดังนั้นวณะที่วิสุทธิท่อนนี้หมายความว่า การกระทำดีโดยลำพังโดยปราศจากการยอมรับพระผู้เป็นเจ้าของ ไม่สามารถนำไปสู่การไถ่บาปนิรันดร์ ความสำเร็จและความรอดพ้นอนันต์ และการเข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของ [1]

66. การคงอยู่ของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลหลังจากความตายของร่างกาย

[The Subsistence of the Rational Soul after the Death of the Body]

613

คำถาม : หลังจากที่ร่างกายถูกทิ้งและจิตบินขึ้นไป วิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลจะคงอยู่โดยสิ่งใด? ขอให้เรสมมติว่าวิญญาณทั้งหลายที่ได้รับการเกื้อหนุนโดยพรที่หลั่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ บรรลุถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงและชีวิตนิรันดร์ แต่อะไรเกิดขึ้นกับวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลผู้ซึ่งถูกมานปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้าของ?

614

คำตอบ : บางคนถือว่าร่างกายคือแก่นสารและดำรงอยู่ด้วยตัวเอง และวิญญาณเกิดขึ้นโดยบังเอิญและดำรงอยู่โดยแก่นสารของร่างกาย อย่างไรก็ตามความจริงคือวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลคือแก่นสารและร่างกายดำรงอยู่โดยแก่นสารนี้ หากสิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญกล่าวคือร่างกาย ถูกทำลาย แก่นสารซึ่งคือวิญญาณยังคงอยู่

615

ประการที่สอง วิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลหรือจิตของมนุษย์ ไม่ได้ดำรงอยู่โดยการอยู่ในตัวของร่างกายนี้ กล่าวคือไม่ได้เข้ามาในร่างกาย เพราะการอยู่ในตัวและการเข้าเป็นลักษณะเฉพาะตัวของร่างกาย และวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลวิสุทธิเหนือสิ่งนี้ วิญญาณไม่เคยเข้ามาในร่างกายนี้เพื่อจะเริ่มต้น และไม่จำเป็นต้องมีที่พักอาศัยอื่นเมื่อจากร่างกายนี้ ไม่ ความเชื่อมโยงของจิตกับร่างกายเป็นดังเช่นความเชื่อมโยงของตะเกียงนี้กับกระจก หากกระจกถูกขัดเงาและสมบูรณ์ แสงสว่างของตะเกียงจะปรากฏในกระจก และหากกระจกแตกหรือถูกฝุ่นจับ แสงสว่างยังคงถูกปกปิด

616

วิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลกล่าวคือจิตของมนุษย์ ไม่ได้ลงมาในร่างกายนี้หรือดำรงอยู่โดยร่างกายเพื่อจะเริ่มต้น จนจำเป็นต้องอาศัยแก่นสารบางอย่างหลังจากที่ส่วนประกอบของร่างกายแยกตัวออก ในทางตรงกันข้ามวิญญาณที่สามารถใช้

¹ ดุบทที่ 84 สำหรับการอภิปรายเรื่องนี้อย่างบริบูรณ์กว่า

เหตุผลคือแก่นสารซึ่งร่างกายขึ้นกับแก่นสารนี้, วิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลได้รับการประสาทความเป็นปัจเจกตั้งแต่เริ่มต้น และหาได้ความเป็นปัจเจกมาโดยการเป็นสื่อกลางร่างกาย, อย่างมากที่สุดที่กล่าวได้คือ ความเป็นปัจเจกและอัตลักษณ์ของวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผลอาจแข็งแกร่งขึ้นในโลกนี้ และวิญญาณอาจก้าวหน้าและบรรลุถึงระดับขั้นต่างๆ ของความสมบูรณ์ หรือไม่ก็คงอยู่ในหุบเหวลึกที่สุดแห่งความเขลา และถูกม่านปิดกั้นและพรากจากการมองเห็นเครื่องหมายทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

617

คำถาม : จิตของมนุษย์กล่าวคือวิญญาณที่สามารถใช้เหตุผล สามารถก้าวหน้าโดยวิธีใดเมื่อไปจากโลกที่เป็นสังขารนี้

618

คำตอบ : ความก้าวหน้าของวิญญาณของมนุษย์ในภพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า หลังจากที่มีความเชื่อมโยงของวิญญาณกับร่างกายถูกตัดขาด เป็นไปโดยกรุณาธิคุณและความอารีของพระผู้เป็นนายทั้งสิ้น หรือไม่ก็โดยการวิงวอนและการอธิษฐานของวิญญาณอื่นๆ หรือไม่ก็โดยการบริจาคอย่างมีนัยสำคัญและกุศลกิจที่กระทำในนามของวิญญาณนั้น

619

คำถาม : อะไรเกิดขึ้นกับเด็กๆ ที่ตายก่อนถึงอายุที่บรรลุวุฒิภาวะ หรือก่อนกำหนดเวลาตลอด?

620

คำตอบ : ทารกเหล่านี้ดำรงอยู่ภายใต้เงาแห่งการบริหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และเนื่องด้วยพวกเขาไม่ได้กระทำความบาปใดๆ และไม่เปราะเปื้อนมลทินของโลกของธรรมชาติ พวกเขาจะกลายเป็นผู้สำแดงความอารีสวรรค์ และดวงตาแห่งความเมตตาสวรรค์จะแวบมองมาที่พวกเขา

67. ชีวิตนิรันดรและการเข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

[Eternal Life and Entrance into the Kingdom of God]

621

เจ้าได้ถามเกี่ยวกับชีวิตนิรันดรและการเข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้รับการกล่าวถึงให้เห็นว่าเป็น "สวรรค์" แต่เป็นการแสดงด้วยถ้อยคำและความคล้ายคลึง ไม่ใช่ถ้อยแถลงตามจริงหรือความเป็นจริง เพราะอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ใช่สถานที่ทางโลก แต่วิสุทธิพ้นจากกาลเวลาและสถานที่ เป็นอาณาจักรของวิญญาณ เป็นภพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเป็นที่ตั้ง

ของอติปไตยของพระผู้เป็นนายผู้ทรงมหิทธานุภาพ, อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของผู้อยู่เหนือร่างกายและทุกสิ่งที่มีรูปร่าง เป็นอิสระและวิสุทธิพ้นจากการคาดเดาที่เหลวไหลของมนุษย์ เพราะการถูกจำกัดอยู่กับสถานที่ที่เป็นลักษณะเฉพาะของร่างกาย ไม่ใช่วิญญาณ กาลเวลาและสถานที่ห่อหุ้มร่างกาย ไม่ได้ห่อหุ้มปัญญาและวิญญาณ

622

จงสังเกตดูว่าร่างกายของมนุษย์อยู่บนพื้นที่ยึด ครองพื้นดินไม่มากกว่าสองคืบ แต่วิญญาณและปัญญาของมนุษย์เดินทางข้ามทุกประเทศและภูมิภาค และแม้แต่ความกว้างใหญ่ของนภาที่ไร้ขอบเขต ห่อหุ้มทุกสิ่งที่ยังดำรงอยู่ ค้นพบสิ่งต่างๆ ในท้องฟ้าเบื้องบนและห้วงจักรวาลที่หาที่สุดมิได้, นี่เป็นเพราะว่าวิญญาณไม่มีสถานที่ วิญญาณคือสภาวะความเป็นจริงที่ไร้สถานที่ และสำหรับวิญญาณโลกและสวรรค์คือสิ่งเดียวกัน เนื่องด้วยวิญญาณค้นพบสิ่งต่างๆ ทั้งในโลกและสวรรค์, แต่ร่างกายถูกจำกัดด้วยพื้นที่และไม่ตระหนักในสิ่งที่อยู่เหนือจากนั้น

623

ที่นี่ชีวิตมีสองชนิด : ชีวิตของร่างกายและชีวิตของวิญญาณ ชีวิตของร่างกายอยู่ในชีวิตทางกาย แต่ชีวิตของวิญญาณคือการดำรงอยู่ทางธรรม ซึ่งอยู่ที่การได้รับกรุณาธิคุณของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของ และได้รับพลังชีวิตโดยลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ถึงแม้ว่าชีวิตทางกายมีการดำรงอยู่ กระนั้นในสายตาของดวงวิญญาณบริสุทธิ์และมีธรรมในจิตใจ ชีวิตทางกายคือการไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงและความตาย, ดังนั้นมนุษย์ดำรงอยู่และหिनก่อนนี้ก็ดำรงอยู่ แต่ช่างเป็นความแตกต่างเพียงไรระหว่างการดำรงอยู่ของมนุษย์และการดำรงอยู่ของหิน! ถึงแม้ว่าก่อนหินดำรงอยู่ เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์ หินไม่ดำรงอยู่

624

สิ่งที่ "ชีวิตนิรันดร์" หมายถึงคือการได้รับกรุณาธิคุณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังเช่นดอกไม้ได้รับของขวัญและสายลมของฤดูใบไม้ผลิ, จงสังเกตดูว่าในตอนเริ่มต้นดอกไม้ไม่มีชีวิตของแร่ธาตุทั้งหมด กระนั้นโดยการมาถึงของฤดูใบไม้ผลิ การพลังของวสันตฤดูที่หลังไหลลงมาและความร้อนของดวงอาทิตย์ที่ส่องแสง ดอกไม้พบอีกชีวิตหนึ่งและปรากฏขึ้นมาด้วยพลังชีวิต ความเนียนและกลิ่นหอมที่สุด เมื่อเปรียบกับชีวิตหลัง ชีวิตแรกของดอกไม้เป็นดังเช่นความตาย

625

ความหมายของเราคือ ชีวิตของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของคือชีวิตของวิญญาณ และคือชีวิตที่นิรันดร์ วิสุทธิเหนือกาลเวลาและสถานที่ ดังเช่นวิญญาณของมนุษย์ที่ไม่มีสถานที่, เพราะหากเจ้าค้นหาตัวร่างกายของมนุษย์ เจ้าจะไม่สามารถพบสถานที่หรือตำแหน่งที่ตั้งเฉพาะสำหรับวิญญาณ, วิญญาณไม่มีสถานที่และไม่มีรูป

กายอย่างสิ้นเชิง แต่มีความเชื่อมโยงกับร่างกายดังเช่นดวงอาทิตย์มีความเชื่อมโยงกับกระจกนี้, ดวงอาทิตย์ไม่ได้ครองสถานที่ภายในกระจก แต่มีความเชื่อมโยงกับกระจก, เช่นเดียวกันภพของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าวิสุทธิเหนือทุกสิ่งที่เห็นได้ด้วยตาหรือรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสอื่นๆ เช่นการได้ยิน การได้กลิ่น การรับรส หรือการสัมผัส

626

เช่นนั้นปัญญาที่อาศัยอยู่ในมนุษย์และมีการดำรงอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย เราสามารถพบที่ไหนในตัวเขา? หากเจ้าตรวจสอบร่างกายมนุษย์ด้วยดวงตา หูหรือประสาทสัมผัสอื่นๆ เจ้าจะหาปัญญาไม่พบถึงแม้ว่าปัญญาดำรงอยู่อย่างชัดเจน, ดังนั้นปัญญาไม่มีสถานที่ถึงแม้ว่าปัญญาเชื่อมโยงกับสมอง ดังนั้นปัญญาอยู่กับอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ทำนองเดียวกันความรักไม่มีสถานที่แต่ความรักเชื่อมโยงกับหัวใจ, และเช่นเดียวกันอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีสถานที่แต่เชื่อมโยงกับสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์

627

การเข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นไปโดยความรักของพระผู้เป็นเจ้า การปล่อยวาง ความวิสุทธิและมีธรรม วาจาสัตย์และความบริสุทธิ์ โดยความแน่วแน่และความศรัทธาและการเสียสละตนเอง

628

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนจากคำอธิบายเหล่านี้ว่ามนุษย์เป็นอมตะและนิรันดร์ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า ถนอมความรักของพระองค์ บรรลุถึงความมั่นใจ ได้รับชีวิตที่วิสุทธินั้นซึ่งเราเรียกว่าชีวิตนิรันดร์ แต่บรรดาผู้ที่ถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าพวกเขาจะได้รับการประสาทด้วยชีวิต กระนั้นพวกเขามีชีวิตอยู่ในความมืดและเมื่อเทียบกับชีวิตของศาสนิกชน ชีวิตของพวกเขาไม่ดำรงอยู่

629

ตั้งนี้ดวงตามีชีวิตและเล็บมือก็มีชีวิตเช่นกัน แต่เมื่อสัมพันธ์กับชีวิตของดวงตา ชีวิตของเล็บมือไม่ดำรงอยู่, หิ้งหินและมนุษย์ดำรงอยู่ แต่เมื่อสัมพันธ์กับมนุษย์ หินไม่ดำรงอยู่หรือมีชีวิต, เพราะเมื่อมนุษย์ตายและร่างกายของเขาเสื่อมสลายและถูกทำลาย กลายเป็นเหมือนหิน พื้นดินและแร่ธาตุ, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าถึงแม้ว่าแร่ธาตุดำรงอยู่ เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์ แร่ธาตุไม่ดำรงอยู่

630

ทำนองเดียวกันดวงวิญญาณทั้งหลายที่ถูกม่านปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าดำรงอยู่ในโลกนี้และในโลกหน้า เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ที่วิสุทธิของบุตรหลานของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ดำรงอยู่และถูกลืมน

68. ชะตาสองชนิด

[Two Kinds of Fate]

631

คำถาม : ชะตาที่ถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเป็นสิ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้หรือ? หากเป็นเช่นนี้จะมีประโยชน์หรือได้อะไรจากการหาทางหลีกเลี่ยงชะตา?

632

คำตอบ : ชะตามีสองชนิด : ชนิดหนึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และอีกชนิดหนึ่งขึ้นกับเงื่อนไขหรือดังที่เป็นที่กล่าวว่า จวนจะเกิดขึ้น, ชะตาที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้คือสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยน ขณะที่ชะตาที่ขึ้นกับเงื่อนไขคือสิ่งที่อาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น, ดังนั้นชะตาที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้สำหรับตะเกียงนี้คือน้ำมันของตะเกียงจะถูกเผาและใช้หมด ดังนั้นการดับของตะเกียงในที่สุดนั้นแน่นอน และเป็นไปไม่ได้ที่จะเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนผลสุดท้ายนี้ เพราะดังกล่าวคือชะตาที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของตะเกียง, ทำนองเดียวกันพลอย่างหนึ่งถูกสร้างขึ้นมาร่างกายของมนุษย์ ซึ่งเมื่อพร่องและถูกใช้หมด จะนำไปสู่การเสื่อมสลายของร่างกายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, นี่เป็นดังเช่นน้ำมันในตะเกียงนี้ : หลังจากที่น้ำมันถูกเผาและใช้หมด ตะเกียงจะดับอย่างแน่นอน

633

แต่ชะตาที่ขึ้นกับเงื่อนไขอาจเปรียบได้กับสิ่งนี้ : ขณะที่ยังมีน้ำมันเหลืออยู่ ลมที่รุนแรงพัดมาและทำให้ตะเกียงดับ ชะตานี้ขึ้นกับเงื่อนไข, เป็นการดีที่จะหลีกเลี่ยงชะตานี้ ปกป้องตนเองจากชะตานี้ คอยระวังและรอบคอบ, แต่ชะตาที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ซึ่งเป็นเหมือนการพร่องของน้ำมันในตะเกียง ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนหรือยืดเวลา นี้ถูกกำหนดล่วงหน้าให้เกิดขึ้น และตะเกียงจะดับอย่างไม่ต้องสงสัย

69. อิทธิพลของดวงดาวและความเกี่ยวโยงกันของทุกสิ่ง

[The Influence of the Stars and the Interconnectedness of All Things]

634

คำถาม : ดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้ามีอิทธิพลทางจิตวิญญาณต่อวิญญาณของมนุษย์หรือไม่?

635

คำตอบ : ดวงดาวบางดวงบนท้องฟ้ามีอิทธิพลทางกายภาพต่อโลกและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนโลก ซึ่งเป็นที่ชัดเจนและเห็นได้และไม่จำเป็นต้องมีการอธิบาย, จงพิจารณาดูดวงอาทิตย์ซึ่งหล่อเลี้ยงโลกและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลกโดยการ

ช่วยเหลือของภรรยานาคของคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ที่จริงแล้วหากมิใช่เพราะแสงสว่างและความร้อนของดวงอาทิตย์ ทุกสิ่งบนโลกย่อมยุติการดำรงอยู่ทั้งหมด

636

ในเรื่องของอิทธิพลทางจิตวิญญาณ ถึงแม้ว่าจะดูเหมือนว่าแปลกที่ดวงดาวเหล่านี้มีอิทธิพลทางจิตวิญญาณต่อโลกของมนุษย์ กระนั้นหากเจ้าใคร่ครวญดูเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง เจ้าจะไม่ประหลาดใจมากนัก, อย่างไรก็ตามความหมายของเราไม่ใช่ว่า สิ่งที่นักดาราศาสตร์ในอดีตอนุมานจากการเคลื่อนไหวของดวงดาวและดาวนพเคราะห์ทั้งหลายนั้นถูกต้อง เพราะการอนุมานเหล่านี้เป็นเพียงสิ่งที่สร้างขึ้นมาจากจินตนาการ ซึ่งมีจุดกำเนิดมาจากพระชาวอียิปต์ อัสซีเรียนและคัลเดียน หรือมีต้นตอมาจากการคาดเดาอย่างเหลวไหลของชาวฮินดู และความมกมายของชาวกรีก ชาวโรมันและบรรดาผู้บูชาดวงดาวอื่นๆ เสียมากกว่า, แต่ความหมายของเราคือ จักรวาลที่ไม่มีสิ้นสุดนี้เป็นเหมือนร่างกายของมนุษย์ และส่วนต่างๆ ของจักรวาลเกี่ยวโยงกันและกันและเชื่อมโยงกันด้วยความสมบูรณ์ที่สุด, นั่นคือ ดังที่ส่วนต่างๆ แขนขาและอวัยวะทั้งหลายของร่างกายของมนุษย์เกี่ยวโยงกันและกัน ช่วยเหลือเสริมความแข็งแกร่งและมีอิทธิพลต่อกันและกัน เช่นเดียวกันส่วนต่างๆ และสมาชิกทั้งหลายของจักรวาลที่ไม่มีสิ้นสุดนี้เกี่ยวโยงกันอยู่ และมีอิทธิพลต่อกันและกันทางจิตวิญญาณและทางกาย, ตัวอย่างเช่นดวงตาเห็น และร่างกายทั้งหมดถูกระทบ หูได้ยิน และทุกแขนขาและอวัยวะถูกปลุก ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะสรรพโลกเป็นเสมือนกับบุคคลที่มีชีวิตเช่นกัน, ดังนั้นความเกี่ยวโยงกันและกันที่ดำรงอยู่ระหว่างส่วนต่างๆ ของจักรวาล จำเป็นต้องมีอิทธิพลและส่งผลต่อกันและกัน ไม่ว่าจะทางกายภาพหรือทางจิตวิญญาณ

637

สำหรับผู้ที่ปฏิเสธอิทธิพลทางจิตวิญญาณของสิ่งทั้งหลายทางกาย เราขอกล่าวถึงตัวอย่างอย่างย่อนี้ : เสียงที่นำรินรมย์ นำเสียงที่น่าพิศวงและทำนองที่กลมกลืน คือเหตุบังเอิญที่มีผลต่ออากาศ เพราะเสียงอยู่ที่การสั่นสะเทือนของอากาศ และโดยการสั่นสะเทือนเหล่านี้ เส้นประสาทของแก้วหูถูกกระตุ้นและเกิดการได้ยิน, ที่นี้จงพิจารณาดูว่า การสั่นสะเทือนของอากาศซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุบังเอิญทั้งหลายและนับว่าไม่สำคัญ ดึงดูดจิตใจและทำให้มนุษย์รำเริง และปลุกความรู้สึกของมนุษย์ถึงสุดขีด ทำให้มนุษย์หัวเราะหรือร้องไห้ และสามารถถึงกับชกน้ามมนุษย์ให้พรวดเข้าไปอยู่ในหนทางอันตราย, ดังนั้นจงสังเกตดูความเกี่ยวโยงกันเช่นไรดำรงอยู่ระหว่างจิตของมนุษย์และการสั่นสะเทือนของอากาศ จนการสั่นสะเทือนนั้นสามารถพามนุษย์ไปสู่อีกสภาวะหนึ่ง และมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์ถึงขนาดที่ทำให้เขาสิ้นความอดทนและความสงบของจิตใจ, จงพิจารณาดูว่าสิ่งนี้แปลกเพียงไร เพราะไม่มีสิ่งใดออกมาจากนกร้องและเข้าไปในคนฟัง และกระนั้นเกิดอิทธิพลอันใหญ่หลวงทางจิตวิญญาณ, ดังนั้นความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดนี้ระหว่างสรรพสิ่งถูกกำหนดล่วงหน้าให้ส่งผลและมีอิทธิพลทางจิตวิญญาณ

638

เป็นที่กล่าวถึงแล้วว่า ส่วนต่างๆ และแขนขาของร่างกายของมนุษย์มีอิทธิพลต่อกัน และกัน ตัวอย่างเช่น ดวงตาเห็นและมีผลต่อหัวใจ หูได้ยินและมีอิทธิพลต่อจิตใจพบความสงบ ความคิดขยายออก และอวัยวะทั้งหมดสภาวะแห่งของร่างกายมนุษย์ประสบความสำเร็จ นี่คือการเกี่ยวโยงและความสัมพันธ์กันเช่นไร! และหากความสัมพันธ์ดังกล่าว การส่งผลและอิทธิพลทางจิตวิญญาณดังกล่าว ถูกพบในหมู่อวัยวะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ ซึ่งเป็นเพียงชีวิตหนึ่งในหมู่สิ่งมีชีวิตมากมาย เช่นนั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณและทางกายดำรงอยู่อย่างแน่นอนในหมู่สิ่งมีชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วนในจักรวาล, และถึงแม้ว่าวิธีและศาสตร์ทั้งหลายของเราในปัจจุบันไม่สามารถตรวจสอบความสัมพันธ์เหล่านี้ในหมู่สิ่งมีชีวิตในจักรวาล กระนั้นการดำรงอยู่ของความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นที่ชัดเจนและโต้แย้งไม่ได้

639

สรุป ชีวิตทั้งหมดไม่ว่าโดยทั้งหมดหรือเฉพาะเจาะจง มีความเกี่ยวโยงกันและกัน ตามอัจฉริยภาพสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้า และมีอิทธิพลต่อกันและกัน, หากไม่ได้เป็นเช่นนี้ การจัดระบบที่โอบล้อมทุกสิ่งและการจัดเรียงของการดำรงอยู่ของจักรวาลย่อมรวนและไม่เป็นระเบียบ, และเนื่องด้วยสรรพสิ่งเกี่ยวโยงกันและกันอย่างไม่บกพร่อง สิ่งเหล่านี้จึงเป็นระเบียบ ถูกจัดเรียงและทำให้สมบูรณ์อย่างดี

640

เรื่องนี้ควรได้รับการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน และจำเป็นต้องเอาใจใส่อย่างรอบคอบและใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง

70. เจตจำนงที่อิสระและขีดจำกัด

[Free Will and its Limits]

641

คำถาม : มนุษย์มีอิสระและไม่ถูกจำกัดในการกระทำทุกอย่างของตน หรือมนุษย์ถูกบีบบังคับและถูกจำกัด?

642

คำตอบ : นี่เป็นหนึ่งในปัญหาที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า และยากจะเข้าใจที่สุด, หากพระผู้เป็นเจ้าประสงค์ เราจะอธิบายเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่เริ่มต้นอาหารกลางวันอีกวัน สำหรับตอนนี้เราจะอธิบายอย่างย่อไม่ก็คำดังต่อไปนี้

643

บางเรื่องขึ้นกับเจตจำนงที่อิสระของมนุษย์อย่างเช่น การกระทำด้วยความยุติธรรมและเป็นธรรม หรือด้วยความอยุติธรรมและสามานย์ กล่าวคือ การเลือกทำความดี

หรือทำความชั่วร้าย, เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่าเจตจำนงของมนุษย์มีความสำคัญยิ่งในการกระทำเหล่านี้ แต่มีบางเรื่องที่มีมนุษย์ถูกบีบและบังคับอย่างเช่น การนอน ความตาย ความเจ็บป่วย ความเสื่อมถอยพลังความสามารถ เคราะห์ร้ายและความสูญเสียทางวัตถุ สิ่งเหล่านี้ไม่ขึ้นกับเจตจำนงของมนุษย์ และมนุษย์ไม่ต้องให้เหตุผลสำหรับสิ่งเหล่านี้ เพราะมนุษย์ถูกบีบบังคับให้ทนสิ่งเหล่านี้ แต่มนุษย์มีอิสระในการเลือกทำความดีและความชั่วร้าย และทำสิ่งดังกล่าวตามความสมัครใจของตนเอง

644

ตัวอย่างเช่นหากมนุษย์ต้องการ มนุษย์สามารถใช้เวลาในการสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า และหากเขาปรารถนา เขาสามารถหมกมุ่นอยู่กับสิ่งอื่นนอกจากพระองค์, เขาสามารถจุดเทียนแห่งหัวใจของตนด้วยเปลวไฟแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า และกลายเป็นผู้ปรารถนาดีของโลก หรือเขาอาจกลายเป็นศัตรูของมวลมนุษยชาติ หรือมีใจเสาะหาสิ่งทั้งหลายทางโลก มนุษย์สามารถเลือกที่จะมีความยุติธรรมหรืออยุติธรรม กรรมและการกระทำเหล่านี้ทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์เอง และดังนั้นมนุษย์ต้องให้คำอธิบายการกระทำดังกล่าว

645

แต่อีกคำถามหนึ่งตามมา : สภาวะของมนุษย์เป็นสภาวะแห่งการช่วยตัวเองไม่ได้ อย่างสิ้นเชิงและความยากจนอย่างแท้จริง, อำนาจและอำนาจเป็นของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ความประเสริฐขึ้นและต่ำลงของมนุษย์ขึ้นกับพระประสงค์และจุดประสงค์ของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด ดังนั้นเป็นที่กล่าวไว้ในกอสเปว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนคนปั้นหม้อที่ทำ "ภาชนะหนึ่งให้มีเกียรติ และอีกภาชนะหนึ่งให้เสียเกียรติ" ^[1] ที่นี้ภาชนะที่เสียเกียรติไม่มีสิทธิ์ที่จะตำหนิคนปั้นหม้อว่า "ทำไมท่านไม่ทำข้าให้เป็นถ้วยที่ล้ำค่าที่จะถูกส่งผ่านจากมือหนึ่งไปสู่อีกมือหนึ่ง" ความหมายของวาทะเหล่านี้คือ วิญญาณทั้งหลายครองสถานะต่างกัน สิ่งที่ครองสถานะต่ำที่สุดของการดำรงอยู่เช่นแร่ธาตุ ไม่มีสิทธิ์ที่จะคัดค้านโดยกล่าวว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ทำไมท่านไม่ให้ความสมบูรณ์ของพืชแก่ข้า?" ท่านเองเดียวกันพืชไม่มีสิทธิ์ที่จะประท้วงว่าตนไม่ได้ความสมบูรณ์ของอาณาจักรสัตว์ และท่านเองคล้ายกันไม่เหมาะสมสำหรับสัตว์ที่จะบ่นว่าตนขาดความสมบูรณ์ของมนุษย์, ไม่ สิ่งทั้งหมดเหล่านี้มีความสมบูรณ์ในระดับขั้นของตนเอง และต้องพยายามบรรลุความสมบูรณ์ในระดับขั้นนั้น, ดังที่เรากล่าวไว้ก่อนนี้ สิ่งที่อยู่ในตำแหน่งด้อยกว่าไม่มีสิทธิ์หรือคุณสมบัติที่จะไฝฝืนสถานะและความสมบูรณ์ของสิ่งที่เหนือกว่า แต่ต้องก้าวหน้าภายในระดับขั้นของตนเอง ^[2]

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล โรม 9:21

² ดุบทที่ 32, 62, และ 63

646

ยิ่งไปกว่านั้นการอยู่นิ่งหรือเคลื่อนไหวของมนุษย์ในตัวเองขึ้นกับความเกื้อกูลของพระผู้เป็นเจ้า หากความช่วยเหลือนี้ไม่มาถึงมนุษย์ มนุษย์จะไม่สามารถทำความดีหรือความชั่วร้าย แต่เมื่อความช่วยเหลือของพระผู้เป็นนายผู้ทรงอารีประทานชีวิตให้แก่มนุษย์ มนุษย์สามารถทำทั้งความดีและความชั่วร้าย และหากความช่วยเหลือนั้นถูกตัดขาด มนุษย์จะไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิง, นั่นเองที่ทำให้ไมความช่วยเหลือและเกื้อหนุนของพระผู้เป็นเจ้าถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย, สภาวะนี้อาจเปรียบได้กับสภาวะของเรือที่เคลื่อนไหวโดยพลังลมหรือไอน้ำ หากพลังนี้ถูกตัดขาด เรือจะไม่สามารถเคลื่อนไหวเลย, กระนั้นก็ตามในทิศทางใดก็ตามที่หางเสือของเรือหันไป พลังไอน้ำขับเคลื่อนเรือไปในทิศทางนั้น หากหางเสือหันไปทางทิศตะวันออก เรือเคลื่อนไปทางตะวันออก หากหางเสียมุ่งไปทางตะวันตก เรือเคลื่อนไปทางทิศตะวันตก การเคลื่อนไหวนี้ไม่ได้เกิดจากเรือเอง แต่มาจากลมหรือไอน้ำ

647

ในลักษณะคล้ายกันการกระทำทั้งหมดของมนุษย์ได้รับการคำนวณโดยพลังความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า แต่การเลือกทำความดีหรือความชั่วร้ายเป็นของมนุษย์เองเท่านั้น, นี่เป็นเหมือนว่ากษัตริย์แต่งตั้งบุคคลหนึ่งให้เป็นผู้ว่าการเมืองหนึ่ง ให้อำนาจเขาเต็มที่แก่เขา และแสดงสิ่งที่ยุติธรรมและอยุติธรรมตามกฎหมายต่อเขา, ที่นี้หากผู้ว่าการกระทำความอยุติธรรม ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยอำนาจของกษัตริย์ กระนั้นกษัตริย์ย่อมไม่ปล่อยความอยุติธรรมของเขาไว้ และหากผู้ว่าการกระทำด้วยความยุติธรรม นี้ย่อมเป็นไปโดยอำนาจของกษัตริย์เช่นกัน และกษัตริย์ย่อมจะยินดีและพอใจกับความยุติธรรมของเขา

648

ความหมายของเราคือ การเลือกความดีและความชั่วร้ายเป็นของมนุษย์ แต่ในทุกสภาพแวดล้อมมนุษย์ขึ้นกับความช่วยเหลือที่คำนวณชีวิตโดยการบริหารของพระผู้เป็นเจ้า, อธิปไตยของพระผู้เป็นเจ้านั้นยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง และทุกคนเป็นเชลยในเงื้อมมือแห่งอำนาจของพระองค์ คนรับใช้ไม่สามารถทำอะไรตามเจตจำนงของตนเองโดยลำพัง พระผู้เป็นเจ้าทรงมหิทธานุภาพและทรงอำนาจสูงสุด และทรงประทานความช่วยเหลือของพระองค์ให้แก่สรรพสิ่งทั้งปวง

649

คำถามนี้ได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนและกระจ่างแล้ว

71. การเปิดเผยทางจิตวิญญาณ

[Spiritual Disclosures]

650

คำถาม : ประชาชนบางคนเชื่อว่าตนประสบกับการเปิดเผยทางจิตวิญญาณ นั่นคือพวกเขาสนทนากับวิญญาณทั้งหลาย นี่เป็นอย่างไร?

651

คำตอบ : การเปิดเผยทางจิตวิญญาณมีสองชนิด : หนึ่งซึ่งมักเป็นที่กล่าวถึงในหมู่ชนชาติอื่นๆ เป็นเพียงจินตนาการ อีกชนิดหนึ่งเป็นนิมิตทางจิตวิญญาณที่แท้จริง อย่างเช่นการเปิดเผยพระธรรมของไอซายา เจเรไมอาห์และจอห์น

652

จงพิจารณาว่าพลังการเข้ามานของมนุษย์ก่อให้เกิดมโนภาพสองชนิด ชนิดหนึ่งอยู่ในมโนภาพที่แท้จริงและมีน้ำหนักซึ่งเมื่อผสานกับความมุ่งมั่น กลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงให้เห็นอย่างเช่น การจัดแจงที่เหมาะสม ความคิดเห็นที่ฉลาด การค้นพบทางวิทยาศาสตร์และสิ่งประดิษฐ์ทางเทคโนโลยี, อีกชนิดหนึ่งอยู่ในมโนคติที่ไม่จริงและจินตนาการที่ไม่มีรากฐาน ซึ่งไม่ออกผลและไม่มีความเป็นจริง แต่สาดซัดเหมือนคลื่นในทะเลแห่งความหลงเชื่อ และเลื่อนหายไปเหมือนกับความฝันที่เหลวไหล

653

ในลักษณะคล้ายกันการเปิดเผยทางจิตวิญญาณมีสองชนิด ชนิดหนึ่งเป็นนิมิตของศาสนทูตทั้งหลายและการเปิดเผยทางจิตวิญญาณของผู้ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเลือกสรร นิมิตของศาสนทูตทั้งหลายไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นการเปิดเผยทางจิตวิญญาณที่แท้จริง, ดังนี้เมื่อพวกเขาบอกว่า "เราเห็นใครคนหนึ่งมีรูปร่างเช่นนั้น และเราได้พูดคำนั้นๆ และเขาให้คำตอบนั้น" นิมิตนี้เกิดขึ้นในสภาวะตื่น ไม่ใช่ในสภาวะหลับ นี่เป็นการค้นพบทางจิตวิญญาณที่แสดงออกมาในรูปของนิมิต

654

การเปิดเผยทางจิตวิญญาณอีกชนิดหนึ่งเป็นเพียงภาพลวงตา แต่ภาพลวงตาเหล่านี้แล้มนำมาซึ่งจิตใจจนคนชื่อกันมาคิดว่าเป็นของจริง, ข้อพิสูจนที่ชัดเจนของสิ่งนี้คือ ไม่มีผลที่เกิดขึ้นหรือผลที่ตามมาเป็นรูปธรรมจากสิ่งที่เชื่อว่าเป็นการบีบบังคับหรือการเรียกตัวนี้ของวิญญาณ ไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องมดเท็จและเรื่องจินตนาการ

655

ดังนั้นจงรู้ไว้ว่าสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ห้อมล้อมสภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่ง และค้นพบลักษณะ คุณสมบัติและความลึกลับที่แท้จริงของสิ่งเหล่านั้น, ตัวอย่างเช่นงานฝีมือ สิ่งประดิษฐ์ วิทยาศาสตร์ และสาขาวิชาทั้งหมด ถูกค้นพบโดยสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์, เวลาหนึ่งสิ่งเหล่านี้เคยเป็นความลึกลับที่ถูกซ่อนเร้นและปกปิด แต่สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ค่อยๆ ค้นพบและนำสิ่งเหล่านี้จากโลกที่มองไม่เห็นออกมาสู่อาณาจักรที่มองเห็นได้, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ห้อมล้อมทุกสิ่ง, ดังนั้นมนุษย์อยู่ในยุโรปแล้วค้นพบอเมริกา มนุษย์อยู่บนโลกและทำการค้นพบสิ่งต่างๆ บนนภากาศ มนุษย์ไขความลึกลับของทุกสิ่งและเข้าใจสภาวะความเป็นจริงของทุกชีวิต, การเปิดเผยทางจิตวิญญาณที่แท้จริงเหล่านี้ที่ตรงกับความเป็นจริง คล้ายกับนิมิตซึ่งอยู่ที่ความเข้าใจทางธรรมแรงดลใจจากสวรรค์และการสนทนาอย่างใกล้ชิดของวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์ และดังนั้นผู้รับสิ่งนี้จะพูดว่าตนเห็น หรือพูด หรือได้ยินสิ่งดังกล่าว

656

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า วิญญาณมีการรับรู้ที่ทรงพลังที่ไม่ได้สื่อด้วยอวัยวะของประสาทสัมผัสทั้งห้าอย่างเช่นดวงตาหรือหู และในแง่ของความเข้าใจทางธรรมและการเปิดเผยทางจิตวิญญาณ ในหมู่ดวงวิญญาณที่มีธรรมมีเอกภาพดำรงอยู่ซึ่งเหนือกว่าจินตนาการและการเปรียบเทียบทั้งหมด และมีการสนทนาที่อยู่เหนือกาลเวลาและสถานที่, ดังนั้นตัวอย่างเช่นเมื่อมีการเขียนไว้ในกอสเปว่า พระโมเสสและอีไลจาห์มาหาพระคริสต์บนภูเขาเทเบอร์ เป็นที่ชัดเจนว่านี่ไม่ใช่การสนทนาด้วยการพูด แต่เป็นสภาวะทางจิตวิญญาณที่ใช้ถ้อยคำแสดงออกมาเป็นการพบกันทางกาย

657

อีกชนิดหนึ่งของการเรียกตัว การสนทนาและการสื่อสารกับวิญญาณ เป็นจินตนาการที่ไร้สาระและภาพลวงตาโดยแท้ ถึงแม้ว่าจะดูเหมือนว่าเป็นจริง, บางครั้งปัญญาและความคิดของมนุษย์ค้นพบสัจธรรมบางอย่าง และความคิดและการค้นพบนี้ก่อให้เกิดผลและประโยชน์ที่แน่ชัด, ความคิดดังกล่าวมีรากฐานที่แน่นอน, แต่หลายสิ่งเข้ามาในจิตใจของมนุษย์เหมือนคลื่นในทะเลแห่งความหลงเชื่อ สิ่งเหล่านี้ไม่ออกผลและไม่ก่อให้เกิดผล, เช่นกันในโลกแห่งการหลับ คนหนึ่งอาจมีความฝันซึ่งกลายเป็นจริงตามนั้น ขณะที่ในอีกโอกาสหนึ่งคนหนึ่งจะมีความฝันที่ไม่มีผลอะไรตามมาเลย

658

ความหมายของเราคือ สภาวะนี้ที่เราเรียกว่าการสนทนาหรือการสื่อสารกับวิญญาณมีสองชนิด : หนึ่งเป็นเพียงความหลงเชื่อแท้ๆ อีกชนิดหนึ่งซึ่งอยู่ในนิมิตที่กล่าวถึงในคัมภีร์ไบเบิล เช่น นิมิตของไอซายาและจอร์ห์น และการพบกันระหว่าง

พระคริสต์กับพระโมเสสและอีไลจาห์ ซึ่งเป็นความจริง, สภาวะหลังนี้มีผลที่น่าพิศวงต่อปัญญาและความคิด และก่อให้เกิดแรงดึงดูดที่ทรงพลังในหัวใจ

72. การรักษาโดยไม่ใช้ยา

[Healing without Medicine]

659

คำถาม : บางคนรักษาคนป่วยโดยวิธีทางจิตวิญญาณ นั่นคือ ไม่ใช้ยา นี่เป็นอย่างไร?

660

คำตอบ : คำอธิบายเรื่องนี้อย่างละเอียดให้ไว้ก่อนนี้แล้ว หากเจ้าเข้าใจไม่ทั้งหมด เราจะกล่าวซ้ำเพื่อว่าเจ้าจะได้เข้าใจทั้งหมด จงรู้ไว้ว่าการรักษาและการบำบัดโดยไม่ใช้ยามีสี่ชนิด สองชนิดเนื่องมาจากเหตุทางกาย และอีกสองชนิดเนื่องมาจากเหตุทางจิตวิญญาณ

661

ในเรื่องการรักษาทางกายสองชนิด ชนิดหนึ่งเนื่องมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในความเป็นจริงนั้นทั้งสุขภาพและความเจ็บป่วยติดต่อกันได้ การติดต่อกันของโรคนั้นรวดเร็วและรุนแรง ทว่าการติดต่อกันของสุขภาพนั้นช้าและอ่อนแอเหลือเกิน, หากร่างกายสองร่างมาสัมผัสกัน เป็นที่แน่นอนว่าอนุภาคของจลนทรีย์จะถูกส่งผ่านจากร่างหนึ่งไปสู่อีกร่างหนึ่ง, เช่นเดียวกันที่โรคถูกส่งผ่านอย่างรุนแรงและรวดเร็วจากร่างหนึ่งไปสู่อีกร่างหนึ่ง สุขภาพที่แข็งแรงของคนสุขภาพดีอาจบรรเทาความเจ็บป่วยเล็กน้อยของคนป่วย, ความหมายของเราคือ การติดต่อของโรคนั้นรวดเร็วและรุนแรง ทว่าการติดต่อของสุขภาพนั้นช้ามากและมีผลจำกัด และเฉพาะแต่ในความเจ็บป่วยเล็กน้อยนี้เองที่ผลย่อมๆ นี้เป็นที่รู้สึกได้, ในกรณีดังกล่าวความแข็งแรงของร่างกายที่สุขภาพดี เอาชนะความอ่อนแอเล็กน้อยของร่างกายที่เจ็บป่วยและนำมาซึ่งสุขภาพ นี่คือการรักษาชนิดหนึ่ง

662

การรักษาอีกชนิดหนึ่งคือโดยพลังแม่เหล็กของร่างกาย ซึ่งพลังแม่เหล็กของร่างกายหนึ่งมีผลต่ออีกร่างกายหนึ่ง และก่อให้เกิดการหายจากโรค, เช่นกันพลังนี้มีฤทธิ์น้อยนิด ดังนั้นบางคนอาจวางมือของตนไว้บนศีรษะหรือกระเพาะของคนป่วย และคนป่วยอาจจะได้ประโยชน์จากสิ่งนี้ ทำไม? เพราะฤทธิ์ของแม่เหล็กและการส่งผลต่อจิตใจของคนป่วยอาจทำให้หายจากโรค แต่ฤทธิ์นี้อ่อนและน้อยมาก

663

อีกสองชนิดเป็นการรักษาทางจิตวิญญาณ นั่นคือ วิธีการรักษาคือพลังจิตวิญญาณ, ชนิดหนึ่งคือเมื่อคนสุขภาพดีเฟื่องสมาธิทั้งหมดของตนมาที่คนป่วย และถัดมาคนป่วยคาดหวังเต็มที่ที่จะได้รับการรักษาโดยพลังจิตวิญญาณของคนสุขภาพดี และเชื่อมั่นเต็มที่ในสิ่งนี้ ถึงขนาดที่เกิดการเชื่อมโยงที่แข็งแกร่งระหว่างหัวใจของทั้งสอง, หากคนสุขภาพดีทุ่มเททุกความพยายามที่จะรักษาคนป่วย และหากคนป่วยมีความศรัทธาเต็มที่ว่าจะมีสุขภาพ การกระตุ้นอาจเกิดขึ้นในเส้นประสาทของเขาจากอิทธิพลของวิญญาณต่อวิญญาณนี้ และนำมาซึ่งการหายป่วย, ดังนั้นตัวอย่างเช่น เมื่อคนป่วยได้รับข่าวดีอย่างทันใดว่าความต้องการและความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่สุดของตนเป็นจริง นี่อาจก่อให้เกิดสิ่งที่จะกระตุ้นประสาทซึ่งจะทำให้ความเจ็บไข้ได้ป่วยหายไป, เช่นเดียวกันเมื่อเหตุการณ์เขย่าขวัญเกิดขึ้นอย่างทันใด การกระตุ้นอาจเกิดขึ้นในเส้นประสาทของคนสุขภาพดีจนเขาสัมผัสป่วยทันที, สาเหตุของความเจ็บป่วยนี้ไม่ใช่ทางกาย เพราะบุคคลนั้นไม่ได้กินอะไรเข้าไปหรือสัมผัสกับอะไร การกระตุ้นประสาทโดยลำพังได้ก่อให้เกิดความเจ็บป่วย, ทำนองเดียวกันการบังเกิดขึ้นอย่างทันใดของสิ่งที่ปรารถนาที่สุดในหัวใจ อาจให้ความเบิกบานถึงขนาดที่กระตุ้นประสาทและฟื้นฟูสุขภาพคืนมา

664

กล่าวโดยย่อ การเชื่อมโยงที่ครบถ้วนและสมบูรณ์ระหว่างแพทย์ทางจิตวิญญาณกับคนป่วย นั่นคือ การเชื่อมโยงที่แพทย์เฟื่องสมาธิทั้งหมดของตนมาที่คนป่วย และทำนองเดียวกันคนป่วยเฟื่องสมาธิทั้งหมดของตนมาที่แพทย์ทางจิตวิญญาณ และคาดหวังการหายป่วย ก่อให้เกิดการกระตุ้นประสาทซึ่งทำให้ได้สุขภาพคืนมา, แต่ไม่ได้ผลถึงจุดหนึ่งเท่านั้นและไม่ใช่ได้ผลในทุกราย, ตัวอย่างเช่น หากใครคนหนึ่งป่วยหนักหรือร่างกายบาดเจ็บ วิธีเหล่านี้จะไม่ทำให้หายป่วย ไม่บรรเทาหรือรักษาความบาดเจ็บ นั่นคือ วิธีเหล่านี้ไม่มีอำนาจเหนือความเจ็บป่วยที่ร้ายแรง นอกจากว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากองค์ประกอบของร่างกาย เพราะองค์ประกอบของร่างกายที่แข็งแรงมักปกป้องโรคออกไปได้ นี่คือการรักษาชนิดที่สาม

665

แต่ชนิดที่สี่คือเมื่อการรักษาเกิดขึ้นโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่ไม่ขึ้นกับการสัมผัสทางกาย การมองเห็นหรือแม้แต่การอยู่ที่นั่น ไม่ขึ้นกับเงื่อนไขใดๆ ไม่ว่าโรคจะรุนแรงหรือไม่รุนแรง ไม่ว่าจะมีการสัมผัสกันของร่างกายหรือไม่ ไม่ว่าจะมีการเชื่อมโยงกันระหว่างคนป่วยกับแพทย์หรือไม่ ไม่ว่าจะผู้ป่วยจะอยู่ที่นั่นหรือไม่ การรักษานี้เกิดขึ้นโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

73. การรักษาโดยวิธีทางกาย

[Healing by Material Means]

666

เมื่อวานนี้ที่โต๊ะเราได้กล่าวเกี่ยวโยงกับปัญหาการแพทย์และการรักษาทางจิตวิญญาณว่า ความเจ็บป่วยสามารถรักษาให้หายได้โดยพลังจิตวิญญาณอย่างไร

667

ตอนนี้เราจะพูดถึงเกี่ยวกับการรักษาทางกาย, วิทยาศาสตร์การแพทย์ยังอยู่ในวัยทารกและยังไม่พัฒนาเต็มที่ แต่เมื่อวิทยาศาสตร์การแพทย์ไปถึงระยะนั้น การรักษาจะใช้สิ่งที่ไม่น่าแขงต่อประสาทสัมผัสการรับรสและการได้กลิ่น นั่นคือ โดยอาหารผลไม้และพืชที่มีรสถูกปากและมีกลิ่นระรื่น, เพราะเหตุของการบุกรุกของความเจ็บป่วยเข้าไปในร่างกายของมนุษย์ คือสิ่งที่กระทำต่อร่างกายหรือไม่ก็การปลุกเร้าและการกระตุ้นประสาท

668

สำหรับสิ่งที่กระทำต่อร่างกายซึ่งเป็นสาเหตุเบื้องต้นของความเจ็บป่วย การออกฤทธิ์ของสิ่งนี้เป็นเพราะดังต่อไปนี้ : ร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยธาตุต่างๆ มากมายตามสภาวะที่สมดุลเฉพาะ トラบใดที่ความสมดุลนี้ยังคงอยู่มนุษย์ก็รอดจากความเจ็บป่วย แต่ถ้าเสียความสมดุลมูลฐานนี้ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นหลักขององค์ประกอบของร่างกายที่ดี องค์ประกอบของร่างกายจะรวนและความเจ็บป่วยจะเกิดขึ้นตามมา

669

ตัวอย่างเช่น หากมีการขาดหนึ่งในส่วนประกอบทั้งหลายของร่างกายของมนุษย์และอีกส่วนประกอบหนึ่งเกิน สภาวะสมดุลจะเสียไปและเกิดความเจ็บป่วย ดังนั้นตัวอย่างเช่น ความสมดุลอาจจำเป็นต้องมีส่วนประกอบหนึ่งหนึ่งพันกรัม และอีกส่วนประกอบหนึ่งห้ากรัม, หากส่วนประกอบแรกลดลงเหลือเจ็ดร้อยกรัม และส่วนประกอบหลังเพิ่มขึ้นจนสภาวะสมดุลถูกรบกวน เมื่อนั้นความเจ็บป่วยจะเกิดขึ้นตามมา และหากความสมดุลกลับคืนมาโดยยาและการรักษา ความเจ็บป่วยจะถูกสยบ, ดังนั้นหากส่วนประกอบของน้ำตาลมากเกินไป สุขภาพก็เสีย และเมื่อแพทย์ห้ามอาหารหวานและอาหารจำพวกแป้ง ส่วนประกอบของน้ำตาลก็ลดลง สมดุลก็กลับคืนมา และโรคถูกขับไล่ไป

670

ที่นี้สมดุลของส่วนประกอบเหล่านี้ของร่างกายสามารถทำได้โดยหนึ่งในสองวิธี โดยยาหรือไม่ก็อาหาร และเมื่อองค์ประกอบของร่างกายฟื้นสมดุลคืนมา ความเจ็บป่วยก็ถูกขับไล่ไป, เนื่องด้วยธาตุทั้งหมดที่เป็นส่วนประกอบของร่างกายมนุษย์พบได้ใน

พืชเช่นกัน หากหนึ่งในส่วนประกอบเหล่านี้ขาดไป และผู้นั้นทานอาหารที่อุดมด้วยส่วนประกอบนั้น เมื่อนั้นสมดุลจะกลับคืนมาและหายป่วย トラバิดที่จุดมุ่งหมายคือสมดุลของส่วนประกอบทั้งหลายของร่างกาย สิ่งนี้สามารถทำได้เสมอกันโดยยาหรืออาหารต่างๆ

671

ความเจ็บป่วยส่วนใหญ่ที่เกิดกับมนุษย์ก็เกิดกับสัตว์เช่นกัน แต่สัตว์ไม่ได้รับการรักษาความเจ็บป่วยโดยยา แพทย์ของสัตว์บนภูเขาและในที่พงร้างคือพลังการรับรสและการได้กลิ่น สัตว์ที่ป่วยดมกลิ่นพืชที่เติบโตในพงร้าง แล้วกินพืชที่การดมกลิ่นและการรับรสของตนพบว่าหวานและหอม แล้วหายป่วย, เหตุผลคือดังนี้ : ตัวอย่างเช่นเมื่อส่วนประกอบของน้ำตาลในร่างกายของสัตว์ขาด สัตว์ก็ระหายสิ่งที่หวาน และดังนั้นกินพืชที่มีรสหวาน เพราะธรรมชาติเร่งเร้าและชี้แนะสัตว์, ดังนั้นขณะที่สัตว์กินสิ่งที่มีรสกลืนระรื่นสำหรับตน ส่วนประกอบของน้ำตาลเพิ่มขึ้น และสุขภาพกลับคืนมา

672

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นไปได้ที่จะรักษาความเจ็บป่วยด้วยวิธีการใช้ผลไม้และอาหารอื่นๆ แต่เนื่องด้วยวิทยาศาสตร์การแพทย์ยังไม่สมบูรณ์ ความจริงนี้จึงยังไม่เป็นที่เข้าใจเต็มที่, เมื่อวิทยาศาสตร์การแพทย์ไปถึงความสมบูรณ์ การรักษาจะใช้ผลไม้และพืชที่หอมอีกทั้งอาหารอื่นๆ น้ำร้อนและน้ำเย็นที่มีอุณหภูมิต่างๆ

673

นี่เป็นเพียงการอธิบายอย่างย่อ หากพระผู้เป็นเจ้าประสงค์และโอกาสเอื้ออำนวย เราจะให้คำอธิบายที่ละเอียดกว่านี้อีกครั้ง

• • •

ภาคที่ห้า เรื่องต่างๆ นานา

[Part 5: Miscellaneous Subjects]

74. ความดีและความชั่วร้าย

[On Good and Evil]

674

การจะอธิบายความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้นั้นยากจริงๆ จงรู้ว่าสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายมีสองชนิด : สิ่งที่เป็นสสารและสิ่งที่เป็นจิตวิญญาณ หรือสิ่งที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสและสิ่งที่รู้ได้ด้วยจิตใจ นั่นคือ บางสิ่งรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส ขณะที่บางสิ่งรู้ได้โดยจิตใจเท่านั้น

675

ความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสคือสิ่งที่รับรู้โดยประสาทสัมผัสภายนอกทั้งห้า : ดังนั้นตัวอย่างเช่น สิ่งภายนอกที่ดวงตามองเห็นถูกเรียกว่ารับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส ความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจคือสิ่งที่ไม่มีการดำรงอยู่ภายนอก แต่รู้ได้โดยปัญญา, ตัวอย่างเช่น ปัญญาเองคือความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจและไม่มีการดำรงอยู่ภายนอก ทำนองเดียวกันคุณความดีและคุณลักษณะทั้งหมดของมนุษย์ มีการดำรงอยู่ที่รู้ได้ด้วยจิตใจหาใช่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส นั่นคือ คุณความดีและคุณลักษณะเหล่านี้คือความเป็นจริงที่รู้ได้โดยจิตใจและไม่ใช่โดยประสาทสัมผัส

676

กล่าวโดยย่อ ความเป็นจริงที่รู้ได้ด้วยจิตใจอย่างเช่นคุณลักษณะและความสมบูรณ์ที่น่าสรรเสริญทั้งหลายของมนุษย์นั้นดีแท้และมีการดำรงอยู่ที่แน่ชัด ความชั่วร้ายเป็นเพียงการไม่ดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้, ดังนั้นความเขลาคือการขาดความรู้ ความหลงผิดคือการขาดการชี้แนะ ความขี้ลืมคือการขาดความจำ ความเบาปัญญาคือการขาดความเข้าใจ ทั้งหมดนี้คือความว่างเปล่าในตัวเองและไม่มีการดำรงอยู่ที่แน่ชัด

677

สำหรับความเป็นจริงที่รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส สิ่งเหล่านี้ดีแท้เช่นกัน และความชั่วร้ายเป็นเพียงการไม่ดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ นั่นคือ ความตาบอดคือการขาดการมองเห็น ความหูหนวกคือการขาดการได้ยิน ความยากจนคือการขาดความมั่งคั่ง ความเจ็บป่วยคือการขาดสุขภาพ ความตายคือการขาดชีวิต และความอ่อนแอคือการขาดความแข็งแรง

678

ที่นี่มีความสงสัยเข้ามาในจิตใจ : แมลงป่องและงูทั้งหลายมีพิษ สิ่งนี้ดีหรือชั่วร้าย เพราะทั้งสองมีการดำรงอยู่ที่แน่ชัด? จริงอยู่ แมลงป่องและงูนั้นชั่วร้าย แต่ก็เฉพาะเมื่อสัมพันธ์กับเรา ไม่ใช่สัมพันธ์กับตัวมันเอง เพราะพิษของแมลงป่องและงูคืออาวุธของพวกมัน และการต่อยของแมลงป่องคือวิธีการป้องกันตนเอง, แต่เนื่องด้วยธาตุทั้งหลายที่เป็นส่วนประกอบของพิษของแมลงป่องไม่เข้ากับธาตุทั้งหลายเป็นส่วนประกอบของร่างกายของเรา นั่นคือ เนื่องด้วยธาตุที่เป็นส่วนประกอบเหล่านี้ต่อต้านกันและกัน พิษคือสิ่งที่ชั่วร้าย หรือที่จริงนั้นธาตุเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในความสัมพันธ์ต่อกันและกัน ทว่าในความเป็นจริงของตัวมันเอง ทั้งคู่เป็นสิ่งที่ดี

679

สรุปความ สิ่งหนึ่งอาจชั่วร้ายในความสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง แต่ไม่ชั่วร้ายภายในขอบเขตของสภาวะของตนเอง ดังนั้นไม่มีความชั่วร้ายดำรงอยู่ : อะไรก็ตามที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ พระองค์สร้างให้เป็นสิ่งที่ดี ความชั่วร้ายอยู่ที่ความไม่ดำรงอยู่เท่านั้น ตัวอย่างเช่น ความตายคือความไร้ชีวิต : เมื่อมนุษย์ไม่ได้รับการคำนวณด้วยพลังแห่งชีวิตอีกต่อไป มนุษย์ก็ตาย, ความมืดคือความไร้แสงสว่าง : เมื่อไม่มีแสงสว่างอีกต่อไป ความมืดก็ปกครอง แสงสว่างคือสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างแน่ชัด แต่ความมืดไม่มีการดำรงอยู่ที่แน่ชัด, ทำนองเดียวกันความมั่งคั่งคือสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างแน่ชัด แต่ความยากจนเป็นเพียงการไร้ความมั่งคั่ง

680

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าความชั่วร้ายทั้งหมดเป็นเพียงการไม่ดำรงอยู่ ความดีมีการดำรงอยู่ที่แน่ชัด ความชั่วร้ายเป็นเพียงการไร้ความดี

75. ความทรมานสองชนิด

[Two Kinds of Torment]

681

จงรู้ไว้ว่าความทรมานมีสองชนิด : ซ่อนเร้นและเห็นได้ง่าย ตัวอย่างเช่น ความเขลาในตัวมันเองคือความทรมาน แต่เป็นความทรมานที่ซ่อนเร้น ความเฉยเมยต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในตัวมันเองคือความทรมาน ความจอมปลอมในตัวมันเองคือความทรมาน ความอยุติธรรมและความทรยศคือความทรมาน ที่จริงแล้วความไม่สมบูรณ์ทั้งปวงของมนุษย์คือความทรมาน แต่เป็นความทรมานที่ซ่อนเร้น, แน่แน่นอนว่าบุคคลที่ได้รับการประสาทด้วยมโนธรรมจะเลือกที่จะถูกฆ่าเสียดีกว่าจะทำบาป และให้สิ้นของตน ถูกตัดเสียดีกว่าจะใส่ร้ายและโกหก

682

ความทรمانอีกชนิดหนึ่งเห็นได้ง่ายและอยู่ในการลงโทษทางกายอย่างเช่น การจำคุก การตี การขบไล่และเนรเทศ แต่สำหรับประชาชนของพระเจ้า การถูกม่านปิดกั้นจากพระเจ้าคือความทรمانที่ยิ่งสาหัสกว่าความทรمانทั้งหมดเหล่านี้

76. ความยุติธรรมและความปรานีของพระเจ้า

[The Justice and Mercy of God]

683

จงรู้ไว้ว่าความยุติธรรมอยู่ที่การให้แต่ละคนตามสมควรจะได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อคนงานตราครุฑตั้งแต่เช้าจนค่ำ ความยุติธรรมกำหนดเงื่อนไขว่าเขาต้องได้รับค่าแรง แต่ความอารีอยู่ที่การให้รางวัลคนงานถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ทำงานและไม่ได้ใช้ความพยายาม, ดังนั้นเมื่อเจ้าให้ทานแก่คนยากไร้ที่ไม่ได้พยายามหรือทำอะไรเพื่อประโยชน์ของเจ้าอย่างคู่ควรที่จะได้ทานนั้น นี่คือการอารี, ดังนั้นพระคริสต์จึงวอนขอการอภัยสำหรับผู้ที่เป็เหตุของความตายของพระองค์ : นี้เรียกว่าความอารี

684

ที่นี้ปัญหาว่าความเป็นเลิศหรือความต่ำช้าของสิ่งทั้งหลายถูกกำหนดโดยเหตุผลหรือภคศาสตร์ บางคนเชื่อว่านี่อิงกับภคศาสตร์ : ดังกล่าวคือความจริงสำหรับบรรดาชาวฮิวผู้ซึ่งเชื่อว่าบทบัญญัติทั้งหมดของโทราห์มีผลผูกมัดและเป็นเรื่องของภคศาสตร์ หาใช่เรื่องเหตุผล, ดังนั้นพวกเขา กล่าวว่าหนึ่งในบทบัญญัติของโทราห์คือ เนื้อและเนยนำมากินด้วยกันไม่ได้เพราะเป็น "เทรฟาห์" (และ "เทรฟาห์" ในภาษาฮีบรูหมายความว่าไม่สะอาด ขณะที่ "โคเชอร์" หมายความว่าสะอาด) พวกเขา กล่าวว่านี่เป็นปัญหาเกี่ยวกับภคศาสตร์และไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับเหตุผล

685

แต่นักศาสนปรัชญาถือว่า ความเป็นเลิศและความต่ำช้าของสิ่งทั้งหลาย ขึ้นกับทั้งเหตุผลและภคศาสตร์, ดังนั้นการห้ามฆาตกรรม การขโมย การทรยศ ความมดเท็จ การสร้างเป็นคนดีและความยุติธรรม อิงอยู่กับเหตุผล : ทุกปัญหาที่สามารถใช้เหตุผลสามารถเข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนชั่วช้าและน่าตำหนิ, เพราะหากเจ้าเพียงแต่ตีหมาคนหนึ่งเบาๆ ด้วยหนาม เขาจะร้องด้วยความเจ็บปวด : เช่นนั้นเขาต้องตระหนักดีเพียงไหนว่า ตามเหตุผลแล้วฆาตกรรมชั่วช้าและน่าตำหนิ และหากเขาก่ออาชญากรรมดังกล่าวเขาจะต้องให้คำอธิบายการกระทำนั้น ไม่ว่าชาวสารของของศาสดาจะมาถึงเขาหรือไม่ เพราะตัวเหตุผลเองเข้าใจลักษณะที่น่าตำหนิของการกระทำนี้, ดังนั้นเมื่อบุคคลดังกล่าวกระทำสิ่งที่ต่ำช้าดังกล่าว เขาจะต้องให้คำอธิบายอย่างแน่นอน

686

แต่ถ้าหากคำบัญชาของศาสนหลุดไปไม่ถึงสถานที่หนึ่ง และมีผลให้ประชาชนไม่ได้กระทำสอดคล้องกับคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้า เช่นนั้นพวกเขาไม่ต้องให้คำอธิบายตามกฎของศาสนา ตัวอย่างเช่น พระคริสต์บัญชาว่าความโหดร้ายควรได้พบกับความเมตตา หากบุคคลหนึ่งไม่ทราบคำบัญชานี้และกระทำตามการกระตุ้นของธรรมชาติ นั่นคือ หากเขาตอบแทนการทำร้ายด้วยการทำร้าย เช่นนั้นเขาไม่ต้องให้คำอธิบายตามกฎของศาสนา เพราะบัญชาสวรรค์นี้ไม่ถูกส่งไปถึงเขา, ถึงแม้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่คู่ควรกับความอารีและความโปรดปรานสวรรค์ กระนั้นพระผู้เป็นเจ้าจะปฏิบัติต่อเขาด้วยความปรานีและให้อภัยเขา

687

ที่นี้การล้างแค้นนั้นน่าตำหนิแม้แต่ตามเหตุผล เพราะว่าไม่มีประโยชน์สำหรับผู้แก้แค้น หากคนหนึ่งตีอีกคนหนึ่ง และเหยื่อเลือกที่จะเอาคืนโดยการตีกลับ เขาจะได้ประโยชน์อะไร? นี่จะเป็นยาหม่องสำหรับบาดแผลหรือการเยียวยาสำหรับความเจ็บปวดของเขาหรือไม่? พระผู้เป็นเจ้าทรงห้าม! ความจริงแล้วการกระทำทั้งสองเหมือนกัน : ทั้งสองเป็นการทำร้าย จะต่างกันก็เพียงว่าการกระทำหนึ่งเกิดก่อนอีก การกระทำหนึ่ง, ดังนั้นหากเหยื่อให้อภัย หรือที่ดีกว่านั้น หากเขากระทำในลักษณะที่ตรงกันข้าม นี่น่าสรรเสริญ

688

สำหรับประจักษ์รัฐนั้นจะลงโทษผู้ก้าวร้าวแต่จะไม่เอาคืน จุดประสงค์ของการลงโทษนี้ที่จริงนั้นคือเพื่อจะหยุดยั้งและปราม ต่อต้านความชั่วช้าและความก้าวร้าว เพื่อจะป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเหยียดมือออกไปกดขี่ทำนองเดียวกัน แต่ถ้าเหยื่อเลือกที่จะให้อภัย และแสดงความปรานีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแทน นี่เป็นที่เห็นชอบที่สุดในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า

77. การลงโทษอาชญากร

[The Punishment of Criminals]

689

คำถาม : อาชญากรควรถูกลงโทษ หรือควรได้รับการอภัยและมองข้ามการทำความผิดของเขา?

690

คำตอบ : การลงโทษความผิดมีสองชนิด : หนึ่งคือการแก้แค้นและตอบโต้ อีกชนิดหนึ่งคือการลงโทษและการตอบแทน บุคคลไม่มีสิทธิ์ที่จะหาทางแก้แค้น แต่ประจักษ์รัฐมีสิทธิ์ที่จะลงโทษอาชญากร การลงโทษดังกล่าวมุ่งหมายที่จะปรามและหยุดยั้งคนอื่นไม่ให้ทำความผิดคล้ายกัน, การลงโทษนี้คือเพื่อจะคุ้มครองสิทธิ์ของมนุษย์และ

ไม่ใช่เป็นการแก้แค้น เพราะการแก้แค้นคือความสาแวกใจข้างในที่สืบเนื่องมาจาก การเอาคืนสิ่งๆ เหมือนกัน นี่ไม่เป็นที่อนุญาตเพราะไม่มีใครได้รับสิทธิ์ที่จะหาทางแก้ แค้น, และกระนั้นหากอาชญากรทั้งหลายถูกปล่อยให้ทำอะไรได้ตามใจหมด โลก ย่อมเสียระเบียบ, ดังนั้นขณะที่การลงโทษคือหนึ่งในเงื่อนไขจำเป็นของประชารัฐ ฝายที่ถูกประทุษร้ายและถูกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะหาทางแก้แค้น, ในทางตรงกันข้ามเขาควรแสดงการอภัยและความใจกว้าง เพราะนี่คือสิ่งที่เหมาะสมกับ โลกของมนุษย์

691

อย่างไรก็ตามประชารัฐต้องลงโทษผู้กดขี่ ฆาตกรและผู้โจมตี เพื่อปรามและหยุดยั้ง คนอื่นๆ ไม่ให้กระทำความผิดคล้ายกัน, แต่สิ่งที่จำเป็นคือการอบรมมวลชนถึงขนาดว่าจะไม่มีการทำความผิดตั้งแต่แรก เพราะชนชาติหนึ่งสามารถถูกอบรมให้ถอยหนี อย่างสิ้นเชิงจากอาชญากรรมใดๆ และที่จริงแล้วถือว่าอาชญากรรมในตัวมันเอง คือทัศนกรรมที่หนักที่สุด คือการทรمانและการลงโทษที่สาหัสที่สุด, ดังนั้นจะไม่มี อาชญากรรมเกิดขึ้นตั้งแต่แรกอย่างที่จำเป็นจะต้องมีการลงโทษ

692

เราต้องพูดถึงแต่สิ่งที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติในโลกนี้ จริงๆ แล้วมีอุดมคติและ ความรู้สึกนึกคิดที่สูงส่งและเหลือล้นที่นำมาใช้ไม่ได้ ดังนั้นเราต้องจำกัดตัวเราเองไว้ กับสิ่งที่ปฏิบัติได้

693

ตัวอย่างเช่น หากใครคนหนึ่งประทุษร้าย ทำร้ายและโจมตีอีกคนหนึ่ง และผู้นั้น ตอบโต้ในลักษณะเดียวกัน นี่เป็นการแก้แค้นและน่าตำหนิ หากปีเตอร์ฆ่าบุตรชาย ของพอล พอลไม่มีสิทธิ์ฆ่าบุตรชายของปีเตอร์ หากพอลทำเช่นนั้น นั้นย่อมเป็น การกระทำที่แก้แค้นและน่าตำหนิที่สุด, ที่จริงนั้นพอลควรกระทำในลักษณะตรงกัน ข้ามและแสดงการให้อภัย และแม้แต่ทำตัวเป็นการช่วยเหลือบางอย่างแก่ผู้ที่ก้าวร้าว ต่อตนถ้าเป็นไปได้, ที่จริงแล้วนี่คือสิ่งที่คู่ควรกับมนุษย์ เพราะเราได้ประโยชน์อะไร จากการแก้แค้น? การกระทำทั้งสองเป็นหนึ่งและเหมือนกันอย่างแท้จริง หากการ กระทำหนึ่งน่าตำหนิ อีกการกระทำหนึ่งก็น่าตำหนิ จะแตกต่างกันก็เพียงการกระทำ หนึ่งเกิดก่อนอีกการกระทำหนึ่ง

694

แต่ประชารัฐมีสิทธิ์จะปกปักรักษาและคุ้มครอง ประชารัฐไม่ได้เก็บความเคียดแค้น หรือชิงชังต่อฆาตกร แต่เลือกที่จะคุมขังและลงโทษฆาตกรเพื่อจะรับประกันการ คุ้มครองผู้อื่นเพียงอย่างเดียว จุดประสงค์ไม่ใช่การแก้แค้นฆาตกรแต่เป็นการลงโทษ เพื่อให้ประชารัฐได้รับการคุ้มครอง มิฉะนั้นหากทั้งทายาทของเหยื่อและชุมชนให้อภัยและตอบแทนความชั่วร้ายด้วยความดี ผู้กระทำผิดย่อมไม่มีวันยุติการโจมตีและ

ย่อมมีการก่อกวนกรรมทุกชั่วขณะ ไม่เพียงเท่านั้น บุคคลที่กระหายเลือดทั้งหลาย ซึ่งเป็นเสมือนสุนัขป่า จะทำลายศาสนิกชนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งกลุ่ม ประชากรรัฐไม่ถูกกระตุ้นโดยความประสงค์ร้ายในการจัดสรรการลงโทษของตน ประชากรรัฐทำหน้าที่โดยปราศจากอคติและไม่ได้แสวงหาความสนใจต่อการแก้แค้น, จุดประสงค์ของประชากรรัฐในการลงโทษคือเพื่อจะพิทักษ์รักษาคนอื่น ๆ และป้องกันการกระทำที่ชั่วช้าดังกล่าวในอนาคต

695

ดังนี้เมื่อพระคริสต์กล่าวว่า : “ใครก็ตามที่ตบแก้มขวาของเจ้า จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย” ^[1] จุดประสงค์คือเพื่อจะอบรมประชาชน หาใช่แสดงนัยว่าเราควรช่วยเหลือสุนัขป่าที่โถมตีฝูงแกะและจ้องจะสวาปามแกะทั้งหมด ไม่เลย หากพระคริสต์รู้ว่าสุนัขป่าเข้ามาในฝูงและกำลังจะทำลายแกะ พระองค์ย่อมจะขัดขวางสุนัขป่าอย่างแน่อนที่สุด

696

ดังเช่นการให้อภัยคือหนึ่งในคุณลักษณะทั้งหลายของความปราณีของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เช่นกันความยุติธรรมคือหนึ่งในคุณลักษณะของความเป็นนายของพระองค์, ดาดหลังคาแห่งการดำรงอยู่ตั้งอยู่บนเสาแห่งความยุติธรรมไม่ใช่การให้อภัย และชีวิตของมนุษยชาติขึ้นกับความยุติธรรมไม่ใช่การให้อภัย, ดังนี้หากมีการออกโองการนิรโทษกรรมนับแต่บัดนี้ไปในทุกประเทศ ในไม่ช้าทั้งโลกย่อมถูกเหวี่ยงลงไปในความยุ่งเหยิง และรากฐานของชีวิตมนุษย์ย่อมแตกหลาย, ท่านองเดียวกันหากมหาอำนาจทั้งหลายของยุโรปไม่ต้านทานแอททิลาที่ชื่อกระฉอน เขาย่อมไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตสักคน

697

บางคนเป็นเสมือนสุนัขป่าที่กระหายเลือด : หากพวกเขาไม่เห็นการลงโทษข้างหน้า พวกเขาจะฆ่าคนอื่นเพื่อเห็นแก่ความเปลือยเปลือยและความบันเทิงของตนเพียงอย่างเดียว หนึ่งในทรราชแห่งเปอร์เซียได้ฆ่าครูสอนพิเศษของตนเพียงเพื่อความสนุกสนาน กษัตริย์โมโทวาคคิลผู้เป็นกาลีที่เลื่องชื่อแห่งราชวงศ์อับบาสิด จะเรียกตัวบรรดาเสนาบดี ผู้รักษาการและผู้พิทักษ์มาพบ แล้วปล่อยให้แมลงป่องเต็มกล่องออกมาท่ามกลางพวกเขา และโดยการห้ามมิให้ผู้ใดขยับเขยื้อน เขาหัวเราะลั่นเมื่อใดก็ตามที่คนหนึ่งในหมู่พวกเขาถูกแมลงป่องต่อย

698

สรุป การปฏิบัติหน้าที่อย่างเหมาะสมของประชากรรัฐขึ้นกับความยุติธรรม ไม่ใช่การให้อภัย ดังนั้นสิ่งที่พระคริสต์หมายถึงการให้อภัยและความใจกว้างไม่ใช่ว่า หาก

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 5:39

ชาติหนึ่งจะโจมตีเจ้า เผาบ้านของเจ้า ปล้นทรัพย์สมบัติของเจ้า ทำร้ายร่างกาย ภรรยา ลูกและญาติของเจ้า และละเมิดเกียรติของเจ้า เจ้าต้องยอมจำนนต่อ กองทัพที่กดขี่เหล่านี้ และยอมให้พวกเขาดำเนินทุกวิธีการของความอยุติธรรมและการกดขี่, ที่จริงนั้นวาทะของพระคริสต์หมายถึงธุรกรรมส่วนตัวระหว่างบุคคลสองคนโดยกล่าวว่า หากบุคคลหนึ่งทำร้ายร่างกายอีกคนหนึ่ง ฝ่ายที่บาดเจ็บควรให้อภัย แต่ประจักษ์ชัดต้องพิทักษ์สิทธิของมนุษย์, ดังนั้นหากใครคนหนึ่งจะโจมตีซีียดแมนชาติที่นี้ ทำให้บาดเจ็บ กดขี่และทำบาปแดลให้แก่เรา เราจะไม่ต่อต้านเขาแต่จะแสดงการให้อภัย แต่ถ้าบุคคลหนึ่งจะโจมตีซีียดแมนชาติที่นี้ ^[1] แน่ละเราจะขัดขวางเขา, ถึงแม้ว่าการไม่เข้าแทรกแซงดูเหมือนจะเป็นความเมตตาสำหรับผู้โจมตี นั้นยอมเป็นการกดขี่ที่เดียวสำหรับแมนชาติ, ดังนั้นหากชาวอาหรับที่ป่าเถื่อนคนหนึ่งเข้ามาในห้องขณะนี้แล้วกวัดแกว่งดาบ และหมายมั่นจะทำร้ายร่างกาย ทำให้เจ้าบาดเจ็บและฆ่าเจ้า แน่ละว่าเราจะขัดขวางเขา หากเราละทิ้งเจ้าไว้กับชายผู้นั้น นั้นยอมเป็นการกดขี่ไม่ใช่ความยุติธรรม แต่ถ้าเขาทำร้ายเราเป็นการส่วนตัว เราจะให้อภัยเขา

699

ประเด็นสุดท้าย : ประชากรรัฐอยู่อยู่กับการคิดกฎหมายลงโทษขึ้นมาใหม่ทั้งกลางวันกลางคืน และจัดหาหนทางและวิธีการลงโทษ, ประชากรรัฐสร้างคุก หาโซ่และตรวนมาได้ กำหนดสถานที่สำหรับการเนรเทศและการขับไล่ สำหรับการทรมานและความยากลำบาก ด้วยวิธีนี้เป็นการหาทางปฏิรูปอาชญากร ทว่าในความเป็นจริงแล้วนี้ นำมาแต่ความเสื่อมมาตรฐานศีลธรรมและความวิปริตของอุปนิสัยใจคอ, ประชากรรัฐควรมูมานะทั้งกลางวันกลางคืนแทน ทุ่มเททุกความพยายามที่จะรับประกันว่าดวงวิญญาณทั้งหลายได้รับการอบรมอย่างเหมาะสม ก้าวหน้าไปวันแล้ววันเล่า คืบหน้าในวิทยาศาสตร์และวิชา บำเพ็ญคุณความดีที่น่าสรรเสริญและมีกิริยามารยาทที่น่ายกย่อง ละทิ้งความประพฤติที่รุนแรง เพื่อว่าอาชญากรรมจะไม่เกิดขึ้น, ปัจจุบันนี้ กลับเป็นตรงกันข้าม : ประชากรรัฐหาทางอยู่เสมอที่จะทำให้กฎหมายลงโทษแข็งแกร่งหาวิธีการลงโทษ เครื่องมือสำหรับความตายและทัณฑ์กรรม และสถานที่สำหรับคุมขังและเนรเทศ และจากนั้นก็รอคอยให้มีการก่ออาชญากรรม, สิ่งนี้ส่งผลที่เป็นภัยที่สุด

700

แต่ถ้ามวลชนได้รับการอบรมเพื่อว่าความรู้และวิชาจะเพิ่มขึ้นวันแล้ววันเล่า ความเข้าใจจะกว้างขึ้น การรับรู้จะละเอียดละออ มาตรฐานศีลธรรมจะได้รับการแก้ไข ธรรมนิยมทั้งหลายจะได้รับการปฏิรูป กล่าวคือ เกิดความก้าวหน้าในทุกระดับขั้นของความสมบูรณ์ เมื่อนั้นการก่ออาชญากรรมจะซาลง

¹ บาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ

701

ประสบการณ์ได้แสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมดาชตีนน้อยกว่าในหมู่ชนชาติอารยธรรมนั้นคือ ในหมู่ผู้ที่ได้มาซึ่งอารยธรรมที่แท้จริง และอารยธรรมที่แท้จริงคืออารยธรรมสวรรค์ อารยธรรมของบรรดาผู้ที่ผสมผสานความสมบูรณ์ทางวัตถุและจิตวิญญาณเข้าด้วยกัน, เนื่องด้วยความเขลาคือรากเหง้าของอาชญากรรม ความรู้และวิชาคือบิชิงหน้า การก่ออาชญากรรมก็ยิ่งน้อยลง, จงพิจารณาดูชนเผ่าทั้งหลายที่ไร้กฎหมายในแอฟริกา พวกเขาฆ่ากันและกันบ่อยแค่ไหนและถึงกับกินเลือดเนื้อของกันและกัน! ทำไมการกระทำที่ป่าเถื่อนดังกล่าวไม่เกิดขึ้นในสวิสเซอร์แลนด์? เหตุผลชัดเจนคือการอบรมและคุณความดี

702

ดังนั้นประชารัฐต้องหาทางป้องกันการก่ออาชญากรรมในอันดับแรก เสียดีกว่าคิดการลงโทษและบทลงโทษที่ทารุณขึ้นมาใหม่

78. การประท้วงหยุดงาน

[Strikes]

703

เจ้าได้ถามเราเกี่ยวกับการประท้วงหยุดงาน ความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงได้เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นต่อไปจากประเด็นนี้ ที่มาของความยุ่งยากเหล่านี้มีสองประการ : หนึ่งคือความโลภเกินไปและความมั่งมากของเจ้าของโรงงาน อีกประการคือการเรียกร้องอย่างไม่สมเหตุผล ความโลภและความไม่ยอมประนีประนอมของคนงาน ดังนั้นเราต้องหาทางจัดการกับทั้งสองอย่างนี้

704

ที่นี้รากเหง้าของความยุ่งยากเหล่านี้อยู่ที่กฎของธรรมชาติที่กำกับควบคุมอารยธรรมในปัจจุบัน เพราะสิ่งนี้ยังผลให้ประชาชนเท่าเหยียบมือสะสมทรัพย์สมบัติมหาศาลซึ่งเกินความจำเป็นของตนอย่างมาก ขณะที่คนจำนวนมากกว่าสิ้นไร้ไม้ตอก ชัดสนและหมดหนทาง สิ่งนี้ขัดกับความยุติธรรม ความเป็นมนุษย์และความเป็นธรรมในเวลาเดียวกัน นี่คือสุดยอดของความอยุติธรรมและสวนทางกับความยินดีของพระเจ้าทรงปรานี

705

ความเหลื่อมล้ำถูกจำกัดอยู่ในเผ่าพันธุ์มนุษย์, ในหมู่สิ่งมีชีวิตอื่นๆ นั่นคือ ในหมู่สัตว์ทั้งหลายมีความยุติธรรมและความเสมอภาคบางอย่าง, ดังนั้นมีความเสมอภาคภายในฝูงแกะของคนเลี้ยงแกะ หรือภายในหมู่ฝูงกวางในพงร้าง หรือในหมู่นกร้องเพลงที่อาศัยอยู่ในภูเขา ที่ราบและสวนผลไม้, สัตว์ทุกสายพันธุ์ได้รับความเสมอ

ภาคในระดับหนึ่ง และไม่แตกต่างกันมากในวิธีการดำรงอยู่ และดังนี้สัตว์ทั้งหลายมีชีวิตอยู่ด้วยความเบิกบานและความสงบที่สมบูรณ์

706

แต่เป็นคนละเรื่องกันเลยทีเดียวกับเฟ่าพันธ์มนุษย์ซึ่งยังพบความอยุติธรรมและการกดขี่ที่ใหญ่หลวงที่สุด ดังนี้เจ้าสามารถสังเกตเห็นในด้านหนึ่งว่า บุคคลเดียวผู้ซึ่งกอบโกยทรัพย์สินสมบัติ ได้ทำให้ทั้งประเทศเป็นอาณาจักรส่วนตัวของตน ได้ความมั่งคั่งมหาศาลมาได้เพิ่มและได้กำไรที่หลังไหลมาอย่างไม่ขาดสาย และในอีกด้านหนึ่งดวงวิญญาณที่หมดหนทางนับแสนซึ่งอ่อนแอ ไม่สามารถและขาดแคลนแม้แต่ขนมปังคำหนึ่ง, ไม่มีความเสมอภาคหรือความใจบุญ, จึงสังเกตดูผลที่ตามมาว่าความสงบและความสุขทั่วไปขาดไปและความผาสุกของมนุษยชาติถูกบั่นทอนอย่างไร ถึงขนาดที่ทำให้ชีวิตของคนจำนวนมหาศาลไร้ผลผลิต! เพราะความมั่งคั่ง อำนาจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรมทั้งหมดกระจุกตัวอยู่ในมือของไม่กี่คน ขณะที่คนอื่นทั้งหมดตรากตรำภายใต้น้ำหนักของความยากลำบากและความยุ่งยากไม่รู้จบ ไม่ได้ประโยชน์และสวัสดิการ และยังถูกลิดรอนความสบายและความสงบ, ดังนั้นเราต้องออกกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่จะจัดการทรัพย์สินสมบัติที่มากเกินไปของไม่กี่คนให้อยู่ในความพอประมาณ และสนองสิ่งจำเป็นพื้นฐานของคนยากไร้เป็นล้านๆ สุดคุณานับ เพื่อบรรลระดับขั้นหนึ่งของความพอประมาณ

707

อย่างไรก็ตามความเสมอภาคโดยสมบูรณ์ไม่มีเหตุผลสนับสนุน เพราะความเสมอภาคโดยบริบูรณ์ในความมั่งคั่ง อำนาจ การพาณิชย์ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมย่อมลงเอยที่ความวุ่นวายและไม่เป็นระเบียบ การดำรงชีวิตยุ่งเหยิง ปลุกความไม่พึงพอใจทั่วหน้า และบ่อนทำลายการดำเนินกิจการที่เป็นระเบียบของชุมชน, เพราะความเสมอภาคที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลเต็มไปด้วยภัยอันตรายเช่นกัน เช่นนั้นเป็นที่น่าปรารถนากว่าที่จะบรรลุบางมาตรการที่พอประมาณ และความพอประมาณหมายถึงการออกกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่จะป้องกันการกระจุกความมั่งคั่งที่ไม่มีเหตุผลในมือของไม่กี่คน และสนองความต้องการที่จำเป็นของคนจำนวนมาก, ตัวอย่างเช่น เจ้าของโรงงานเก็บเกี่ยวทรัพย์สินสมบัติทุกวัน แต่ค่าแรงที่คนงานผู้ยากไร้ได้รับไม่พอกินรายวัน สิ่งนี้ไม่เป็นธรรมที่สุด และรับประกันได้ว่าไม่มีผู้ที่ยุติธรรมคนใดยอมรับได้, ดังนั้นควรออกกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ให้คนงานได้รับทั้งค่าแรงรายวันและส่วนแบ่งหนึ่งในสี่หรือหนึ่งในห้าของผลกำไรตามกำลังทรัพย์ของโรงงาน หรือให้คนงานมีส่วนแบ่งกำไรกับเจ้าของโรงงานอย่างเป็นทางการด้วยวิธีอื่นบางอย่าง, เพราะเงินทุนและการบริหารจัดการมาจากเจ้าของโรงงาน ความตรากตรำและแรงงานมาจากคนงาน คนงานควรได้รับค่าแรงที่สนองความจำเป็นรายวันของตน อีกทั้งมีสิทธิในส่วนแบ่งจากรายได้ของโรงงานเมื่อตนบาดเจ็บ ทุพพลภาพหรือไม่สามารถทำงาน หรือไม่ก็กำหนดค่าแรงให้คนงานที่พึ่งพอกับความจำเป็นรายวันและมีเหลือเก็บเล็กน้อยสำหรับเวลาที่อ่อนแอหรือทุพพลภาพ

708

หากจัดแจงเรื่องทั้งหลายได้ดังนี้ เจ้าของโรงงานจะไม่กอบโกยทรัพย์สินสมบัติแต่ละวัน ซึ่งตนจะไม่ได้ใช้เลย เพราะหากทรัพย์สินสมบัติของคนหนึ่งเพิ่มขึ้นเกินกว่าจะวัดได้ ผู้นั้นย่อมแบกภาระที่หนักที่สุด ประสบกับความยุ่งยากและลำบากเป็นล้นพ้น และจะพบว่าการบริหารทรัพย์สินสมบัติที่มากเกินไปนั้นยากที่สุด และทำให้ตนหมดพลังความสามารถตามธรรมชาติ ส่วนคนงานจะไม่ต้องสู้ทนความตรากตรำและความยากลำบากจนหมดเรี่ยวแรง และตกเป็นเหยื่อของความขัดสนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในบั้นปลายของชีวิต

709

ดังนั้นเป็นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การยึดครองความมั่งคั่งที่มากเกินไปเกินควรโดยคนจำนวนน้อย ทั้งๆ ที่มวลชนขัดสนนั้นไม่เป็นธรรมและไม่ยุติธรรม และในทางกลับกันความเสมอภาคโดยสมบูรณ์ย่อมทำให้การดำรงอยู่ ความผาสุก ความสบาย ความสงบสุขและชีวิตที่เป็นระเบียบของเผ่าพันธุ์มนุษย์ยุ่งเหยิง, ดังนั้นในความเป็นจริงดังกล่าววิถีทางที่ดีที่สุดคือการแสวงหาความพอประมาณ ซึ่งให้นายทุนยอมรับข้อดีของความพอประมาณในการเอากำไร และคำนึงถึงความผาสุกของคนยากไร้และคนขัดสน นั่นคือ ให้กำหนดค่าแรงรายวันสำหรับคนงานทั้งหลาย และจัดสรรส่วนแบ่งจากผลกำไรรวมทั้งหมดของโรงงานให้พวกเขาด้วย

710

กล่าวโดยย่อ トラบเท่าที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่มีต่อกันและกันระหว่างเจ้าของโรงงานและคนงาน ต้องมีการออกกฎหมายที่จะทำให้เจ้าของโรงงานสามารถทำกำไรอย่างสมเหตุผล และให้คนงานได้รับปัจจัยที่จำเป็นในปัจจุบันและสิ่งที่จำเป็นในอนาคตสำหรับตน เพื่อว่าหากพวกเขาสุขภาพ แก่ตัวหรือตาย และทิ้งลูกเล็กๆ ไว้พวกเขาหรือลูกๆ ของพวกเขาจะไม่สิ้นไร้ไม้ตอก แต่จะได้รับบำนาญพอควรจากรายได้ของโรงงานเอง

711

ส่วนฝ่ายคนงานไม่ควรเรียกร้องเกินควร ดื้อแพ่ง ขอมากกว่าสิ่งที่ตนควรได้ หรือทำการประท้วงหยุดงาน, พวกเขาควรเชื่อฟังและทำตาม และไม่ทำการเรียกร้องค่าแรงที่สูงลิ่ว, ที่จริงนั้นสิทธิที่มีต่อกันและกันที่เป็นธรรมระหว่างทั้งสองฝ่าย ควรถูกกำหนดและมีผลบังคับอย่างเป็นทางการตามกฎหมายแห่งความยุติธรรมและความเห็นใจ และฝ่ายใดที่ฝ่าฝืนกฎหมายเหล่านี้ควรถูกพิพากษาลงโทษหลังจากการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม และต้องอยู่ภายใต้คำตัดสินอันเป็นที่ยุติที่บังคับใช้โดยฝ่ายบริหาร เพื่อว่ากิจการทั้งหมดจะถูกจัดเป็นระเบียบอย่างเหมาะสม และปัญหาทั้งหมดจะได้รับการไขอย่างเพียงพอ

712

การเข้าแทรกแซงปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเจ้าของโรงงานและคนงานโดยรัฐบาลและศาล มีเหตุผลสมควรโดยบริบูรณ์ เนื่องด้วยนี้ไม่ใช่เรื่องเฉพาะอย่างการทำธุรกรรมธรรมดาระหว่างบุคคลสองคน ที่ไม่เกี่ยวกับสาธารณชนและรัฐบาลไม่ควรมีสิทธิเข้าไปยุ่ง, เพราะปัญหาทั้งหลายระหว่างเจ้าของโรงงานและคนงานแม้ว่าจะดูเหมือนว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคล ก็เป็นภัยต่อประโยชน์ของส่วนรวม เนื่องด้วยกิจการค้าอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม และแม้แต่ธุรกิจทั่วไปของชาติ ล้วนเชื่อมโยงกันอยู่อย่างแนบแน่น, ความเสียหายต่อกิจการหนึ่งคือความสูญเสียของทั้งหมด, และเนื่องด้วยปัญหาทั้งหลายระหว่างเจ้าของกิจการและคนงานเป็นภัยต่อประโยชน์ของส่วนรวม ดังนั้นรัฐบาลและศาลมีสิทธิที่จะแทรกแซง

713

แม้แต่ในกรณีของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคนในเรื่องของสิทธิเฉพาะจำเป็นที่บุคคลที่สามกล่าวคือรัฐบาลจะต้องเข้ามายุติข้อพิพาท, เช่นนั้นปัญหาการประท้วงหยุดงานซึ่งปั่นป่วนทั้งประเทศ ไม่ว่าจะเกิดจากการเรียกร้องเกินควรของคนงานหรือความโลภเกินไปของเจ้าของโรงงาน จะปล่อยปละละเลยได้อย่างไร?

714

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกรุณา! คนเราเห็นเพื่อนมนุษย์หิว ขัดสนและแร้นแค้น และกระนั้นก็ยังดำรงชีวิตอย่างสงบและสบายในคฤหาสน์ที่โอ้อ่าของตนได้อย่างไร? คนเราเห็นคนอื่นขัดสนที่สุดและกระนั้นก็ยังปิดกั้นทรัพย์สมบัติของตนได้อย่างไร? นั่นเองที่ทำไมเป็นที่โองการไว้ในศาสนาทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าว่า ผู้มั่งคั่งควรมอบส่วนหนึ่งของความมั่งคั่งของตนแต่ละปี สำหรับการยังชีพของคนยากไร้และการช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน, นี่คือนิ่งในรากฐานทั้งหลายของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า และเป็นบัญญัติที่ผูกมัดทุกคน, และเนื่องด้วยในเรื่องนี้คนเราไม่ถูกบีบบังคับจากภายนอก หรือถูกกำหนดให้จำเป็นต้องทำโดยรัฐบาล แต่เกื้อหนุนคนยากจากการจิตใจของหัวใจของตนเองและด้วยจิตวิญญาณที่เบิกบานและสดชื่นเสียมากกว่าการกระทำดังกล่าวน่าชมเชยที่สุด เป็นที่รับรองและยินดี

715

นี่คือความหมายของการกระทำที่ขอบธรรมที่กล่าวไว้ในคัมภีร์สวรรค์ทั้งหลาย

79. ความเป็นจริงของสรรพภาวะ

[The Reality of the World of Being]

716

ปราชญ์บางคนถือว่าการดำรงอยู่ทั้งปวงเป็นสิ่งลวงตา ที่จริงแล้วแต่ละสิ่งและทุกสิ่งเป็นสิ่งลวงตาแท้ที่ไม่มีการดำรงอยู่ใดๆ กล่าวคือ การดำรงอยู่ของสิ่งที่ถูกสร้าง

ทั้งหลายเป็นเหมือนภาพลวงตา หรือเหมือนการสะท้อนของภาพในน้ำหรือในกระจก ซึ่งเป็นเพียงลักษณะปรากฏที่ปราศจากพื้นฐาน รากฐานหรือความเป็นจริงที่ยืนยันได้แน่นอน

717

ความนึกคิดนี้ผิด เพราะถึงแม้ว่าการดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลายเป็นสิ่งลวงตาเมื่อเทียบกับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า กระนั้นในโลกที่ไม่เที่ยงแท้การดำรงอยู่ดังกล่าวเป็นที่แสดงให้เห็น พิสูจน์และปฏิเสธไม่ได้ ตัวอย่างเช่น การดำรงอยู่ของแร่ธาตุไม่ดำรงอยู่เมื่อเทียบกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เนื่องด้วยร่างกายของมนุษย์กลายเป็นแร่ธาตุเมื่อเขาตาย แต่แร่ธาตุดำรงอยู่จริงภายในอาณาจักรแร่ธาตุ, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าธาตุไม่ดำรงอยู่ หรือมีการดำรงอยู่ที่ลวงตาเมื่อเทียบกับการดำรงอยู่ของมนุษย์ แต่กายอาณาจักรของแร่ธาตุธาตุดำรงอยู่

718

ในลักษณะคล้ายกันการดำรงอยู่ของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายเป็นสิ่งลวงตาทั้งสิ้น และไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า และอยู่ที่เพียงลักษณะปรากฏเหมือนกับภาพที่เห็นในกระจก, แต่ถึงแม้ว่าภาพในกระจกนี้เป็นสิ่งลวงตา บ่อเกิดและความเป็นจริงของภาพคือบุคคลที่ถูกสะท้อน ซึ่งภาพของเขาปรากฏในกระจก, กล่าวโดยย่อ ภาพสะท้อนนั้นเป็นสิ่งลวงตาเมื่อเทียบกับสิ่งที่ถูกสะท้อน, ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่า ถึงแม้ว่าเมื่อเทียบกับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายไม่ดำรงอยู่ แต่เป็นเหมือนภาพลวงตาหรือภาพสะท้อนในกระจก กระนั้นในระดับชั้นของตัวเองสิ่งเหล่านี้ดำรงอยู่

719

นั่นเองที่ทำไมพระคริสต์กล่าวถึงบรรดาผู้ที่ไม่เอาใจใส่พระผู้เป็นเจ้าและปฏิเสธสัจธรรมของพระองค์ว่าเป็นคนตาย ถึงแม้ดูภายนอกเหมือนว่าพวกเขามีชีวิต เพราะในความสัมพันธ์กับผู้ที่ศรัทธาพวกเขาตาย ตาบอด หูหนวกและเป็นไปอย่างแท้จริง นั่นคือสิ่งที่พระคริสต์หมายถึงเมื่อพระองค์กล่าวว่า "ขอให้คนตายฝังคนตายของพวกเขา" [1]

80. การดำรงอยู่ก่อนและการก่อกำเนิด

[Pre-existence and Origination]

720

คำถาม : การดำรงอยู่ก่อนและการก่อกำเนิดมีกี่ชนิด?

¹ พระคัมภีร์ไบเบิล แมทธิว 8:22

721

คำตอบ : ปราชญ์และนักปรัชญาบางคนถือว่าการดำรงอยู่ก่อนมีสองชนิด : การดำรงอยู่ก่อนที่แท้และการดำรงอยู่ก่อนที่สัมพันธ์กับโลก ทำนองเดียวกันการก่อกำเนิดมีสองชนิดเช่นกัน การก่อกำเนิดที่แท้และการก่อกำเนิดที่สัมพันธ์กับโลก

722

การดำรงอยู่ก่อนที่แท้คือการดำรงอยู่ที่ไม่มีเหตุนามาก่อน การก่อกำเนิดที่แท้มีเหตุนามาก่อน การดำรงอยู่ก่อนที่สัมพันธ์กับโลกไม่มีจุดเริ่มต้น การก่อกำเนิดที่สัมพันธ์กับโลกมีทั้งจุดเริ่มต้นและจุดจบ, เพราะการดำรงอยู่ของแต่ละสิ่งและทุกสิ่งขึ้นกับสาเหตุ : สัมฤทธิ์เหตุ เหตุทางสสาร เหตุทางรูปทรงและเหตุสุดท้าย ^[1] ดังนั้นแก้อี้นี้มีผู้สร้างซึ่งเป็นช่างไม้ มีสสารซึ่งเป็นไม้ มีรูปทรงซึ่งเป็นรูปทรงของแก้อี้ และมีจุดประสงค์นั้นคือใช้เป็นที่นั่ง, ดังนั้นแก้อี้เป็นการถูกก่อกำเนิดที่แท้ เพราะแก้อี้มีเหตุนามาก่อน และการดำรงอยู่ของแก้อี้ขึ้นอยู่กับเหตุนี้ นี้เรียกว่าการก่อกำเนิดที่แท้หรือในตัว

723

ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้สร้าง สรรพโลกถูกก่อกำเนิดในตัว, ทำนองเดียวกันเนื่องด้วยร่างกายขึ้นอยู่กับและได้รับการค้ำจุนโดยวิญญาณ ในความสัมพันธ์กับวิญญาณร่างกายถูกก่อกำเนิดที่แท้, ในทางกลับกันวิญญาณไม่จำเป็นต้องอาศัยร่างกาย และดังนั้นในความสัมพันธ์กับร่างกาย วิญญาณคือการดำรงอยู่ก่อนที่แท้, ถึงแม้ว่ารังสีแยกจากดวงอาทิตย์ไม่ได้เสมอ ดวงอาทิตย์ดำรงอยู่ก่อนและรังสีถูกก่อกำเนิด เพราะการดำรงอยู่ของรังสีขึ้นกับการดำรงอยู่ของดวงอาทิตย์ แต่ไม่เป็นความจริงในทางกลับกัน : ดวงอาทิตย์คือผู้ให้กรรณาทิคุณและรังสีคือตัวกรรณาทิคุณเอง

724

ข้อพิจารณาที่สองคือ ทั้งการดำรงอยู่และการไม่ดำรงอยู่เป็นสิ่งสัมพัทธ์ หากเป็นที่กล่าวว่าสิ่งหนึ่งกำเนิดขึ้นมาจากการไม่ดำรงอยู่ ที่หมายถึงไม่ใช่การไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิง แต่หมายความว่าสภาวะเมื่อก่อนไม่ดำรงอยู่เมื่อสัมพันธ์กับสภาวะปัจจุบัน เพราะการไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงไม่สามารถกลายเป็นการดำรงอยู่ เนื่องด้วยการไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงขาดความสามารถที่จะดำรงอยู่, มนุษย์ดำรงอยู่และทำนองเดียวกันแร่ธาตุดำรงอยู่ แต่การดำรงอยู่ของแร่ธาตุคือการไม่ดำรงอยู่เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์ เพราะเมื่อถูกทำลายร่างกายของมนุษย์กลายเป็นธุลีและแร่ธาตุ และเมื่อธุลีก้าวหน้าไปสู่โลกของมนุษย์ และร่างของสสารที่ไร้ชีวิตนั้นกลับมีชีวิต มนุษย์ก็เริ่มต้นการดำรงอยู่, แม้ว่าธุลี แร่ธาตุ มีการดำรงอยู่ในสถานะของตนเอง กระนั้นเมื่อสัมพันธ์กับมนุษย์ธุลีคือการไม่ดำรงอยู่, ความหมายของเรา

¹ เปรียบเทียบ Aristotle, Physics 194b16-195a1

คือ ทั้งสองดำรงอยู่ แต่การดำรงอยู่ของธลีและแร่ธาตุคือการไม่ดำรงอยู่เมื่อสัมพันธ์กับมนุษย์ เพราะเมื่อมนุษย์ตาย มนุษย์กลายเป็นธลีและแร่ธาตุ

725

ดังนั้นถึงแม้ว่าโลกที่ไม่เที่ยงแท้ดำรงอยู่ เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า โลกที่ไม่เที่ยงแท้คือการไม่ดำรงอยู่และศุนยภาพ ทั้งมนุษย์และธลีดำรงอยู่ แต่การดำรงอยู่ของแร่ธาตุและการดำรงอยู่ของมนุษย์แตกต่างกันมากเพียงไหน! สิ่งหนึ่งคือการไม่ดำรงอยู่เมื่อสัมพันธ์กับอีกสิ่งหนึ่ง ทำนองเดียวกันการดำรงอยู่ของสรรพโลกคือการไม่ดำรงอยู่เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า, ดังนั้นถึงแม้ว่าจักรวาลมีการดำรงอยู่ เมื่อสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้าจักรวาลคือการไม่ดำรงอยู่

726

ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า ถึงแม้ว่าสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายดำรงอยู่ เมื่อสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้าและพระวณะของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งเหล่านั้นไม่ดำรงอยู่, นี่คือการแรกและสุดท้ายของพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกล่าวว่า "เราคืออัลฟาและโอเมก้า" เพราะพระองค์เป็นทั้งบ่อเกิดของความอารีและเป้าหมายสุดท้ายของความอารีนั้น พระผู้สร้างมีสรรพสิ่งที่พระองค์สร้างเสมอ และรังสีแผ่และส่องมาจากดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมเสมอ เพราะดวงอาทิตย์ที่ไร้แสงสว่างย่อมเป็นความมืดที่ผ่านเข้าไปไม่ได้, นามและคุณลักษณะทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องมีการดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลาย และไม่มีการยุติการหลังไหลลกรุนาธิคุณบรมโบราณของพระผู้เป็นเจ้าที่นึกคิดได้ เพราะนี่ย่อมขัดกับความสมบูรณ์สวรรค์

81. การกลับชาติมาเกิด

[Reincarnation]

727

คำถาม : มีอะไรที่จะกล่าวเกี่ยวกับการกลับชาติมาเกิด ซึ่งเป็นความเชื่อที่สาวกบางศาสนายืนยัน?

728

คำตอบ : จุดประสงค์ของสิ่งที่เรากำลังจะพูดคือการแสดงความจริง ไม่ใช่จะดูแคลนความเชื่อของคนอื่น นี่เป็นเพียงการอธิบายข้อเท็จจริงของเรื่องนี้และไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ ไม่เช่นนั้นเราไม่ใคร่จะได้แย้งความเชื่อที่ฝังใจของใครหรือรับรองการปฏิบัติตนดังกล่าว

729

เช่นนั้นจงรู้ไว้ว่า ผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิดมีสองประเภท : ประเภทแรกไม่เชื่อในรางวัลและการลงโทษทางจิตวิญญาณในโลกหน้า แต่พวกเขาถือว่ามนุษย์ได้รางวัลและการชดเชยโดยการกลับชาติมาเกิดและกลับมายังโลกนี้, พวกเขาถือว่าสวรรค์และนรกถูกจำกัดอยู่ในอาณาจักรแห่งวัตถุนี้ และไม่เชื่อในภพถัดไป, กลุ่มนี้เองแบ่งออกสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งถือว่า บางครั้งมนุษย์อาจกลับมายังโลกนี้ในรูปของสัตว์เป็นการถูกลงโทษอย่างรุนแรง และหลังจากที่ทนการทรมานที่เจ็บปวดนี้แล้ว มนุษย์เดินหน้าจากอาณาจักรสัตว์เข้าไปในโลกของมนุษย์อีกครั้ง และนี่พวกเขาเรียกว่าการเคลื่อนย้ายวิญญาณไปสู่อีกร่างหนึ่ง, อีกฝ่ายหนึ่งถือว่ามนุษย์กลับมายังโลกของมนุษย์เดิมที่ตนจากไป และประสบกับรางวัลและการลงโทษสำหรับชีวิตก่อนในการกลับมา และนี่พวกเขาเรียกว่าการกลับชาติมาเกิด ทั้งสองฝ่ายนี้ไม่เชื่อในภพอื่นถัดจากโลกนี้

730

กลุ่มที่สองของผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิดเชื่อในโลกหน้า และมองการกลับชาติมาเกิดว่าเป็นวิธีการทำให้บรรลุความสมบูรณ์ ซึ่งมนุษย์ได้ความสมบูรณ์มาทีละน้อยโดยการจากไปและกลับมายังโลกนี้อีกครั้ง จนกระทั่งเขาบรรลุถึงหัวใจของความสมบูรณ์, นั่นคือ มนุษย์ประกอบด้วยสสารและพลังงาน : ในตอนเริ่มต้นหรือในวัฏจักรแรก สสารไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อกลับมายังโลกนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก สสารก้าวหน้า มีความเกลี้ยงเกลาและละเอียดอ่อน จนกระทั่งกลายเป็นเหมือนกระจกที่ขัดเงา และจากนั้นพลังงานซึ่งมีวิญญาณเป็นพื้นฐาน มาบังเกิดโดยบริบูรณ์ในกระจกนั้นด้วยความสมบูรณ์ของตนทั้งหมด

731

ดังกล่าวคือเรื่องราวโดยย่อเกี่ยวกับความเชื่อของพวกที่เชื่อการกลับชาติมาเกิดและพวกที่เชื่อการเคลื่อนย้ายของวิญญาณไปสู่อีกร่างหนึ่ง หากเราลงไปในรายละเอียดจะเสียเวลามาก การสรุปความนี้เพียงพอ, บุคคลดังกล่าวไม่มีข้อพิสูจน์ด้วยเหตุผลหรือการยกเหตุผลสำหรับความเชื่อของตน ซึ่งอิงอยู่กับเพียงการคาดเดาและการอนุมานจากกรณีแวดล้อม ไม่ใช่ข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติ, ข้อพิสูจน์นี้เองที่เราต้องเรียกร้องจากผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิด ไม่ใช่การอนุมาน การคาดเดาหรือการสังหรณ์ใจ

732

แต่เจ้าได้ถามเราถึงข้อพิสูจน์และการยกเหตุผลเกี่ยวกับความเป็นไปไม่ได้ของการกลับชาติมาเกิด และดังนั้นเราต้องอธิบายเหตุผลสำหรับความเป็นไปไม่ได้ดังกล่าว, ข้อพิสูจน์แรกคือภายนอกคือการแสดงออกของภายใน อาณาจักรโลกคือกระจกของอาณาจักรสวรรค์ โลกวัตถุคล่องจองกับภพของวิญญาณ, ที่นี้จึงสังเกตดูว่าในโลกรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส ลักษณะปรากฏของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีซ้ำกัน เพราะ

ไม่มีสิ่งที่ถูกสร้างใดเหมือนกันทุกอย่างกับอีกสิ่งหนึ่ง เครื่องหมายแห่งเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของอยู่และเห็นได้ในทุกสิ่ง, หากยังฉางทั้งหมดในโลกมีเมล็ดพืชอยู่เต็ม เจ้าจะรู้สึกกดดันในการหาสองเมล็ดที่เหมือนกันทั้งหมดและแยกจากกันไม่ได้ในทุกลักษณะ ความแตกต่างและแยกจากกันได้ถูกกำหนดให้คงอยู่ระหว่างเมล็ดทั้งหลาย, ที่นี้เนื่องด้วยข้อพิสูจน์ของเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของอยู่ภายในทุกสิ่ง อีกทั้งความเป็นหนึ่งและความเดียวของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นที่เห็นได้ในสภาวะความเป็นจริงของทุกชีวิต จึงไม่มีทางเป็นไปได้ที่ลักษณะปรากฏเดียวกันจากพระผู้เป็นเจ้าของจะเกิดซ้ำอีก, ดังนั้นการกลับมาเกิดซึ่งเป็นการสำแดงซ้ำของวิญญาณเดิมในโลกนี้กับสาระและสภาวะเมื่อก่อนของตน ย่อมเป็นการปรากฏของสิ่งเดิมและดังนั้นจึงเป็นไปได้, และเนื่องด้วยการเกิดขึ้นซ้ำของลักษณะปรากฏเดียวกันของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นไปได้สำหรับชีวิตทางโลก การมาอยู่ในสถานะเดิมซ้ำไม่ว่าบนโค้งขึ้นหรือโค้งลง จึงเป็นไปได้ทำนองเดียวกันสำหรับชีวิตที่มีจิตวิญญาณ เพราะโลกวัฏภูมิลักษณะตรงกันกับภพของวิญญาณ

733

อย่างไรก็ตามในเรื่องของสายพันธุ์ การกลับมาและเกิดขึ้นซ้ำเป็นที่เห็นได้ชัดในสภาวะความเป็นจริงทางโลก นั่นคือ ต้นไม้ซึ่งในปีที่ผ่านมาได้ออกใบ ดอกไม้และผลไม้ จะออกใบ ดอกไม้และผลไม้เหมือนกันในปีที่จะมาถึง นี้เรียกว่าการเกิดขึ้นซ้ำของสายพันธุ์, หากใครตัดค้ำว่าใบ ดอกไม้และผลไม้ได้เสื่อมสลายแล้วลงจากโลกของพืชผักมาสู่โลกของแร่ธาตุ และกลับไปสู่โลกของพืชผักอีกครั้ง และดังนั้นจึงมีการเกิดขึ้นซ้ำ เราจะตอบว่าดอกไม้ ใบและผลของปีที่แล้วได้เสื่อมสลาย และธาตุที่เป็นองค์ประกอบทั้งหลายได้แยกตัวออกและกระจัดกระจายไป อนุภาคเดียวกันทั้งหลายของใบและผลของปีที่แล้วที่สลายตัวไป มิได้มาผสมผสานกันใหม่และกลับมาอีก แต่สาระของสายพันธุ์ได้กลับมาโดยการผสมผสานกันของส่วนประกอบใหม่ๆ, ทำนองเดียวกันร่างกายของมนุษย์เสื่อมสลายไปหมดหลังจากที่ส่วนประกอบทั้งหลายของร่างกายแยกตัวออกและกระจัดกระจาย หากร่างกายนี้กลับมาจากโลกของแร่ธาตุหรือโลกของพืชผัก ก็จะไม่มีส่วนประกอบเดียวกันของบุคคลก่อน เพราะธาตุทั้งหลายของบุคคลนั้นได้แยกตัวออก เสื่อมสลายและกระจัดกระจายไปในที่ว่าง ต่อมาภายหลังส่วนประกอบที่เป็นธาตุอื่นๆ มาผสมผสานกัน แล้วอีกร่างกายหนึ่งก่อตัวขึ้น, และแม้ว่าจะเป็นความจริงที่ว่า บางองค์ประกอบจากร่างกายของคนก่อนอาจเข้ามาเป็นส่วนประกอบของร่างกายของคนหลัง องค์ประกอบเหล่านั้นก็หาได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ทุกประการ โดยไม่มีการเพิ่มเข้ามาหรือลดลงไป เพื่อจะมาประกอบตัวกันอีกครั้ง และโดยการประกอบตัวกันและผสมผสานกันขององค์ประกอบเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดอีกคนหนึ่ง, เช่นนั้นเราไม่สามารถอนุมานว่าร่างกายนี้ได้กลับมาพร้อมกับส่วนประกอบทั้งหมดของตน คนก่อนกลายเป็นคนหลังและดังนั้นจึงมีการเกิดขึ้นซ้ำ วิญญาณเดียวกันได้กลับมาเหมือนกับร่างกาย และหลังจากความตายสาระของวิญญาณได้กลับมายังโลกนี้

734

และหากเรากล่าวอ้างว่าการกลับชาติมาเกิดมุ่งหมายจะนำมาซึ่งความสมบูรณ์ เพื่อว่าสสารจะมีความบริสุทธิ์และเกลี้ยงเกลาเพิ่มขึ้น และแสงสว่างของวิญญาณจะมาปรากฏในนั้นด้วยความสมบูรณ์ที่สุด นี่ก็เป็นเพียงจินตนาการเช่นกัน, เพราะแม้ว่าเราขอรับการสันนิษฐานดังกล่าว การฟื้นกลับมาของการดำรงอยู่ของวัตถุไม่สามารถนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงสสารของวัตถุนั้น เพราะสสารที่ไม่สมบูรณ์หาได้กลายเป็นสภาวะที่เป็นจริงของความสมบูรณ์โดยการกลับมา ความมืดมิดจะไม่กลายเป็นแหล่งกำเนิดแสงสว่าง ความอ่อนแออย่างน่าเวทนาจะไม่กลายเป็นพลังและความแข็งแกร่ง และสสารทางโลกจะไม่กลายเป็นสภาวะความเป็นจริงของสวรรค์, ไม่ว่าจะกลับมาบ่อยแค่ไหนต้นไม้ช้คคุม^[1] จะไม่มีวันออกผลที่หวาน และต้นไม้ที่ดีจะไม่ออกผลที่ขม, ดังนี้เป็นที่ชัดเจนว่าการเกิดขึ้นซ้ำและการกลับมายังโลกวัตถุไม่ใช่วิธีการบรรลุความสมบูรณ์ และการสันนิษฐานนี้ไม่ได้อิงอยู่กับข้อพิสูจน์หรือหลักฐาน แต่เป็นเพียงการคาดเดา ไม่ ความเป็นจริงแล้วการบรรลุความสมบูรณ์ขึ้นกับกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

735

นักทฤษฎีทั้งหลายเชื่อว่า มนุษย์จะกลับมาครั้งแล้วครั้งเล่าบนโค้งขึ้นจนกว่าจะไปถึงศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ซึ่งสสารจะกลายเป็นกระจกที่ไร้รอยต่อ แสงสว่างของวิญญาณจะส่องออกมาด้วยพลังเต็มที่ของตน และความสมบูรณ์ที่แท้จะบรรลุถึง, อย่างไรก็ตามบรรดาผู้ที่ได้ไต่สวนปัญหาอย่างถ่วงท้วเกี่ยวกับสภาวะความเป็นเจ้า รู้อย่างแน่นอนว่าโลกวัตถุสิ้นสุดลงที่จุดจบของโค้งลง สถานะของมนุษย์อยู่ที่จุดจบของโค้งลงและจุดเริ่มต้นของโค้งขึ้น ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และจากจุดเริ่มต้นถึงจุดจบของโค้งขึ้น ระดับชั้นทั้งหลายของความก้าวหน้าเป็นลักษณะของจิตวิญญาณ, โค้งลงเรียกว่าโค้งแห่ง "การก่อให้เกิด" และโค้งขึ้นเรียกว่าโค้งแห่ง "การสร้างขึ้นใหม่" โค้งลงจบลงที่สภาวะความเป็นจริงของโลกวัตถุ และโค้งขึ้นจบลงที่สภาวะความเป็นจริงของจิตวิญญาณ, จุดของวงเวียนในการลากเส้นวงกลมไม่ได้ทำให้การเคลื่อนไหวย้อนกลับ เพราะนี่ยอมขัดกับการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติและระบบของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และจะทำให้ความเที่ยงของวงกลมเสียไป

736

ยิ่งไปกว่านั้นโลกวัตถุนี้หาได้มีค่าหรือประโยชน์ถึงขนาดที่คนที่เป็นอิสระจากทรงของโลกนี้แล้ว จะหาทางให้ถูกจับมาอยู่ในกับดักนี้อีกครั้ง, ไม่ ความอาวรณ์นั้นต์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน ความสามารถและความสามารถรับที่แท้จริงของสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ถูกทำให้ชัดเจนและเห็นชัด โดยการเดินทางผ่านระดับชั้นทั้งหลายของการดำรงอยู่ ไม่ใช่โดยการเกิดขึ้นซ้ำและการกลับมา, เมื่อเปลือกหอย

¹ ต้นไม้ช้คคุมที่กล่าวไว้ในคัมภีร์พระคัมภีร์โคโรอ่าน 17:60, 37:62-6, 44:43-6, และ 56:52-3

ถูกเปิดออกเพียงครั้งหนึ่ง จะเป็นที่ประจักษ์และชัดเจนว่าเปลือกหอยนั้นซ่อนไข่มุกที่แวววาวหรือสสารที่ไร้ค่าไว้, เมื่อพืชเติบโตขึ้นมาครั้งหนึ่ง พืชนั้นจะงอกดอกไม้หรือหนามออกมา พืชไม่จำเป็นต้องเติบโตขึ้นมาอีกครั้ง, นอกจากนี้ความก้าวหน้าและการเคลื่อนไหวผ่านภพทั้งหลายเป็นเส้นตรงตามลำดับของธรรมชาติ คือเหตุของการดำรงอยู่ และการเคลื่อนไหวต้านระบบและการจัดเรียงของธรรมชาติคือเหตุของการดับสิ้น, การกลับมาของวิญญาณหลังความตายเข้ากันไม่ได้กับการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติ และขัดกับระบบของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

737

ดังนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ที่จะบรรลุถึงการดำรงอยู่โดยการกลับมา : นี่เป็นราวกับว่ามนุษย์หลังจากที่เป็นอิสระจากโลกในครerkแล้ว จะกลับเข้าไปในครerkอีก, จงพิจารณาดูว่ามโนคติของผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิดและการเคลื่อนย้ายของวิญญาณไปสู่อีกร่างหนึ่ง ไม่มีมูลเพียงไร! พวกเขานึกคิดว่าร่างกายเป็นภาชนะและวิญญาณคือสิ่งที่บรรจุอยู่ในนั้น เหมือนกับน้ำและถ้วย ซึ่งน้ำถูกถ่ายออกจากถ้วยหนึ่งแล้วเทใส่ถ้วยอีกถ้วยหนึ่ง, แท้จริงแล้วนี่คือความคิดแบบเด็ก ๆ พวกเขาไม่ใคร่ครวญให้ลึกซึ่งพอที่จะตระหนักว่าวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีการเข้าไปหรือออกมา และอย่างมากที่สุดวิญญาณเชื่อมโยงกับร่างกายดังที่ดวงอาทิตย์เชื่อมโยงกับกระจก, หากวิญญาณสามารถเดินทางผ่านทุกระดับชั้นและบรรลุถึงความสมบูรณ์ที่แท้ได้โดยการกลับมายังโลกว้ตฤนี้ซ้ำๆ เช่นนั้นย่อมเป็นการดีกว่าถ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตของวิญญาณในโลกว้ตฤนี้ เพื่อให้วิญญาณได้มาซึ่งคุณความดีและความสมบูรณ์ และดังนั้นย่อมไม่จำเป็นที่วิญญาณจะต้องชิมถ้วยแห่งความตายและเข้ามาสู่ชีวิตนี้ครั้งที่สอง

738

ความคิดนี้มีจุดกำเนิดมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิดบางคนจินตนาการว่าการดำรงอยู่ถูกจำกัดอยู่ในโลกที่ชั่วแ่่นนี้ และปฏิเสธภพอื่นๆ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ทว่าในความเป็นจริงแล้วภพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไม่รู้สิ้น, หากภพทั้งหลายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมาถึงจุดสมบูรณ์ที่โลกว้ตฤนี้ เช่นนั้นสรรพโลกย่อมไร้ประโยชน์ และการดำรงอยู่ย่อมเป็นเกมเด็กเล่น, เพราะผลสุดท้ายของจักรวาลที่ไม่มีจบสิ้นนี้ ซึ่งคือสภาวะความเป็นจริงที่ประเสริฐสุดของมนุษย์ ย่อมไปที่นั่นที่นี้อยู่สามส่วนในที่พ้กอาศัยที่ไม่จริงนี้ และได้รับรางวัลและการลงโทษของตน, ในตอนจบทุกคนจะบรรลุถึงความสมบูรณ์ สรรพโลกที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสร้างกับสิ่งมีชีวิตสุดคณานับย่อมจะครบถ้วนบริบูรณ์และมาถึงจุดสมบูรณ์ และดังนั้นสภาวะความเป็นเจ้าของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และนามและคุณลักษณะทั้งหลายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของยุติการมีผลและอิทธิพลต่อชีวิตที่มีจิตวิญญาณทั้งหลายที่ดำรงอยู่เวลานี้ "ความ

รุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์หาใช้สิ่งที่คุณที่พระองค์
สร้างยืนยงเกี่ยวกับพระองค์” [1]

739

ปัญญาที่จำกัดของบรรดานักปรัชญาสมัยก่อนเช่นโทเลมีและคนอื่นๆ ถือว่า สภาวะ
ของชีวิตและการดำรงอยู่ถูกจำกัดอยู่ในโลกใบนี้ และจินตนาการว่าอวกาศที่ไร้
ขอบเขตนี้ถูกบรรจุอยู่ในดาวเก้าดวงบนท้องฟ้า และทุกดวงล้วนไม่มีอะไรและว่าง
เปล่า, จงเป็นพยานว่าความคิดของพวกเขาถูกจำกัดอย่างไร และการใช้เหตุผล
ของพวกเขาบกพร่องอย่างไร! ทำนองเดียวกันบรรดาผู้ที่เชื่อการกลับชาติมาเกิด
จินตนาการว่า ภพทั้งหลายของวิญญาณถูกจำกัดอยู่ในอาณาจักรทั้งหลายที่
ปัญญาของมนุษย์สามารถนึกคิด พวกเขาบางคนเช่นชาวกรีกและชาวนูเซริส
ถึงกับจินตนาการว่า การดำรงอยู่ถูกจำกัดอยู่ในโลกวัตถุนี้ นี่เป็นข้อสันนิษฐานที่โง่
เขลาเพียงไร! เพราะในจักรวาลนี้ของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งปรากฏด้วยความสมบูรณ์
ความงามและความโอฬารที่สุด ดวงดาวที่เรืองแสงในจักรวาลมีสุดคณานับ,
เช่นนั้นจงหยุดเพื่ออนุมานดูว่า อาณาจักรแห่งวิญญาณทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า
ซึ่งเป็นรากฐานที่แท้จริง ต้องสุดคณานับและไร้ขอบเขตอย่างไร! “ดูกร ประชาชน
แห่งการเห็นแจ้ง จงเอาใจใส่ให้ดี!” [2]

740

แต่ขอให้เรากลับมายังหัวข้อดั้งเดิมของเรา ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายมีการ
กล่าวถึง “การกลับมา” แต่ผู้โง่เขลาหาได้เข้าใจความหมายและนึกคิดว่าเป็นการ
กล่าวถึงการกลับชาติมาเกิด, เพราะสิ่งที่ศาสนทูตทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า
หมายถึง “การกลับมา” ไม่ใช่การกลับมาของสสาร แต่เป็นการกลับมาของ
คุณลักษณะ ไม่ใช่การกลับมาของพระผู้สำแดงองค์เอง แต่เป็นการกลับมาของ
ความสมบูรณ์ทั้งหลายของพระองค์, ในกอสเปวเป็นที่กล่าวไว้ว่า จอห์นบุตรชาย
ของเซคาริยา คืออีไลจาห์ ว่าจะเหล่านี้ไม่ได้หมายถึงการกลับมาของวิญญาณที่
สามารถใช้เหตุผลและลักษณะเฉพาะตัวของอีไลจาห์ในร่างของจอห์น แต่ความ
สมบูรณ์และคุณลักษณะทั้งหลายของอีไลจาห์เป็นที่ประจักษ์และเห็นชัดในจอห์น
ต่างหาก [3]

741

ตะเกียงดวงหนึ่งถูกจุดในห้องนี้เมื่อคืน : เมื่อตะเกียงอีกดวงหนึ่งถูกจุดคืนนี้ เรากล่าว
ว่าแสงสว่างของเมื่อคืนกำลังส่องอีก, เมื่อน้ำที่หยุดไหลมาจากน้ำพุแล้วไหลอีกเป็น
ครั้งที่สอง เรากล่าวว่านี่คือน้ำเดียวกันที่ไหลอีกครั้ง หรือเรากล่าวว่าแสงสว่างนี้เป็น
สิ่งเดียวกันกับแสงสว่างก่อนนี้, ทำนองเดียวกันดอกไม้และสมุนไพรหอมของฤดู

¹ เปรียบเทียบ พระคัมภีร์โครอ่าน 37:180

² พระคัมภีร์โครอ่าน 59:2

³ ดุบทที่ 33 สำหรับการอภิปรายเรื่องนี้อย่างบริบูรณ์กว่า

ใบไม้ผลิปีที่แล้วบานออกมา และผลไม้อิโจะงอกออกมา ปีหน้าเรากล่าวว่าผลไม้อิโจะเหล่านั้น ดอกไม้ ช่อดอกไม้และสมุนไพรรหอมเหล่านั้นได้กลับมา, นี้ไม่ใช่ว่าองค์ประกอบเดียวกันทั้งหลายของดอกไม้ของปีที่แล้ว หลังจากที่ยกตัวออก ได้ผสมผสานกันใหม่และกลับมา, ไม้ ความหมายคือ ความสดและความเนียน กลิ่นหอมที่ชื่นจมูกและสีที่น่าพิศวงซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของดอกไม้ของปีที่แล้ว จะพบได้เหมือนกันทุกประการในดอกไม้ของปีนี้, กล่าวโดยย่อ ประเด็นคือความคล้ายคลึงและความลุ่มไยระหว่างดอกไม้ก่อนและดอกไม้หลัง, นี้คือ "การกลับมา" ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์สวรรค์ทั้งหลาย นี้ได้รับการอธิบายไว้อย่างบริบูรณ์โดยพระบาฮา อุลลาห์ในคิตาบิอ์คาน จงไปดูคัมภีร์เล่มนั้น เพื่อที่ว่าเจ้าจะได้รับทราบสัจธรรมของความลึกลับสวรรค์ ขอคำอวยพรและความสรรเสริญจงมีแต่เจ้า

82. เอกภาพของการดำรงอยู่

[The Unity of Existence]

742

คำถาม : ลักษณะของ "เอกภาพของการดำรงอยู่" ที่นักเทวปรัชญาและชาวซูฟีนำเสนอเป็นอย่างไร และในความเป็นจริงแล้วสิ่งนี้พวกเขาหมายถึงอะไร? ^[1] ความเชื่อนี้เป็นความจริงหรือไม่?

743

คำตอบ : จงรู้ไว้ว่าความคิดเกี่ยวกับเอกภาพของการดำรงอยู่มีมาแต่โบราณ และไม่ได้จำกัดอยู่ที่นักเทวปรัชญาและชาวซูฟีเท่านั้น ที่จริงแล้วความคิดนี้เป็นที่ยึดถือโดยนักปรัชญาชาวกรีกบางคน เช่น อริสโตเติลผู้ซึ่งกล่าวว่า : "ความเป็นจริงที่ไม่ได้ประกอบตัวขึ้นมาคือทุกสิ่ง แต่ไม่ใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง" ^[2] "ไม่ได้ประกอบตัวขึ้นมา" ที่นี้ตัดกันกับ "ประกอบตัวขึ้นมา" กล่าวคือ สภาวะความเป็นจริงที่โดดเดี่ยวนั้นซึ่งวิสุทธิและประเสริฐเหนือการประกอบตัวหรือการแบ่งตัว ได้แปลงเป็นรูปทรงจำนวนนับไม่ถ้วน ดั่งนี้การดำรงอยู่ที่แท้จริงคือทุกสิ่ง แต่ไม่ใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

¹ ขณะที่ตั้งที่พระอับดุลบาฮาอธิบาย ความเชื่อนี้มีจุดกำเนิดมาแต่โบราณ ประวัติศาสตร์ของเชื่อนี้ในความคิดของอิสลามเริ่มต้นด้วยอิบโนล อาราบี (1165-1240) "อิบเน อาราบีคือผู้ที่เชื่อเอกภาพรวมทั้งหมด และชื่อที่ให้กับหลักความเชื่อของเขา (vahdatu'l-vajud, เอกภาพของการดำรงอยู่) พรรณนาความเชื่อนี้ไว้อย่างสมเหตุสมผล เขากล่าวว่าทุกสิ่งดำรงอยู่ก่อนในฐานะความเชื่อในความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งจากความรู้นี้ทุกสิ่งแผ่ออกมาและกลับไปในที่สุด" R.A. Nicholson, "Mysticism", *The Legacy of Islam*, ed. Sir Thomas Arnold and Alfred Guillaume (Oxford University Press, 1913), p.224

² เปรียบเทียบ Plotinus, *Ennead* 5.2.1: "หนึ่งคือทุกสิ่ง แต่ไม่ใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง...(Armstrong's trans.); และ Plato, *Parmenides* 160b2-3: "ดั่งนี้หากมีสิ่งที่เป็นหนึ่ง หนึ่งนั้นคือทุกสิ่งและไม่มีสิ่งใดก็ตามเหมือนเมื่อคำนึงถึงตัวมันเองและสิ่งอื่นๆ" (Comford's trans.) ตามคำสอนปรัมปราของนักปรัชญาอิสลาม บางบทนิพนธ์ของ Plotinus เชื่อว่ามาจาก Aristotle

744

ผู้ถูกเหตุผลสนับสนุนเอกภาพของการดำรงอยู่ถือว่าเป็น การดำรงอยู่ที่แท้จริงเป็น ดั่งเช่นทะเล และทุกสิ่งที่ถูกสร้างเป็นเสมือนคลื่นในทะเล คลื่นเหล่านี้ซึ่งหมายถึงสิ่ง ที่ถูกสร้างทั้งหลาย คือรูปทรงจำนวนนับไม่ถ้วนที่การดำรงอยู่ที่แท้จริงนี้ขึ้นเป็นรูป, ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงที่วิสุทธินั้นคือทะเลที่ดำรงอยู่ก่อน และรูปทรงจำนวนนับ ไม่ถ้วนของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายคือคลื่นที่ถูกก่อกำเนิดในทะเล

745

ทำนองเดียวกันพวกเขาเปรียบสิ่งนี้เป็นพระผู้เป็นหนึ่งและตัวเลขสุดคณานับ ด้วย เหตุผลว่าพระผู้เป็นหนึ่งได้สำแดงตนเองในระดับชั้นทั้งหลายของตัวเลขสุดคณานับ เพราะตัวเลขทั้งหลายคือการเกิดซ้ำของหนึ่ง, ดังนั้นสองคือการเกิดซ้ำของหนึ่ง และ เป็นเช่นเดียวกันกับตัวเลขอื่นๆ

746

หนึ่งในข้อพิสูจนที่พวกเขายกขึ้นมาคือดังนี้ : สิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดคือจุดหมายของ ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า และไม่มีความรู้ใดเป็นที่ตระหนักได้โดยปราศจากจุดหมาย ของความรู้ เนื่องด้วยความรู้เกี่ยวข้องกับบางสิ่งที่ดำรงอยู่ ไม่ใช่กับสิ่งที่ไม่ดำรงอยู่, ที่จริงแล้วการไม่ดำรงอยู่อย่างสิ้นเชิงสามารถบรรลุถึงความจำเพาะและความเป็น ปัจเจกในกระจกแห่งความรู้ได้อย่างไร? ดังนั้นสภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่ถูกสร้าง ทั้งหมด ซึ่งคือจุดหมายของความรู้ของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด มีการดำรงอยู่ที่รู้ ได้ด้วยจิตใจ เพราะสิ่งเหล่านี้คือรูปแบบทั้งหลายของความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าและ ดำรงอยู่ก่อน เพราะความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ก่อน, トラบใดที่ความรู้ดำรง อยู่ก่อน จุดหมายของความรู้ต้องดำรงอยู่ก่อนเช่นกัน, และความจำเพาะและความ เป็นปัจเจกของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ซึ่งคือจุดหมายของความรู้ที่ดำรงอยู่ก่อนของ สารของพระผู้เป็นเจ้า คือสิ่งเดียวกันกับความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าเอง, เหตุผล สำหรับสิ่งนี้คือ สภาวะความเป็นจริง ความรู้และจุดหมายของความรู้ของพระผู้ทรง สภาวะความเป็นเจ้า ต้องมีความเป็นจริงในสภาวะของเอกภาพที่แท้, มิฉะนั้นสาร ของพระผู้เป็นเจ้าย่อมกลายเป็นศูนย์ของปรากฏการณ์นานัปการ และสิ่งที่ดำรงอยู่ ก่อนมากกว่าหนึ่งย่อมจำเป็น ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหล

747

ดังนั้นพวกเขาคิดอย่างมีเหตุผลว่า เป็นที่แสดงให้เห็นแล้วว่าจุดหมายของความรู้คือ สิ่งเดียวกันกับความรู้เอง และถัดมาความรู้ นั่นคือสิ่งเดียวกันกับสารของพระผู้เป็น เจ้า กล่าวคือ ผู้รู้ ความรู้และจุดหมายของความรู้คือความเป็นจริงเดียว ความคิด อื่นใดจะนำไปสู่สิ่งที่ดำรงอยู่ก่อนมากกว่าหนึ่ง นำไปสู่การถอยกลับไปอย่างไม่มี สิ้นสุด และที่จริงแล้วนำไปสู่สิ่งที่ดำรงอยู่ก่อนจำนวนนับไม่ถ้วนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, และเนื่องด้วยความเป็นปัจเจกและความจำเพาะของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลายในความรู้ ของพระผู้เป็นเจ้า คือสิ่งเดียวกันกับและแยกกันไม่ได้อย่างสิ้นเชิงจากสารของ

พระองค์ เอกภาพที่แท้จริงจึงมีอยู่ทั่ว และจุดหมายทั้งหมดของความรู้ถูกบรรจุและรวมเข้าไว้ในสภาวะความเป็นจริงของสาระของพระผู้เป็นเจ้าของ ในลักษณะที่ไม่ได้ประกอบตัวขึ้นมาและไม่แบ่งส่วน, กล่าวคือ ในลักษณะที่ไม่ได้ประกอบตัวขึ้นมาและไม่แบ่งส่วน ความเป็นปัจเจกและความจำเพาะของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย คือจุดหมายของความรู้ของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด และเป็นสิ่งเดียวกันกับสาระของพระองค์, และโดยการปรากฏโดยการสำแดงของพระผู้เป็นเจ้าของ ความเป็นปัจเจกและความจำเพาะเหล่านี้ซึ่งมีการดำรงอยู่ที่รู้ได้ด้วยจิตใจ นั่นคือ ในรูปของความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าของ ได้พบการดำรงอยู่จริงในโลกภายนอก และดังนั้นการดำรงอยู่ที่แท้จริงนั้นได้แปลงเป็นรูปทรงจำนวนนับไม่ถ้วน ดังกล่าวนี้อาจเป็นพื้นฐานของการตกเหตุผลของพวกเขา

748

นักทวารปรัชญาและชาวซูฟีมีสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือส่วนใหญ่ซึ่งเชื่อในเอกภาพของการดำรงอยู่เพราะการเลียนแบบเท่านั้น และไม่เข้าใจสิ่งที่คำสอนของบรรดาผู้นำที่เลื่องชื่อของตนหมายถึง, เพราะชาวโซฟีส่วนใหญ่เข้าใจ "การดำรงอยู่ที่แท้จริง" ว่าเป็นการดำรงอยู่ทั่วไป ซึ่งนึกคิดโดยจิตใจและสติปัญญาของมนุษย์ นั่นคือ สิ่งที่มนุษย์สามารถเข้าใจ

749

อย่างไรก็ตามการดำรงอยู่ทั่วไปนี้เป็นเพียงหนึ่งในเหตุบังเอิญทั้งหลายที่เริ่มต้นสภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ขณะที่สาระของสิ่งที่ดำรงอยู่ทั้งหลายคือเนื้อแท้, การดำรงอยู่โดยบังเอิญนี้ซึ่งขึ้นกับสิ่งทั้งหลายเช่นเดียวกันกับที่คุณสมบัติของสิ่งทั้งหลายขึ้นกับสิ่งนั้น เป็นเพียงหนึ่งในเหตุบังเอิญมากมาย

750

ที่นี่ไม่ต้องสงสัยว่าเนื้อแท้เหนือกว่าเหตุบังเอิญ เพราะเนื้อแท้คือปฐม และเหตุบังเอิญคือที่สอง เนื้อแท้ดำรงอยู่โดยตัวเอง ขณะที่เหตุบังเอิญดำรงอยู่โดยสิ่งอื่น นั่นคือ เหตุบังเอิญจำเป็นต้องอาศัยเนื้อแท้เพื่อการดำรงอยู่

751

ในกรณีนี้พระผู้เป็นเจ้าของเป็นที่ยอมรับที่สองและต้องอาศัยสรรพโลกพระองค์ และสรรพโลกไม่ต้องอาศัยพระองค์เลย

752

เพื่อจะอธิบายให้ชัดเจนเพิ่มเติม เมื่อใดก็ตามที่ธาตุเดี่ยวทั้งหลายมาผสมผสานกันตามระบบสากลของพระผู้เป็นเจ้าของ สิ่งหนึ่งกำเนิดขึ้นมามีสภาวะการดำรงอยู่, นั่นคือเมื่อธาตุบางอย่างผสมผสานกัน การดำรงอยู่ของพืชผักอย่างหนึ่งเกิดขึ้น เมื่อธาตุอื่นๆ ผสมผสานกัน การดำรงอยู่ของสัตว์อย่างหนึ่งเกิดขึ้น เมื่อธาตุอื่นๆ อีก

ผสมผสานกัน สิ่งอื่นๆ เกิดขึ้น, ในแต่ละกรณีการดำรงอยู่ของสิ่งทั้งหลายเป็นผลตามมาจากสภาวะความเป็นจริงของตน เช่นนั้นการดำรงอยู่ดังกล่าวซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุบังเอิญทั้งหลาย และจำเป็นต้องอาศัยเนื้อแท้เพื่อจะคงอยู่ได้ จะดำรงอยู่ก่อนอย่างแท้จริงและเป็นผู้ให้กำเนิดทุกสิ่งได้อย่างไร?

753

แต่ผู้รู้ที่แท้จริงในหมู่นักเทวปรัชญาและชาวซูฟีซึ่งได้สรุปหลังจากพิจารณาเรื่องนี้อย่างลึกซึ้งว่า มีการดำรงอยู่สองประเภท ประเภทหนึ่งคือการดำรงอยู่ทั่วไปนี้ซึ่งนึกคิดโดยปัญญาของมนุษย์ การดำรงอยู่นี้ถูกก่อกำเนิดและเป็นหนึ่งในเหตุบังเอิญทั้งหลาย ทว่าสภาวะความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายคือเนื้อแท้ แต่สิ่งที่เอกภาพของการดำรงอยู่หมายถึงไม่ใช่การดำรงอยู่ที่เข้าใจกันทั่วไปนี้ แต่หมายถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงที่วิสุทธิและประเสริฐเหนือการแสดงออกเป็นคำพูดทั้งหมด ซึ่งโดยการดำรงอยู่นี้ทุกสิ่งบังเกิดขึ้น, การดำรงอยู่นี้เป็นหนึ่งใน ซึ่งโดยการดำรงอยู่ที่เป็นหนึ่งนั่นเองที่ทุกสิ่ง เช่น สสาร พลังงานและการดำรงทั่วไปที่นึกคิดโดยปัญญาของมนุษย์ ได้ถือกำเนิด, นี้คือสัจธรรมที่อยู่เบื้องหลังสิ่งที่นักเทวปรัชญาและชาวซูฟีเชื่อ

754

กล่าวโดยย่อ ศาสนทูตและนักปรัชญาทั้งหลายเห็นพ้องกันในประเด็นหนึ่ง กล่าวคือเหตุของการบังเกิดของทุกสิ่งเป็นเพียงหนึ่ง ความแตกต่างคือศาสนาทูตทั้งหลายสอนว่า ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าไม่จำเป็นต้องอาศัยการดำรงอยู่ของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ทว่าความรู้ของผู้ที่ถูกสร้างจำเป็นต้องอาศัยการดำรงอยู่ของจุดหมายของความรู้ หากความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องอาศัยสิ่งอื่นใด เช่นนั้นความรู้นั้นย่อมเป็นเหมือนความรู้ของผู้ที่ถูกสร้าง และไม่ใช่ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนเปรียบเทียบกับไม่ได้กับสิ่งที่ถูกก่อกำเนิด และสิ่งที่ถูกก่อกำเนิดตรงกันข้ามกับพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อน, สิ่งที่เรายืนยันสำหรับสรรพโลกว่าเป็นหนึ่งในเงื่อนไขที่จำเป็นของการก่อกำเนิด เราปฏิเสธสิ่งนั้นในพระผู้เป็นเจ้า เพราะความวิสุทธิหรือประเสริฐเหนือความไม่สมบูรณ์ทั้งปวง คือหนึ่งในลักษณะเฉพาะของพระผู้ทรงสภาวะที่จำเป็น

755

ตัวอย่างเช่น ในผู้ที่ถูกก่อกำเนิดเราเห็นความเขลา ในพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนเรายืนยันความรู้ ในผู้ที่ถูกก่อกำเนิดเราเห็นความอ่อนแอ ในพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนเรายืนยันพลัง ในผู้ที่ถูกก่อกำเนิดเราเห็นความยากจน ในพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนเรายืนยันความมั่งคั่ง, ดังนั้นผู้ที่ถูกก่อกำเนิดคือบ่อเกิดความไม่สมบูรณ์ทั้งปวง และพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนคือยอดรวมของความสมบูรณ์ทั้งปวง, และเนื่องด้วยความรู้ของผู้ที่ถูกก่อกำเนิดจำเป็นต้องอาศัยจุดหมายของความรู้ ความรู้ของพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนต้องไม่ขึ้นกับการดำรงอยู่ของจุดหมายนั้น, ดังนั้นความจำเป็นและความเป็นปัจเจกของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย ซึ่งคือจุดหมายของความรู้ของพระผู้เป็น

เจ้า ไม่ได้ดำรงอยู่ก่อน, ยิ่งไปกว่านั้นคุณลักษณะทั้งหลายของความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า หาได้ยอมความพยายามของปัญญาของมนุษย์ถึงขนาดที่ทำให้เราสามารถกำหนดว่า ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องอาศัยจุดหมายหรือไม่

756

กล่าวโดยย่อ สิ่งที่เรากล่าวถึงก่อนหน้านี้คือข้อพิสูจนที่ยอดเยี่ยมที่สุดของชาวซูฟี และหากเราจะกล่าวถึงการถกเหตุผลทั้งหมดของพวกเขาและตอบสนองการถกดังกล่าว จะใช้เวลาอย่างมาก, อย่างไรก็ตามสิ่งที่พูดมาเป็นข้อพิสูจนที่ยุติข้อสงสัยที่สุดและการถกเหตุผลที่ชัดเจนที่สุด ที่ผู้รู้ในหมู่ชาวซูฟีและนักเทวปรัชญาเสนอ

757

การดำรงอยู่ที่แท้จริงซึ่งโดยการดำรงอยู่นี้ทุกสิ่งบังเกิดขึ้น กล่าวคือ สภาวะความเป็นจริงของสาระของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งโดยสภาวะความเป็นจริงนี้ทุกสิ่งเริ่มต้นดำรงอยู่เป็นที่ยอมรับโดยทุกคน, ความแตกต่างอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าชาวซูฟียืนยันว่า สภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่งคือการสำแดงของพระผู้เป็นหนึ่ง ทว่าศาสนทูตทั้งหลายกล่าวว่า สภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่งแผ่ออกมาจากพระผู้เป็นหนึ่ง และความแตกต่างระหว่างการสำแดงและการแผ่ออกมานั้นใหญ่หลวงจริงๆ, การปรากฏโดยการสำแดงหมายความว่า สิ่งหนึ่งเดียวเป็นที่เห็นชัดในรูปทรงสุดคณานับ ตัวอย่างเช่น เมื่อเมล็ดซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งเดียวที่ได้รับการประสาทด้วยความสมบูรณ์ทั้งหลายของอาณาจักรพืชผัก สำแดงตนเอง เมล็ดนั้นแปลงเป็นรูปทรงสุดคณานับของกิ่ง ใบ ดอกไม้และผลไม้ นี้เรียกว่าการปรากฏโดยการสำแดง ทว่าในการปรากฏโดยการแผ่ออกมา พระผู้เป็นหนึ่งยังคงอยู่เหนือกว่าในยอดสุดแห่งความวิสุทธิของตน แต่การดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหลายได้มาจากพระผู้เป็นหนึ่งโดยการแผ่ออกมา ไม่ใช่โดยการสำแดง, นี้อาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์: รังสีแผ่ออกมาจากดวงอาทิตย์และส่องแสงมายังสิ่งทั้งหมด แต่ดวงอาทิตย์ยังคงอยู่เหนือกว่าในยอดสุดแห่งความวิสุทธิของตน ดวงอาทิตย์ไม่ได้ลงมา ไม่ได้แปลงตัวเองเป็นรูปทรงของรังสี ไม่ได้ปรากฏอยู่ในอัตลักษณ์ของสิ่งทั้งหลายโดยการก่อความจำเพาะและความเป็นปัจเจก พระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนไม่ได้กลายเป็นสิ่งที่ถูกก่อกำเนิด ความมั่งคั่งที่แท้ไม่ตกเป็นเชลยของความยากจน ความสมบูรณ์ที่ไม่มีข้อแม้ไม่ถูกเปลี่ยนเป็นความไม่สมบูรณ์อย่างสิ้นเชิง

758

สรุปความ : ชาวซูฟีพูดเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าและสรรพโลกเท่านั้น และเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าแปลงตนเองเป็นรูปทรงสุดคณานับในสรรพโลกของพระองค์ และสำแดงตนเองผ่านทางรูปทรงเหล่านี้ ดังเช่นทะเลที่ปรากฏเป็นรูปทรงสุดคณานับของคลื่น, คลื่นที่ถูกก่อกำเนิดและไม่สมบูรณ์เหล่านี้คือสิ่งเดียวกันกับทะเลที่ดำรงอยู่ก่อน ซึ่งเป็นยอดรวมของความสมบูรณ์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า, อย่างไรก็ตามศาสนทูตทั้งหลายถือว่ามิภพของพระผู้เป็นเจ้า มิภพของอาณาจักรสวรรค์และมิภพของสรรพ

โลก : สามสิ่ง สิ่งแรกที่แผ่ออกมาคือกรุณาธิคุณที่หลังไหลของอาณาจักรสวรรค์ ซึ่งแผ่ออกมาจากพระผู้เป็นเจ้า และปรากฏอยู่ในสภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่ง ดังเช่นรังสีที่แผ่ออกมาจากดวงอาทิตย์และสะท้อนอยู่ในทุกสิ่ง, และกรุณาธิคุณนั้น กล่าวคือรังสี ปรากฏเป็นรูปทรงสุดคณานับในสภาวะความเป็นจริงของทุกสิ่ง และมีความจำเพาะและความเป็นปัจเจกตามความสามารถ ความสามารถรับและสาระของตน, แต่การยืนยันของชาวซูฟีกำหนดเงื่อนไขให้ความมั่งคั่งที่แท้ลงมาสู่ความยากจน ให้พระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนถูกจำกัดอยู่ที่รูปทรงที่ถูกก่อกำเนิดทั้งหลาย ให้สาระของพลังถูกสะท้อนอยู่ในกระจกแห่งความไร้พลัง และอยู่ภายใต้ข้อจำกัดทั้งหลายในตัวของโลกที่ไม่เที่ยงแท้, และนี่คือความผิดพลาดที่ประจักษ์ในตัวเอง เพราะเราสังเกตเห็นว่า สภาวะความเป็นจริงของมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่ประเสริฐสุด ไม่สามารถลงมาสู่สภาวะความเป็นจริงของสัตว์, สาระของสัตว์ซึ่งได้รับการประสาทด้วยพลังของประสาทสัมผัส ไม่ได้ลดต่ำลงมาสู่ระดับของพืช, และสภาวะความเป็นจริงของพืชซึ่งคือพลังการเติบโต ไม่ได้ลดชั้นลงมาสู่สภาวะความเป็นจริงของแร่ธาตุ

759

กล่าวโดยย่อ สภาวะความเป็นจริงที่เหนือกว่าไม่ได้ลงมาหรือลดต่ำลงมาสู่ระดับชั้นของสภาวะความเป็นจริงที่ด้อยกว่า, เช่นนั้นสภาวะความเป็นจริงสากลของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่เหนือคำพรรณนาและคุณลักษณะทั้งปวง แม้ว่าบริสุทธิ์และวิสุทธิแท้ จะแปลงตนเองเป็นรูปทรงและสภาวะความเป็นจริงทั้งหลายของโลกที่ไม่เที่ยงแท้ ซึ่งเป็นบ่อเกิดความไม่สมบูรณ์ได้อย่างไร? นี่คือการฟุ้งซ่านทั้งสิ้นและการเดาที่ไม่มีเหตุผลสนับสนุน, ในทางตรงกันข้ามสาระแห่งความวิสุทธินั้นคือยอดรวมของความสมบูรณ์ที่ประเสริฐทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงได้รับความสว่างจากการปรากฏโดยการแผ่ออกมาของพระองค์ และได้รับแสงสว่างแห่งความสมบูรณ์และความงามสวรรค์ของพระองค์ เช่นเดียวกันกับที่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลก ได้มาซึ่งกรุณาธิคุณของแสงสว่างจากรังสีของดวงอาทิตย์ โดยปราศจากการลงมาหรือต่ำลงของดวงอาทิตย์สู่สภาวะความเป็นจริงของสิ่งมีชีวิตผู้รับเหล่านี้บนโลก

760

หลังจากอาหารเย็นและเมื่อค่านิ่งถึงว่าตึกแล้ว ไม่มีเวลาที่จะอธิบายเพิ่มเติม

83. เกณฑ์สี่อย่างของความเข้าใจ

[The Four Criteria of Comprehension]

761

มีเพียงเกณฑ์ของการเข้าใจสี่อย่างที่เป็นที่ยอมรับ นั่นคือ สภาวะความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายเป็นที่เข้าใจโดยเกณฑ์สี่อย่าง

762

เกณฑ์แรกคือเกณฑ์ของประสาทสัมผัส นั่นคือ ทุกสิ่งที่รับรู้โดยดวงตา หู การได้กลิ่น การรับรสหรือการสัมผัส ถูกเรียกว่า "รับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส" ปัจจุบันนี้ นักปรัชญายุโรปทั้งหมดถือว่านี้คือเกณฑ์ที่สมบูรณ์ที่สุด, พวกเขาถือว่าอ้างว่าเกณฑ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือเกณฑ์ของประสาทสัมผัส และพวกเขาถือว่าเกณฑ์นี้ศักดิ์สิทธิ์, และกระนั้นเกณฑ์ของประสาทสัมผัสนี้บกพร่องเนื่องด้วยเกณฑ์นี้อาจผิดพลาดได้ ตัวอย่างเช่น ประสาทสัมผัสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือพลังการมองเห็น อย่างไรก็ตามการมองเห็นเห็นมิจากเป็นน้ำ ถือว่าภาพที่สะท้อนอยู่ในกระจกเป็นของจริงและดำรงอยู่ เห็นดวงดาวขนาดใหญ่มีขนาดเล็ก และเห็นจุดที่หมุนเร็วๆ เป็นวงกลม นึกคิดว่าโลกอยู่กับที่และดวงอาทิตย์เคลื่อนไหว และอาจเกิดความผิดพลาดอื่นๆ มากมายที่คล้ายกัน ดังนั้นเราไม่สามารถวางใจในการมองเห็นได้อย่างไร้ข้อกังขา

763

เกณฑ์ที่สองคือเกณฑ์ของการใช้สติปัญญา ซึ่งเป็นเกณฑ์หลักของการเข้าใจสำหรับบรรดาผู้ที่เป็นเสาแห่งเมธา ผู้เป็นนักปรัชญาโบราณ, พวกเขาอนุมานสิ่งต่างๆ โดยพลังของปัญญา และวางใจในการถกเหตุผล : การถกเถียงทั้งหมดของพวกเขาอิงอยู่กับเหตุผล แต่แม้กระนั้นพวกเขามีความคิดเห็นไปคนละทางอย่างยิ่ง, พวกเขาถึงกับเปลี่ยนทัศนคติของตนเอง : เป็นเวลาสี่สิบปีพวกเขาอนุมานการดำรงอยู่ของบางสิ่งโดยการถกเหตุผล และจากนั้นภายหลังต่อมาพวกเขาพิสูจน์หักล้างสิ่งเดียวกันนั้นโดยการถกเหตุผลเช่นกัน, แม้แต่เพลโตที่แรกพิสูจน์การไม่เคลื่อนไหวของโลกและการเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์โดยการถกเหตุผล และต่อมาแสดงให้เห็นความเป็นศูนย์กลางของดวงอาทิตย์โดยการถกเหตุผลเช่นกัน, จากนั้นทฤษฎีของโทเลมีแพร่สะพัดและทฤษฎีของเพลโตถูกลืมไปหมด จนกระทั่งนักดาราศาสตร์สมัยใหม่คนหนึ่งฟื้นทฤษฎีนี้กลับมา, ดังนั้นนักคณิตศาสตร์ทั้งหลายเห็นต่างกันในหมู่พวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขาทั้งหมดวางใจในการถกเหตุผล

764

ทำนองเดียวกันเวลาหนึ่งพวกเขาแสดงให้เห็นสิ่งหนึ่งโดยการถกเหตุผล และอีกเวลาหนึ่งพิสูจน์หักล้างสิ่งนั้นโดยการถกเหตุผลเช่นกัน ดังนั้นนักปรัชญาคนหนึ่งจะยืนยันทฤษฎีหนึ่งอย่างหนักแน่นเป็นระยะเวลาหนึ่ง ยกข้อพิสูจน์และการถกเหตุผลจำนวนหนึ่งมาสนับสนุน และภายหลังต่อมาเขาจะเปลี่ยนใจและโต้แย้งทัศนคติเมื่อก่อนของตนโดยการถกเหตุผล

765

ดังนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าเกณฑ์การใช้เหตุผลนั้นไม่สมบูรณ์ ดังที่พิสูจน์โดยความเห็นต่างกันกันที่มีอยู่ระหว่างนักปรัชญาโบราณทั้งหลาย อีกทั้งความไม่คงเส้นคงวาและ

ความโน้มเอียงของพวกเขาก็จะเปลี่ยนทัศนคติของตนเอง, เพราะหากเกณฑ์ของการใช้สติปัญญานั้นสมบูรณ์ ทุกคนควรมีความคิดตรงกันและมีความคิดเห็นพ้องกัน

766

เกณฑ์ที่สามคือเกณฑ์ของคำสอนปรัมปรา นั่นคือ เนื้อหาของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เมื่อเป็นที่กล่าวว่า "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ในโทราห์" หรือ "พระผู้เป็นเจ้ากล่าวดังนี้ในกอสเปว" เกณฑ์นี้ไม่สมบูรณ์เช่นกัน เพราะว่าคำสอนปรัมปราต้องเป็นที่เข้าใจด้วยปัญญา เนื่องด้วยปัญญาเองก็อาจผิดพลาด จะกล่าวได้อย่างไรว่าปัญญาจะบรรลุถึงสัจธรรมที่สมบูรณ์ และไม่ผิดพลาดในการเข้าใจและอนุมานความหมายของคำสอนปรัมปรา? เพราะปัญญาอาจผิดพลาดได้และไม่สามารถนำไปสู่ความมั่นใจ, นี่คือนิยามของผู้นำศาสนาทั้งหลาย อย่างไรก็ตามสิ่งที่พวกเขาเข้าใจจากเนื้อหาของคัมภีร์ คือสิ่งที่ปัญญาของพวกเขาสามารถเข้าใจ และไม่จำเป็นต้องเป็นสัจธรรมของเรื่องนั้น เพราะปัญญาเป็นเสมือนคันชั่ง และความหมายที่อยู่ในเนื้อหาของคัมภีร์เป็นเสมือนวัตถุที่จะถูกชั่ง หากคันชั่งไม่เที่ยง น้ำหนักจะเป็นที่ยืนยันได้แน่ได้อย่างไร?

767

ดังนั้นจงรู้ไว้ว่า สิ่งที่ประชาชนมีและเชื่อว่าเป็นความจริงอาจผิดพลาด เพราะในการพิสูจน์หรือพิสูจน์หักล้างสิ่งหนึ่ง หากมีการเสนอข้อพิสูจน์ที่ตั้งมาจากหลักฐานของประสาทสัมผัสทั้งหลาย เกณฑ์นี้ไม่สมบูรณ์อย่างชัดเจน หากข้อพิสูจน์ด้วยเหตุผลถูกยกมากล่าว นี้ก็ไม่สมบูรณ์อย่างชัดเจนเช่นกัน และทำนองเดียวกันหากมีการให้ข้อพิสูจน์ตามคำสอนปรัมปรา, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่ามนุษย์ไม่มีเกณฑ์ใดของความรู้ที่วางใจได้

768

แต่กรุณาธิคุณของพระวิญาณบริสุทธิคือเกณฑ์ที่แท้จริง ซึ่งไม่มีข้อสงสัยหรือความไม่แน่นอนเกี่ยวกับเกณฑ์นี้, กรุณาธิคุณนั้นอยู่ที่การรับรองของพระวิญาณบริสุทธิที่ประทานมาให้มนุษย์ เพื่อการบรรลุถึงความมั่นใจ

84. การทำดีและเงื่อนไขที่จำเป็นทางจิตวิญญาณ

[Good Deeds and Their Spiritual Prerequisites]

769

คำถาม : บรรดาผู้ที่ทำงานที่ดีงาม เป็นผู้ปรารถนาดีต่อมวลมนุษยชาติ มีอุปนิสัยใจคอที่น่าสรรเสริญ แสดงออกซึ่งความรักและความเมตตาต่อประชาชนทั้งหมด ดูแลคนยากไร้ และทำงานเพื่อสันติภาพสากล พวกเขามีความจำเป็นอะไรที่จะต้องอาศัยคำสอนของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าไม่ต้องใช้คำสอนเหล่านั้นก็ได้? อะไรคือสภาวะของประชาชนดังกล่าว?

770

คำตอบ : จงรู้ว่าหนทาง ถ้อยคำและการกระทำดังกล่าวควรเป็นที่สดดีและรับรอง และสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อความรุ่งโรจน์ในโลกของมนุษย์, แต่การกระทำเหล่านี้โดยลำพังแล้วไม่เพียงพอ การกระทำเหล่านี้เป็นร่างกายที่สวยงามที่สุดแต่ไร้วิญญาณ, ไม่ สิ่งที่น่าไปสู่ชีวิตนิรันดร์ เกียรติอันนิตย์ ความรู้แจ้งอย่างทั่วหน้า ความสำเร็จและความรอดพ้นอย่างแท้จริง ก่อนอื่นใดคือความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า, เป็นที่ชัดเจนว่า ความรู้นี้มาก่อนทุกความรู้อื่นๆ และเป็นคุณความดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกของมนุษย์, เพราะความเข้าใจสภาวะความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายให้ประโยชน์ด้านวัตถุในอาณาจักรของการดำรงอยู่ และนำมาซึ่งความก้าวหน้าของอารยธรรมภายนอก แต่ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าคือเหตุของการดึงดูดและความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ วิสัยทัศน์และความเห็นแจ้งที่แท้จริง การยกระดับความเป็นมนุษย์ การปรากฏของอารยธรรมสวรรค์ การแก้ไขมาตรฐานศีลธรรมและการให้ความสว่างมโนธรรม

771

ที่มาอันดับสองคือความรักของพระผู้เป็นเจ้า แสงสว่างของความรักนี้ถูกจัดอยู่ในตะเกียงแห่งหัวใจทั้งหลายโดยความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า และรังสีที่แผ่ออกมาของความรักนี้ให้ความสว่างแก่โลกและให้ชีวิตของอาณาจักรสวรรค์แก่มนุษย์, ความจริงแล้วผลของการดำรงอยู่ของมนุษย์คือความรักของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นวิญญาณแห่งชีวิตและกรุณาธิคุณนิรันดร์ หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า โลกที่ไม่เที่ยงแท้ย่อมดิ่งลงไปในความมืด, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า หัวใจของมนุษย์ทั้งหลายย่อมไร้ชีวิตและไม่ได้การปลุกเร้ามโนธรรม, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า ความสมบูรณ์ของโลกของมนุษย์ย่อมอันตรธานไปหมด, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า ย่อมไม่มีความเชื่อมโยงที่แท้จริงระหว่างหัวใจของมนุษย์, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า ความสามัคคีทางจิตวิญญาณย่อมสูญหายไป, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า แสงสว่างแห่งความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติย่อมถูกดับ, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า โลกตะวันออกและโลกตะวันตกย่อมไม่สวมกอดกันและกันเหมือนคูรัก, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า ความไม่ลงรอยกันและการแบ่งแยกย่อมไม่ถูกเปลี่ยนเป็นไมตรีจิต, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า ความหมองเมินย่อมไม่หลีกทางให้ความสามัคคี, หากมิใช่เพราะความรักของพระผู้เป็นเจ้า คนแปลกหน้าย่อมไม่กลายเป็นเพื่อน, ที่จริงแล้วความรักในโลกของมนุษย์คือรังสีของความรักของพระผู้เป็นเจ้า และการสะท้อนกรุณาธิคุณของความอารีของพระองค์

772

เป็นที่ชัดเจนว่าสภาวะความเป็นจริงของมนุษย์แต่ละคนแตกต่างกัน, ความคิดเห็นและการรับรู้ต่างกันไป, ความไปกันคนละทางนี้ของความคิด ความคิดเห็น ความเข้าใจ อารมณ์ความรู้สึกลงในแต่ละบุคคลเป็นสาระที่จำเป็น, เพราะความแตกต่างของระดับขั้นในสรรพโลกคือหนึ่งในสาระที่จำเป็นของการดำรงอยู่ ซึ่งแปลงเป็นรูปทรง

ทั้งหลายที่นับไม่ถ้วน, ดังนั้นเราจำเป็นต้องอาศัยอานุภาพสากลที่มีอิทธิพลเหนือความคิด ความคิดเห็นและอารมณ์ความรู้สึกของทุกคน ซึ่งสามารถลบล้างการแบ่งแยกเหล่านี้ และนำทุกดวงวิญญาณมาอยู่ภายใต้อิทธิพลของหลักธรรมแห่งความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติ, และเป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่า อานุภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ในโลกของมนุษย์คือความรักของพระเจ้า, ความรักนี้รวบรวมชนชาติมากมายหลากหลายมาอยู่ภายใต้ร่มเงาของธรรมวิหารแห่งความเป็นหนึ่ง ทำนุบำรุงไมตรีจิตและความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่ประชาชนและชาติทั้งหลายที่ไม่เป็นมิตรและวิวาทกัน

773

จงสังเกตดูว่าหลังจากการเสด็จมาของพระคริสต์ โดยอานุภาพแห่งความรักของพระเจ้า ชาติ เชื้อชาติ วงศ์สกุลและชนเผ่ามากมายหลากหลายเพียงไร ถูกรวบรวมมาอยู่ภายใต้เงาของพระวณะของพระองค์, จงพิจารณาดูว่าความขัดแย้งและการแบ่งแยกมานับพันปีถูกขจัดไปหมดสิ้นอย่างไร ความหลงเชื่อเกี่ยวกับความเหนือกว่าของเชื้อชาติและชาติถูกปัดเป่าไปอย่างไร ความสามัคคีของวิญญาณและอารมณ์ความรู้สึกทั้งหลายบรรลุถึงได้อย่างไร และทุกคนกลายเป็นคริสเตียนในจิตวิญญาณและในความจริงอย่างไร

774

คุณความดีที่สามของความเป็นมนุษย์คือเจตนาที่ดีงาม ซึ่งเป็นรากฐานของการทำดีทั้งหมด, ผู้แสวงหาศีลธรรมบางคนถือว่าเจตนาอยู่เหนือการกระทำ เพราะเจตนาที่ดีงามคือแสงสว่างแท้ และวิสุทธิหมดจดไร้ร่องรอยแม้แต่น้อยของความประสังคราย การวางอุบายและการหลอกลวง, ที่นี้คนหนึ่งอาจกระทำสิ่งที่ดูเหมือนว่าชอบธรรมแต่ในความเป็นจริงแล้วถูกกระตุ้นด้วยความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว, ตัวอย่างเช่นคนขายเนื้อเลี้ยงแกะและปกป้องความปลอดภัยของแกะ แต่การทำดีนี้ของคนขายเนื้อถูกจูงใจโดยความหวังจะได้กำไร และผลสุดท้ายของการดูแลทั้งหมดนี้คือการฆ่าแกะที่น่าสงสาร, การกระทำที่ดีงามและชอบธรรมมากมายเพียงไรที่ในความเป็นจริงแล้วถูกกระตุ้นด้วยความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว! แต่เจตนาที่บริสุทธิ์นั้นวิสุทธิเหนือข้อบกพร่องดังกล่าว

775

กล่าวโดยย่อ การทำดีจะสมบูรณ์และครบถ้วนก็ต่อเมื่อมีการได้มาซึ่งความรู้ของพระเจ้า มีการสำแดงความรักของพระเจ้า มีการดึงดูดทางจิตวิญญาณและการบรรลุถึงแรงจูงใจที่ดีงาม, มิฉะนั้นแล้วแม้ว่าการทำดีจะน่าสรรเสริญ แต่หากการทำดีนั้นไม่ได้ผุดขึ้นมาจากความรู้ของพระเจ้า ความรักของพระเจ้าและเจตนาที่จริงใจ การทำดีนั้นไม่สมบูรณ์, ตัวอย่างเช่นการดำรงอยู่ของมนุษย์ต้องห้อมล้อมความสมบูรณ์ทั้งหมดเพื่อที่จะมีความบริบูรณ์ พลังการมองเห็นมีคุณค่าสูงและล้ำค่า แต่ต้องได้รับการเกื้อหนุนโดยพลังการได้ยิน การได้ยินมีคุณค่าสูง แต่

ต้องได้รับการเกื้อหนุนโดยพลังวาจา พลังวาจามีคุณค่าสูง แต่ต้องได้รับการเกื้อหนุนโดยพลังการใช้เหตุผล และเช่นเดียวกันกับพลังความสามารถ อวัยวะและแขนขาของมนุษย์ เมื่อพลังความสามารถ ประสาทสัมผัส ส่วนต่างๆ และอวัยวะเหล่านี้ทั้งหมด ถูกรวมเข้าด้วยกัน ก็จะบรรลุถึงความสมบูรณ์

776

ในโลกปัจจุบันนี้เราพบดวงวิญญาณทั้งหลายที่ปรารถนาประโยชน์สำหรับประชาชน ทั้งปวงอย่างจริงใจ ผู้ซึ่งทำทุกอย่างที่ตนสามารถเพื่อช่วยเหลือคนยากไร้และให้ความช่วยเหลือผู้ถูกกดขี่ ผู้ซึ่งอุทิศตนให้กับความผาสุกและสันติภาพสากล, กระนั้นไม่ว่าพวกเขาจะสมบูรณ์เพียงไรจากมุมมองนี้ พวกเขายังคงถูกพรากจากความรู้และความรักของพระผู้เป็นเจ้า และดังนั้นไม่สมบูรณ์

777

กาเลนซึ่งเป็นแพทย์ เขียนไว้ในคำอธิบายตำราของเพลโตเกี่ยวกับศิลปะการปกครองว่า ความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่ออารยธรรมที่แท้จริง ซึ่งข้อพิสูจน์คือดังต่อไปนี้ : ประชาชนส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าใจลำดับของการกตัตรรกะ และดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยการกล่าวเป็นนัยที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งป่าวประกาศรางวัลและการลงโทษของภพหน้า, เครื่องหมายของสิ่งนี้คือ ปัจจุบันนี้เราเห็นชนชาติหนึ่งทีเรียกว่าคริสเตียน ผู้ซึ่งเชื่อในรางวัลและการลงโทษของภพหน้า แสดงออกซึ่งการกระทำที่ดั่งามที่เหมือนกับการกระทำของนักปรัชญาที่แท้จริง, ดังนั้นเราทุกคนเห็นชัดเจนว่า พวกเขาไม่กลัวความตาย และเพราะการโหยหาความยุติธรรมและความเป็นธรรมอย่างแรงกล้า พวกเขาควรได้รับการพิจารณาราวกับว่าเป็นนักปรัชญาที่แท้จริง ^[1]

778

ทีนี้จงสังเกตดูอย่างถี่ถ้วนว่าความจริงใจ การไม่คำนึงถึงตัวเอง ความรู้สึกทางจิตวิญญาณ เจตนาบริสุทธิ์และการทำดีของคริสเตียน ต้องยิ่งใหญ่เพียงไหนสำหรับกาเลนผู้เป็นแพทย์และนักปรัชญา ผู้ซึ่งแม้ว่าตนเองไม่ได้เป็นคริสเตียน ก็เป็นพยานต่อมาตรฐานศีลธรรมและความสมบูรณ์ของประชาชนเหล่านี้ และเรียกพวกเขาว่าเป็นนักปรัชญาที่แท้จริง, คุณความดีและคุณสมบัติดังกล่าวไม่สามารถบรรลุได้โดยการทำดีโดยลำพัง, หากคุณความดีหมายความว่ามีความประโยชน์ได้มาและให้มา เช่นนั้นทำไมเราไม่สรรเสริญตะเกียงติดไฟนี้ที่ให้ความสว่างแก่ห้อง ถึงแม้ว่าแสงสว่างของตะเกียงเป็นสิ่งที่ดีอย่างไม่ต้องสงสัย? ดวงอาทิตย์หล่อเลี้ยงทุกสิ่งบนโลก และทำนุบำรุงการเติบโตและพัฒนาการของสิ่งเหล่านั้นด้วยความร้อนและแสงสว่างของตน มีประโยชน์อื่นใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ? กระนั้นเนื่องด้วยประโยชน์ของดวงอาทิตย์นี้ไม่ได้ออกมาจากแรงจูงใจที่ดั่งาม จากความรักและความรู้ของพระผู้

¹ ดู Ibn Abí Usaybi'ih, 'Uyunu'l-Anba' fi Tabaqati'l-Atibba' (Cairo,1882), 1:76-7.

เป็นเจ้าของ จึงไม่ทำให้ประทับใจแม้แต่น้อย, แต่เมื่อใครคนหนึ่งยื่นถ้ำน้ำให้อีกคนหนึ่ง เขาจะได้รับการแสดงความขอบคุณและรู้จักคุณ, ผู้ที่ไม่คิดอาจกล่าวว่า "ดวงอาทิตย์นี้ ซึ่งให้แสงสว่างแก่โลกและสำแดงความอารีที่ยิ่งใหญ่นี้ ต้องได้รับการสรรเสริญและสดุดีอย่างแน่นอน, เพราะทำไมเราควรสรรเสริญชายคนหนึ่งสำหรับของขวัญยอดเยี่ยมดังกล่าว และไม่ขอบคุณดวงอาทิตย์?" แต่ถ้าเราพิศดูด้วยดวงตาแห่งสัจธรรม เราจะเห็นว่าของขวัญยอดเยี่ยม ที่บุคคลนี้ให้ มีจุดกำเนิดมาจากการปลุกเร้ามนธรรม และดังนั้นจึงนำสรรเสริญ ทว่าแสงสว่างและความร้อนของดวงอาทิตย์ไม่ได้มีเหตุมาจากการปลุกเร้ามนธรรม และดังนั้นไม่คู่ควรต่อการสรรเสริญหรือรู้จักคุณ, ในลักษณะคล้ายกันขณะที่บรรดาผู้ที่ทำความดีควรได้รับการสดุดี หากการกระทำเหล่านี้ไม่ได้ออกมาจากความรู้อุและความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ก็รับประกันได้ว่าไม่สมบูรณ์

779

นอกจากนี้หากเจ้าพิจารณาเรื่องนี้ด้วยความเป็นธรรมเจ้าจะเห็นว่า การทำดีเหล่านี้ของผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชนก็มีจุดกำเนิดมาจากคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า นั่นคือ ศาสนทูตทั้งหลายในอดีตได้เคี้ยวเชี้ยมนุชย์ให้กระทำความดี อธิบายประโยชน์และอรรถาธิบายผลบวกของการทำดีเหล่านั้น จากนั้นคำสอนเหล่านี้กระจายไปในหมู่มนุษยชาติ และต่อเนื่องไปถึงดวงวิญญาณที่ไม่ใช่ศาสนิกชน โนม่น้าวหัวใจของพวกเขาเข้าหาความสมบูรณ์เหล่านี้ และเมื่อพวกเขาพบว่าการกระทำเหล่านี้นำสดุดี และนำมาซึ่งความเบิกบานและความสุขในหมู่มนุษย์ พวกเขาจึงทำตาม, ดังนั้นการกระทำเหล่านี้มาจากคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเช่นกัน แต่การจะเห็นสิ่งนี้ จำเป็นต้องมีจิตใจที่เป็นธรรมระดับหนึ่ง ไม่ได้แย้งและถกเถียงกัน

780

ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เจ้าได้ไปเยือนเปอร์เซียและเป็นพยานต่อความเมตตาตารักใคร่ซึ่งโดยสายลมที่วิสุทธิของพระบาฮาอุลลาห์ ชาวเปอร์เซียได้แสดงออกมาต่อมวลมนุษยชาติอย่างไร, ก่อนนี้หากพวกเขาพบศาสนิกชนของอีกศาสนาหนึ่งโดยบังเอิญ พวกเขาจะโจมตีผู้นั้น แสดงความเป็นอริ ความเกลียดชังและความประสงค์ร้ายที่สุด และถึงกับถือว่าผู้นั้นไม่บริสุทธิ์, พวกเขาจะเผากอสเปวและโธราห์ และจะล้างมือถ้ามือของตนหากสกปรกเพราะการสัมผัสคัมภีร์เหล่านี้, แต่เวลานี้พวกเขาส่วนใหญ่อ่านออกเสียงและตีความเนื้อหาของคัมภีร์สองเล่มนี้ตามโอกาสที่จำเป็นในการชุมนุมและรวมตัวกันของพวกเขา อรรถาธิบายและให้ความกระจ่างแก่ความหมายภายในและความลึกซึ้งของคัมภีร์ดังกล่าว, พวกเขาแสดงความเมตตาต่อศัตรูทั้งหลาย ปฏิบัติต่อสุนัขป่าที่กระหายเลือดด้วยความใส่ใจอย่างนุ่มนวล ดังที่พวกเขาปฏิบัติต่อเนื้อทรายในทุ่งหญ้าแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, เจ้าได้เห็นการปฏิบัติตัวและอุปนิสัยใจคอของพวกเขา และเจ้าได้ยืมเกี่ยวกับมาตรฐานศีลธรรมของชาวเปอร์เซียสมัยก่อนๆ, การเปลี่ยนแปลงมาตรฐานศีลธรรมนี้และการแก้ไขวจาและการปฏิบัติตัวนี้ เกิดขึ้นได้โดยสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ความรักของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน หากเราตกลงใจที่จะแพร่กระจาย

มาตรฐานศีลธรรมและธรรมเนียมเหล่านี้โดยวิธีการใช้ความรู้และวิชา หนึ่งพันปีจะผ่านไปและก็ยังทำไม่สำเร็จในหมู่มวลชน

781

ปัจจุบันนี้ขอขอบคุณความรักของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งสำเร็จแล้วด้วยความง่ายที่สุด เช่นนั้น ดุกร พวกเจ้าผู้มีหัวใจสว่าง! จงเอาใจใส่

• • •